

ஸ்ரீராமஜெயம்.

ஜானகியரிணயநாடகம்.

MAHAMANJUNAYAN

தமிழ். T. U. V. SWAMINATHAIYAR LIT.
TIRUVANMIYUR, MADRAS.

இஃது திருநெல்வேலியில்லா அம்பாசமுத்திரந்தாலாக அரிகேச
கல்லூரிவீருக்கும் புனல்வேலி மக-ந-ந-ஸ்ரீ முத்துசுப்பாரதியவர்களி
ன் பெயர்த்திரும் மக-ந-ந-ஸ்ரீ வரதராஜய்யரவர்களின் புத்திரருமான

பு. வ. முத்துசுப்பய்யரால்
இயற்றி,

புனல்வேலி மக-ந-ந-ஸ்ரீ இராமசுவாமிபாரதியவர்களாலும், அம்
பாசமுத்திரம் ஹைஸ்கூல் தமிழ்ப்பண்டிற்று மக-ந-ந-ஸ்ரீ அரி. ரா.
அரிகரபாரதியவர்களாலும், திருநெல்வேலி மகாவிதவான் மக-ந-ந-ஸ்ரீ
கவிராஜநெல்வேலியப்பிள்ளையவர்களாலும்பார்வையிடப்பட்டு, தெய்யார்
களுடையவும், இந்துலரங்கேற்றிய ஸரஸ்வதிவிலாஸமஹாசபையின்
காரியதரிசி மக-ந-ந-ஸ்ரீ எஸ். பால்வண்ணமுதலியாரவர்களுடையவும்
மக-ந-ந-ஸ்ரீ எ. வி. திருமலையப்பிள்ளையவர்களுடையவும், அரிகேசந
ல்லூர் மக-ந-ந-ஸ்ரீ எ. டி. சேதுராமலிங்கம்பிள்ளையவர்களுடையவும்
வேண்டுகோளின்படி,

திருநெல்வேலி ரெயில்வேஸ்டேஷன் ஆரியப்பிரகாசினி
அச்சியந்திரசாலையிற் பதிப்பிக்கப்பெற்றது.

இதன் விலை ரூ 2"

1901

Copy Right Registered.

தோட்டைஸ்.

இப்புத்தகம் வேண்டியவர்கள் அடியிற்கண்ட விலாசங்களில்
எந்த விவரத்திற்காவது எழுதிப்பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

இதன் விலை ரூ. 2

தபால் ஜார்ஜ் பிரத்தியேகம்.

பு. வ. முத்துசுப்பையர்,

அரிகேசகல்லூர்,

சென்னை.

எஸ் பால்வண்ணமுதலியார்,

தெற்குப்புதுத்தெரு,

திருநெல்வேலி.

ஈ. அரிகாபாதி,

தமிழ்முனிஷி, ஹைஸ்கூல்,

அம்பாசமுத்திரம்.

ஜானகிபரிணயநாடகம்.

முகவுரை.

இந்தூல், சில தூற்றுகளுக்கு முன்னாலே, வடதூல் வல்ல வித்துவ சிரோரத்தின விப்பிரகூல சுப்பிரதீபரான, ப்ரம்மஜீ, இராமபத் திர தீக்ஷதரவர்களால், வடமொழியிற்றமது, பேரறிவாலாய்ந்து தெளிந்து, நவாண்முறு நாடகமாக நவீன்றகுளப் பெற்றுவகிற் பரவியிருக்கின்றது. அதன்பொருளைத் தமிழ்நாட்டார் யாவரும் எளிதிலுணர்ந் தானந்தத்தை அனுபவிக்க இடமில்லாததுபற்றி, கசடறக்கல்லாச்சிறியேனெனினும், யான், கருதரியசிற்க்கோதயக்கடலான இராமசரிதமென்பதிலுண்டாம் பேரவாலினே வுதலைக்கொண்டு, என்சிறற்றிவுக்கெட்டியபடி, செந்தமிழின்மொழி பெயர்த்தம்முறைவழாது, சந்தமுறுநாடகமாய்ப், பற்பலதினுசுதினுசான, செய்யுட்களும், கீர்த்தனை, தரு, பத-ஜாவளிகளும், கண்ணிகளும், கேட்போர், படிப்போர் மனத்தைக்கவரும்படியான, நன்னயந்தருஞ் சொன்னயம்பெறும் உ.சி தரலங்கார வசனசிக்காரங்களும் மாயற்றியிருக்கின்றேன். இதனை யாவரும் எளிதிலுணர்ந் தத்தியானந்தத்தை அனுபவிப்பார்களென்பதிற் சந்தேகமில்லை. மற்றப்பிரபந்தங்களிற் காண்டம், சர்க்கம், அத்தியாயமென ஏற்படுத்தியிருப்பதுபோலிந்தூலும், வடசொல் ஆரியர லெழங்கங்களா யமைக்கப்பெற்றபடியே, தமிழிலும், ஏழங்கங்களாய்ப் பொருந்தியிருக்கின்றது. பொதுவாகவே, பரமயோகியருள்ளம், எந்தவஸ்துவினிடத்திற் பொருந்தாமிக்கின்றதோ அந்தவஸ்துவே, இராமனைப் பொருள்படலாலும், இந்நாடகத்தினொவ்வொரு பாடல்களிலும், ஒவ்வொருவாக்கியங்களிலும், பதங்கடோரும், யுத்தியும், ரசமும், பொருந்தியிருத்தலானும், இதைப்படிக்க வாரம்பவிக்கும்போதே, படிப்போர், கேட்போர்களின், சித்தாலவாலத்திலுற்சாகவித்தங்குரித்து, மென்மேலும், சந்தோடமாரி பொழியப்பொழியச், சாகோபசாகையாய்த்தருவாய்வளர்ந்து, அறம், பொருள், இன்பம், வீடு, என்னும்பல வர்க்கங்களைச் சொரியானிற்கும். இந்தூல் அத்தகைப் பயனுடைத்தென்பதற்கறிகுரியாய் இந்தூலின் கதாநாயகனை இராமபிரானால், வனவாசிகளான தபோதனர்களெல்லாம், அரசுக்கர்களின்பயங்களற்று, தங்கடங்கடவப்பொருள்களை ரகழிக்கப்பெற்றார்களென்றும். அவ்விராமபிராணற் சுசுகிரீவ விபீடணர்கள், சத்தருபயங்களற்று, இராஜ்யாதி மகதைகவரியங்களைப்பெற்றார்களென்றும், சுக்கிரீவன், தாராதிசுசுபோகங்களை யு மடைந்தானென்றும், அவ்விராம

பிராணைப் பரமென்று நம்பித்தொண்டெயிரிந்த, அனுமத்வியீஷணதிகள், நித்தியானந்தச் சிவஞ்சீவி வாழ்வைப் பெற்றார்களென்றும், பிரத்தியக்ஷமாகவும், அப்பிரத்தியக்ஷமாகவும், இந்நாடகத்தில் விஸ்தரிக்கப்பட்டிருப்பதைக் காண்க. இன்னமும், இந்துவின் கதாநாயகனான இராமபிரான், விஷயிகள், பக்தர்கள், முமுகூஸ்கள், ஆகிய மூவகை அதிகாரிகளான, இவ்வுலகத்தவர்களின், அறிவிற்கெட்டியபடியுள்ள, தியானத்திற்கிசைய, சாதாரணமனிதனாகவும், உபாசனைக்குரிய ஈஸ்வரனாகவும், நிர்விகாரச்ச்சிதானந்த ஆத்மசுரூபமாகவும், விளங்குகின்றனனென்பதற்கறிஞரியாய், இந்நாடகத்தில், ஸர்வசம்பன்னான சாதாரணமனிதனாகச்சனமெடுத்து, விவாகாதிசுகங்கனும் வனசஞ்சாராதிகஷ்டநஷ்ட சோகமோகாதிசுருமடைந்தும், சிவதனுர்ப்பங்கமென்ன, அகலிகை சாபவிமோசனமென்ன, சேதுபந்தனமென்ன, வனவாசர்களான தாமஸ்களின் அபயப்பிரதான சம்ரக்ஷணை களென்ன, கொடிய துன்மார்த்தர்களான தாடகை சுபாகு, கராளமாரீசர், வீராதகரதூடனாகியர், வாலி, இராவண கும்பகர்னாதி துஷ்டர்களின், சங்காரமென்ன, ஆகிய அனுபவப்பிரவிர்த்தியான, அருந்தொழில்கண்டாத்தியும், நிர்விகார சச்சிதானந்தமாகிய ஆன்மாவே, மானுடப்படிவங்காட்டி, ஜீவபாவத்தைக்கண்டிக்கவேண்டி, காமக்குரோத அகங்காராதிகளால் வசிகரணமனத்தர்களான மூடர்கட்கெல்லாம், துக்கானுபவமே யெனவாங்காங்கே, சோகமோகாதிகளை மடிப்பித்து, ஆகந்துகமான இச்சிவத்துவத்தைஒழித்தலே, சுகரானுபவமென, அத்தற்குமுதலிற் குருகுலவாஸ குருவுபதேசங்கண்முக்கியமென, வசிஷ்ட்டவீஸ்வாமித்திரர்பாலடுத்து மந்திரோபதேச வரிசைசனடைந்து, ஈடனாவிலக்கல் கண்டென, இராச்சியாதி மகதைஸ்வரிய பரித்தியாகஞ்செய்து, வாதனூட்சயம்பெறலவசியமென, வனவாசஞ்செய்து, சாதனமன்றிச்சாதிப்பதரிதென, சுக்ரீவ சக்யஞ்செய்து, பவக்கடல்கடக்க, தூவ்வழிகடத்தலே, சர்வெனச்ச்சதுபந்தனஞ்செய்து, காமக்குரோதாதி சத்துருக்களுடன் சகவாசஞ்செய்வதாயினும், காமக்குரோதாதிபதினானுள், சிரத்தாபத்திகளைக்கைக்கொண்டு மற்றவைகளைக் கெடுத்தலுசிதமென, சத்துருவினுடன் பிறந்தவளுவினும் வீடணனைக்கைக்கொண்டு இராவணாதி இராகச்சர்களைமடித்து, நிஷ்க்காம தபஸால், அவித்தையால் மூடப்பெற்றவந்தக்கரணத்தைச்சத்தசெய்யவேண்டுமென, சிறையில்நின்றும், மாயாசொரூபினியான சீதாபிராட்டியை, அககினிசத்திசெய்து, தானேதானும் நிர்விகார சச்சிதானந்த சொரூபியாய் அகண்டாதி பத்தியமுற்றிருந்தனென இராச்சியாபிடேகம்பெற்றுச்சுகமுற்றிருந்தனன், என உருவகத்திற்கிசைய மெய்யப்பெற்றிருக்கின்றது.

மேலும் அகிலாண்டகோடி பிரமாண்டநாயக சச்சிதானந்தம் கிய ஆதியாப்பிரம்ம சொரூபமே, தூட்டநிச்சுரிட்டபரிபாலனஞ்செய்து, சத்திய

தீன்மத்தை நிலைநாட்டுவதற்காக, ஸ்ரீராமனாய்வந்தவதரித்து, பிரபஞ்சமாயையின் வினோதங்களை விளக்கி, தமது பிரபாவசக்தியையயந்துலக்கி, மும்புமடியார்களின் பக்குவாபக்குவங்கட்குத்தக்கபடி, இவ்வுடகாமிய நிட்காமிய பலதரதாவாயிருந்து, பரிபாலித்ததாகவேதான், வான்மீசமுதவிய இராமாயணங்களின் முக்கிய தாற்பரியமுமே. அவ்வனமாயின், இதன்பெருமை, சகலகல்க்கியானவல்ல, இரண்டாயிரநாவுடைய ஆதிசேடனாலும், அறையற்பாலதன் நன்றே? அத்தகைய மகத்தான இவ்வற்புத திவ்விய சரித்திரத்தை, இவ்வற்பனேன் சொல்லப்புகுந்தது, தரையிலூருகின்ற வோர் சிற்றெரும்பானது, வான்மதியினமுதருந்த, இச்சித்தலொக்குமாயினும், அப்பிபீலிகையும், கொன்றை, தும்பை முதலிய புட்பஜாதிகளில், மதுவாசைகொண்டு பொருந்தியிருத்தலும், அப்புட்பங்கள், திருத்தொண்டர்களாற்கொய்து, சந்திரகலாதானைய சாஷாத்தபரமசிவனது, திருமுடியிற் சூட்ப்பெற்றகாரணத்தால், அவ்வெறும் புள், அழகும திங்களின் நிவ்வியாமுதருந்தப் பெற்றதென்னுங் கதைபோல், எத்தி, எனது புண்ணிபவிசேடத்தானும், கற்றறிந்த பெரியோர்களினனூக்கிக்கத்தினலும், அருமையான இன்னுடகம், என்னுற் பூர்த்திசெய்யபெற்றதென்றறிக்க. அவ்விராமிரானது சரித்திர வர்னனையினால், பூவுடன்சேர்ந்தபமுதும் மணம்பெற்றதுபோல், புன்கவியாயினுமென்கவி நன்குமையப்பெற்றதாகவே பெரியோர்க ளன்புவைத்து மானிக்கக் கேட்டுக்கொள்ளின்றனன்.

உ

ஐனசிபரிணயநாடகம்.

சா ற் றுக்கவிகள்.

அப்பாசமுத்திரத்தாலுக்கா அரிக்கசால்லுரிவிருக்கும் மக-ற-ா-ஸ்ரீ மகா வித்வான் புனல்வேலி அ. இராமசுவாமி பாபுதியவர்களியற்றியகவிகள்.

சுதூகவிகுருவிகருமதியூகனையோகிதழைக்குமாச	த்
சுதூகவிரதவிரவிதனைநேரும்பிரதாபசாலிகல்	வி
முதூகவிசேஷகலைநூன்சேஷனுமகிழமொழியுந்திவ்	ய
மதுவாசவிவான்முதும்புனல்வேலிசுந்திரசெய்தவத்திலுவந்தேர	ள்.

கூடகமாதவர் புகழும்பிரமநிலை யறிஞானகுரு வேதாந் த
நாடகங்கீர்த்தனை செய்தமுத்துசுப்ப பாரதிபேர் ஸவீலும்பேர் ன்
மாடகயாழ் வல்லோர்களிசைபாடக் கேட்டமார் மகிழ்வானரோய்
ஆடகநன்மாட மலிஅரிகேசநல்லூர் வாழணி நாவல்லோ ன்.

தருவாதாராஜனெனு வேதியர்கள் குலதிலகன் தவத்தில்வந் த
உருவமதவேண் முத்துச்சுப்பயவேன் தமிழ்க்கடலை யுண்டனூன்ப
பருவமுதில் சானகீபரிணயமா மழைபொழிந்து பரவிறூர்க்கும்
திருவசன மாமழையாய்ப் பதமழையாய்ச் குளமழையாய்ச் செழிக்கத்தானே

மேல்பாழூரிலி நுக்கும் ஆரியத்தமிழ் மகாவிதவான் மக-ா-ஸ்ரீ புனல்
வேவி வரதசாஸ்திரிகளி பற்றி ப சாற்றுக்கவிகள்.

சிதமணக்கும் பணியுமணியீசர் தொண்டரரித்திரனை வாக் கு
வாதமணக்கும்படி செய்முன்னூல் தேர்புனல்வேவி வாழுந் தல்வி
போதமணக்கும்ப முனிவேதாந்த நாடகஞ்செய் புனிதன்கோடி
காதமணக்கும்ப துமத்தாரணிபு முத்துசுப்பகவின் முன்னூலோன்.

அன்னவன்றன் பேரனரிகேசநகர் மும்மாடமதனில் வாழ்வோன்
சொன்னவனத்தென் வரதாராஜனருள் முத்துசுப்பகமுக நென்போன்
நன்னவாஸத்தொடு செய்யானகியின் பரிணயத்தை நன்றாய்க்கேட்கின்
இன்னமுதைப் பரமசிவஞகார மெனவுலகி வியம்புவா ரே.

அரிகேசநல்லூரிலி நுக்கும் மக-ா-ஸ்ரீ புனல்வேவி அனந்தசுப்பையா
வர்கள் இயற்றிய சாற்றுக்கவி,

பொன்வளரிகை நன்னகரதன்ற் பொருந்திவாழ் பூசுரப்புனித ன்
சொன்மணிமலை தொடுத்தருண் முத்துச்சுப்பநாவலவ ன்
தன்மநற்றவத்தின் பயனெலாமுதவுஞ் ஜானகிபரிணயத் தமிழி ல்
நன்மைசேர்திவ்ய நாடகமாகநவின்னு நற்புகழைநாட்டின னே.

அரிசேசரல்லூரிவிருக்கும் ஸங்கீத வித்துவ சிரோன்மணியான
மக-நா-ஹ்ரீ புனல்வேலி முத்தையாபாகவதரவர்கள் இயற்றியது.

ஆசிரியவிருத்தம்.

சீர்பெருங்கல்விநிறை திகழ்புனல்வேலி வாழ்சீலன்வேதாந்த வமுதை ஃ
சிறந்தநாடகமென வறைந்துலகர்பவ நோய்கடர்க்கு நன்மருந்தாக்கினோ ன்
பாரிலுயரன்னதானத்தின் மிக்கோன்மிகப்பாக்கியவான் முத்துசுப் ப
பாரதியருள் புதல்வன்வரதராஜன் நவப்பயமென வுதித்தபால ன்
காரணையகையன் வெகுசீருடையனிகைவாழ் கவிமுத்துசுப்ப வள்ள ல்
கண்டுமொழிசெண்டுமூலை ககனவிடைகடல் விழிக்கமலை ஜானகிபரிணயம்
ஆமுதமென்னவே செந்தமிழ்நன்னாடகமதா யியற்றினன் யாவரு ம்
ஆணந்தமதுவுண்ட வளியராய்க்களியரா யாச்சரியமாய்ப் புகழ வே.

திருநெல்வேலி மக-நா-ஹ்ரீ மகாவித்வான் கவிராஜநெல்லையப்பிள்ளை
யவர்கள் இயற்றிய கவிகள்.

திருமகனும் வெண்கமலத் தொருமகளுமகலாத செல்வமென் று
மருவுபுனல் வேலிககர்வந்த முத்துச்சுப்பயமால் வரத்துதித் த
வொருவரதராசனெனு முயர்காமந் தரித்திருநல்லு சிதனாமி வ்
விருவருக்கும் பேரன்மகனெனும் பெருமைபெற்று மகிழியல்பினோ.

வேறு

மதனனும்பெண்மைய வாவுறுவனப்பன் வனசமாலிகை திகழ்மார்க்ப ன்
இதமுளவசனன் கருணைசால்விழியனிய லிசைநாடக மெனு மு
விதமுறுதமிழும் வழுவறவுணர்ந்த விவேகவான்விமலனைப் பணிய ற்
புதமிகுபக்தியுடைய நன்மனத்தன்பொறுமையிற் பூமகன் போல்வா ன்.

எல்விதுவிழியார் தோழமையாக விருவரைக்கொண்டதை யேய்ப்ப ஃ
செல்வமார் சேதுராமலிங்கேந்தர திரனைச்செந்தமிழ் தேர் த
வல்சலிலறிவனருந்தவர் திலகனனிகரப்பெயர் கொணம்மரசை ஃ
சொல்விருப்புடனார் நாளிலன்பாகத் தோழநையெனக் கொளுந்தோன்றல்

தருமனையினையான் போகத்திலருளிற் சனகனைத்தவத்தினி னிகர்வா ன்
அருமறைபயிலும் நாவினானிகை யம்பதிவாழ் தருமண்ண ல்
கருமுகில்வெஃரும் வண்மையும்பொய்மை கனவிலுஞ்சொற்றிடாக்கனமும்
மருவீயநம்மம் நிதிமுத்துசுப்ப மகிபதிதமிழ்க்கருள் வள்ள ல்.

பனவர்தங்குலத்துற்ப வித்தவனிராம பத்திரதீக்ஷதன் பண்பா
 சொனவடமொழிச் சானகிபரிணயத்தைச் சொற்குவை பொருட்சுவைதோ
 வனமருவிய செந்தமிழினூடகமா வகுத்தனன் சீர்த்தியும்மரபுள் [ன்ற
 கனகவான்பொருப்புள் கயிலையும்போல நிலைக்கவெக்காலத்து மா தோ.

சேற்றூர்ஸமஸ்தானம் மகாவித்வான் முகவூர் மக-நா-ஸ்ரீ இராமசாமி
 க்கவிராஜாவர்கள் இயற்றியகவிகள்.

பொன்சேரு நறுங்கமலப் பழனமொலாரும்போகப் பொலிவைக்காட்டு ந்
 தென்சேறைத் தலபுராணத்தை வடமொழியதனும் நெளிவிற்செய் து
 மின்சேருக்கத்தியர் பொன்னிலநெலா யிததையெனும் வேதாந்தத்தைத் த்
 தன்சேமநாடகம் கீர்த்தனைபதமென்றப் பெயரா நசாற்றும் வல்லோ ன்.

பொன்னுதநீதியையோர் கவிமாலையாத்திரட்டிப் புகன்றேன்வாய் மை
 குன்றதபுனல்வேலி முத்துசுப்பாரதி யாங்கும்பன் றன்னை த்
 தன்றதைதன்றதை யென்புகன் றன்னேன் பெயருந் தரித்தோன்வெள் ளி
 மன்றடியருள்பெருகும் வரதராஜயர் தவத்தால்வரு குமா ன்

இந்நாளிலிரிகேச நல்லூரிலுவந்து வசித்திருப்போன் மேலோ ி
 அந்நாளில் வடமொழியிலறை ஜனகிபரிணயநாடகத்தை வாய்க்கம ச்
 சொன்னொழிமுகில் ராமசுவாமிபாரதி யெனச்சொல் சுடுகன் றன்னை த்
 தன்னாவலுடன் ஞாதிசோதரனைன் றுரைக்கும் நன்மைதினைப்பெற்றுள்ளான்.

அக்கரையாய்க்கற்றார்க்குந் கல்லார்க்கும்பொருள் விளங்கவன்புட்கொண்டே
 தக்கசத்தகரநயஞ் சொன்னயம்பொருந்த நாடகமாத்தன் முன்னோர்போ ல்
 மிக்கபுகழ்பெற்ற முத்துசுப்பய்யாரதி வாக்கால் விளம்பினூ ல்
 ஏக்கலையுக்கற்ற நாவலருமா நாவலவனெனச் சொல்வா ரே.

திருக்கைலாய பரம்பரைத் திருவாவடுதுறை ஆதினவித்வான் சேற்றூர்
 மக-நா-ஸ்ரீ சுப்பிரமணியக்கவிராயவர்கள் இயற்றியகவி.

அருந்தவர்மெச் சரிகேசனூர்வாழு முத்துச்சுப்பய்யன் செவ் வி
 திருந்துஜானகிபரிணயந் தமிழ்நாடகமாகச் செய்தான் விண்ணோ ி
 மருந்தினும்நற் றமிழாகுமிதுவே நாடகமெனத்தமனைடக்குக் கற்றோ ி
 பொருந்தஉரைத்துவப் பொனிவிதன் பெருமையாமென்றோ புகலுமா றே.

திருநெல்வேலி, இந்துலாங்கேற்றிய ஸரஸ்வதிவிலாச மகாசபையின் காரியதரிசியாயும் ஆரியப்பிரகாசினி அச்சியந்திரசாலையின் செக்டட்டேரியாயுமிருக்கிற மகாவித்வான் மக-ந-ந-ஸ்ரீ எஸ். பரவண்ணமுதலியாரவர்கள் இயற்றிய கவி.

மானிநோக்கியர் தங்களுக்கெல்லாம் வாழ்வொடுதிருவினை வயக்குந்தன்மைபாள், ஜானகிபரிணயந்தராசலம் புகழ்த்தமிழிலோர் நாடகமாகச்சாற்றினான், பாணலக்கவியோ டொழுக்கமாசாரப் பண்புமவரன் கழல்பரவுசீர்த்தியான், சானிலம்புகழும் திருமறைவாயால் நவில்முத்துசுப்பய்யொனும்பேர் நாவலோனே.

ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர் மகாவித்வான் மக-ந-ந-ஸ்ரீ பொன்னும்பெருமாள்செட்டியாரவர்கள் இயற்றியகவி.

சக்கநிறைதவழ் பழனப்புணல்வேலிப் பதிவரத ராசவேத ப்
புங்கவன்செய் புண்ணியத்தாற் புத்திரனாவுதித்து மிகுபோதமேவு ம்
பங்கமில்சீர் முத்துச்சுப்பாரதிகள் செயுஞ்சிதாபரிணயத்தை த்
துங்கவுலகப் புலவருஞ்செவி வாய்க்கொண்டமிழ்தாய்த் துதிக்கின்றோ.

திருநெல்வேலி டிஸ்டிரிக்ட்டு கோர்ட்டு பிளீடர் மக-ந-ந-ஸ்ரீ எஸ். எம். தையல்பாகம்பிள்ளையவர்கள் இயற்றிய கவிகள்.

பொன்மருவுமணி மாடகூடமேவு புணல்வேலிசெய்ததவப் பொவிவினாலே, மின்மருவுசடைக்கடவுள் பாதம்போற்றும் விப்பிரரிலெஞ்ஞான்று மேன்மையான, சொன்மருவுங்குணசீலன் வரதராஜத்துங்கன் வழித்தோன்றலெனுஞ் சுமுகனான, மன்மருவுமரிகைவளர் முத்துச்சுப்ப வள்ளறமிழ்ப்பயிருலகில் வளரவென்றே.

வேறு.

செய்தனனிசைத்தமிழ் தெளித்துதேன்ம	ழை
பெய்தனவெண்புகழ் பேர்பெற்றோங்க	வே
பைதமிழ்ச்சானகி பரிணயப்பெ	ய
பொய்தியநாடக மென்னும்,கூலை	மே.

வேறு.

இப்புனைக்கடலமுதம் புலவேர்க்கணவினுக்கே இனிக்குமென்றும், அப்புனைப்புனைத் தெழில்வனஞ் சேரிகைமுத்துச் சுப்புமுகிலருமையாகச் செப்புனைத்தமிழ்ப்புதிய நாடகத்தின் நெள்ளமுதந் தெவிட்டாதென்றும் முப்புனைப்புலகோர்கண் னனஞ்செவி ராவீனிக்குமிது முகமனன் றே.

ஸ்ரீவைகுண்டம் மக-ந-ந-ஸ்ரீ தாசில்தாரவர்கள் வித்வசிரோன்மணி கெக்கிடசாமிபிள்ளை அவர்கள் இயற்றிய கவிகள்.

சீர்பெருமுத்தமிழ்ப் பொலிவுந் திருவளரு மெஞ்ஞானத் திகழ்வும்வாய்ந் தே வர்பெருமோரின்ப நூலிவ்வுலகில்யான் சாணவேர்க்குமோ வெ ன் றோர்பெரியகாதன் மணத்துற்றிட்ட திரீதினைமெய் யுணர்வாலோர்ந்தா ன் ணர்பெரியஅரிசேச உயர்நல்லூர் மறையவனா முரவோன்றானே. *

நான்மறையாறங்கமுத னவிலும்பல் கலையனைத்தும் நன்றாயோர்ந் து வேன்மறவாப்புனைல்வேலி வரதராஜப் புனிதன் மிகுதவத்தி ன் கான்முனைபாங்கார ணத்தால்முத்துச் சுப்பய்யனைனக் கவின்பேர்வாய்ந் [தோன் மேன்மையுறுதவசிலன் மிகுங்கருணைக் கடலெனவே விளங்குமேலோன்.

எருதரியஜானகிப ரிணயகன் னாடகத்தைக் கவிஞர்போற்ற ப் பொருதலிலா வடமொழியா விராமபத்திரப்புனிதன் புனைந்தான்முன்னாள் திரிதலிலாத் தினும் பல்லுயிர்களுங் கேட்டுவந்துகொடும் பக்ஞைய்தீர த் தருத்தகைய நாடகத்தைச் சாற்றினென்புவியுந் தழைக்கமாதோ. *

இயலிசைஎன்னாடக மென்றியப்புதிரி புடையதனி னிறுதியாவு ஞ் செயலுடையதாசவினாற் றென்மொழியிற் றேன்மொழிசேர்த் திசைத்தான் [நங்கள் மயலொழியமார்க்க மிளியாய்கொல்லோ வள்ளுவனார் வகுத்தசொல்லு க் கயலாமோவின் புறுதலுலகென்றல் காமுறுவர் கரிவேறுண்டோ. *

செந்தமிழ்க்கவிக்கு மலரவனொவ் வானெனுமுனையைச் செவ்விதா க இத்தான் முகந் கண்டேன்னைவாரோவென்றிடிவெம் மீறையன்முன்னாள் பந்தமறுபிரணவத்தின் பொருள்கேட்பப் பதமன்மிகத் திகைத்தவாற்றா ல் வீந்தையதாய்த் தீளையிட்ட வேலவன்பேரிக்கவிக்கு விதித்தவாதே. *

சாற்றுக்கவிகள் முற்றிற்று.

ஜானகியை நோக்கி.

சிறப்புப்பாயிரம்.

அம்பாசமுத்திரம் ஹைஸ்கூல் தமிழ்நாள்விழிப்பாசுவர்க்காரியை மக-
நா-பூரீ ரா. அரிகப்பாரதியவர்கள் இயற்றியவைகள்.

மன்றிநடம்புரிந்தருளும் வரதனெனனொரு வணிகன்வசுதைப் பொன்னை
அன்றுநிழத்திடக் கலையமுனாவனெனூ மொருபடியை அருளத்தாங்
வன்றிறல்கடர் அத்துணையின்வலத் தட்டினையமுறு மலையப்பொங்க
தென்றியொடுதமிழ் மணக்குந்தென்னுட்கு மடந்தைதுதற் நிலதம்போன்ற

மின்முத்தத்தொளிர் நகைகினைவளவித்த வலகமெல்லாம் விரும்பிக்காப் ப
பொன்முத்த முடிதரித்தநடவுளுறை தடமதுரைப்புரிக்கும் வேர
கன்முத்தர்வநிந்தருளும் நெல்லெயெனும் தொன்னகர்க்கும் நடுவெனெங்கும்
நென்முத்தப்பழமலி புனல்வேலி மானகரில் நீடுவாழ்கோ

ஒருயிறப்பனையினு மிருயிறப்பன் முப்பொழுது முணர்வோனான்கா
பொருமறைகண் முழுதறியுமஞ்ச முகனூதொழிற் புனிதனெழா
மருவுதரையுசுழ வட்டாவதானஞ்செய் புலவர்தவாமணி சம்பத்தி
கருதியகுபேரனுயர் கற்பகத்தின் வள்ளண்மை கதித்தகையா

நாதாந்தங்கடந்த பாப்பிரமலில தனைமந்தோன் ஞாலமுய்வா
தாதாந்தவென நடிக்கும்வேதாந்த நாடகமுத்தயவாய்ப் பின்ன
வேதாந்தக்கீர்த்தனையும் கலிமாலமுதற் பலவும்விரும்பிச் சொற்ற
பூதாந்தத்துடர்புருக முத்தமிழான ஊசமு (பொழிப மேலு

வடமொழியாங்கடல் கடந்தவனுமையினு லொருமுவர்வரைத்துவைத்த
நிடமுடையராமகதைப் பாறிநடம்பு பாலெனவே செய்தாலொப்
அடைவுயசுஞ்சுத்த ராமாயணமென் நிவ்வுலகிலுறைந்தான் முன்ன
நடம்புயத்து முத்துசுப்பசுதரன்னேன் போனெனச் சாற்றுகோனு

செய்மணக்கும்பூங் கரும்பின்நீன்பாலு முக்கனியுந் தேனும்பாலு ம்
 நெய்மணக்குமாறு சுவைப்போனகமும் யாசகர்க்கு நிதமும்நக்கி க்
 கைமணக்கும்பெருவறமே திருவரதராசனுக்குக் கவின் கொண் டோங் கி
 மெய்மணக்கவந்தருள் சற்புத்தரிசாமணி யென்னவினம்பு வோனு ம்.

அங்கமிருமூன்றுமறை நான்கறிந்தோனு பனிதமாமறும் காலு ம்
 சங்கரபாடியத்தினுக்கோர் சாயையென வடமொழியிற் றகைவதாக ப்
 பங்கமுறு திவ்வுலகோர் பவப்பிணிக்கு மருந்தெனவே பரிந்துசொற் ற
 பொங்குபுகழிலக்கு மணசாஸ்திரிகடைமையன் வரபுத்ர னென்று ம்.

தாண்டருந்தென்வடமொழிகள் கற்றறன் னூசிப்பய்யர் தமக்கும்நாண் கா ய்
 யீண்டமுதக்கவிபொழியும் அரிகரபாரதியெனச் சொல்லெனக்குந் கற்றோர்
 வேண்டுவனவியந்தருளும் வேனாளர்வங்கிஷமாம் விரிகடற்கோ ர்
 காண்டகையசந்திரனாங் கல்விடைச் சுப்பிரமணிய கனவானுக்கு ம்

வேயகமாயு சித்தருளி வடிவன்னை இடமன்னி வினங்கக்கொண் ட
 தாயகராம் செல்லைக ரனவரதானரிரு தாண்மலர்க் கே
 தாயகமாப் பாட்டிசைக்கும் வேனாளர்மலைநடு துளங்கித்தோன்று ம்
 காயகமாமணி யெனச்சொல் சவிராஜநெல்லையப் பாவலோர்க்கு ம்.

சீர்விளங்குந்தென்னாட்டுச் சிவாலையங்கண் மென்மேலுஞ் சிறப்புற்றோங்கி
 ஏர்விளங்க்புரிசபைக்கண் நேர்வினங்கவீற்றருளு மிராஜசிங்க ன்
 கார்விளங்குமகராணிச் சூப்பிவிஹாலினி தமைத்தோன் கங்கைவம்ச ப்
 பேர்விளங்கப் பார்விளங்கும் பெரும்புகழ்சேர் திருமலையப்பேந்த்ரனுக்கு ன்.

தாபதர்கூர ரிகைதிருப்புடைமருது ராலையங்கடழைப்பச் செய்வோ ன்
 சொபைதருவீரை நகர்ச்சேர்மென்கற்ற கவிக்கிநிதிசொரியுஞ் சோ னை
 கோபயிலிகார்காத்த மரபெனச்சொல் மாமேருக்கோட்டில் வைத் த
 தீபமெனத்திகழ் சேதூராமலிங்க வள்ளலுக்குஞ் சினேகனென்று ம்.

சங்கநவிலருந்தமிழை வடமொழியினுடன் பயின்ற தன்மையாலு ம்
 அங்கசவேள்வனப்பாலுங் கவிப்புலவருவப்ப வருள்வண்மை யாலு ம்
 பங்கமிலாங்குலம் வாய்மைக்குணத்தாலும் நிகரற்றபான்மையா லே
 பொங்குகடலுலகமெலாஞ் சீர்த்தியெனும் வெண்டிகிலாற் போர்த்தானெ னுறுந்.

சொன்னமணிக்கோ புரமோடேமுநிலை யணிமாடத் தொடர்புஞ்சொற் ற
 கன்னலொடுசென்னெல்வளர் பூஞ்சாலிதேன் சோலைகதுவச் சூழ்த் து
 மன்னரிகைப்பொண்ணகரே தாயகமாய் காயகமாய் காழ்வேனென்று ம்
 பன்னுமவனிதானம் முத்துச்சுப்பாரதியாய்ப் பயில்வாரன் னே ன்

குதையாரூஞ் சிலையவுணர் மலைவிபுதர்கடையுமஞர் கொடுக்காதா ன
சுதையாரும்வடமொழியில் நாமபத்திச்சுதஞர் ரெண்ணாட்சொத் த
கதையாரும்ஜானகிப ரிணயமெனும் நாடகத்தைக் கடல்குழுவைய த்
திதையாரும்படித்துயச் செந்தமிழுறைக்கவேண்டு சிலர்க்கிணைந்து மன்னே

தேன்பாலிலான் பாலக்கலந்ததென்ப பரிபாகச்செஞ்சொல் யாத்தா ன்
கூன்பாலிலுயிருருக்கு மின்னிசைச்சாவளிப் பதங்கனோ வியங்க ன்
கான்பாலிந்தகற்கிலை கடலைதுளக்கும் பலதருக்கன் கணிகன்பூமே ல்
வான்பாலினின்று பொருளவசமுறும் பலசந்தமலர்ந்த பாக்க ன்

மங்காதங்குறுவேடம் பொருத்தமுறத் தரித்தவர்கண் மன்றில்கா டி
அங்காரும்கிழ்ந்திடச் சமயத்தினுக் கங்கியைந்தபடி யமையச்சொல்வா ன்
சுங்காரவாசக மிந்துஸ்தானிக் கீர்த்தனைக டெளிந்துபாரி ற்.
புங்கானுபுங்கமதாய் நாடகமாய் நவரஸமும் பொழியச்செய் தே

சாத்திரத்திற் சிறந்தநெல்லைச் சரஸ்வதிவிலாச மகாசபையின்மேவு ம்
பாத்திரத்திற்சிறந்த பலபுலவர்தலை துளக்கினர் சபாசென்றேத் த
கோத்திரத்திற்சிறந்திடு மாயிரத்தெழுபத்தொரு நாண்காங் கொல்லந்திங்கள்
சேத்திரத்திற்சிறந்த சிங்கம்சித்திரைநான் அரங்கேற்றல் செய்தான்மன்னே.

சிறப்புப்பாயிரம் முற்றிற்று.

உ

ஜானகிபரிணய நாடகம்.

க த ர ச ர ச ங் கிர க ம் .

(முதலாவதங்கம்).

காந்தியந்தே (குத்திரதாரன் அரங்கத்திற்றேன்றி, தான், நாடகம்
நடத்துவதான, பிரவிந்தியைச்சொல்லிக்கொண்டு, கடிப்பெண்வரவை எதி
ர்பார்த்தலும், அன்னடிப்பெண்ணும், தோன்றினன், இவ்விருவரும், நாட
கமுறையே, ரூப, நடன, நாட்டிய, ஸங்கீத, ரடையுடைபாவனைகளுடன்,

நவரசங்களும் நன்குவிளங்கும்படி, காடகம் நடத்துவதாய் நவீனமாகு
 ண்டு, சங்கீத நடன நாட்டியவிசேஷங்களாற், சபையைச்சந்தோஷிக்கச்
 செய்துகொண்டு, அந்தப்பாத்திரப்பிரவேசங்களை, (அதாவது) அந்தந்த ரூப
 மாண வேடதாரிகளைச் சந்தர்ப்பங்களுக்குத்தக்கபடி சபையிற்செலுத்தலா
 யினர், எங்ஙனமெனின், முதன்முதலில், இலங்காபுரியை ஆளுகின்ற இ
 ராக்தகுலச்சக்கரவர்த்தியாகிய, இராவணேச்சகவரனுக்கு, மிதிலாபுரியையா
 ளுள்கின்ற, ஜனராஜனது தவப்புத்திரியாகிய ஜானகியென்னுங் கன்னியா
 ரத்தினத்தை மணம்பொருத்தவேண்டி, அவனது ஏவுதலைக்கொண்டு, அம்
 மிதிலேசனிடம் யாசனைசெய்யப்போகின்ற விதமாய், அவனது சாரான
 சாரணன்யென்னுமிராக்தன், பிரவேசிக்கின்றனன், மேற்கண்ட காரியா
 ர்த்தமாய் முன்னோ, மிதிலாபுரிக்கிச்சென்ற, அங்குள்ள வர்த்தமானங்களை
 க்கூடமாய்த் தெரிந்துகொண்டு, திருப்பவருகின்ற விதமாய் (சுநன்) என்
 னுமிராக்தன், பிரவேசிக்கின்றனன், அவ்விருவரும் சந்தித்துக்கொண்டு,
 சுரமடந்தையர்களுையும், சங்கையற்று நிராக்ஷணையாய்க் கவர்ந்துகொண்டு
 வந்து, சுசோசன்முதல் யாவையுஞ்சிறையிட்டித் தானே இன்பசுகமனுபவி
 க்கின்ற அய்விராவணேச்சரனுக்கிந்தப்புவிமடந்தையைப் பலவந்தத்திற்கவர்
 ந்துவந்து, சுகமனுமவிக்கக்கருதாது, ஜனகராஜனிடம் யாசனை செய்யும்படி
 கருத்துவந்ததெல்லாம், அவனுக்குந்தனக்குமுள்ள சைவநேயத்தாலென்றறி
 ந்துகொண்டவர்களாய் மிதிலாபுரியில், முப்புவனத்தினும், ஒப்பற்ற வனப்
 பினளாகிய ஜானகியென்னுந் தைலர்க்காசி, தனதுசொற்பனத்தில் மன்மத
 னாற்காண்பிக்கப்பெற்ற, அயோத்தியாபுரியையாளுகின்ற, தயரதசக்கரவர்த்
 தியின்றவப்புத்திரர்களில், முன்னவான இராமனது தீவ்வியசுந்திரத்திரு
 மேனியைக்கண்ணுற்று, அவன்மீதடங்காக்காதல்கொண்டு, அவனையேமண
 ம்புரியக்கருதினவளாய், விரகதாபத்தால் வருந்துகின்றனனென்றும், தனது
 சைவநேயானுகிய இராவணேசுவரன், அவன்மீததிகக் காதல்கொண்டு,
 மணம்புரியக்கருதி தன்னிடம்யாசனைசெய்ய எத்தனித்துக்கொண்டிருக்கி
 ற சங்கதியைக் கர்ண கன்னிகையாய்த் தெரிந்துகொண்ட ஜனகராஜன், க
 ன்னிகாமணியின் காமாவஸ்தையைக்கண்ணுற்று, அவனது மனோபீஷ்
 ட்டம்போல், இராமனுக்குக்கவியாணஞ்செய்து கொடுக்கக்கருகினனாயின
 ம், அதுவிஷயமாய், இராவணேச்சகவரனதுபகை, தன்னைச்சாராதிருக்குப்படி
 க்கும், அம்மணத்திலவனால் லிகாதம் வாராதிருக்கும்படிக்கும், நிவிக்கின
 மாய் ஜானகிக்கும் இராமனுக்கும், மன்றல்நடத்திவைக்கும் விஷயமாய், சுவ
 ர்க்கப்பிரதி சுவர்க்கஞ்செய்த, மகாநிபோ நிஷ்டட்டரான, விசுவாமித்திரமுனி
 வரை, மத்தியஸ்தராயிருந்து நடத்திவைக்குர்படி, வேண்டிக்கொண்டா
 னென்றும், அம்முனிச் சிவோஷ்ட்டனும், அங்ஙனமேசம்மதித் தயோத்தி
 யாபுரிக்குச்சென்று, இராவணேத் தயரதன் முதலானவர்களுடனழைத்துவ

ந்து, தந்திரமாய்க்கல்யாணஞ்செய்து வைக்கக்கருத்துட்கொண்டு, தானொரு வேள்வியெய்யப்போகின்றதாயும், அதற்காக, தனதிஷ்டரான, தயரதன்முதலானவர்களை, அழைத்துவரச்செல்வதாயும், உபடமாய்ச் சொல்லிக்கொண்ட யோத்தியாபுரிக்குச்சென்றிருக்கின்றனவொன்றும், அதற்கிணங்கிய, அச்சனசராசனும், தன் அரசசைத்தம்பியாகிய குசத்துணிடம், ஒப்புவித்துவிட்டுக் கௌசிகர்செய்யப்போகின்ற யாகத்தைக்கண்ணுற்றவர, ஆவல்கொண்டவன்போற்கபடமாய்ச் சொல்லிக்கொண்டு, கன்னிகாமணியுடன் கௌசிகரது ஆச்சிரமத்தில், முன்னோவந்திருக்கின்றனவொன்றும், அறிந்துவந்துறைத்த சுகனுடன், சாரணன், ஆலோசனைபுரிந்தவாவது, இராவணனுக் கப்பெண்மணியின் மணத்தைப்பொருத்தி வைப்பதற்கு, சனகராஜனிடமினியாசனை செய்வதிற்பயனன்றென்றும், இராவணனுக்குச் சனகன்மீதுள்ள சைவநேயத்தானும், மனமில்லாப் பெண்டிடைப்பவவந்தத்தின், மருவிடக்கருதினால், மண்டை வெடிக்குமென்றும், வன்சாபமொன்றிருத்தலானும், வன்மையிற்கவர்தவலொண்ணுதென்றும், ஆகையால், அவ்விராவணேச்சுரனே, அம்மாதரசியின் மனதிற்கிசைந்த, அவ்விராமனது வடிவத்தை, மாயையாற்புனைந்து கொண்டு, அச்சனகன்பாற்சென்று, அவனைப்பரிணயஞ்செய்து கொண்டு வரவேண்டும், அங்கனமாயின், மணத்தின் பின்னர், இராவணனென்றறிந்துகொண்டாலும் பாதகமில்லையென்றும், வித்திச்சிருவனென்றமந்திரியை விசுவாமித்திர வடிவந்தரிக்கச்செய்து, இராவணன் இராமவேடந்தரித்துக் கொண்டு, விசுவாமித்திரன் இராமனையழைத்து வரும்பான்மைபோல், ஜனகராஜன்பாற்செல்லவேண்டுமென்றும், ஆனால், அந்நகிரிடையில், அயோத்திக்குச்சென்ற விசுவாமித்திரர் இராமாநிகனையழைத்துக்கொண்டு, இடையூருக வந்துவிடாமல், கொடியதாடகாசியரைக்கொண்டு, இராமாநிகனை மார்கமத்தியின்றித்தித்து மாயையாற் கொல்லுவிக்கவேண்டுமென்ற தீர்மானித்துக் கொண்டவர்களாய், இராவணேசுரனுக்கறிவிப்பதற்குச்சுசனை அனுப்பினன். அப்பால் அங்கனம், தாடகையென்னுங்கொடியஇராசுவயி, பிரவேசித்தனன், சாரணன், அவளது வரலாற்றைத் தெரிந்துகொண்டு விசுவாமித்திர ருனிவரின் தந்திரோபாயத்தைவிளக்கித்தானும் சுகனுமாலோசித்தபடி இராமாநிகனை இடைவழிக் கட்டிமாய்த்து விடுபடி மாரீசன் சுபாகு கரணன் இவர்களுடன் தாடகையை அனுப்பிவிட்டுச் சென்றனன். அப்பால், இவர்கரபுரியில், வித்திச்சிருவ சாரணருடன் இராவணேசுரன் பிரவேசித்தாலோசனைபுரித்து ஜானகியென்னுந் தையலாள்மீது ஊணம் பொறாக் காதல்கொண்மெவிக்கின் மகரூபினையினும், இராமனென்னும்நரனதுவடிவத்தைத்தரிப்பதில் இலச்சையடைந்து காதல்லுருபக்கம், இவச்சை ஒருபக்கம், கருக்கக்கனவநூத்தமுற்றவரூப்கடைசியில்வெட்கந்துறத்துவேடந்தரிப்பதற்கிணங்கி அவ்விருவருடன் புட்பகவிமானத்திலெறிக்கொண்டு விசுவாமித்திர ருனிவ

ரின் ஆச்சிரமவனத்தை அடைந்தங்கேர்ப்பால் விமானத்தை மறைத்து வைத்துவிட்டு, திஸ்கரணீ, யென்னும் மந்திரமகத்துவத்தால் மற்றவர்க ட்புலன்கட்கறியப் படாதவர்களாய் தங்களைமறைத்துக்கொண்டு அங்கு ன்னவர்த்தமான வுத்திகளைத் தெரிந்துகொள்ளும் ரிமித்தமாய் சஞ்சரித்தன ர். அங்ஙனம், விசுவாமித்திரருடையவும். சதானந்தருடையவும் சீடர்களா ன சத்தியவிரதன், தேவவிரதன், என்ற இரண்டு வன்னியர் பிரவேசித்து, ஒருவருக்கொருவர் சம்பாஷித்துக்கொண்டு அவரவர்கள் தர்ப்பைமுதலியன வாய்ந்துகொண்டாச்சிரமத்திற் சென்றனர். அவர்களால் வர்த்தமானங்களை இரகசியத்திற் றெரிந்துகொண்டஇராவணேச்சுவரன் மற்றிருவருடன் சஞ் சரிக்கின்றனன்.

முதலாவதங்கம் முற்றிற்று.

இதில் 1-வது இலங்கையினின்று மிதிலாபுரிக்கிச் செல்லுகின்ற வித மரய் சாரணன் பிரவேசம்.

2-வது மிதிலாபுரிவின்றும் வருகின்றவிதமாய் சுகன் பிரவேசம்.

3-வது தாடகையின் பிரவேசம்,

4-வது வித்திரிசுவனுடன் சாரணனுடன் இராவணேச்சுவரன்பிரவேசம்

5-வது புட்பகவிமானத்துடன் சாரணன் பிரவேசம்.

6-வது சத்தியவிரதன் தேவவிரதன் இவ்விருவரின் பிரவேசம்.

ஆக பாத்திரப்பிரவேசம் 9.

2-வது அங்கம்.

விசுவாமித்திரமுனிவரின் ஆச்சிரமப்பிரதேசத்தில், அத்திரிமுனிவ ரும் அவரதுபத்தினியாகிய அருகயாதேவியும் பிரவேசித்து, அவர்கள் கௌ சிகர் ஆரம்பவிக்கப்போகின்ற யாகதரிசனரிமித்தம் வந்தவர்களாய்ஸம்பாஷி த்துக்கொண்டு, அவ்வாச்சிரமத்தில் வந்திருக்கின்ற ஜனகராஜனிடஞ்செல்வ தாய்ச்சென்றனர், அப்பால், அங்ஙனம், திரஸ்கரணீ மந்திரமகத்துவத்தால் பிறர்கட் புலன்கட்கறியப்படாதவர்களாய்த் தங்களை மறைத்துக்கொண்டு சஞ்சரிக்கின்ற இராவணவித்திச்சிருவ சாரணர்கள் பிரவேசிக்கின்றனர், அவ்விருவருடன் இராவணேச்சுவரன் அவ்வனத்தில் வந்திருக்கின்ற ஜான கியின் பேரழகைப்பார்க்க ஆவல்கொண்டு, சஞ்சரித்துக்கொண்டிருக்கையில் அங்ஙனம் ஒர்பால் திவ்வியமங்களை சுந்தராக்ஷியான ஜானகியென்னுந்தை லர்க்கரசி. காமாவஸ்ததைக்காற்றாதவளாய்ப் பற்பலவிதமாய்ப் புலம்புகின்ற வளாய், தனிர்ச்சயனத்திற்சயனித்துக்கொண்டிருப்பவளாய், ஒருகாரணத்தால் அசக்கர் கட்புலன்கட்கறியப்படாதவளாய்த், தன்னந்தனியேபிரவேசித்த

னள். இராவணன், மற்றிருவருடன், அவனதுபுலப்பத்தைச் செவ்வாய்ந்திர
க்கமுற்று, அவளது இன்பமான சபத்தினால் அவள் திரிவோகசுந்தரியா
யிருத்தல் வேண்டிமென நிதானித்துக்கொண்டவளும், ஆதர்த்துடன் அவுட
ன்னெழிலுருவத்தைக் காணக்கருதி எவ்வளவெவ்வளவேயா பிரயத்தனப்ப
ட்டும் காணப்பெறாதவளும், இவளின்னாளென்றே அறிய மார்க்கமற்றுப்
பரதவித்துக்கொண்டிருந்தனன், அங்ஙனமிருக்க, சுசரிதை, என்னுந்தோழி
ப்பெண், தாமரைத்தண்டுமுதலிய சைத்தியோபசாரசாமான்கள் சகிதம்பிர
வேசித்து, ஜானகிக்குப்பற்பலவிதமாய்சைத்தியோபசாரஞ்செய்தனன், சீலவ
த்யென்புஞ்சுகிசித்திரப்பலகைமுதலியசாமான்கள் சகிதம்பிரவேசித்தனர்.
அவ்விரண்டிதோழிப்பெண்களும் ஜானகிக்குப்பற்பலவிதங்களாய்விரகாக்கினி
பை ஆற்றுவித்துக்கொண்டிருக்கிற ிதிகளையும், அந்தச்சுகிமார்க்களையும், அ
ந்தச்சித்திரப்பலகையையும் அதிற்சானகியால் தன்சொற்பனத்திறு கண்ட
கணவனதுருவத்தை யெழுதப்படுகின்ற ரேகைகளையும், கண்குளிப்பார்க்கி
ன்ற இராவணனது இராக்கதர், அத்தகைய ஜானகியினுருவத்தை மட்டும்பார்
க்கமுடியாமற்றிகைத்துக்கொண்டிருக்குங்கால், அவளை அரக்கர் கட்டிலன்க
ட்டிப்ப்படாமல் மறைத்துக்கொண்டிருப்பது, விசுவாமித்திர முனிவரின்
தந்தியோபாயத்தாலேற்படுத்திய இராக்கதர்களுடையமென்றும் பேர்வாய்
தத மணிமயமான கங்கணங்கள் அவன்கைகளிற்றிரித்துக்கொண்டிருக்கும
ருசதுவமென்றும், அவள் ஜானகிதானென்றும், தோழிப்பெண்களின் வா
ய்வொழியின் ஸாரங்கனாற்றெரிந்துகொண்ட, இராவணன், மாயையால்,
சாரணனை அயோத்தியினின் தும்வருகின்ற ஒரு பிராமணனைப்போல் வடிவந
தரிக்கச்செய்து, அவுடரித்துக்கொண்டிருக்கிற அரக்கர் கட்டிலனைக்கு
மக்கங்கணங்களைத் தந்திரத்தாலபகரிக்கச்செய்தும், அவளது திவ்விய சுந்த
ரங்கத்தை இராவணனுக்கு நன்றாய்த்தரிக்க இடமில்லாமல், அத்திரிமுனி
வர அருயாதேயி, இவர்களின் பாதவந்தனத்திற்காக அழைக்கப்பெற்றவ
ளாய், தோழிப்பெண்களுடன் ஜானகி, ஜனகராஜன்பாற் சென்றனன், அவ
ளிடம் கங்கணங்கள் பெற்ற ஸாரணன், அவனொழுதிய இராமருப சித்திரப்
படத்தையும் கவர்ந்துகொண்டு இராவணனிடம் பிரவேசித்தனன். இராவ
ணன் இத்தலைசெய்தும் அவளங்கத்தைத்திருப்தியாய்ப் பார்க்கப்பெறாதது
பற்றி மலையருத்தமுற்றவளும், மாயையால் இராமவேடத்தைதான் புணந்து
கொண்டு, வித்துச்சுகுவளை விசுவாமித்திரவேடமும், சாரணனை இலகுவ
ன்வடிவமும், தரிக்கச்செய்து, அவ்விருவருடன் வஞ்சனையாய் ஜானகியை
விவரக்குச்செய்யும் நிமித்தாய், ஜனகராஜன்பாற் செல்வதாய்ச்சென்றனன்.

இரண்டாவதுபகுதிமுற்றிற்று.

11. அத்திரி, அருமை இவ்விருவரின் பிரவேசம்.

2. இராவணன், வித்திச்சிருவன், சாரணன், இம்மூவரின் பிரவேசம்.
3. காமஅவஸ்த்தைக்காற்றாதுதளிர்ச்சயனமுற்றஜானகியின் பிரவேசம்.
4. தாமரைத்தண்டு மலர், இலை, இதுகள் சகிதம் சுசரிதையென்ற சகியின் பிரவேசம்.
5. சித்திர சாமான்கள் சகிதம் சிலவதியென்ற சகியின் பிரவேசம்.
6. ஸாரணப்பிராமணன் பிரவேசம்.
7. கங்கண சித்திரபடசகிதம் ஸாரணன்பிரவேசம்.

ஆகப்பாத்திரப்பிரவேசங்கள் 10.

௩-வது அங்கம்.

கடவில் விழுந்தெழுந்த விதமாய், மாரீசன் பிரவேசித்து, இராமாதியை இடைவழிக்கட்டி மறிக்கப்போனதில், இராமபாணத்தால், தந்தாய் தாடகையென்ன, தன் தம்பி சுபாகுவென்ன, இவர்களிறந்தே போனாகொன்றும், தான் இராமபாணத்தாற் சாகரத்தில் வீழ்த்தப்பட்டு, விதிபலத்தாற்றப்பிப் பிழைத்ததாயும், தன் மற்றொருதம்பி கராளனென்பவனுடைய ஸ்திதி இன்னவிதமென்றறிய வில்லையென்றும் சொல்லக் கலங்குறுப்பினையில், கராளனென்னுமரக்கன், இராமபாணத்திற்குத் தப்பிப் பிழைத்து மாரீசனைத் தேடிக்கொண்டு வருகின்றவிதமாய் பிரவேசித்தனன், அப்பால் கடலோரம் மகேந்திராகிரியின் ருழ்வுகறையில் மாரீசனை வந்தடைந்தனன். அவ்விருவரும் இராமனை மாயையால் வெல்ல நினைத்து, இராமநாயர் தவகயிருக்கின்ற ஒருசோலையின்பாற் சென்று, இராமன், தன்னந்தனியிய, வனத்தில் வேட்டைக்குச் சென்றிருக்கின்ற விதம் தெரிந்துகொண்டு இராமனுக்குயிர்ச்சகனான பிங்களானது வடிவத்துடன் வஞ்சகோபாயத்தால் விராமனை வனத்தத்திற்குக் கூட்டி உரும்படி கராளனையனுப்பிவிட்டு, தான் காசிபனது வடிவத்துடன் மாயாசிறையைச் சிருஷ்டித்து, அவன் இராமனிமித்தமான காமகேசாய் கறுக்கக்கனவருத்தமுற்றவளாய்க்கடைசியில் விதனமொழிக்காற்றா தக்கினிப்பிரவேசஞ்செய்வதுபோலும், மாயையாலிராமனுக்குக் காண்பித்து, அவன் மீதுள்ள மயக்கத்தினால் இராமன், தானாகவே அனவில்குழங்கி ஆவிஇறக்கும்படிசெய்கின்றேனென்று சொல்லிக்கொண்டு சென்றனன்.

அப்பால் வனத்தில் வேட்டையாடுகின்ற விதமாய் தனியாய் இராமன் பிரவேசித்தனன், சமீபதூரத்திற் பிங்களனுருப்புனைந்த கராளன், மாயைபாற் காட்டினான், தன்னை இழுத்துக்கொண்டு போவதுபோலும், இராமனுக்

ருத் தோற்றுப்படி பிரவேசித்தப் பிரலாபித்தனன். அதனை நிஷ்கபட இரா
 மன் மெய்யென நினைத்துத் தன்னுயிர்ச்சக பிங்களனை வணத்தந்தி பிடித்தி
 த்துக்கொண்டு போகின்ற கஷ்டஞ் சகிச்சமாட்டாதவனும் அவனை விடுவி
 க்கும்பொருட்டாய் வெகுதூரம் பின்புறேட்டிந்து போயினபோது, அங்கொ
 ரு சோலையிற் காட்டானையால் விடுபட்டுக் களைப்புற்றவன்போலும், பிங்க
 ளரூபனுன கரளன் பிரவேசித்தனன். இராமன் அவனைப் பிங்களனென்ற
 பரமார்த்தபுத்தியுடன், அவனைக் களைப்புமாற்றி அவனுடன் முன்போல ஸ
 ரஸமாகப் பேசிக்கொண்டிருந்தனன். அன்னும், இராமனுக்குத் தன்னிடத்
 திற் களங்கத்தோன்றா வண்ணம் சம்பிரதாயமாய் ஜானகி விஷயமான பிரிப
 ஸமாசாரங்களாலே இராமனுக் கதி மொகததையுண்டு பண்ணிக்கொண்டி
 மாரீசன் வரவை மனத்திலெதிர்பார்த்திருந்தனன். அங்கனம் ஒர்பால், மா
 யையின் திரத்தால், வாஸ்தவ சிதையைப்போலும், அவளது சகிகளைப்போ
 லும் சிருஷ்டித்துப் பற்பல வினாக்கங்களுடன் வாஸ்தவ அக்கினியும், சிரு
 ஷ்டித்துக்கொண்டி பிரவேசித்தனன். இராமனும் பிங்களனுருப்பி
 னைந்த கரளன் துயில் நுடங்குகண்டு, தானும் காசிப ரூபத்துட னிராமனி
 டம் வர எதிர்பார்த்தானது, அவ்விருவருஞ் சம்பாவித்துக் கொண்டிருக்கும்
 வார்த்தை காரிவாசுரங்களுடைய பிங்களனுருப்பினத் திருக்கின்ற கரளனை, எ
 தார்த்தமாய் பார்த்து வந்திருக்கொண்டவனும் மேலும் மாயையாற் பற்
 பல விந்துதகண்டி சித்தமறிவாததற்கெண் டொதுங்கியிருக்கவும், அவ
 னது மாயாவி னுடனான சிருஷ்டித்து மாயாசிதையும், சகிகளும், இவர்
 களது ரூபவசனப்பி னுட்பங்கனும், ஆகிய இவைகள் மெய்போற்றேற்றிக்கொ
 ண்டு டிருக்கவும், இவ்வகையான கரளன் நவபுத்திரியாகிய ஜானகியும், அவ
 ளது தோழி பெண்களுடையமும், என்றாயினுக்குப் போதித்து விரகத்தை
 விர்த்திசெய்து கொண்டிருக்க பிங்களனுருப்பினத்த கரளன் நிற்கவும், அ
 தனை வாஸ்தவ புத்தியுடன் பார்த்துப்பார்த்து மொகபரவசனா யிராமன் நிற்
 கவும் ஆகிய துத்தருணத்தின், அவ்வணம் மற்றோர்பால், எதார்த்த காசிபர், த
 ரசொல்லாய், இராமனைத் தேடிக்கொண்டு வருகின்றவிதமாய் பிரவேசித்த
 னர். அவரை இராமன்பால் நின்றுகொண்டிருக்கிற பிங்களனுருப்பினத்த
 கரளன், சற்று தூரத்திற்பார்த்து, காசிபனுருப்பினத்து வருவதாய்ச் சொல்
 விய மாரீச கருணைச் சருத்துக்கொண்டு, இராமனுக்குக் காசிபனை அழை
 த்துவருவதாய்ச் சொல்லிவிட்டுப்பிரித்து காசிபனைத் துடர்ந்துசென்றனன்.
 அத்தருணத்தில், மாரீசன் மாயையால் காசிபுளது வடிவம் புனைந்துகொண்
 டு, இராமன்பாற் பிரவேசித்தனன்.

இராமனவனைக் காசிபனென்ற பரமார்த்த புத்தியுடன், அம்மாரீசனு
 டன் சம்பாவித்துக்கொண்டிருக்க, இராமனைத் தேடிக்கொண்டு வருகின்றவி
 தமாய், எதார்த்த பிங்களன் பிரவேசித்தனன்.

அவனிராமனிடம் வந்துசேரவும், அவனை எதார்த்த பிங்களனென நினைத்துக்கொண்ட மாரீசனும், இவனிராக்கதனை இராமனுக்குப் போதிக்கப்பட்டிருக்கிறது, அதனால் இராமனிடம் தன் சொல்லொன்று மேராமல், எதார்த்த பிங்களன் ஒதுங்கித் தலைகவிழ்ந்து இருந்தான். இங்ஙனமிருக்க, இராமனைத்தேடிக்கொண்டு மற்ரொருபால் வந்த எதார்த்தகாசிபர், அங்கொருபால் நின்று அம்மாயாசீதையைக்கண்டு திகைத்துக்கொண்டிருக்கங்கால், தன்னைத்துடர்ந்துவந்த பிங்களனுருப்புனைந்த கராளனைச்சந்திக்கவும், இவர அவனை எதார்த்த பிங்களனெனவும் அவன் இவரை மாரீசனெனவுமாக, ஒருவர்க்கொருவர் பரமார்த்தபுத்தியுடன் சம்பாவித்துக்கொண்டபோது, பிங்களனுருப்புனைந்துருக்கின்ற கராளனை இராக்கதனைத்தெரிந்துகொண்டஎதார்த்தகாசிபர், இராமனிருக்குந் திசைநோக்கி ஓடத்தொடுத்தனர். அத்தகைய காசிபரை மாரீசனன்றென்றறிந்துகொண்ட கராளன், மாரீசனென்னும் இராக்கதன் காசிபருபராய், என்னைக்கொல்ல வருகின்றானென்றலறிக்கொண்டு, ஒரே ஓட்டத்தில் இராமனை வந்துருகத்தழுவிக்கொண்டான். ஆகவே அம்மாயாசீதையையுமாய் மாரீசனும், அம்மாயாபிங்களனாகிய கராளனும், ஒருவருக்கொருவர் தெரிந்துகொண்டு, எதார்த்தமானமற்றிருவரையும், இராக்கதர்களை, இராமனுக்குப் போதிக்கவும், அவ்வண்ணம் இராமனுநம்பவும், எதார்த்தகாசிபர்களை, இருவரும், இராமனிடந்தங்கள்சொல்லொன்று மேராமல் தவிக்கவாயினர். அங்ஙனம், பின்னும் மாரீசனது மாயையால், ஜனகராஜனை இராமனைக் கொலைசெய்துவிட்டுச் சீதையை அபகரிக்கவருகின்றானென்று சொல்லிக்கொண்டு, சோக அவசரத்துடன், ஒருமாயாசகி, பிரவேசித்தனர். அவ்விதம் வார்த்தையைக்கேட்டு மாயாசீதை, அவ்விதம் திற்கும், இராமன் விவயமான வரகாக்கினிக்கு மாற்றாதவளாய், அக்கினிப்பிரவேசமானதைக்கண்டு, இராமன் அவண்மீதுள்ள மோகத்திறைறானும் அவ்வக்கினிக்கிடங்கிலேயே வீழ்த்திறப்பதாய்ச் சொல்லிக்கொண்டு, சோகபரவசத்துடன் அவ்வக்கினிக்கிடம் நுக்கருகிலுள்ள ஒருகரும்பாறையிற் காலைவைக்கவே, அப்பாறையே ஒரு திவியமங்களை சொருபமான பெண்ணுருவாய்ப் பிரவேசித்தனர். அவளை அகலிகை யென்றறிந்துகொண்ட இராமன், அவளால் எதார்த்த பிங்களகாசிபர்களையும், மாரீசராளர்களையும், இன்றிரின்றொன்றறிந்துகொண்டதும்ன்றி, அவ்வரக்கரின் மாயாவிலாசத்தையும் நன்கறிந்தனர், உடனே அவ்வரக்கரிருவரும், தக்கணமீ மானுருப்புனைந்தோடத் துணிந்தனர். இராமபாணத்தாற் கராளனிற்றநாளையினும், மாரீசன் தப்பி மாயமாய்விட்டான். அப்பால் இராமர் எதார்த்த காசிபிங்களருடன் அகலிவையை அனுப்பிவிட்டுத்தயாதர் கௌசிகர் முதலியோர் தங்கியிருக்கின்ற எங்கத்தெய்வம் அடைந்தனர்.

8-வது அங்கம் முற்றிற்று.

1. கடலில் வீழ்த்தெழுந்தவிசமாய் மாரீசன் பிரவேசம்.
2. இராமாணத்திற்குத் தப்பிப்பிழைத்த கராளன் பிரவேசம்.
3. வேட்டையாடுகின்ற விதமாய் இராமன் பிரவேசம்.
4. காட்டாணையால் விடுபட்டு களைப்புற்றுக் கிடக்கின்ற விதமாய் பிங்களனுருப்புனைந்த கராளன் பிரவேசம்.
5. மாயையால் மறைந்துகொண்டு மாரீசன் பிரவேசம்.
6. தளிர்ச் சயனமுற்றிருக்கின்ற மாயாசிடையும், சகிகளும் பிரவேசம்.
7. எதார்த்த காசிபர், பிரவேசம்.
8. காசிபவேடத்துடன் மாரீசன் பிரவேசம்.
9. எதார்த்த பிங்களன் பிரவேசம்.
10. சேரக அவஸரத்துடன் மாயாசகி பிரவேசம்.
11. முனிபத்தினி பிரவேசம்.
12. கோதண்டத்தினின்றும் பாணத்தை இறக்கிக்கொண்டு இராமன் பிரவேசம்.

ஆக பாத்திரப் பிரவேசங்கள் 14.

ச-வது அங்கம்.

முதலில் சித்திராங்கத்தென்ற கந்தருவன் பிரவேசித்தனன், அவன் இராமனால் தடகாதீயர் மடித்துபோனபிறகு, சுவஜனவதத்தைச் சகியாதவனான இராவணன், திரும்பியபாதுமுயர்ச்சை செய்கின்றனென்பதை அறிந்து வரும்படி, தேவராஜனா லனுப்பப்பட்டபடி, இலங்கைக்குச் செல்வதாய் மாயையால் ஒரு இராக்கதவடிவொடு செல்லுகையில், ஒட்டகமுகிபென்ற ஓர் கோரஅரக்கி, எதிரேபிரவேசித்தனன். அவளால் இராவணனது இரகசியப் பிரவீர்த்தியைத் தெரிந்துகொண்ட கந்தருவன், தான் தெரிந்துகொண்ட இராவணசுவரரசிய வஞ்சனைப்பிரவீர்த்திகளை, முன்னர் மிதிலேசனுக்கறிவித்துவிட்டுப் பின்னர் தேவராஜனுக்கறிவிப்பதாய்ச்சொல்லிகொண்டு சென்றனன். அப்பால் ஜனகராஜனும் சதாநந்தரும் பிரவேசிக்கின்றனர். அவ்விருவரும் அயோத்திக்குச் சென்றிருக்கின்ற விசுவாமித்திரர், இராமாடிகளை அழைத்து வருகின்ற வரகையெதிர்பார்த்திருக்கின்றனர். அப்போது வரஸ்தவவிஸ்வாமித்திர இராமலெட்சுமணர்கள் போல் மாயையால் வடிவந்தரித்து வித்திச்சிகுவ இராவணஸாரணர் பிரவேசித்தனர். ஜனகராஜன் அயர்களை வாஸ்தவவிசுவாமித்திரராயலெட்சுமணர்களை நபரமார்த்தபுத்தியுடன், அவர்களுக்கொபரித்துக் கல்யாணஸமாசாரப சொல்லிக்கல்யாணம் ஆரம்பிவிக்கு போது, கந்தருவன், வித்திச்சிகுவ ராவணஸாரணர்களான இராக்கதர்கள்,

விஸ்வாமித்திர ராமலெட்சுமணர்களாக, மாயையால் வேடந்தரித்து வஞ்சனையாய் ஜானகியை மணஞ்செய்யவந்தன ரென்றந்தரத்தினின்றைந்துவிட்டுச் சென்றனன். அதைப்பற்றி ஜனகரும் மற்றவரும் திகைத்துக்கொண்டிருக்கும்போது, வாஸ்தவராமலெட்சுமணருடன் வாஸ்தவவிஸ்வாமித்திரர் பக்கத்தில் வருகின்ற விதந்தெரிந்து, இராவணாதியர், திரஸ்கரிணியால், மறைந்துகொள்ள வாஸ்தவ இராமலெட்சுமணருடன் விசுவாமித்திரர், பிரவேசித்தனர். விசுவாமித்திரராகும் ஜனகராஜனும் ஸம்பாஷித்துக்கொண்டதில் இராமனால், தாடகாதியர் இறந்துபோன விபரங்களை, இராவணாதியர் தெரிந்துகொண்டு கலையடைந்தனர். ஜனகராஜன் வாஸ்தவ இராமலெட்சுமண விசுவாமித்திரர்களிடம் இராக்ஷஸ சங்கைகொண்டவராய் அரண்மனையுள் பவனுக்கக்கன்னியை மணஞ்செய்திவேனென்றதைத் தனன். அவ்வளவே அவ்வில்லைக்கொண்டு வரச்செய்து அதை யாரோ பணஞ்செய்யும்படி விசுவாமித்திரர் இராமனைவவவே, இராமன் அவ்வில்லின் பாற்சென்றனன். இராவணாதியர் திகைத்துக்கொண்டிருக்கின்றனர். அத்தருணம், மாண்டவி, ஊர்மிளை, சுருதிகீர்த்தி, பென்ற கன்னியருடன், சீதை, பிரவேசித்தனர்; அவர்கள் விசுவாமித்திர பாதவந்தனத்திற்காக வருகின்றதில், ஒருவருக்கொருவர் பரிசாகஞ்செய்துகொண்டு களிப்போடுவந்து, ஒருபாலொதுங்கியிருந்தனர். இராமர் அவ்வில்லைக்கையிலெடுத்ததும், நிறுத்தியதும், மீளாததும், ஒடித்தெரிந்ததும் எல்லாரும்பார்த்து சந்தோஷித்தனர். இராவணாதியர் இனி இலங்கிருப்பதற் பயனில்லை, இலங்கையற்சென்று மந்திரிகளிடம் ஆலோசித்து, தந்திரமாய்ஜானகியை அபகரிப்போமென்று சொல்லிக்கொண்டு சென்றனர். ஜனகராஜன் அகமகிழ்ந்திராய்லுக்கு ஜானகியையும், இலக்குவனுக்கூர் மிளையையும், பாசனுக்கு மாண்டவியையும், சத்துருக்கனுக்கு சுருதிகீர்த்தியையும், விவாகஞ்செய்து கொடுத்தனர்.

4-வது அங்கம் முற்றிற்று.

1. கந்தருவன் பிரவேசம்.
2. ஒட்டகமுகியென்ற இராக்ஷஸிபிரவேசம்.
3. ஜனகராஜனும் சதானந்தரும் பிரவேசம்.
4. விசுவாமித்திர வடிவமாய் வித்திச்சிருவனும், இராமவடிவமாய் இராவணனும். இலக்குவன்வடிவமாய் சாரணனும் இவர்கள் பிரவேசம்.
5. கந்தருவன் பிரவேசம்.
6. விசுவாமித்திரர், இராமர் இலக்குவன் இவர்கள் பிரவேசம்.
7. வில்லுடன் சதானந்தர் பிரவேசம்.
8. சீதை, மாண்டவி, சுருதிகீர்த்தி ஊர்மிளை, இவர்கள் பிரவேசம்.
9. தேவவிரதன் பிரவேசம்.

ஆகப்பாத்திரப்பிரவேசங்கள் 17.

முதலில் விராதன் பிரவேசிக்கின்றனன், புஞ்சவடிவனத்திற் பன்னசாலையிற்றம்பியுடன், நாரத்துடன் வசிக்கின்ற இராமனை, வதைசெய்து வரும்படி, ஜனஸ்தானத்தினின்றும், தனதுசினேகிதனான, கரணானுப்பப்பட்டவனுப்சொல்லிக்கொண்டு, அவ்விதம்பிரவேசித்து, கோகிலவடிவனாய் மரத்திலேறி, பன்னகுடிவாயில், இலக்குவன் ஆயுதபாணியாய் நிற்பதைக்கண்ணுற்று, அவனைக்கொல்லத் தன்னாலாகாதகாரியமென்று சிந்தித்து, ஜானகியின்பேரில் மையல்கொண்டு, சமையம்பார்த்து, ஜானகிதனிப்பட்டபோது இராமருபத்துடனவனை அபகரித்துச்சென்றவருடன் சகிக்கவேண்டுமெனச்சமையம்பார்த்துக் கொண்டிருந்தனன், அப்பால் சூர்ப்பனகை, பிரவேசித்து, ஜானகியை அபகரித்து வரும்படி இராவணனானுப்பப்பட்டவனாய்ச்சொல்லிக்கொண்டு, கரிக்குருவி வடிவம் புனைந்து, பன்னகுடியில் இராமனும், சீதையும், இருப்பதைக்கண்ணுற்று, இராமன்மேலதிமோகல்கொண்டு, சமயம்பார்த்து, இராமன் தனிப்பட்டபோது தான் ஜானகிவடிவத்துடன், அவனுக்கு மோகந்தையுண்டுபண்ணி, தந்திரமாயவனை, அபகரித்துச் சென்றிஷ்ட்டப்படி சுகிப்பெனென்று சொல்லிக்கொண்டிலாற்றுகின்றபோது, அங்கொருபால் விராதனும், சூர்ப்பனகையும் சந்தித்தொருவர்க்கொருவர், அந்தரங்கத்தை வெளியிடாமலே, இராவணேசுவரன், மந்திரோபாயத்தாலே வியமந்தரைப்பிசாசத்தால், அயோதறியாபுரியினின்றும் இராமனை வதைத்திரு முடிக்கப்பட்டிப்புஞ்சவடியிற் பன்னசாலையில் வசிக்கின்றவரையுள்ளமற்ற வார்த்தைகளைப் பேசிக்கொண்டு, அவரவர் தத்தமிடஞ் செல்வதாய்க், கபடமாய்ச்சொல்லிக்கொண்டு தனித்தனியேசென்றனர். அப்பால் பன்னகுடியின்பக்கத்திலங்கொரு, பருப்பதத்தினின்றும் வனவேடிக்கை பார்க்கின்ற விசமாய், இராமர், சீதையுடன் பிரவேசிக்கின்றனர். அவ்விருவரும் ஒருவருக்கொருவர் பரிசாஸல்கொண்டு, வனத்தின் வனப்பங்களைப்பார்த்து ஸந்தோஷித்துக்கொண்டிருந்தபோது, அவ்வனத்தில் ஓர்பால் விராதனாகிய அரக்கனும் சூர்ப்பனசியாகிய அரக்கியும் ஒருவர்க்கொருவர் தாக்கலன்னியிற்றனித்தனியே பிரவேசித்தனர். அவர்களைப்பார்த்து சங்கித்துக்கொண்டிருக்கவும் அத்தருணத்திலேயே, அவ்வரக்கனே இராமனாகவும், அவ்வரக்கியே, சீதையாகவும், தனித்தனியே பிரவேசித்தனர். அவன் அரக்கனைத்தெரிந்த இலக்குவன், ஆயுதபாணிபருகுட்புலனறிபவேண்டி மறைத்துபார்த்துக்கொண்டிருந்தனன், இராமனும், சீதையும் மலைமேல்கின்றும் பார்த்துக்கொண்டிருந்தாரீகள், சீதாருப சூர்ப்பனகி இராமருப விபாசனைக்கண்ணுற்று, வாஸ்

த்தவ இராமனென்று நினைத்து, மோகங்கொண்டு அவனை மயக்குமாறு சண் பகாடவிக்குட் போதுகொய்யும்ஜாடையாப்பாய்ப்புக்குத்தனர். அவனைச் சீதையென்ற பரமார்த்தபுத்தியுடன், அவண்மீது மோகங்கொண்டவனுமங் னுமே போய்ப்புக்குத்தனர். இலக்குவன் அவ்வேடிக்கையைக்காண்பானு கி மறைந்து மறைத்து பின் சென்றனன். அவ்வாக்கனும், அவ்வாக்கியும், ஒருவர்க்கொருவர் பரமார்த்த புத்தியுடன், ஒருவர்க்கொருவர், அபகரித்து வஞ்சிக்கப்பட்டவர்களாய், அந்தரத்திற், கிளம்பிச்செல்லுமையில் ஜடாயு வால் தடுக்கப்பட்டவர்களாய் ஒருவர்க்கொருவர், இனந்தெரிந்துகொண்டு, கீழிறங்கவே, இலக்குவனால் அவ்விராதனைன்றும் அரக்கன் எம்புரிக்க னுப்பப்பட்டான். அந்தச்சூர்ப்பனையும் மூக்கு, முலை அறுப்புண்டு செ ன்றனன். பின்னர், ஜடாயுவுடனிலக்குவன், பின்சால வந்துசேர்ந்தன ன், இத்தனையும்பார்த்துக்கொண்டிருந்த இராமனும், சீதையுடன் கிரியினி ன்றும் கீழிறங்கிப்பன்னசாலவந்துசேர்ந்தனர், அவ்வாக்கனும் அரக்கியும், விராதனும் சூர்ப்பனகியுமெனத் தெரிந்துகொண்ட இராமன், ஜடாயுவை யுபசரித்தனுப்பிவிட்டுத் தம்பியொடு களித்திருந்தனர், அங்ஙமிருக்க, ஜ னஸ்தானத்திற் கரனென்னுங் கொடிய இராக்கதன்றன் தங்கைய கிய சூர்ப்பனகியின் மூக்கு முலைபரிபோன விபத்தினைச்சகிக்கமாட்டாதவருப் போபாவேசத்துடன், தனதுசேனைகளோடும்இராமனோடு யுத்தஞ்செய்யகரு தி வந்துவளைந்துகொண்டனன். இராமனுடனே சீதையை இலக்குவன் பா லொப்புவித்தவிட்டு, அரக்களை அழிஞ்செய்வதாய் கொடிண்டப ணிபறப்பச் செறனன்.

ஐந்தாவதங்கம் முற்றிற்று.

1. விராதன் பிரவேசம்.
2. சூர்ப்பனகையின் பிரவேசம்.
3. இராமனும் சீதையும் பிரவேசம்.
4. இலக்குவன் பிரவேசம்.
5. விராதன் சூர்ப்பனகையின் பிரவேசம்.
6. இராமரூப விராதன் சீதாரூப சூர்ப்பனகி பிரவேசம்.
7. விராதன், சூர்ப்பனகி, சொந்தரூபத்துடன் பிரவேசம்.
8. ஜடாயு பிரவேசம்.

ஆகப்பாத்திரப்பிரவேசம் 12.

சா.வது அங்கம்.

முதலில், அனலையென்னும் வீடணராஜருமாரி பிரவேசிக்கின்றனன். அப்பால் ஸம்பாதியென்னும், வீடணராஜ மந்திரி, பிரவேசிக்கின்றனன். அவ்வனலை, இராவணனால் சீதையைக்கவர்ந்து வந்து அவளை அசோகவனரீறையில் வைத்திருக்கின்ற காலமுதல், ஏழுமாதகாலமாயவருக்குத் துணையாயிருந்துகொண்டு, அவளது துக்கத்தை மாற்றித்தேருதல் செய்து, கொண்டிருந்த சங்கதியைப்பற்றியும், சம்பாதி சீதைபிறந்ததற்பின், இராமலக்ஷணர் வனத்திறேழத்திரிந்து, சடாயுகடன்முடித்து, சுக்ரீவஸக்யமடைந்து வீரவாலியை வதைத்து அவ்விராச்சியத்தை நம்பிய சுகரீவனுக்களித்தனர் என்ற, விருத்தாந்தங்களையும், இராவணனைச்செய்த அவ்வீரவாலியையும், இராமன் கொன்றனென்றவிபரம், இராவணனுக்கறிவிக்கும்பொருட்டு வீடணதியரால் ஆலோசனை செய்து இராமன் சீதையைத்தேடவாரம்பிவித்தது முதல் வாலி வதைபரியந்தம் உள்ள ஸுகல விருத்தாந்தங்களையும் சுகிராசாரியரைக்கொண்டு நாடமாயமைக்கச் செய்து கந்தர்வப்பெண்களால் அந்நாடகத்தை இராவணசதஸில் பாத்திரரூப நடையுடைபாவனைகளுடன் பிரத்தியக்ஷம்போல் முறையே நடத்தும்படி யேற்பாடுசெய்திருக்கின்ற ஸங்கதிகளையும், ஒருவருக்கொருவர் பேசிக்கொண்டு அன்னாடகக்காரர்களோ அழைத்துவருவதாய் சம்பாதி சென்றனன். அவ்வனலையும் பிரத்தியக்ஷத்தில் அன்னாடகத்தில் இராமரூபத்தைக்காட்டி சீதையை சுந்தோஷிக்கச் செய்வதாய் சொல்லிக்கொண்டு சென்றனன். அப்பால் மகாபாரசனென்ற விசேத மந்திரியுடன் இராவணன் பிரவேசிக்கின்றனன். அப்பால், அந்த ரநாடிகை ஆரம்பஞ்செய்கின்றனர். அந்நாடகக்காரரில் ஒருவன் பிரவேசிக்கின்றனன்.

சுத்திரதாரன் பிரவேசிக்கின்றனன். நடி கானஞ்செய்கின்றனன். சுத்திரதாரன் அன்னாடக சூசகம் சொல்லுகின்றபோதே இராவணனுக்கு மிகக்குதூகலம் பிறந்தது. அன்னாடக அரங்கத்தில் இராக்கதாந்தங் கரணக்கங்கணம் ஒருகைக்கணிந்தசீதையும் அப்படியே அனலையும் பிரவேசித்தனர். சீதை அவ்வனலையால் தேருதல்செய்யப்பட்டுக்கொண்டு இராக்கதாந்தப்புலன் கட்டக்கறியப்படாதவளாய் ஓர் பாலிருந்து நாடகம் பார்க்கின்றனன். அங்ஙனமிருக்க அன்னாடகத்திலேற்பட்ட வேஷ இராமலட்சுமணர்கள் பிரவேசிக்கின்றனர். அவர்கள் சீதையைக்காணாமல் பன்னகுடில் குனியமாயிருப்பதைப்பார்த்து அதிகமான சோகஸந்தாபத்துடன் வனமெங்குந்தேடித்தவித்து மதிமோகித்து காட்டிலுள்ள மரமுதலிய அசேதனங்களிடத்தும் அவளை

ப்பாற்றிப் புலப்பிக்கொண்டும் தென்றிசையை காடிச்செல்லலாயினர். அது
 உண்டு இராவணன் சந்தேக உடையவாகின்றான். சீதை தூக்கிக்கின்றான்.
 அங்கே அள்ளி தூக்கிப் பாற்றுகின்றான். ஆகவே தென்றிசை குறித்து
 தீர்த்தெய்வத்தெய்வம் இராமலெட்சுமிணர் இராமமுதலியன் முறித்து கிடக்கின்
 ற சிற்சில அடையாளங்களைக் கண்ணூற்று அவ்வழிக்கொண்டே அவ்வனம்
 விடைபுறந்து இராமபெருகின்ற மலைப்பாற்ற காத்திரத்தோடு களைப்புற்று
 கிடக்கின்ற விதமாய் ஐடாயுயிரேகிக்கின்றனர். அவரைச்சடாயுவென
 தீர்த்தெய்வத்தெய்வம் அகரிடம் விடை. ஐடாயு இராவணனைன்ற இராக்க
 தனால் ஜானகி அபகரிக்கப்பட்டாள் என்றதைத்துவிட்டாவிதமுந்தனர். அ
 வர்க்கீழ்மொழித் முடித்துவரும் இலக்குவனல் கவர்சனிறந்து சாபமொழி
 ந்து தவிய தேகம்பெற்று சுக்கிரீவனைச் சேரும்படி இராமனுக்குறைத்துவி
 டிச் சென்றான். அதுகண்டு இராவணன் மனவருத்தமுற்றான். சீதை
 களிப்புற்றான். இராமலெட்சுமிணர் பம்பா நதிக்கரைவழியாய் ரிசியமுத
 கிரிபைகாடி வருகையில் பிக்ஷாநுபநை அனுமான் பிவேசிக்கின்றான். அ
 யன் அனுமான்னைத்தெரிந்துகொண்டு அவனுடன் ரிசியமுதகிரியின்பாற்
 செல்லுகையில் பிக்ஷாநுபத்தடன் இருக்கின்றவன் வாலியென்று நினைத்து
 உகொண்டிருந்த இராவணன் இவன் அனுமான்னைத்தெரிந்தவுடனே கோ
 பத்தடன், அங்கேக் குலைசெய்யவதில் கச்சபணியனொழுந்திருந்தான்.
 இது நாடகமென்றுணர்ந்த மஹாபாரசனும் மதிக்கப்படாமற்பேரூற் குலை
 செய்கையிருப்பான் நற்க, சூந்தபியின் எழுக்கு விழை பத்துயோசனை
 பத்தில் விழும்படி வற்றிவிட்ட மராமன் மராமங்களை விழுவெய்தான். அ
 துக்கண்டு அனுமான்சந்தோஷித்து அத்தத்துட்ட உலியை மடித்துசுக்கிரீவ
 னைக் காக்கின்ற செய்யும் இவனெயென மதித்தான், ரிசியமுதகிரியைவிட்
 டு சுக்கிரீவனும் இதுகெல்லாங்கண்டு எம்மையானும் குலதெய்வமிகவே
 யென் நகமகிழ்த்து மந்திரிகளுடன் இராமனைவந்து உணங்கி நின்றான்.
 இராமன், சுக்கிரீவனுக்குப்பாடுகொடுத்து சீதையினனினினை அவனும் காண்
 பிக்கப்பெற்ற பின்னர் அத்தருணத்தில் இராமன்மீது, யுத்தஞ்செய்யக்கருதி
 அட்டகாசஞ்செய்து வருகின்ற வீரவாலியின், சப்தத்தேகட்டு விடப்படைந்
 த மராமன், வாலியுடன் உயுத்தஞ்செய்யச் சென்றான். அச்சமயமே இ
 மமமாணத்தால், வாலி இரத்தானென்றருகின்ற அவனது பத்தினி தாரை
 யினமுதகக்குறல்கேட்டு, சத்துருகுலைத்தென்னுஞ் சந்தோஷத்துடன்
 இராமபாதத்தனைத்திரக்கத்தனைதுபரிஜனங்களுடன் சுக்கிரீவன் சென்ற
 னான். இதுகெல்லாம் பாத்திருந்த இராவணன், இராமனால் வாலியீழ்
 தானென்பதைச் சற்றும் நம்பாதவனாய் கத்தர்வப்பெண்கள், பொய்க்
 ஞ் சாற்றினகெட்டுறண்ணக்கொண்டு, கத்தர்வப்பெண்களைக் குலைசெய்ய
 எத்தனித்தான். அதைத்தடுத்த, மஹாபாரசன் சுக்கிரீவாரியமலமைக்கப்

பெற்ற, இன்னாட்கம் பொய்யன்று, இராமனும் வாலி இறத்தது வாய்தவ
மே, அகனைத் தங்களுக்குத் தெரிவிக்கும்பொருட்டே இவர்களால்கவனம்
டத்தலாயிற்று என்னவே, இராமனைதனை கப்பினவனும், வாலி யிறத்த
துபற்றி கிலேசத்தை அடைந்தனன்.

வாலி ஜெயம்பெற்ற இராமன் பிரவேசிக்கின்றனன். வாலிமகன
ங்கதனுக் கிளவாசுப் பட்டங்கட்டித் தம்பியால் கம்பிய சுக்கிரீவனுக்குச், கி
ட்கித்தர ராஜ்யத்தை முடிசூட்டி வைத்தனன். பின்னர் சுக்கிரீவனுள்
பப்பட்ட வானாப்படைகள் சிறையைத்தேடிச் சென்றனவொன்பதைத் தேடி
டு இராமலக்ஷணர் களிப்புடன் பதிற்றெரியுமட்டும் பிரசிரவணகீரியில் வ
யிப்பதாய்ச் சென்றனர். சம்பாதுயென்னும் கழகாசனும் சிறையிருப்புச்
தெரிந்துகொண்ட அனுமார் இலங்காபுரிக்குவரத் தடல்கடக்கின்றொன்ற
சங்கசிறைய, சுசுசுர்த்துலர்களாற் தெரிந்துகொண்ட இராமனன், வானம்
வந்திலங்கையி னுழையமலிருப்பதற்கு ண்டான பரசோயந்து ஏப்பா
டு செய்து கவலைகொண்டு மத்திரிகளிடம் ஆலோசிக்கச் சென்றனன். சி
ரையுர், அனலையும் அதிகளிப்புடன் அச்சைகவனத்தை அடைந்தனர்.

ஆறவதங்கம் முற்றிற்று.

1. அனலை, ஸப்பாதி, இவர்களின் பிரவேசம்.
2. மகாபாரசனுடன் இராவணேசுவரன் பிரவேசம்.
3. குத்திரதாரன், விதூஷகன் கடி பிரவேசம்.
4. ஒருகைக் கங்கணமணித்த சிறையுர், அனலையும் பிரவேசம்.
5. இராமலக்ஷண வேடத்தோடு கத்தர்வப் பெண்கள் பிரவேசம்.
6. சிறைகளற்று இறத்தத்தைப் பெருக்கிகொண்டு கண்டசுழப் பிர
ணானும் கிடக்கின்ற ஜடாயுவின் பிரவேசம்.
7. ஜயம்பெற்ற இலக்குவன் பிரவேசம்.
8. பிக்ஷா பிரவேசம்.
9. அனுசாரருடன் சுக்கிரீவன் பிரவேசம்.
10. வாலிஜெய இராமன் பிரவேசம்.

ஆக பாத்தியப் பிரவேசங்கள் 13.

எ-வது அங்கம்.

முதலில் சோக அலவாரத்துடன் சூப்பலகி பிரவேசிக்கின்றனன், இ
ராமனும் சுக்கிரீவனுடன் பற்ற தன்சிறைத்தங்கான இராமனை துபயர்

தி ராக்கதர்களின் மரணசோகத்திற் காற்றூ தவளாய்விதனத்தை அடைந்து கொண்டிருந்தனன் அங்ஙனம் வீடண ராஜனது மந்திரி ஸம்பாதிபெயர்ப்பவர் பிரவேசித்தின்றுந், இராவண கும்பகர்னாதி கொடிய இராக்கதர்களைச்சங்கரித்ததிலும் தன் இராஜனான வீடணர்க்கிலங்கார ஜ்யமளித்ததிலும் அத்தியானந்தபரிதராய் இராமனைப்புகழ்ந்துகொண்டும், சூர்ப்பனகியைச்சிந்தித்து அவன் விதனாஸ்பத்தையும் அவன் தூர் கிண்ப்பையும் தெரிந்துகொண்டும், சுற்று ஸம்பாஷித்துவிட்டுச்சென்றனன், இராவணாந்தகனான, இரகுராமன் புடத்தக்கமென அக்கினியிற் குதித்தெழுந்த கற்பலங்காரியான ஜானகியுடன், இலக்குவனுடன், மற்றப்பரிவாரங்களுடன் திருப்ப அயோத்திக்குப் பிரயாணஸன்னாஹராய் பரதனுக்குத் தன் காவை முன்னதாகவே சென்றறிவிக்கும்படி அனுமான யேவிக் கொண்டிருக்கின்றனென்று, தெரிந்துகொண்ட சூர்ப்பனகி இராமன்மீதழுச்சாறுகொண்டு, தன் இரண்டு சகோதரர்களான இராவண கும்பகர்னர்களின் வதத்திற்கு பதிலாய் இராமனது சகோதரர்களான அப்பரத சத்துருக்களை இவ்வனுமான் இராமன்வரவைத்தெரிவிப்பதற்குச்செல்லுமுன்னமே யான் மாயையால் ஒரு தவ மடந்தையைப் போல் வேடங்கொண்டு, விவைவிற்சென்று, உசிதமான விதனவார்த்தகளைச்சொல்லி அக்கினியில்விழுந்தாவியிரக்கும்படி செய்கின்றேனெனச்சென்றனன், அப்பால், பரதசத்துருக்களர் பிரவேசித்தின்று வறந்தாத்திற்றமது முன்னேனான இராமனதுமனைவி ஜானகிப்பிராட்டி அரக்களுலபகரிக்கப்பட்டனென்று, கேள்வியாய் அந்தத்திருட்டரக்களை வதை செய்யும் பொருட்டு நிராமனுக்குச் சகாயமாக அவரவர் தம்படையொடு மற்றச் சிற்றரசர்களை உவமைத்துக்கொண்டு, இரதகஜதூரகபநாதி சேனைகளுடன் பிரயாணஸன்னாஹராய் இராமனை நினைத்து நினைத்து அவனதுபரிவாரமுமையினால் துக்கத்தை அடைந்துகொண்டிருக்கின்றனர். அங்ஙனமிருக்க இராமனுக்கு வறந்தாத்தில் சுக்ரீவசகாயங்கிடைத்ததென்றும் ஆகையாலொருவரும் உதவிக்குவரத்தேவையில்லையென்றும் சுக்ரீவ சஹாயத்தால் சீதையிருப்பதெரிந்துகொண்டு, கடலிற் சேதுபந்தனஞ்செய்து அதன்வழியாய்க் கவிப்படையொடு சத்துருவின் நிவாஸகரடைந்தனென்று, மாகவேட ராஜனான குசனால் அஹப்பப்பெற்ற நிருபந்தைப்பார்வையிட்டு ஸந்தோடங்கொண்டு, இலங்கைத்தீவில் இரு கிரத்தவர்க்கும் கலகமுண்டிருக்குமென்று நிதானித்துக்கொண்டவர்களாய் ஒருவர்க்கொருவர் கவலைகொண்டிருக்கின்றனர், அத்தருணத்தில் தீபநிவேடங்கொண்ட சூர்ப்பனகி பிரவேசித்தின்றுந், அவன் இலங்கைத்தீவில் தனக்கு ஆப்தசினேகிதர்களான சுக்ரீவராகிகள் அரக்கர் செருவிலழிந்துபோனார்களென்றும், இராமனுமிலக்குவனும், வல்லரக்கர் வஞ்சனையில் மாயந்தார்களென்றும், சீதாப்பிராட்டியும், நான்கொண்டா ருயிர்கித்தாளென்றும், உண்மைபோல் வஞ்சனையால், வழுத்திய பொய்மொழியை மெய்மொழியெனக்கொண்டு, அந்தச்சோகப்

ரத்திற் காற்றுவார்களாய் அந்தப்பாத சத்துருக்கனர், அக்கினியில் மூழ்க வெத்தனித்தபோது தன்றவப்புதல்வி ஜானகியை இராவணன்பகரித்தனனென்று கேள்விப்பட்ட ஜனகாசன் பிரவேசித்தனர், பரதசத்துருக்கனரால், இராம லக்ஷ்ணர்களுடையவும் ஜானகியினுடையவும் துர்தெசைகளைக்கேள்விப்பட்ட ஜனகர் சோகத்தீக்காற்றாது தானும் பாதசத்துருக்கனருடன் அக்கினிக்கிடங்கில் மூழ்குவதாய்ச்சொல்லிக்கொண்டு, அம்மூவரும், தீவலஞ்சுற்றுக்கின்றார்கள். அத்தருணத்தில் வன்னிவடிவான அனுமார் பிரவேசிக்கின்றனர், சத்துருசங்காரஞ்செய்து சீதாலக்ஷ்ணசமேதராய் இராமனிதோவந்தனன், பாதா தீயில்மூழ்காதே மூழ்காதேயெனச் சொல்லிக்கொண்டு, அவசரத்தில்வந்து பரதனைத்தடுத்து நிறுத்திக்கொண்டு, அவனுக்கு நம்பிக்கைவரும்படி, நடந்த நடைபிடிக்கைகளைச் சுருக்கமாய் நவிலும்போதே தென்றிசையினின்றும் ஆகாயமார்க்கமாய் கவிப்படைசூழ புட்பகவிமானத்தில் சீதாலக்ஷ்ண சமேதராய் இரவிசுல ராமச்ச்சந்திரன் வருகின்ற திருக்காகியையெண்ணுற்று, பரதர், சத்துருக்கனர், ஜனகர்முதலிய யாவரும் அத்தியானந்தபரிதர்களாய், எதிர்நொண்டிசென்றனர், சீதாலக்ஷ்ண சகிதராய், ஸ்ரீராமச்சந்திரர் புட்பக விமானத்தினின்றும், நந்திக்கிராமத்திலிரங்கினார், பரதசத்துருக்கனர் வந்துபணிந்தனர், மற்றவர்களும்முறையே யதோசிவந்தரோபசார சூசலப்பிரஸங்கொளொடு பரதராஜனுடையகோரிக்கைப்படி இராமபட்டாபிவேச மகோற்சபம் நடத்தினார்கள், வாத்தியங்கள்கொலித்ததுகள், பிராமணர்களுக்காடையாபரணாதி ஸ்கலமும் கொடுத்தனர்கள் தேவதூந்பிததொனி முழங்கிற்று தேவர்புஷ்பமாசி பொழிந்தார்கள்.

எ-வது அங்கம் முற்றிற்று.

1. சோகஅவசரத்துடன் சூர்ப்பனகி பிரவேசம்.
2. ஸம்பாதி பிரவேசம்.
3. பரதசத்துருக்கனர் பிரவேசம்.
4. தாபகி பிரவேசம்.
5. ஜனகராஜன் பிரவேசம்.
6. வன்னிருபனான அனுமான் பிரவேசம்.
7. புஷ்பகவிமானத்தில் சீதாலக்ஷ்ணசமேதரான இராமர் பிரவேசம்.
8. கௌசிகர் பிரவேசம்.
9. உசிட்டர் பிரவேசம்.

ஆகப்பாத்தியப்பிரவேசங்கள் 12.

குறிப்பு

இந்நாடகத்தைப் படிக்கின்றவர்கள், இதற்கவனிக்கவேண்டும் விஷயங்களாவன:—

இதில் (—) திரை. என்று குறித்திருக்கிற அடையாளங்கள், நாடக அபாயத்திலுள்ள, திரைச்சீலைகள் என்று, இன்னும் பிரவேசிக்கின்றனன், என்ற இடங்களெல்லாம் அந்தந்த ரூபமான வேடக்காரர்களின் வாயுகள் என்றார். (தன்னுள்) என்று குறித்திருக்கிற அடையாளங்கள், அந்தந்த வேடக்காரர்கள் மனதில் நனைத்துக்கொள்கிற விஷயங்களென்றும். (வெளிப்படை) என்று குறித்திருக்கிற அடையாளங்கள், அவரவர் திறந்து பேசிக்கொள்கிற விஷயங்களென்றும், அந்தந்தங்களாம். அன்றியும், பற்பல இடங்களில் ஆனந்தம், ஆச்சிரியம், சோகம், தீனம், கோபம், ஆசை, சினேகம், அனுராகம், தயவு, இதுமுதலான பதங்கள் வருகிற இடங்களெல்லாம், அந்தந்த ரூபமான பாவாஸங்களென்று தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். இன்னமுடி சிற்சில பாடல்களில், இவ்வடையாளமிட்டிருக்கிற இடங்களைக் கவனிக்கவேண்டும். அந்தந்தச்செய்யுள்களில், ஒரே ஸந்தர்ப்பத்தில் பலபேர் பலவிதங்களாய்ப் பேசிக்கொள்ளுதலும், ஒரே ஸந்தர்ப்பத்தில் ஒருவன்றானே மையோசிடம்போல் பலவிதங்களாய் உட்பாஷித்தலும், ஏற்படுகிறதினால் அந்தந்தச் செய்யுள்கள் அந்தந்த இடத்தில் முடிவு பெறாமல் பல இடங்களாய் முடிவுசெய்யப் பெற்றிருக்கின்றனவென்றறிந்துகொள்ள.

பிழைநூல்தம்.

ஆங்கம்.	பக்கம்.	வரி.	பிழை.	நூல்தம்.
1	12	6	ன்	ன
	17	28	உ	மு
	17	22	ன்	ள
	22	2	ன	ட
	22	28	ன	ன்
	23	12	னி	ணி
	23	25	நு	வ
	24	33	நு	நு
	33	6	ன்	பு
	37	13	ன்	நு
	37	20	ன்	நு
47	7	ன்	நு	
2	65	14	நு	நு
	68	8	நு	நு
	68	27	னி	நு
	71	9	நு	நு
	74	22	நு	நு
	74	25	நு	நு
	74	33	நு	நு
	75	32	நு	நு
	76	10	நு	நு
	78	12	நு	நு
81	14	நு	நு	
3	86	2	நு	நு
	89	29	நு	நு
	92	13	நு	நு
	93	25	நு	நு
	93	32	நு	நு
	95	6	நு	நு
	95	6	நு	நு
96	16	நு	நு	

	99	25	ழ்	ழ
	102	15	ரு	ரூ
	102	17	றெ	றெ
	105	3	ரே	ரே
	109	31	ரே	ரே
	111	6	ரு	ரூ
	111	12	ரு	ரூ
	123	31	ல்ல	ல்ல
	129	15		ல்
4	150	12	பதார	பதார
5	202	9	ன்	ண்

ஸ்ரீராமஜெயம்.

ஜானகிபரிணய நாடகம்.

பாயிரம்.

விநாயகர் துதி.

வெண்பா.

திருமணஞ்சேர் தாமசாயாள் சீர்ஜர் எனியாள்
பரிணயத்தை நாடகமாய்ப் பாரி—லுரைதருவாம்
முத்திவச மாகமுனைப்பிறைக் கோட்டும் பறனைப்
பத்திவச மாகப் பணிந்து.

செந்தமிழாற் சானகியின் சீரார் பரிணயத்தைச்
சந்தமுறு நாடகமாய்ச் சாற்றவே—தந்தி
முகவவாயிற் பாரதத்தை முன்னாள் வரைந்தோய்
சகலவா முந்தாரீ தா.

தரு. இராகம் நாட்டை, சாப்பு தாளம்.

பல்லவி.

கணநாயகா காத்தருள்வாய்

(கணநாயகா)

அனுபல்லவி.

குணபூஷண குஞ்சரவசன

துணை வந்தருள் சகானந்தஸதன.

(கண)

சரணங்கள்.

கெதந்தனே

யீசர்மைந்த

னே

ஆகுவாகன

அன்பர்க்குகந்தோ

னே

வாகுமயிலேறும்

வள்ளல்முன்வந்தோ

னே.

(கண)

அஸ்த்தமோதகா

அருடாய

கா

பக்தப்பாலகா

பவமோச

கா

சுத்தனே அநகா

சுபீரவிராய

கா.

(கண)

பாயிரம்.

ஜானகிபரிணயந்	தமிழினன்னய	ம்
ஆனநாடக	மாகவுடைசெய்	ய
வானோர்பெருமானே	வந்தருள்வாயை	ய. (கண)

சரசுவதி வணக்கம்.

விருத்தம்.

அலைகடலுலகின் மிக்க வரியசெந்தமிழால் யானும்
 நலமுறு ஜனகிமன்ற ஞடகந்தனை யியம்ப
 மலரய ஞவிற்குறன்றி மைந்தனென் னிதயப்பூவி
 லுலவுபொற் கொடியேவாணி யுன்பதம் பணிகின்றேனே.

தரு. இராகம் கானடா. சாப்பு தாளம்.

பல்லவி.

பதுமாஸனீ	பாவமோசனீ
பரமார்த்தசொளு	பப்ரகாசனீ

அனுபல்லவி.

மதுரம்பொழியும்	வாக்விலாசினீ	
மந்தகாசினீ	மாதயாலோசனீ	(பது)

சரணங்கள்.

சந்ததம்பணியேன்	சாரதாகல்யா	ணி
தமியேன்பாவில்	தழைத்தருள்வா	ணி
சந்தரிசா	சோதிபிரசச்சிரோ	ணி
தொங்கெழில்வேணி	சுமுகவீணாபா	ணி (பது)

மதிதவளகாதீ	வளர்கலைநற்கூத்த	ரீ
வாக்கில்வந்தருள்	மங்களசரித்	ரீ
துதிபெருங்குணைத்	சுரமுணிகணஸ்தோத்	ரீ
துங்ககாயதீ	பவிதீர்சாவித்	ரீ (பது)

ஞானநண்ணிலையே	நம்பினேன்கலை	யே
காவில்வந்தருள்	நானுண்மதலை	யே
தேனேருதலையே	தீர்ப்பாயென்கவலை	யே
தேவிவிமலையே	மலைநேர்முலை	யே. (பது)

ஜானகிபரிணயநாடகம்.

விஷ்ணு துதி.

சந்தவிருத்தம்.

நாதமலி முாளியிசை காதுகொடு ப்சவினினை
நாடியொரு கணமதனி எனி யோடி
ஞாலமிசை மடுநிறைகொள் பால்சொரிய விரைவணுகி
நாளுமிடை யறவளரும் நலமான
வேதஉப நிததவிவ காராஸமிகும துவை
வேகமுட னுணலெனவும் விழை வோடு
மீறுகல வியினிலிடை மாதர்தன மலிகலவை
வீழ்பொடிகள் சிசுவைகொடு மெது வாக
ஆகரொவர டவைவிலக வேபுரித லெனவுமிக
வாவலொடு பருகமகிழ் வது வான
ஆகிரடு முடிவினெடு மாலனக பரவடிவ
மானவொரு பொருளகில மது வான
சோதிசக தலமதில்வி நோதமய வனுர்தமுறு
சூழிடையர் மாபில்வரு சகு மாரன்
தோமருவு கொடியபவ நோயகல வருளினிய
தூயவிரு பதமலர்க டீணை யாமே.

உமையவள் துதி.

சந்தவிருத்தம்.

இதழிமக ரந்தநிறை கழுவிடொளிர் பஞ்சதனை
இருசாணி லங்க நனை யேர்
கதுவுமிரு கொங்கைபடர் பொடிகழுவி விரந்தவரி
கவினுறவு கந்த ருளி னேன்
கதிதருகுன ன்பருடனி னிதலர்கோண் மஞ்சமிசை
கலவிபுரி யென்ற சகி னேர்
மதிமுகமி லங்குசிலை துதல்விழிமு னிந்தமலை
மகனீருப தங்க டீணை யே.

குருவணக்கம்.

விருத்தம்.

சகத்துள கவலைக்கி சந்தத மறிவைத்தேக்கி
 அகத்துள விருளைப்போக்கி யன்புடன் றன்போலாக்கி
 மிகுத்த சந்தேகந்தீர்த்து வேதமெய்ப் பொருள்விளக்கும்
 மகுத்துவ குருவின்றிவ்விய மலரடி சென்னிசேர்ப்பாம்.

பெரியோர்வணக்கம்.

விருத்தம்.

சதிர்பெருஜனகன் மகளெனவுதித்த ஜானகிபரிணயந் தமிழின்
 மதியிலிவகுத்தன் மதியினை மதலைவவ்விட மமாமலர்க்கரத்தால்
 எதிர்படவிசுத்த லெனத்தகும் புலவீரெண்ணை யியம்பினைமென்னி
 கதிதருராம மந்திரமுளதாற் கழறினென் பிழைபலகருதேன். (ற்)

சரு. இராகம் பந்துவராளி. ஆதி தாளம்.

பல்லவி.

இந்தப்ரபந்தத்திலே துதப்பிதம்விளைந் திட்டாலும்பொறுத்தருள்வீரே.

அனுபல்லவி.

வந்தனஞ்செய்வேனிதன் பிழைதீர்த்துப்பெரியோரோ
 இந்தவிதமுமையென் றெனக்குமதுசொல்வீ ரே. (இந்)

சரணங்கள்.

இலக்கணத்தினிலேயோர்	1 ...	...	அக்கரமாயினும்
இவ்விதமென்றறி	...	...	வேளே
கலக்கமில்லாமலே	...	...	இலக்கியத்தினிலேயான்
கடுகளவாயினுந் தெரி	...	...	வேளே
பலத்தகிரணகதி ரோனுக்கெறி	...	...	ராகப்
பார்க்கிற்சிறுமின்மினி யாமோவதுபோ	...	...	லாக
துலக்கமாகக்கற்ற புலவீருங்கண்முன்	...	...	பாகச்
சொல்வேன்மதலைச்சொற் கேட்குந்தாய்போலன்	...	...	பாக. (இந்)
அந்தணவரன் ராம	...	...	பத்ரகவீந்த்ரன்
அருளியவடமொழி	...	...	யாய்ந்து

கெந்தமிழாற்சானகி	...	...	பரிணயநாடகஞ்
செப்புகின்றேறனெழில்	...	...	வாய்ந்து
சந்தமாயசயால் கோகிலந்	...	...	தித்திக்கத்
தானேகூவிடவெதிர் தவனையுஞ்	...	...	சத்திக்க
சிந்தைகொண்டதுபோலாம் ஆயினும்பீர	...	...	விர்த்திக்க
தெளிவுற்றிசைந்தேனும தருட்கொண்டு...	...	...	வர்த்திக்க. (இந்)

ஒருமதக்களிற்றினை			நளினத்தந்துவிற்கட்ட
உள்ளந் துணிந்தாற்போல்	...	...	நானே
ஆரியதானவிச்சரித்ததை	...	...	நாடக
மாகச்சொலத் துணைந்	...	...	தேனே
கரியகாகமுஞ்சொன்னக் கிரியையடைந்த	...	...	தாலே
கனகநிறமாமென்று கழறுவரது...	...	...	போலே
திருவாஞ்சனகிமன்றற் பரிசுரைப்பத	...	...	னாலே
சிறியன்புன்சொல்லும்நன்றாய்ச் சிறந்தசொல்லாமென்			மேலே. (இந்)

கதாஸங்கிரகம் விருத்தம்.

சீர்படைத்த ஜனகிமணஞ் செய்துராமன் தென்னிலங்கை வேந்துசெய்மந் திரத்தினாலே, கூர்படைத்த முட்கணிறை கானமெய்த குமரிதனை யரக்கூர்கோன் மாயஞ்செய்து, பேர்படைத்த ரகுவீரன் ஜயபரதாபம் பின்னொருவந்தரநாடி கையினுற்கண்டு, தார்படைத்த விலங்கேசன் றவிக்கராமன் சத்துருவைத் தகர்த்ததிவிய சரிதந்தானே.

தோடயம் விருத்தம்.

கார்பதி முதலாயருஞ் சூதராதியரு நல்ல சாசிஜயவனும் போற்றுஞ் சானகி பரிணயத்தை வருதிரை மணிகொழிக்கும் வாரிதி சூழியிந்தத் தரணியி னுடகத்து தயஞ்சொல் தோடயஞ்சொல்வேனே.

இராகம் நாட்டை. ஜம்பை தாளம்.

சீரார்தமிழாற்றிங்கண்முகி திவ்வியமங்களவடிவழகி
பாரார்திருவெனுமாஜனகி பரிணயநாடகம்பாட
காராரம்மைமதக்கிராசக் கவின்முகன்பாசகராங்குசன்
ஏராரொருகோட்டுடையீசன் எழிற்கணேசன்றுணையே.

அந்தணராமபத்திரர்நயமே அருளினர்வடசொலாற்குவலையமேல்
சந்ததஞ்சானகிபரிணயமே தமிழ்நாடகமாய்ச்சாற்றிடவே ஆ ஆ
செந்திருவுமவள்சேர்மாலும் சிவனுமுமையுங்குகன்சீர்வேலும்
பைந்தொடிவாணியுமெக்காலும் பாலித்தருள்வதுகடனே.

சிந்திதபோகமெலாமுதவும் திவ்வியசரித்திரமானதுவும்
சந்தமுறுஜனகிமணமிதுவுஞ் தமிழ்நாடகமாய்ச்சாற்றிடவே ஆ ஆ
பந்தவினைத்தொடர் துயர்நீக்கும் பண்பொடுபணிபவர்தமைக்காக்கும்
சந்தரமாங்கஞ்சத்தெழிலேர்க்கும் ஆயசற்குருவின்றாடுணையே.

பாயிரம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீராமஜெயம்.

ஜானகிபரிணயநாடகம்.

க—வது அங்கம்.

நூல்.

விநாயகர்பிரவேசம்.

விருத்தம்.

பத்தியாய்த் தொழுவோர்க்கன்பன் பாரதந்தனை முன்சொன்ன
வத்திரி தன்னிற்றீட்டு மழகியகோட்டுப் பெம்மான்
நித்தமின் ஞடகத்தை நிரந்தரங் காக்கவேண்டி
கர்த்தனைங் கரணமூலக் கணபதி தோன்றினோ.

தரு. இராகம் சுருட்டி. ஆதி தாளம்.

பல்லவி.

விநாயகர்வந்தார் ஜய ஜய விநாயகர்வந்தார்.

அனுபல்லவி.

அநாதரக்ஷகர் அம்புயநேத்திரர்
ஜநார்த்தனன்மருக சிங்காரகாத்திரர்.

(விநா)

சரணங்கள்.

மகரக்குழைகள் கா திலிலங்க தட மார்பினிற் பூணூற்றுலங்க
செகையிற் கந்தமலர்கள் குட்டி சீர்பாசாங்குசங்கையிற் காட்டி
குகசோதரன் மிகவேமன மகிழ்வாய்லெ முறுவிக்கின.

(விநா)

பத்தர்கள துகுற்றஞ்சுகித்து அவர்கணல்ல பதத்தைச்சாரவே அனுக்ரகித்து
ஒற்றைக்கொம்புளபளென கன்னம் ஒடுமதஜலத்தால்தளதளென
மெத்தமகிழ் வுற்றருயா னத்தேறிந டத்துஞ்சித்தி.

(விநா)

அப்பம் எள்ளுருண்டையுமலியும் பொரிவகையும் அவலுமோதகமுமிட்டலி
நற்பலாவின்களையும்பரிந்து நன்றாயருந்தித்தொந்திசரிந்து [யும்
பற்பலவி தப்பிறப்பு ழப்பாதெனைத் தப்புவிக்கும். (விநா)

க-வது அங்கம்.

சூத்திரதாரன் பிரவேசம்.

விருத்தம்.

சீர்த்தியாம் பரதநூலின் சித்தாந்தங் களிலும்வேத
சாத்திரங்களிலுந் தேர்ந்து சாதூர்யவான் களாநந்
கீர்த்திபூடணர் நிறைந்து கெடிபெரும் மேலாம்ரங்கிற்
சூத்திரதார னென்போன் தூரிதமாய்த் தோன்றினானே.

இதுவுமது.

புகழ்பெரு சகலவீதவ பூடணர் நிறையரங்கிற்
றிகழ்மணி யாழிபுண்டு செவிகளிற் கடுக்கனிட்டு
சிகைதனி லுருமாற்சேர்த்து செவ்வையா முடுப்புமாட்டி
சொருசுட னனிநடந்து சூத்திரதாரன் வந்தான்.

சூத்திரதாரன் சொல் விருத்தம்.

தரங்கவா லிலையராவிற் சாய்ந்துகண் டியிவ்வோய்போற்றி
சரங்கடா வரங்களெங்குந் தனிநின்ற முதலேபோற்றி
கரங்குவீத்திடு வோருள்ளக் கருத்தறிந்தவர்கள் வேண்டும்
வரங்கடந்திடு வோய்செங்கண் மாலேநின் மலர்த்தாள்போற்றி.

சூத்திரதாரன் சபையை எதிர்நோக்கி சொல்.

ஆசிரியவிருத்தம்.

கல்விக்களஞ்சியங் கசடறக்கலைகளைக் கற்பவர்களுக் குணர்த்துங்
கனவின்ப சரசமாங்கவிதை மங்கையர்கட்கு கந்தசுகமருணாயகம்
பல்வர்த்தனைச் சொற்சமக்கார விவகாரபரமார்த்த ஞானதீபம்
பரமான நவரசப்பிரதான பரதமதபாரதாற் பாரங்கத
நல்வித்துவச் சிகாமணிகணிறை பொக்கிஷநற்புகழ்ப் பெரும்பாற்கடல்
நடுநிலையுரைத்திடுஞ் ஞாயத்தலம்பொழியு நனியூற் றருட்ப்ரவாகந்
தொல்புண்ணியத்தி னாலெளிதிற் பெரும்பதந் தொழுவதற்கருகமான
சுமுகமுளசபையீதே தேவசபைமாசபை தூயபெரியோர்கள் சபையே.

(வசனம்) ஆகையாலிச் சபையோர்கட்கு வந்தனஞ் செய்கின்றேன்.
எனது குலாசாரமாயிருக்கிற அபிநயவித்தையை ப்ரதாசாரிய மதானுஸாரத்
துடன் பிரகாசஞ்செய்வித் திப்போதான்மாவை கிருதார்த்தஞ் செய்யப்போ
கின்றேன். எங்ஙனமெனின்,

ஆசிரியவிருத்தம்.

விரிமானிலத்தி லெப்பிறவியுநிலையன்று மிகவிழிவு வீண்டக்கமே
வினவியோர்ந்திடிவ் மாறிமாறிவருஜனனம் விடுவித்தலே மேன்மையெனவுந்

ஜனநாயகப் பாடகம்.

தருமாதிதாக்க ளாயந்தவலிதம் கட்டிவினை துண்மடவமரமுமா
சுற்றாமிம்மாண்டிச் சன்மஞ்சிவாக்கியமிசைடலம் விழுகிறெனாகிதே
ஒருமாமனத்தினை யொடுக்கினான் திசமயோலகல் தூலலபமெனனி
உற்றகுலபாண்டிதய வாசாரமுறையதா யுயர்செய்வ பகத்திசெயதாற் [ஊம்
றிமுமால்பதங்கிடைத் திடுமெனக்கருதியென் சிர்குலாபிகய கலையைத்
திவ்யபுண்ணிய சரிதைரூபமாய் வாழ்த்தியிச்சென்ம மீடேறறலசெய்யேன்

(வசனம்.) ஆகாயத்திற் செவி கொடுத்துக்கொண்டு ஒ ஒ பெரியோ
களே என்னென்ன கட்டளையீடுகிறீர்கள்.

விருத்தம்.

பதங்கணன் முத்தாமென்னப் புகர்ந்திட வென்னையாயும்
அதிரதம் பெருகாநின்ற அர்த்தபந் தங்களாயும்
புதியகற் பிதமதாய்நற் புண்ணிய முளதாயிநத
வித்மொரு நாடகத்தை விளம்பிட வேண்டுமென்றே.

(வசனம்.) ஆச்சரியம் ஆச்சரியம் என் மனதிற்கொண்ட எண்ணம்
யாதோ அஃதே இச்சபையோர்களி னைக்ரூபனமாக இருக்கின்றது. ஆக
வே இது வோர்நன்னிமித்தமாக தெய்வமிசைத்தது நன்று நன்று (திரையை
எதிரோக்கி ஒஓ! நாடகாலங்காரியான நடிப்பெண்ணை எதிர்பார்க்கின்றேன்.

பொது விருத்தம்.

விண்டலம் பரந்துலாவு மேகத்தினின மாங்கூந்தன்
மண்டல மதியாம்வட்ட வதனமந்தர மாங்கொங்கை
தொண்டலமா மரம்பைத் துடையெனு நடனப்பாவை
உண்டலங் கிருதாளாயு லாற்றினுள் தோற்றினுளே.

தரு. இராகம் தேசிகதோடி. ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

வந்தனள் நடி மாதரங்கினில்

அனுபல்லவி.

சந்ததமின்னற் றுன்வந்ததென்ன

சரணங்கள்.

கவது அங்கம்.

சீதாமணாளா

சிற்றிடைமொய்க்குமுல் மத்தனத்தின	ள்
வெற்றியிற்கணை யொத்தவிழிச்சி	ய
ளெற்றுதிகாக்கடல் முத்தினகைப்பி	ன
ளுற்றத்தித்துரு வத்தினள் முக்கி	ய

சீலவுத்தமகுண வதிரலயிசு
 ஞாலமெச்சிய அரசியல்மைதில
 ஞவியற்றிடு தவமதில்மகளென
 சரலிநற்றலமதில் வருதிருவெனும்

சீதாமணாளா தினதயா	ளா
தீதாஞ்சிலையைப் பெண்ணாய்ச்செய்மலர்த்தா	ளா
மாதாபிதாவும்நீயே மனதுவைத்தெனையாளா	ய். (அரி)

அகிலப்ரகாசா

அலைகடலொப்பென வுணாமடுவிற்க	ரி
அலர்கொளவுற்றிடு பொழுதுபிடித்தி	டு
மலமுதலைக்தலை துணிபடவிட்டி	டு
வலமுறுசக்கர மணிதருவித்த	க

ஆன தூர்ச்சனர் வலிமதமழியவும்
 மானவுத்தமர் பயமறவளரவும்
 மானிலத்தினில் வடிவொடுணனமாய்
 தினரகூணை புரிபவவருளினால்

அகிலப்ரகாசா அருள்பூரிவா	ஸா
புகழ்முத்துசுப்பன்றமிழ் பொருந்திடும்நே	சா
சகலவுயிர்கட்கு மாதாரகுணவிலா	சா. (அரி)

நிந்தாஸ்துதி.

ஓராகம் காம்போதி. ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

ஆதிதேவனே யீதேதென்றுணைசெய்வேன்.

அனுபல்லவி.

மாதவர்பணியும் வேதநாயகா ஸ்ரீ	(ஆதி)
-----------------------------	-------

ஐனசிபரிணயநாடகம்.

சரணங்கள்.

அண்டமெல்லாம்நீண்டாய் ஆரமாய்ப்பொன்கொண்டாய்
துண்டரீகமாயேன் றுளவமாலுண்டாய். (ஆதி)

ஆயஉயிர்க்கெல்லாந் தாயேஉற்றதந்தாய்
நீயும்ஒருவர்க்கேன் சேயெனவும்வந்தாய். (ஆதி)

உலகெலாமுதவும் உந்திக்கமலத்தாய்
பலிமுன்னகரீயேன் படிநீனயாசித்தாய். (ஆதி)

நீயேஅகிலேசன் நினக்கும்நயமாம்
பரயலுமீலயோ படுக்கவும்பயமா. (ஆதி)

பத்தன்முத்துசுப்பன் நிதந்தொழுமெந்தாய்
சத்துச்சித்தானந்தத் தற்பராமுகந்தா. (ஆதி)

சூத்திராதான் நடிக்குச்சொல்.

கலிவெண்பா.

வண்டார்சூழல் மடவாய் வாரிருக்கு மென்முலையாய்க்	
கண்டார் மனங்கவருங் கண்ணாளே	அண்டரினம்
வானமுத மாமெனவே வாரியுண்போ மென்றுவருங்	
கானரஸங் காட்டுங் கனிமொழியே	மரனே
மயிலே மரசுதமே மாணிக்கமே மாங்	
சூயிலே அனமேமென் கொம்பே	நயமான
தம்பூர்ச் சுகூட்டித் தாள ஞானத்துடனே	
சொம்பாய்ச் சிலராகஞ் சொன்னதிலே	அம்புவியிற்
கேட்டுச் சபையிற் கிளரரம்பை மாரொல்லாம்	
நாட்டரம்பை யாய்த்தூணில் நாட்டிலே	பாட்டிரசம்
தெள்ளமுத மாந்தியுற்றோர் சித்திரமொப் பாவொன்றால்	
உள்ளபடி சொல்லுணக்கா ரொப்பாவார்	வள்ளமுலைப்
பச்சைப் பசங்கினியே பாவைநல்லா யுன்பாடன்	
மெச்சினேன் மெச்சினேன் மேல்.	

அடுக்குமொழி.

பசங்கிள்ளையேநடியே திசையெங்கும்புகழுவையில்
வசந்தத்தினொடுமாபி ரசங்கத்தைச்செய்வாயே,
எப்படியென்றால்,

க-வது அங்கம்

கவி விருத்தம்.

பிகங்க ளன்புள பேடுகடன் னுடன்
உகந்து சிறைக்கால் வண்டினம் ஓட்டியே
மகிழ்ந்து மூக்கினால் மாந்தளிர் கொத்தியே
மிருந்த லீலை செய்வேலை வசந்தமே.

(வசனம்.) ஆகையால் இப்பேர்ப்பட்ட வசந்தகாலத்தை ஆரம்பமாகக்
கரணஞ்செய்துகொண்டு ஓர் அற்புதமான நாடகத்தை ஆரம்பஞ்செய்யவேண்
டும் காலதாமதஞ்செய்யாதே நடிமாதே. (நடி) நல்லதப்படி செய்கின்றேன்.
(கணப்பொழுதாலோசித்து)

சுங்கராக்கவி.

மதியுளகுந்தாரா சதிர் பெறுசபைகளிக்கும்
விதமொருநாடகந்தான் இதுவெனவறிகிலேனே.

வசனம். எவ்விதமான நாடகத்தை நடத்தும்படி இச்சபையோர்கள்
நமக்குத்திரவுசெய்திருக்கின்றார்களோ அவ்விதமான நாடகம் யாதெனச்சிந்
திக்கின்றேன்.

(குத்திரதாரன்) சிரித்துக்கொண்டு (வசனம்.) அடி மதிராலினீ இப்
பொழுது சமீபகாலத்தில் இயற்றி உன்னுற் கற்றுணர்ந்தான.

விருத்தம்.

சரளமாம் பதங்கள்வாய்ப்பு சந்தர்ப்பங்களுக் கொப்பாக
சரஸமாம் பொருளின்வாய்ப்பும் தாளராகத்தின் வாய்ப்பும்
பரதசாஸ்திர வல்லோர்நற் பாவலர்கான வல்லோர்
சரிசபா செனப்புகழுஞ் சானகி பரிணயந்தான்.

(வசனம்.) ஈதென்ன மறந்துவிட்டீனையா.

(நடி) மனக்களிப்புடன் (வசனம்.) நன்று நன்று நன்குணர்த்தினீர்

விருத்தம்.

நல்லதுசின்னூற் றுண்டின்முன்னர் பலகிலகளெலாம் நயந்துதேர்ந்த
வல்லவராம் ராமபத்ரதீக்கதரால் வடமொழியில் வளமேலோங்கச்
சொல்லியதைச் செந்தமிழான் முத்துசுப்பாரதிக டொகுத்துச்சொற்ற
முல்விசைச்சானகி தேவிபரிணய நாடகந்தானே வாய்ப்பதாமே.

1. எவ்வனமெனில்,

விருத்தம்.

இங்குவாய்ப்பதனை யியம்புவன்கேண்மோ இலக்கணக்கவிப் பொருள்
செறிவும், இங்கிதமொழியுந் தேசிகமெட்டில் இசைதருபுதங்கள் ஜாவளி
யும், தங்கியவேட தாரிகளுலவத் தக்கவீன் ஜோடனையழ்கும், பொங்கு
சங்கீத நாட்டியச்சிறப்பும் புகழ்நவரஸ மிகப்பொழியும்.

(குத்திரதாரன்.) அதுதான் அதுதான் அப்பேர்க்கொத்த அற்புதமான
ஜானகிபரிணயநாடகந் தமிழினிற்றேனென உரைத்தோன் சிறப்பினைக்கே
ண்மோ.

ஆசிரியவிருத்தம்.

செந்தமிழ் நல்வடமொழிகள் என்றகடல் பருகியித்
தேசத்தவர்க் குதவியாய்ச்
சீர்கொண்ட வேதாந்த காடகமுதற் பனூற்
றேன்மாரி பொழியுமேகம்
வந்தவர்க் கனமுதல் வேண்டிற் றளித்திடும்
வாண்காபி தனகுபேரன்
மறையவர் குலோத்துங்கன் மாஹிமைப் புனல்வேலி
மால்முத்து சுப்பவள்ளல்
சொந்தமகன் மைந்தனென்றும் புகழ்பரம் புமவித்
துவசிகாமணி ரத்தினம்
தூய்லக்குமண சாஸ்திரிகட்கு முன்றோன் றிட்ட
தோன்றலெழில் வரதராஜ
அந்தண வரன்சுதன் என்றும்நனி புகழ்கின்ற
அரிகேசநகரில் வரமும்
அமுதரஸ பரிபூர்ண்ன உசிதபரி பாககவி
அணிமுத்து சுப்பவேளே.

விருத்தம்.

இயற்றிடு கவிப்பரந்தம் இராகவன் சரிதந்தன்னை
நயமுடன் வழுத்தலாலே ஞானமும் புகழுநல்குந்
துயரினை யொழிக்கமின்பச் சுகமெலாந் தந்துமேலாம்
உயர்பதமளிக்கும் வேண்டிற் றுதவிடுஞ் சரதந்தானே.

(வசனம்.) ஆகையால் அத்தந்தம் ஆனந்தகரமான ஜானகிபரிணயமெ
ன்ற நன்னாடகத்தை இச்சபையோர் களிக்கத்தக்கதாக வசந்தகாலப்புகழ்ச்சி
யை ஆரம்பமாக வைத்துக்கொண்டு காணஞ்செய்வாய் சங்கீதநாடக சிங்கார
ஓய்யாரியே.

சரணங்கள்.

கச்சடங்காமலென் கனதனமீறுதே மெய்
புச்சப்பசந்துகைகால் சோருதே. (சாமியை)

செங்கரும்புபாலனம் தேனுங்கசந்தேனே ஏன்
அங்கம்ஒரு துரும்பானேனே. (சாமியை)

பருவவயதில்பான் பரதவித்திடுவேனே
மருவத்தருணமடி வாராரோ. (சாமியை)

பக்தன்முத்துசுப்பன் பதஞ்சொலிநடஞ்சொய்வேன்
இவ்வுற்றதுரைத்தால் கிருஷ்ணன்உடன்கருவான். (சாமியை)

பொது நடனச்சிறப்பு.

இராகம் சமாஸ். ஆதிசானம்.

பல்லவி.

ஆடினள் நடியெனும்பெண்பரவை உடரும்
பிரமித்திடவே. (ஆடினள்)

அனுபல்லவி.

எடணிக்குழலவழிந் தாடமுடித்துக்கிட்டி
யோடிக்காதின்களுற வாடியகண்சமிட்டி. (ஆடினள்)

சரணங்கள்.

அளியினக்குழல்மலர்மதுவுண்டு செய்கானத்தொனியும்
அம்புயக்கரவிரல்தம்பூர்த்தந்திகளின் மீதானந்தமாயடுந்தொனியும்
நளினமுகியின்கண்டத்தொனியிற் ப்ரவாகிக்க
நன்றாய்ப்பேதமறியாத வையோர்மோகிக்க (ஆடினள்)

மத்தளங்கின்னரிவாத்தியக்காரர்கட்கு வந்துதாளம்
மத்தகத்தனங்கள்பயிற்றிவைப்பனபோல் முழக்காபிகமனமகிழ்ந்து
அத்தமிரண்டிலொன்றை மத்தியில்நாட்டி
மற்றொன்றாலவைசித்திரம்போல் நிற்கச்சைகைகாட்டி. (ஆடினள்)

(வசனம்.) இவ்வாறு இன்னவும் பற்பலவிதங்களாய் சங்கீதநடன
கீகரலாகலமத்தியில் (அர்ச்சிப்பெண்) கிடிகிடென உடனடிக்கமுற்றினள்.

சூத்திரதாரன் (பார்த்து) ஆ ஆ! சங்கீதநடன சிங்கார ஓய்யாரியே மகான் ளான இச்சீபையேர் உனது அற்புத கானகடனங்களைக்கண்ணூற்று சித்திரத்துக்கொப்பானவர்களாயிருக்கின்றனர். அவ்விதமிருக்க அந்நடன சங்கீதங்களைவிட்டு குழல்சோரத் துகில்சோர ஆபரணங்கள்சோர மெய்யெல்லாம் வியர்க்க இப்படி நடுங்குதற்குக் காரணம் யாது யானறியச்சொல்வாய்பெண்ணே.

(நடி.) ஆ! இன்னும் நீர் பார்க்கவில்லையா; ஆ! என்னென்று சொல்வேன் இதுவென்ன பருவதமா.

சிங்காரக்கவி.

வாக்குநன்னயனே மேற்கினிளேக்குதி
தாக்குவெம்புலியென ராக்கதன்வருகிரான்.

ஆகையாற்றான் நடுங்குகின்றேனென்று வேறுபக்கந்திரம்புகின்றனர். சூத்திரதாரன் (பார்த்து) ஆச்சரியம் ஆச்சரியம்.

(வசனம்.) ஆ! நங்கையர்க்கரசி அஞ்சேலஞ்சேல் இதுவென்கொல் இப்படி நடுங்குகின்றாய். ஆனால் பெண்களுக்கபலையெனப் பெயர் உண்டென்பதும் சரியே, ஆ! இப்படித் திடச்சித்தமில்லாதவர்களுமுண்டோ, அதோ வருகின்றதானொன்று நினைத்தாய், தசமுகன்றன் அனுசரணிய சாரணன்றன் உருவத்தை வகித்துக்கொண்டு யெனது மைத்துனனன்றோ வருகின்றான் எது நாம் நாடகம் நடத்துகின்றோமென்பதை மறந்துவிட்டீனையோ நன்று நன்று அவன் இந்நாடகச்சாலைக்கு வருகின்றவன் நாமும் இனிமேலுன் வேஷகிருத்தியத்தின்பொருட்டு தயாராகவேண்டும். ஆகையால் போகலாம் வா (நடி) யென்று சென்றனர்.

அப்பால் சாரணப்பிரவேசம்.

பொது கலிவிருத்தம்.

வாரணிகொங்கைய மாவலசூத்திர தாரணம்புறஞ் சார்ந்தபினங்கனஞ் சாரணகாதகன்சபையிலேமிகத்தோரணகதியாய்ச்சொருசாய்த்தோன்றினான்.

தரு. இராகம் தஞ்சு. எகதாளம்.

பல்லவி.

சாரணன்வந்தானே சபைநனில்,

(சாரணன்)

அனுபல்லவி.

சாரணன் வந்தான் பொன் ஞரமார்பிலணிந்து
வாரணம்போல் நடந்து படர்ந்து.

(சாரணன்)

சரணங்கள்.

நிர்மலநிலவிலாக் கங்குலெணுங்காயன்
நிறைந்ததுன்மதியன் தூர்க்குணநேயன்
செம்மறி அசத்தின் கொம்பெனமுறுக்கி
செம்பட்டைவீசை திருக்கிச் சபைநெருக்கி.

(சாரணன்)

வித்தாரநெற்றியிற் சந்தனைப்பெட்டு
விளங்கவேவட்டச் சுளகளவீட்டு
அத்தங்களால விழுநெனத்தொங்க
அஞ்சனமலைவருவ தெனவிளங்க.

(சாரணன்)

சாரணன் (எதிர்நோக்கி) களிப்புடன்.

விருத்தம்.

உம்பர்க டொழும்பதத்த னுலகொரு மூன்றுமோச்சித்
தம்புய வலிசெலுத்துந் தசகண்ட னானை கொண்டு
தும்பி பூம்பொழிலார் மஞ்சுத்தொன்னகர் மிதிலைபுக்கு
வம்பறு செய்துகண்டு சுகனிதோ வருகின்றானால்.

சுகன் பிரவேசித்து ஆ! வாரும் வாரும் சாரணனே.

(சாரணன்) ஆம் ஆம்.

அடுக்குமொழி.

இன்றெ திர்கண்டனன் நின்றிடுசுகனே
சென்றிடுகாரியம் நன்றுகொல்நவ்விலவையே.

(சுகன் வசனம்.) யானிதை இயம்புகின்றேன்.

விருத்தம்.

தங்குதார் வேந்தன் லாத சாரண திரைகள் வாரிச்
சங்கினம் மணிகொழிக்குஞ் சமுத்திரஞ் சூழ்ந்தபூமி
எங்கணும் புகழுநந்த மிலங்கைமா நகரைத்தாண்டி
இங்கனே வந்ததிப்போ தின்னநென் றியம்புவீரே.

க-வது அங்கம்.

சாரணன் அடுக்குமொழி.

இராசராசனாமில்லல் கேசனேவலாலேயுல்
லாசமாகவேபிர வேசித்தோமீ தறிவையே.

(சுகன்.) அஃதெப்படி.

சாரணன் விருத்தம்.

வனப்பினிற் றிரிபுவனத்தினுஞ் சிறந்தாள்வளர்த்திடு மகத்தினில்வந்தாள்
அனப்பெடை சனகன் றவச்சுதை சீதையென் றகிலமு மறைகின் றதன்றே
இனிப்புறும் அவளைமணஞ்செய வெமக்குசனகனை யெம்பொருட்டிணக்கி
நனிப்பெரு மகிழ்ச்சிதருகுவை நீயெனநாயகன் விடுத்திடவந்தேன்.

(சுகன் அகோவகோ வசனம்.) அகிலசரா சரவந்தித சரணாவந்த பிர
தாப இலங்கேசுவரனுக்கும் கேவலம் ஓர் மானிடனிடம் இவ்வளவு வணக்
கம்வந்த தற்புதமாயும் அபூர்வமாயுமிருக்கின் றது. அட்டா.

எங்ஙனமெனின்,

விருத்தம்.

கற்பகநாட்டறிவையரைக் கைக்கொண்டு கடுகிவந்து காவல்வைக்கும்
சொற்பெருங்காரியங் கூடப்பிள்ளைக ளீள்வினையாட்டாஞ் சுவபமாகும்
விற்பனனவ்விலங்கேசன் சிதையை வவ்விடுதன்மட்டு மேவாதென்னே
நற்புகழ்ச்சனகளிடம் சைவயிஷ்ட்டத் தாக்ஷணியம் நாட்டினூறல்.

(சாரணன்.) ஆம் ஆம்.

(சுகன்.) கேட்கக்கடவீர் இன்பமுற்றிங்குள் சங்கதியாவையும்.

(சாரணன்.) நல்லதுன் வரவைச் சொல்லக்கடவாய்.

சுகன் விருத்தம்.

வட்டநெடுங்கடல் சூழிவ்வுலகில்விந்தை வசனமொன்று வண்ணன்வ
ண்ணாத்திமேலே, இட்டம்வைத்தான் வண்ணாத்திகார்த்தபத்தி லிட்டம்வை
த்தாளெனச் சொல்லரிதுவேயொப்பாம், அட்டதிகையும் பரவுபுகழான் லங்
கைக்க திபனினைப்பும் மிதிசூக்கவறற்சென்று, மட்டடங்காப் புதுமைக
ளுங் கண்டுவந்தவளப்பெயல்லாங் கேளாயென்வரிசைமாலே.

நொண்டிச்சிந்து.

மிதிலாபுரிதனிலே நடந்த விந்தையைக் கண்டுவந்தேனையா
அதையோ திடல்வியப்பே ஆயினும் ஆதரத்துடன்சேள் நானுறைப்பேன்

ஆதிலாவண்யமுளாள் நம்மள் அதிபளுசைகொண்ட மாசனகி
 மதிவாண்முகத்தழகி ஜனகன் மாதவத்தினில்வரு சீதையென்பாள்
 வளர்கின்றாள் மயில்போல் நல்லெவ் வன்னப்பருவம்வந்து துன்னிடவே
 ஒளிர்சன்னிமாடத்திலே ஒருநாள் ஒப்பிலாடியின்றளள். சொப்பனத்தில்
 கடிமானகாயோத்தி ஆள்கின்ற கதிர்குலதசரத சக்ரவர்த்தி
 படியிற்செய்மாதவத்தில் வந்த பாலகர்நால்வராம் பாக்கியத்தில்
 ஒங்குமவரில்மூத்த புதல்வன் ஒப்புவமையிலாவ னப்பினனும்
 தாங்குமவன்றன்பேரோ ராமச் சந்திரனும்புய மந்தரனும்
 மங்களகுணதீபனும் அந்த மானுபாவனைத் தானேகண்டு
 நங்கைசண்விழித்துடனே அவனை நாடிமையல்கொண்டு வாடுவதை
 நானுரைத்திடல்வசமோ அந்த நாண்முதல்விரகத்தால் மேன்மெலிந்தாள்
 பானந்தவிர்த்தனளால் தேனும் பாலுங்கசக்குதென் றோங்கறிப்பாள்
 சகிமாருபசரிப்பார் அவரைத் தழுவியனைத்திடுவ ளவாசிரிப்பார்
 துகிலொடுகைவளையும் ரெகிழ்ந்தாள் தூக்கமென்பதொழித்தா னோக்கியெயல்
 உருவெளிகளைக்கனவில் கண்ட உத்தமனென்று கைப்பற்றிடுவாள் [வா
 கருகிறேனென்கணவா வந்து காத்திடுவாயெனத் தோத்திரிப்பாள்
 காமன்வருத்துகின்றான் தென்றற் காற்றேநீகொடுங் கூற்றேதான்
 இராமன் கொடுமையெல்லாம் ரவிகுல ராமன்வந்தாலுடன் நான்சொலுவேன்
 ராமா ரகுராமா.

விருத்தம்.

மடல்வரைந்து ரகுமரன் வடிவங்கண்டு மயல்ப்பெருகி மயங்குகின்ற
 மகளைநோக்கி, கடமுலையாள் படிந்துயரங் கணக்குண்டோகாண் கதிர்குல
 ராமனையடையக் கருத்துட்கொண்டாள், தடம்புய மைநாங்குடையான்
 பகையுண்டாகும் தனையை மனப்படிசெய்தாற் சகியேனிந்த, இடைசிறியா
 ள் மனப்படி செய்யாமற்போன விவள்சகியாள் ஜனகனிதற்க் கென்செய்
 வேனே.

(வசனம்.) எனப்பரிதபித்துத் திகைத்தனன். அச்சனகராஜன்

விருத்தம்.

திகைத்தான்பத் தெட்டிலையோ ரருமைப்பீபண்ணும் சிதைமனப்படி செ
 ய்வேமெனவே தேர்ந்தான், முகப்பத்துளான் பகைபொலாதென்றஞ்சி
 முன்சுவர்க்கம் பதிவமைத்த முனிவன்றனை, மிகப்பலவா நெனக்கருதிச்
 சீதைமன்றல் விகாதமின்றி இரைத்திடவே வேண்டிக்கொண்டான், சகப்
 புரட்டன் குசிகன்மகன் நல்லதென்று தலைகுலுக்கிப் பதித்தான் சம்மதித்
 தான்மாதோ,

க-வது அங்கம்.

(சாரணன்.) பொருமைச்சிரிப்புன்) அகோவகோ காலவிபரீதம் பென்னென்று கழறுவேன் என்னெனில் நம் மஹாராஜலங்கேசுவரனுடைய நேசக்கருத்தென்ன, அவ்விதேகாதிபனுடைய மோசக்கருத்தென்ன அட்டா. அப்பால் மேலுளது விளம்பக்கடவாய்.

சுகன் விருத்தம்.

மகமெனக் கபடங்கொண்டு மாமுனி விசுவாமித்திரன்
அகமகிழ்வுடனதற்காய் அழைத்திடப் போலயோத்தி
நகரினிற் றயரதேந்த்ரன் முதல்வரை நனிநயந்து
சகசமாய் மணச்சடங்கு தனக்கழைத்திடச் சென்றானால்.

(சாரணன்.) நல்லது நல்லது மேற்சொல்வாய்.

சுகன் விருத்தம்.

கன்னியச் சனகியோடு காவலன் ஜனகராஜன்
மன்னுமக் கபடமான மகந்தனைக் காண்பான்போல
நன்னய வரசைமுற்றும் நம்பியாங் குசத்துவசன்பால்
முன்னதா யொப்புவித்து முறைமண நிமித்தஞ்சென்றான்.

(சாரணன்.) ஆ ஆ! கவனிக்குங்கால் விசுவாமித்திரனது கபடம் யாவராலுங் கடக்கமுடியாததாயிருக்கின்றது. ஆகவே இவனது தந்திரோபாய முபற்சியினால் சிதைக்கும் இராமனுக்கும் பாணிக்கிரகனோற்சவமும் நடத்தித்தீர்ப்பெனன்றே நினைக்கின்றேன். ஈதிங்ஙனம் பெப்படியேயிருக்கட்டும்

இராகம் நாதநாமகிரியை. ஜம்பதாளம்.

கண்ணிகள்.

ஆனாலுமதிபாவியானுனிலங்கேசனையா	இதுபொய்யா
அனியாயமிதைமன தினில்நினைத்திடவெனக்காங்காரமாகுது	மெய்யா
தனைவணங்குவோனிடம்சைவவிஷ்டம்பாரூட்டலாமோ அவன்றன் றள்எப்	
	போமோ
ஜனகிநம்அதிபனுக்கல்லால்மனிதனுக்குத்தான்கொடுத்திட	விடுவோமோ
கெடிஇராவணனுறுபெருமைதெரியாதோளுலம்	யீதென்னகோலம்
கொடியிடையாளிவனைவிட்டமனிதனமேலேகொண்டதென்ன இஷ்டட்டஜா	
	லம்
ஒருமசுகங்கோசிகன்சனகனுரைக்கப்பிணையேற்றான்	ஒருநற்றான்
கிரியையெடுத்தெறிந்தஇருபதுகரணிதுகேட்டால்மிகவும்	மனமாற்றான்

இருக்கட்டுஞ்சிதைமணமுறுக்கட்டும்நாமொருகைபார்ப்போம் வந்ததெல்
லாமெற்போம்
சுருக்காய்நானுமி திலைத்துரைக்கருகிற்போயுள்ளதோவறிந்ததின் பின்னர்ப்
போம்.

(சுகன்.) அங்ஙனம் செல்வதிற்பயனென்கொல்.

(சாரணன்.) ஆ! அங்ஙனஞ்செப்பலாகுமா.

விருத்தம்.

நிலத்தினிற்பிரம குலத்தினிலுதித்தான் நிகரிலாத் தனத்திரன்படைத்தான்
தலைக்கணியாக வலாரியுஞ்சுமக்குஞ் சாசனனவ் விலங்கேசன்
சலத்தரைஇதிலோர் கனிதனைக்கேட்டால் யார்க்குத்தான் சம்மதியாகா

(சுகன்.) அவ்விதமாயினும் ஜனகராஜன் இங்ஙனம் இணங்கிச் சற்
றுஞ்சம்மதியானென்பது திண்ணமேயாம். ஏனெனில் மேற்படி விருத்தக்
கடையடி.

முலைத்தடங்கிரியான் தன்மகனினைப்பை முடித்திட முயல்கின்றான் முற்றும்

(சாரணன்.) சற்றூலோசித்து.

விருத்தம்.

பேர்பெற்ற குலச்சிறப்பும் பவிஷங்காணப் பெற்றியின ளென்னினு
மப் பெண்ணினல்லாள், சீர்பெற்ற உலகனைத்துஞ் செயித்தவீர சிங்களிரா
வணன் பெருமைச் செய்தியெல்லாம், ஏர்பெற்ற செவிகளிலுங் கேட்டி
லாங்கொல் இணையற்ற இவ்வரசை விட்டுவிட்டுப், பாருற்ற சிறுமனிசன்
றன்மேலாசை பதித்திட்ட தென்கொலிது பாவம்பாவம்.

பெருமூச்செறிந்து

விருத்தம்.

சந்ததம் ராமன்மேற்கொள் ஜானகி காதறன்னைத்
தத்திரமாக முன்னந் தவிர்த்திட வேண்டும்பின்னர்
மந்தர புயளிலங்கை மன்னன்மேல் நாட்டல்வேண்டும்
எந்த உபாயஞ்செய்வோம் இங்ஙன மாதவர்க்கே.

(சுகன்.) ஏதேது இது நடக்கத்தக்கதன்று.

(சாரணன்.) அதற்கியாதுபாயமெனச் சிந்திக்கின்றனன்.

(சாரணன்.) சந்தோஷத்துடன்,

விருத்தம்.

அரக்கர் வஞ்சனையினாலோ அல்லது வன்மையாலோ
வரப்பின்று கன்னிமாரா வவ்வுதல் வழக்கமன்றோ
வரைப்புயனிவங்கேசன்றான் மாயையா லந்தராம
நரப்படி வம்புனைந்து நங்கையைக் கவறல்வேண்டும்.

தரு. இராகம் காம்போதி. தாளம் ரூபகம்.

பல்லவி.

அளப்பிதுபோலக் கிட்டாதே.

அனுபல்லவி.

வளப்பறிந்தசே வகனெயென்சுகனே.

[அளப்]

சரணங்கள்.

நங்கைஜனகிமேலே நம்மதிபன்	மோகம்
நாட்டினனவட்குராம நரன்மேலதி	தாகம்
சங்கடஞ்செய்வோமெனில் சனகன்பால்சைவ	சினேகம்
தருதியல்லஆதலால் இதுவேநல்வ	ஊகம். [அளப்]
கள்ளக்கோசிகளுக வித்திச்சிருவ	னின்று
கனத்தராவணன்ராமன் களியுருவாய்	நன்று
விள்ளுஜனகண்ணடை மெய்யானவர்போற்	சென்று
மெல்லியலைமணந்திட வேண்டும்விறைவா	யின்று. [அளப்]
மின்னாளிதனைக்கண்டு விதனங்கொள்வாளோ	பின்னர்
வேந்தன்பவிசுகண்டுமகிழ்வாள் விதேக	மன்னன்
கன்னிமறளன்மிகக் கனத்தவான்வாய்த்தா	னென்ன
கருத்தடங்காமகிழ்ச்சிகொண்டு புகழ்வான்	துன்ன. [அளப்]

(வசனம்.) ஆகையால் விசுவாமித்திரனது வேடம்பூண்ட வித்திச்சி
குவனுடன் இராமவேடம்பூண்டிலங்கேசன் ஜனகன்சமீபம் பிரவேசிக்கவே
ண்டியது.

(சுகன்.) களிப்புடன்.

விருத்தம்.

நன்றுநன்று காணும்நீர் நவின்றிடுஞ் சொற்பாவினிற்
கின்றுகண்டு சீனிபோலி யம்புவே னையேரத்தியிற்
சென்றகாதி மைந்த னைச்சிறுவரோடு வருகையிற்
குன்றெனத் தடுத்திடுறோக் கொன்றிடவும் வேண்டிமால்.

(சாரணன்.) ஸபாஸ் ஸபாஸ் நன்கு புகன்றனை. அதற்கு நமது தா
டகையைத் தவிர்மற்றவர்கள் சக்தியுள்ளவர்கள் அல்லர். எங்ஙனமெனில்,

விருத்தம்.

ஆயிரமெண்ணமான யானையின் பலத்தைக் கொண்டு
மாயமாயவர்முன் சென்று வதைப்படப் பிடினோர்நின்று
வாயிற்பல்லாற் சவைப்பன் வலுத்திடில் நரொன்செய்வார்
நேயமா யபலையென்றே நீக்குவா ரிவளைக்கொல்லார்.

(சுகன்.) ஸபாஸ் மெத்தசந்தோஷம் அங்ஙனமெனில் அத்தகைய தா
டகையை அதுசிக்கிரம் நீவிர் அனுப்பவேண்டும். யானே இந்த ஸமாசாரங்
களை நமதரசனிடம் அறிவிக்கப்போகின்றேன். (என்று சென்றனன்.)

(சாரணன்.) எதிர்நோக்கி வியப்புடன் ஆஆ! நினைத்தவளவில் அதோ
அத்தாடகையே வந்துவிட்டான், ஆச்சரியம் ஆச்சரியம்.

எங்ஙனமெனின், இவளோ

விருத்தம்.

ஆட்டமதில் முகிற்குலத்தையகற்றுவிக்குங் குயத்தினாம் பார்ந்தூன் றங்கு
மோட்டமதிற் பருந்துசண்மொய்த் திறகடிக்கும்பெருங்காற்றி லுயர்கிளம்பி
காட்டுகின்ற குழற்செறிவொடா வெனவாய்பினந்து மட்டகாசுத்தோடும் [
தாட்டிகமாய்ச் சுரர்நடுங்கத் தாராபதத்தினின்றுஞ் சார்கின்றாளே.

பொது தரு. இராகம் முகாரி. ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

வந்தாளே தாடகைப்பாவி சபைதனிலே. (வந்தாளே)

அனுபல்லவி.

வந்தனன் மதவாரணங்களுந்நடுங்க மகமேருமுதலானகிரிகள் கிடுகிடுங்க
அந்தகாரமீதையமீலையென ஆருஞ்சொலும்படிசுரீரவனப்புடன். (வந்)

சரணங்கள்.

செக்கச்சிவந்திருவிழியும் * கோடைகாலத்திற்

சிறுமிடியைநிகர்மொழியும் யார்சொல்லவாரப்பா

மிக்கவாய்நீரெங்கெங்கும்பொழியும் புன்புலால்கள்

விந்தைக்கடையுதட்டில்வழியும் இன்னமும்எட்டுத்

திக்குகிரியிலொன்றெனச்சொல்லுமூக்கும்சேடவெடும்படமெனத்தருநாக்கும்
எக்களிப்பாயவளிருகையை நீட்டி இருதூய்யோசனை ஆரமட்டுங்காட்டி. (வந்

(நல்ல திருக்கட்டும் தாடகாய்.) அந்தக்ஷத்திரியருல்காதி தனையன் றன் தந்திரமென்ற ரியக்கடவாய் யாகமென்ற கபடத்தைச் சொல்லிக்கொண்டு சிதைக்குமிராமனுக்கும் திருமணமுடித்துவைப்பதற்கான ஜனக்கொள்கிரக ளின் எத்தனமிதுவாம்.

(தாடகை.) இத்தக்கித்தனைகபடமென்னை (சாரணன்,) நமதிவங்கேசன் அவளை விரும்புகின்றானென்றே இத்தனையேற்பாடு செய்திருக்கிறான்.

சாரணன் விருத்தம்.

மூதிர்மாயையி துதானெனப்படியிலேயெ திர்முனைத்ததாடகைப்பெண்கேள் அ திருபவ திசீதையவள்மேற்றசானனைடங்காமையற்கொள்ளவும் மி திலேசன்மகனெண்ணம்வேறென் றறிந்தந்தவிதமணஞ்செய்யவேதான் ச திரகோசிகளைவேண்ட அவன்நம்மைமகமெனச்சாற்றியேமாற்றினானே.

மேற்படி கொச்சகம்.

சந்தரியாஞ் சானகியைத் தாயவயி ராமனுக்கு
கந்துமலாஞ் செய்யக் கருதின துதான் றெரிந்தால்
வந்துகெடுத்திடுவான் மன்னனிலங்கேச் சுவரெனன்
றிந்தவிதங் கோசிகளும் யாகமென்றான் தாடகையே.

தாடகை. ஆ ஆ.

கொச்சகம்.

இந்தவித மெண்ணினன் கொல்யாரு மற்றகோசிகளும்
எந்தைமன்ன னைசெகொள்ளு எந்திழையான் ஜானகியை
எந்தவிதமும் யானெடுத்தி வருவேன் காண்
சந்தத மிலங்கேசன் றன்மனங் களித்திடவே.

(சாரணன்) ஆ. அது தகுதியன்று எனெனில்.

விருத்தம்.

வன்மையிற் கவர்ந்தா லந்தமாதூநம் வள்ள றன்பால்
தன்மன மிருத்திடாளால் தவிரவுஞ்சைவ இவ்ஊடம்
பொன்மலி மிதிவேசன்பாற் பொருந்தின னைலாலே
உன்மனத் துதித்தசெய்கை ஒப்பிடான் வேந்தர்வேந்தே.

(அன்றியும்.)

விருத்தம்.

மலையிமவான் றன் பக்கல்மன்னன் முன்னரம்பை மாதைப்
பலபந்தஞ் செய்ததாலே பாவையர் மனமில்லாரேல்
குலவிடவ்வரைத் தொட்டால் குளிர்மணி மகுடந்தாங்கும்
தலைவெடித்திடக் கடவாயென வவள்சபித் திட்டாளால்.

ஆகையால், தாடகாய், நீ நினைத்தவாறு முயலுதல் தகுதியன்று, ஆனால்
மேல்செய்யவேண்டுவது யாதெனில்.

இன்னின்படி யெனக்கன்னத் தியம்பினான்.

(தாடகை.) மனோற்சாகத்துடன் சாரண, நின், தந்திராலோசனை,
வெகு நிபுணமாயிருக்கின்றது. ஸபாஸ் மெத்தசந்தோஷம்.

விருத்தம்.

வஞ்சகஞ் செய்வோர்தம்மை வஞ்சகத்தாலே வெல்ல
நெஞ்சினிற் கொண்டாய்நன்றே நிகழ்த்திய வண்ணமாலை
இஞ்சிசூழில்லங்கைவேந்தன் யெழிற்கரத்தினிலே அந்த
வஞ்சியு முற்றாளென்றே வழுத்திட வையமுண்டோ.

நன்று நன்று. யானே, நீ நிகழ்த்தியவண்ணம் செல்கின்றேன்.

விருத்தம்.

கிடம்பெரு மாயைவல்ல தீயமா ரீசனேடும்
நடுவழி தன்னில்நானும் நள்ளிருட் டியிலானின்ற
கொடியகோசிகளைக் கொல்வேன் கொற்றவர்தமையுங் கொல்வேன்
கடியிலவ் கேசன் றனைக் கணத்தினிற் பயணஞ்செய்வாய்.

என்று சென்றனள்.

(சாரணன்) வெண்பா.

தாடகைக்கி மக்கடமைத் துணையா யேவிடுவேஞ்
சாடியெதிர்த்து வரைத் தாம்வதைப்ப—நாடிதனில்
வெஞ்சமரின் மூண்டவர்கள் வெல்வதுவுந் தோற்ப்பதுவு
நஞ்செய லொன்றில்ல யதனால்.

ஆகையால் மாரீசன்முதலான பேர்களைத் தாடகைக்கிச் சகாயமாக அ
னுப்பிவிட்டு, இலங்கையிற்சென்று மகராசனைப்பிரயாணஞ் செய்வீக்கச்செ
ல்கின்றனள் (என்று சென்றனள்.)

ஜானகியின் வாய்நாடகம்

அப்பால், வித்திச்சிசுவசாரணருடன் இராவணன் பிரவேசிக்கின்றான்.

(இராவணன்) மிதிலாபுரியிலுள்ள சகலவிர்த்தாந்தங்களும் நமதுசகசாரணர்களின் முகாவழியாய் ஸாங்கோபாங்கமாய் தெரிந்துகொண்டேன். ஹ, ஹ, கஷ்டம், கஷ்டம்.

இராகம் உசேனி, சாப்பு தாளம்.

பல்லவி.

எந்தன்பெருமையெல்லாம் இந்தச்சனகியாலே

யின்றையொழித்தேனடா (அடசாரண)

(எந்தன்)

அனுபல்லவி.

அந்தமும்மூர்த்தியுஞ் சிந்தைகலங்கத்தானே

ஆணை செலுத்து மிராவணேசுரனெனும் நானே

(எந்தன்)

சரணங்கள்.

வாசவனும் நமதுவன் சிறைக்குடும்பியாய் வாழ்கின்றான் சாசுவதமாக

யீசனுடைய கயிலாசந்தனை வேரோடெடுத்தெறிந்தேனுயர்மா கம்

பேசரிய பிரதாபலங் கேசனெனப்பேர் வாங்கினெனதிமோ கப்

பாசவலையுட்சிக்கி மோசம்போனென் விதே கப்

பார்த்திபனது சினேகம் பழுதாச்சுதென்ன சோ கம். (எந்தன்)

காவியங்கண்ணாள்சீதாதேவிமேல்மையற்கொண்டுகரு கிடுறன்சாமவனல்வீச

பாவியவளெனை யெண்ணாதுமனிதன்றனைப் பரமவரஞ் செயண்ணிப்பே ச

பூவிலவளினெண்ணம்போலே மணம்பொருத்தப் போக்கிவிமுனிசெல்லவே

மேவியன்னரளாய் நான்கொள்ளவோ மிதிவேசன் (சம்

மேல்வைத்த சைவநேசம் வினையாச்சுதல்லோமோச ம். (எந்தன்)

கண்கணலைந்து மவளைக்காணத்துடிக்குதென் கைகள் தழுவுவென்கா தே

தன்கொள் அவளின்மொழிகேட்க விதழ்கனிய தரஞ்சுவைக்கத் தாள்களிப்

புண்கொண்டாலும் அவன்பாற் போகாதுரே னெனப்புலம்பல் போ(போதே

பெண்கள் சிகாமணிக்குப்பிரியங்கிடைக்காதே (ற்றுடிக்கிதிப்போதே

பிரேதமான யென்றேகம் பிரயோஜனமென்தீதே. (எந்தன்)

வசனம். ஹ ஹ கஷ்டங்கஷ்டம், கேவலம் புன்மையான ஒருமானி

டனது வடிவத்தைப் புனையும்படி நேரிட்ட இதற்கென்செய்குவாம்.

கொச்சகம்.

திசுழ்சைவநட்பிதனைத் தேற்றுகின்ற தன்மையினு ற்
 சகசமாங்கோபமதைச் சனகன்பாற் செய்யாம ற்
 சகமதிலேர்ர் பெண்ணியித்தந் தரிக்குன்றபுன்வேட ம்
 புகழெனது மானமதைப்போக்கின்ற தென்புகல்வே ன்

சாரணன். ஓ. மன்னர் மன்னவனே மானபங்கமென வழுத்துதல் வேண்டா, வனெனில்.

விருத்தம்.

தங்கமாமலை நேர்நோளாய் தமயந்தி சுயம்வரத்தி ல்
 நங்கைமேற்காதல்கொண்டு நாலிருதிசைமாமன்ன ற்
 மங்கள நளராஜன் தன் வடிவத்தைப்புனைந்துசென்ற ற்
 இங்ஙனம் அபூர்வமோகாண்யாவரும் நடந்தபா தை

(அடுக்குமொழி.)

(ஆகையாற்றான்)

ஜானகிபெண்ணுந்தையல்நிமித்தம், மானிடவடிவம்வகித்துநடந்தால், மானஹனி யெங்ஙனம்வந்திடுர், ஏனுளத்தினிலித்தனைசஞ்சலம்.

(வித்திச்சிசுவன்.) தன்னுள் (புளகச்செறுக்குடன்) (வசனம்) திக்கதி பர்மிக்க மிக்க முயர்ச்சித்தும் தமயந்தியைக் கிட்டாதவராயினர். அத்தன் மையென, நமதரசனும் ஜானகிவிஷயத்தில் இலவுகாத்த கிளியென ஆருவன் கொல்.

(வெளிப்படை.)

விருத்தம்.

மண்ணில்ராகவன் மேல்வைத்த ஜனகிதன் வாஞ்சையைத்தடிந்திவணும் மே
 நண்ணவைத்திடலரி தரிதாருமா னட்பினுற் சனகனோவுந்தன் (ல்
 கண்ணை பொத்தவனாகையால் வன்மையிற்கவர்தலு முதவாவே
 நெண்ண மென்னையப் பெண்டனை யடைகுவானிவன் மொழிவழியாமால்.

அடுக்குமொழி.

(இராவணன்.) (நல்ல திருக்கட்டிம்)எமதுளக்கவலை எண்ணிப்பறிக்கும், உமதுரை மறுப்பதுசிதமன்றே.

ஆகையால், சாரண, நமது புட்பகவிமானத்தை அதிவிரைவில் ஆஜர் செய்வாயாக.

[சாரணன்.] அங்ஙனஞ்செய்கின்றேன், எனவிரைந்துசென்று, புஷ்ப கவிமானத்துடன் போந்துவந்து.

அரசருக்கரசே, தமது ஆக்ஞாபனப்பிரகாரம்.

சிங்கராக்கவி.

கல்லெனத்திரண்டதோளாய், நல்லதோர்ப்புட்பகத்தைச்,
சொல்வழிப்படிக்குத்தானே, ஒல்லையிற் கொணர்ந்தேன் சுவாமி.

வித்திச்சிசுவன் சந்தவிருத்தம்.

திசைவிநயமேயதற்கோர் கரியெனநிலாவுமிக்கார்
திரிபுவனமேவு நற்கோற்றொடி யாரை.

நசைகவறுவேளையுட்கா அவரெறிகொளாவிபட்டே
நனிநரியதாயமுத்தாற் புனைமலை,

அசைவுறுவிமானநற்பூ விறையொடு பராவலெற்றாய்
அமைதருமெனா கெக்கா ந்றயர்வாதம்,

இசைதலறமாயைஅற்கா ரிடைமறைவினாடிவிட்பா
விமைநொடியின் மேயதைப்பார்த்திடுவாயே.

(இராவணன்.) நோக்கி, குடிலநகைப்புடன் அடடா, வித்திச்சிசுவா, அவ்விதமன்று, யான்நினைக்கின்றேன், இவ்விலங்கேச்சுவரணும், சற்றும்பல மற்றவரைப்போல், எள்ளலான கள்ளவிர்த்தியைச் செய்பத்துணித்தனனென்றென்மீதுள்ள நட்பினால் இப்புட்பகமுட இதுகாறுமில்ல ததன்மையைக் கடைப்பிடித்ததென்றே நினைக்கின்றேன். எங்ஙனமெனின்.

விருத்தம்.

வழிசிறிது சென்றனுப்புஞ் சிறுவிமான வரிசையிலே சித்தவித்யாதாரக் கைகூப்பி, மொழிதருதோத்திரபடனங்காணே மையன்மோகனஞ்சேரரம்பையர்சணடிப்பக்காணேம். தழுவுமிவை போலுளநற்சிறப்பையெல்லந் தான்றழுவாதி வணடித்ததன்மைகண்டால், வழமுருவுமென்றனுக்கோர் புதுமையாக வயங்குதடாமந்திரஞ் சேர்வித்திச்சிசுவா.

இராகம் பியாசு. ஆதி தாளம்.

பல்லவி.

பின்னமாய்க்காணுதே என்விமானம் பிதற்றுகின்றாய்
வீண்பெருமையெல்லாம்.

அனுபல்லவி.

என்னசெய்வேனடா ஏதுசெய்வேனடா யெங்கணுமிதுவசையாகுமே
அன்னியாயமீதாருடன்சொல்லுவேனையய்யோபாவமிதுதெய்வமே. (பி)

க-வது அங்கம்.

சரணங்கள்.

மகிமைமறந்துத் தன்வடிவுந்துறந்து மனிதனாகிக் கனிவுடன் போகி
தகையிலாதொழில் செய்யத் தாவினனிவன் முகந்தன்னில் விழிக்க
லாகாதென்னவே. [பி]

கானமுழக்கங் களானநடனங்கள் காண்கிலனீ தென்னகாரணமோ [வே
மானிலாவரசன் வரிசைக்கிவ்வரிசையேவாய்ப்பெனவந்தஒருகோப்பன [பி]

(வித்திச்சிசுவன்) வசனம். மகராஜனே, அங்ஙனமன்று, காரியசாதக
த்தின் பின்களிப்படைய வேண்டுமென்றபடி காண்கின்றது, அதாவது, ம
னத்தினிற்றுக்கந்த வடிவத்தினால் வசிகரணஞ்செய்யப்பெற்ற அம்மங்கையர்
சிகாமணியின் மாமணத்தை முடிவுசெய்து, அகிலநாயகனான அரக்கப்பிரான்
மருகனென வந்தமையப்பெற்றேனென, அத்தியானந்த பரிசுநுகிய அவ்வி
தேகாதிபனும் ஆவலோடு அளிக்கப்பட்ட ஆடையாபரணதிசகலபாக்கியத்
தோடும் அம்மணமடந்தையோடும் மஹாராஜன் போந்திடுங்கால், அத்தகைய
வரிசை அடையவேண்டுமென்று வந்திருக்கின்ற இப்புட்பகவிமானத்தில்,
பற்பலசங்கைவகிக்காது தயையசெய்து பிரயாணஞ்செய்யவேண்டுகின்றேன்,
சற்றுந் தாமதிக்கலாகாது.

பொது.

[இராவணன்.] வித்திச்சிசுவனுடன் விமானத்திலேறுகின்றான்.

[சாரணன்.] ஒ மன்னர் நாயகமே இங்ஙனம் நோக்குக, நோக்குக.

சந்தவிருத்தம்.

வானவர் கூர்பிரதாபமிருந்தவ வீரவினோதவி சேடிசுவின்நதைய மானவி
மானம தானதிலங்கையி னெழுவாரி, ஆனவனொமை சுருவருபஞ்சில யாவு
முனே புகவேமிகவஞ்சின றானிலாவலயாவுமிழந்தன நதுதானே, பாது
தனொளியே மிகவுஞ்சிறிதான னுகியொர் சேயொளி தங்கிய பாழிகொ
ளாடி யினொடியிலங்கின னரிதான, ஊனமில்வாயுப டுரநெடுங்கொடியீமிசை
கானமர் மாமுறியொன்றுவ ஒர்வலிமேயின னாயினனிங்கிவையுணர்வாயே
வித்திச்சிசுவன். ஆ ஆ இதுவுமோர் ஆச்சரியமா.

விருத்தம்.

கிவிகொண்டிசிவனைத்தேவி கெட்டியாய்த்தமுவுமாறு
பலமதாங்கயிலதன்னைப் பந்துபோவெடுத்தெறிந்தான்
ருவிசனைச்செயற்கூடத்திற்குடும்பியாய்ச் செய்தான்மாயா
வலவனவ்விலங்கை வேந்துக்கிதுவோதான் மாலியப்பே.

ஜானகிபரிணயநாடகம்.

இராவணன். சற்று நிதானித்து,

விருத்தம்.

எம்புயங்களின்பல மவ்வீசர்வாழுமெழிற் கைலைக்குணர்த்தின் "பிண்ண
டிசைவீரர்க்கெந், தெம்புபெருவில்வித்தைத் திரத்தைமுன்னந் தெரிவித்தே
மவர்நாளுஞ் செப்புவாரால், வம்பெறுமாமாய வேடசாலமருவு மெம்வல்ல
மைபை வரிசையாக, அம்புவியிற்சனகனிடம் புதிதாயிப்போ தறிவிக்கமுய
ல்கின்றேம் அறிவாய்ப்பா.

ஆகையால் சாரண விரைசாக நடத்தடா.

(சாரணன்.) வேந்தருக்கரசே, இவ்விமானங்கிளம்பிய வேகத்தைநோக்
கவில்லையோ, சந்தேகாண்க. எங்ஙனமெனின்,

விருத்தம்.

சாற்றுமிவிமான மதிவேகத்தாற் செல்கின்ற தன்மையாலே
வற்றுகிரி நிகருநிவின் மண்டலவான்கீழ்நோக்கி யிறங்கலேபோல்
நாற்றிசையின் றேகைகள்போற் காண்கடலுட்ப் பூதலங்கணமூவலேபோன்
மேற்றிசைகீழ், திசைமலைகள்சமரேகை யுற்றனபோல் விளங்கல்காணே.

(வித்திச்சிசுவன்) வசனம். அட்டா நன்று நன்று, ஒருகுதியிற்கிளம்
பிய வேகவிமானமானது சிவக்கக்கனிந்த கனிவருக்கங்கடம்மைச் சமக்க
முடியாது கனத்துவளைவுற்றிலங்கும் கொம்புகளொடு குலாவும் பற்பல
தருக்கனிவெருக்கமும், அதிசாந்தத்தையடைந்த விரோதமற்று வினையாடுகி
ன்ற மிருகங்களின் பெருக்கமும் பகழிகணங்களின் வளப்பமும் செழித்தில
ங்குகின்ற கோசிகமுனியின் இவ்வாச்சிரமத் தலத்திறங்குகின்றனபோலும்.
இவ்வாச்சிரமமோ அட்ட.

விருத்தம்.

கடகடெனக் கருஞ்சிலையிற் கடிந்துமோதி கடம்படுத்தகொடிமுழுது
நனைத்துச்செல்லும், கடகரிகள் கவர்ந்தெறிந்த கமலக்கோட்டுக் கெளசிகை
மாந்தி யிவணிற்காண்பதாலே, கடலொலிப்பாற் பரவையினங்கத்துகின்ற
கருதரிய மகுத்துவஞ்சேரிவிடம்நீரார், கடமருவுமெங்கரத்துக் காதியின்ற
காதலன் வாழாச்சிரமமேயாகுமாதோ.

இராவணன். சாரணனைக்குறித்து (உற்சாகத்துடன்).

விருத்தம்.

கண்டமட்டுஞ்சலத்தினின்று முனிவொல்லாங்களிப்பினொடுநீர்குடைய
யக்கனத்துநீண்டு. மண்டிவளர் சடையினைக்கண்டஞ்சிச் சகர்வாகங்கள்

துணையொடுமேற் சுழன்றுபாய்ந்து, தொண்டைகிழிந்திடும்படி சத்திக்குமிந்தத்தொல்வனத்திற சானகிதன் சுவாசத்தென்றல், அண்டிவருவழியிலிந்தச் சார்பின்மெள்ள அரியவிமானமிறங்கவேண்டுமாலே.

(சாரணன்.) வசனம். எழமானவர்களின் இஷ்டம்போல் இவ்விமானமிறங்கிறது. ஆகையாலிதுநின்றும் இச்சாமணியமான கௌசிகீதீரத்திலிறங்குவோம். எல்லவரும் இறங்கினார்கள்.

(இராவணன்.) வசனம். யாம் திரும்பவத்து சேருமட்டும் இவ்விமானமிங்குதானே மறைவாயிருக்கக்கடவது.

(சாரணன்.) வசனம். இனிமேல், இவ்வணப்பிரதேசங்களில் திரஸ்கரிணீமகுத்துவத்தினால் ஒருவர் கண்ணுக்கும் புலப்படாதவர்களாய் சஞ்சரிக்கவேண்டிவது. ஏனெனில்,

விருத்தம்.

பாதவங்கள் னடிகளிற்புலித்தோல்பகர் தருப்பாதனம்பரப்பி
சீதகன்னிழற் றநர்களின் சினையிற்சீகாகண் மிருகவசினங்கண்
மீதுறச்சேர்த்தது விளங்கிநிஞ்சிறப்பும் வேதபாடங்களைக் கினிகள்
ஒதிநிஞ்சிறப்பு மிவ்வனமம்முணிக் குறைவிடமென்பன போலாம்.

(இராவணன்) வசனம். சாரணன் சொல்வது சாரந்தான். இங்ஙனமுள்ள ரகசிய சமாசாரங்களை சங்கோபங்கமாய் தெரிந்துகொள்ளவேண்டி வதவசியமாகையால் ஒருவர்கட் புலன்கட்கும் புலப்படாமலே சஞ்சரிக்கவேண்டும்.

(வித்திச்சிதவன்.) கண்களைமூடிக்கொண்டு திரஸ்கரிணீ மந்திரத்தைத்தியானஞ்செய்கின்றனன்.

(இராவணன்) பக்கங்களில் நோக்கி (வசனம்.) ஓ இவர்கள் யார், ஸமித்துசபாணிபராய் பிரமசரிமவிரத்தத்தினராய் இருவர் இங்ஙனம் நோக்கி வருகின்றனர்வேலும்.

(சாரணன்.) ஓ இவர்கள் விசுவாமித்திரன்றன் சீடர்களாக இருத்தல்வேண்டும்.

அப்பால் இரண்டு பிரமசாரிகள் பிரவேசிக்கிறார்கள்.

(ஒருவன்) யானே.

விருத்தம்.

திருவள்ளூர் கங்கைக்கர்த்தினிசு திரும்பியிங்கெய்து மல்வளவும்
பரிவொடுவென்னி பழுதுறுதனைப் பாதுகாத்திடுதி யென்றெந்தன்

குருவரங்காதி புதல்வர்தமனை கொண்டிட்டுப் பெர் றனைதனும்
 நெரிதருசமித்துத் தேடியோர்கணத்திற் றீதனைவளர்த்திடச் செவ்வேன்.

என்று நடக்கின்றான்.

(மற்றொருவன்) யானே.

விருத்தம்.

சனககுரு வரமுனிவர் மாதவகோதமசனையர் சதாநந்தர்
 அனகரவருட் படியேதருப்பை முதலானது சுளாய்ந்துகொண்டி
 புனிதமிகு வனமிதனின் மிதிலேசன்வாசமது பொருந்தூந்தான
 நனிமகிழ்வாய் வினயமொடு வினாவணுகியடைகுவனா னுடியாங்கே.

என நடக்கின்றான்.

(அடுக்குவசனம்) ஒ! மித்திரசிரோரத்தின, சத்தியவிரதனே; வெற்றி
 மிகுத்திடும், உத்தமஜனகர், எத்தனைநாடகச், சத்தியவிசுவா, மித்திரர் ஆர்
 ரமத்திலிருப்பார், சித்தமுவந்திவ், வுற்றதுரைப்பாய்.

(முன்னவன்) அடுக்குவசனம். எங்களுகுலகுரு, துங்ககோசிகர், இங்
 வனியற்று, மங்களவேள்வி, எவ்வனமுடியும், அங்வனமளவே.

(இராவணன் வசனம்.) சாரண, இங்வனம் ஸம்பாஷிக்கின்ற இச்சி
 றுவர் யானை நினைக்கின்றாய், இவர்+ள் விசுவாமித்திரனுடையவும் சதாந
 ந்தனுடையவும் சீடர்களேயாம். ஆகையால் இவர்கள் ஒருவருக்கொருவர்
 நெருங்கி அதிக நேசவிசுவாசத்துடன் பேசிக்கொள்கிற வர்த்தமானங்களை
 யாம் கட்புலன்கட்குப் புலப்படாமலே நின்ற கேட்கவேண்டும்.

(சாரணன்) வசனம். மகராஜனே நமது வித்திச்சிசுவன்றன் திரஸ்
 கரிணீவித்தையின் மகத்துவம் சற்றுங்காண்கிலீர் போலும்.

(இராவணன்) களிப்புடன். அகோவகோ, அந்த திரஸ்கரிணீவித்தை
 யின் மகத்துவமே, ஒருவராலுங்காணவமொ ண்ணுது வசனங்களைக் கேட்டவு
 மொண்ணாவே, ஸபாஸ் மெத்த சந்தோஷம்.

(வித்திச்சிசுவன்) வசனம். இராஜா திராஜனே வெகு விசுவாசத்து
 டன் சஞ்சரிப்போம்.

(பின்னவன்) சத்தியவிரதா (அடுக்குவசனம்.) செருக்கினில் மகத்தை,
 தினமுமழிக்கும், அரக்கர்சஞ்சரிக்கும், அடவ்யிலிவ்வன், உரத்தொடுகொள்கி
 கர், ஒருமகஞ்செய்யக் கருத்துட்கொண்ட, காரியமென்னே.

(சத்தியவிரதன்) ஒ ஓ எனதாவல், நண்பனே, தேவவிரதனே கேட்கக்
 கடவாய்,

விருத்தம்.

சினத்தொடுமுன் பதிற்கவர்க்க மமைப்பனென நினைத்தளவிற்பேவ ரெல்லாம், அனந்தமது பவித்ததென்று முறைப்படுமத் தொனிகாதிலடர் ந்துமுட்ட, கனத்தவயனுளக்கவலை வகித்தவனும்த் தனித்துவந்து சைப்பி டித்தும், இனித்தபுகழ் படித்ததனால்வெகுளியற்றார் முனிவர் பல மறைவர் யாரோ.

(வசனம்.) அத்தகைய மஹா தபோநிஷ்டரான அந்த விசுவாமித்திர ருக்கு இவ்விரக்கத நீசர்கள் எம்மாத்திரம், இவர்களால் என்செயக்கூடும்.

(வித்திச்சிருவன்) சாரண,

(அடுக்குமொழி.) இவ்விப்பிரவடுக்கள், செப்பிடுமொழிகள், சப்பிடா துன்செவிக், குட்புகுந்தனவா.

(சாரணன்.) அதனாற்றான், இக்கெளசிகனுக்கெதிரியாக விவிதமாயா லீகாரதூரந்தர மாரீசனை மஹாராஜனால் ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றது.

(வித்திச்சிருவன்.) நன்று, நன்று. அவ்வேற்பாடு சாலவும் நன்று நன்று.

எங்ஙனமெனில்,

விருத்தம்.

கும்மெனப்பட ரல்லினத்தினைக் குமுறிடுங்கொண்ட லின்குலத்தை செம்மியபுகையின் திரகூழையமிகவந் தெள்ளியபுகழி மாமழையை விம்முமெம்போரி லெவ்வொருசமையம் விதம்விதமிக மிகவினைத்து கம்மறைத்தமரர் நடுங்கிடச்செய்தான் கனத்தமாயாவி மாரீசன்.

(இராவணன்.) (சினேக வெகுமானத்துடன்) வித்திச்சிருவா.

வெண்பா.

மாயாவி நீயலவோ மாரீசன் றன்பெருமை
நீயே யறிவாயின் னீணிலத்தில்—வாயார்
விடமதனைச் சிந்துகின்ற வெவ்வரவின் கரலப்
படவரவே கண்டிடு மென் பார்.

(தேவவிரதன்.) ஒ சத்தியவிரதா, (அடுக்குவசனம்). துதிபெறு, அந் தவ, நிதியென, ஒங்கிய, உனதுரை, பாங்கேயாம்.

(எங்ஙனமெனில்) வசனம். இந்த முனியினுச்சிரமத்தானங்களில், சிங் கங்கள் கெரட்டாவியிடுசையில் இகற்றுப்பற்களைத் தாமரைச்சுண்டெனக் கள

பங்கள் துதிக்கரத்தாற் பிடித்திழுப்பதும், மான்கூட்டிகள் பிடிகளின் மடுக்களிற் பாலுண்பதும், இப்படியே. அவிரோதமான வினியாஸங்களினோடு விளங்காநின்ற இவ்வனத்தைப் பார்த்தாலே துலங்கும்.

இன்னமும்

விருத்தம்.

பசுவிணப்போற் பெற்றோரால்விற்கப்பட்டுப் பாரிடத்துக்காப்பாளர் யாருமின்றி, சசிந்துமன நெகிழ்ந்துருகிக் கரைந்துவாடிக்கொளவுந்தன்பலமுமில்லானாகி, நிசம்பரவுமகத்து நட்டயூபந்தன்னி நெடுங்கயிற்றூற் பிணிப்புண்டுசாவானின்ற, வசமருவுகனச் சேபனுய்யச்செய்த மாதவத்தார்மகிமையெவர்வழுத்துவாரோ.

(வித்திச்சிசுவன்.) வசனம். இப்பிராணச்சிறுவர் நமது மாரீசனுடைய மாயாபலத்தை அறியமாட்டார்கள், ஆகையாலிப்படி உளறுகிறான்.

(சாரணன்.) வசனம். அதனாலென்ன பாதகம், யாவருந் தங்கடங்கள் ஜனங்களைப் புகழ்ச்சிசெய்வது வழக்கந்தானே.

(வித்திச்சிசுவன்.) நமது மகாமாயா துரந்தர மாரீசனது பிரதாபமே பிரதாபம். எங்ஙனமெனில்.

சந்தவிருத்தம்.

கிகழுமிட்டி சூயின்றிசாலையி லெளிதினற்றவர் கண்டறியாமலொர்
 திரிவிதக் கணலுங் கெடுமாரிடர் புரிவானு ல்
 மகிழ்நுத்து வெணும்பலர்கூவிட அறைவனப்புறம் நின்றபலானி றை
 வதைபடுத்தி வனங்கவி வாயிடை சொரிவானு ல்
 பிகமொழிச்சிறு மங்கையர்மாதவர் சதிகளொக்க நடுங்கிடவேபு ரு
 வமதுமிக்க நெரிந்திட வேபயில் மாரீச ன்
 நிகழ்சுருக்கு வெணும்பெயர்கூர் கலனவைநொறுக்குவன் வஞ்சகனையி
 நெறிகளற்றவ நென்றெவர் தானிவ ணறியா ரே.

(சத்தியவிரதன்.) வசனம். ஆகையினாலேதான் எனது குலகுரு விசுவாமித்திரர் சங்கையற்று யாகஞ்செய்யக்கருதினவராய் தனது ஆப்சிநேகிதரான இட்சுவாகுருலத் தயரதசக்கரவர்த்தியை அழைத்துவருவதற்காக அயோத்தியாபுரிக்குச் சென்றிருக்கின்றனர்.

(சாரணன்) குடிவகையுடன்.

விருத்தம்.

சண்டனூமில்லக்கேசன்பாற் சமதக்னி வந்துபோற் றி
 பண்டயநேயங்காட்டிப் படித்துக்கொண்டசூறம்பீ தி

கொண்டி டா மற்றுணிந்தான் கோசிகன்மகத்திற்கென் று
விண்டிமெதைமறந்து விளம்பிய பெருமைகேளா ய்.

[வித்திச்சிசுவன்) வசனம். இந்தச் சிறு முட்டாள்ப்பயல்களின் வா
ர்த்தையினாலென்ன இருக்கின்றது, அக்கோசிகன் அகாத இருதயனன்றோ.
(சாரணன்) இதை இப்படிமறைத்துக்கொள்வதற்கு பயனென்னே,
அட்ட.

வெண்பா.

கோசிகனப்பார்க்கவனைக் கொற்றவன்பாற் றாதனுப்பி
யாசனைகள் செய்துகொண்ட விச்செய்தி—காசினியி
றன்னுடையசீடர்களுந் தாமுணரா மன்மறைத்த
தென்னவித மென்பே நெடுத்தி.

(வித்திச்சிசுவன்.)

வெண்பா.

எல்லா நடத்திவைப்போ நென்றெவர்க்குந் தன்னிடத்தில்
வல்லானெனும் நினைப்பு வந்தெய்த—தொல்லாரும்
சின்னத்தனமறைத்து சீர்பெருமை செப்புவரா
லன்னமுனி அப்படியேயாம்.

(வசனம்) அச்சனகராஜனும் தன்மகளின் கலியாணக்காரியத்தை மு
டித்துவைக்க வேண்டுமென்றம்முனிவனையே பிரார்த்தித்திருக்கின்றனெ
ன்று நின்றால் நிகழ்த்தப்பட்டதன்றோ, அதற்குக்காரணம் அதுவேதான்.

(சாரணன்.) நகைப்புடன் (வசனம்) அம்முடனானகனால் அம்முனிவ
னை அதிகப்பலவானெனக்கருதி அவ்விதயேற்பாடு செய்யலாயிற்று.

அகோ அகோ! அம்முனிவனது வீண் விக்கிரமப்பிரதாபங்களை சற்று
விளக்குவாம். கேட்கக்கடவீர்.

தரு. இராகம். எதுகுலகாம்போதி. தாளம் ஆதி.

பல்லவி.

வீந்தையிதுவேசொல்லக்கேளாய்—அடா
வித்திச்சிசுவா இவனோர் ஆளா.

அனுபல்லவி.

அந்தவிசுவாமித்திரன், அதிகருவத்தால்நல்ல,

மதுகெட்டதென்னசொல்ல (வீந்தை)

சரணங்கள்.

காசினியில் முனையிராஜனாயிருக்கின்றகா லே தன்னது
கனத்தளத்துடன் வனத்தினில்வர ஒருக்கா லே
நேசத்துடன் வசிட்டன் காமதேனுமகிமையா லே இவனுக்கு
நிகரில்வருந்துசெய்தான் அதுவருந்தியுடன் கைமே லே பாவி
கோசிகனிவன் மனப்புற கடத்தா லே
கொஞ்சுமதியுள்ளவ னாகையினு லே
பாசங்கொண்டிழுத்திடப் பசு அவன்மே லே
பாய்ந்து கொம்பினற்குத்த ஓய்ந்துகைகா லே
பதறிநடுநடுங்க கலங்கிப்
பயந்துடலுமொடுங்க தன்
பவிவெல்லாம் பூனைவாயெவிபோலே
பரிகொடுத்தானய்யா கருவத்தினு லே [வி]

விடிந்துமிஞ்சின இருட்டெனப்பின்படைகள் வளைத்தாரே (ஆவை)
விரும்பியே வசஞ்செயமுடியாமற் சமர்விளைத்தாரே (ஆவின்)
கடிந்தபெருமூச்சினில் மிலேச்சர்களாய் முளைத்தாரே (அவர்கள்)
கடுகளவு முடலிலிட மறமிகத்துளைத்தா ரே (அதனாற்)
படிந்திரத்தந திகள் கடவில்முட்டவும் பொல்லா ப்
பாவிவிவன்றவிர மற்றப்படைகளெல்லா ம்
மடிந்திடக்கண்டிதானும் மறுபடியுஞ்சொல் ல
மலைந்துகொஞ்சச் சீவனாப்வந்ததென்னசொல் ல
மன திடிந்தச்சத்தோடு ஆனாலுமிது
மிகவுமேலச்சைக்கேடு (எனநினைத்து)
வாடிபிராமணத்துவம் நாடித்தவஞ்செயவே
ஓடிவனத்திற்துக்கம் பாடிச்சென்றானய்யா (வி)

கவிவிருத்தம்.

மன்னுவாய்மையும் மானமும்விட்டதோர்
சின்னக்கோசிகள் நன்னையோர்தீரெனன்
முன்னியோ தினன் உற்றறியாப்பயல்
துன்னுமற்புதமற் புதஞ்சொல்லவே.

(தேவவீரன்) ஓ அருமை நண்பே (அடுக்குமொழி.) புரவனத்தயர
தர்க்கு, ஒருகூலசிருங்கமுனி, பெருமையொடியற்றுவித்த, வரமகமகத்தில்
வந்த, சருவீனதுபங்கினராய், உருபுதல்வரநால்வரமிக்க, விரிவுளநன்னூல்

கன்கற்று, பிரமசரியாச்சிரமத்திற், நெரிதரவிளங்குகின்ற, உடையிதுசஷுத
யையொப்ப, பரிவொடுகுளிரவார்ந்து, இருசெவிநிறம்பிறறன்றே.

(சத்தியவீரதன்.) ஆம், ஆம்.

விருத்தம்.

ஒளிகொணல் வரிலுத்தமக்களஞ்சியம் ராமன்
களிகொடாடைக்குகந்த நற்காசலனென்றும்
அளிகொணற்குண சிலனாமற்புதனென்றும்
தெளிகொள்புதச் சயம்புபோற்றெறிகின்றதன்றே.

(இராவணன்) வசனம். (அழுக்காறுகொண்டு) இப்பிராமணப்பயல் யெ
ன்னபிதற்றுக்கின்றான்.

(வித்திச்சிசுவன்) உலகவசனமப்படியிருக்கின்றது.

(சாரணன்) [வசனம்] அதனற்றான் அச்சானகியுமிவன்பேரிலாசை
கொண்டவளாக ஆயினன், ஆகையாற்றான் ஜானகியின் கல்யாணத்தின்
பொருட்டு மஹாராஜனாலேயும் அவனது ரூபத்தைத்தரிக்கும்படி நேரிட்டிரு
க்கிறது.

(தேவவீரதன்) வசனம். [சிரக்கம்பத்துடன்] ஆம் ஆம் அறிவேனறிவே
ன் ஜனகமகாராஜனன்னதியில் எங்கள் குருநாதரான சதானந்த முனிவரா
ல் அடிக்கடி இராமனைப்பற்றி பேரை அனுசரித்தகுணமும் குணத்தை அனு
சரித்தபேரும் உடையவனென்று புகழ்க்கேட்டிருக்கின்றேன். எங்ஙனமெ
னின்.

விருத்தம்.

நிலமேவியுரைவார்க ணசைகூடறுமதிவீரன் மனுநீதிநெறிநின்றான்
விலைமேவுசிலநாலு மறையாதிஅறனீடு முறையாவும் விதுகொண்டான்
நலமேவுமதியாள னனிதிந்ரளியாள னயவாய்மை நலில்கின்றான்
ஒலிமேவுமலையாழி மகிமீ துபதியாகி ரகுராமனொளிர்கின்றான்.

இராகம் கமாஸ். ஜம்பைநாளம்.

பல்லவி.

ஸ்ரீராமன் மகிமையைச்சேடர்கொளருகோடி
சேர்ந்தாலுஞ்சொலப்போமோ.

அனுபல்லவி.

மாராயிராமன் புசும்வாமன்பலவீமன்

மங்களகாபூமன் துங்கபானுகுலசோமன்

(ஸ்ரீராமன்)

சரணங்கள்.

கோலமுடியழதும் குணபுருவத்தழதும்
 சாலதுதலழதும் தந்தபந்தியழதும்
 தயவுபொழியுமலர்
 நயனங்களும்விமல
 சரதவிந்துநேர்புன்னகையும் உயர்ந்ததோளும்
 தார்புனைமார்பின் விஸ்தாரமுமிருதாளும்
 கரியின்றிதிக்கை நிகர்நுடைகளும் கண்டால்வேளும்
 கவிழ்ந்துவெட்கிக்குறுகிக் குனிந்துபோகானோளும். (பூநீ)

திரன்புயவீரன் சிங்காரஓய்பாரன்
 சூரன்மிகஉதாரன் சூயமதிவிஸ்தாரன்
 சூர்ச்சனநாசன்
 சர்ச்சனநேசன்

சூங்ககுணலயன்மங்களகாயன்
 சுமுகனிங்கிதவாக்கசூரனுபாயன்
 தங்குசத்தியதனன் றன்மத்தினேயன்
 சகலகலாநிபுணன் றவர்க்குசகாயன். (பூநீ)

பார்த்தாலும்பசிபோமே, பாவந்துலைந்தடுமே
 நேர்த்தியாய்நினைத்தாலும், நிதயத்வம்பெரலாமே
 நிர்மலன்கண்ணன்
 அம்முகில்வண்ணன்

நீதவானென்றுசதானந்தரும்விதேசு
 நிருபனிடத்திற்சொல்லிபுகழுவர்பலவாசு
 ஆதிமூர்த்திதானேஅவதரித்தற்சேபலாசு
 அய்யன்விளங்குகின்றானதுவிபரமாசு. (பூநீ)

(இராவணன்) புளகத்துடன் (தன்னுள்) இதுவென்கொள், குணவர்
 னனை யீது எதார்த்தமாகுமா.

[வெளிப்படைய] அடட அச்சனகசன்னீதியில் உபஜீவனஞ் செய்து
 கொண்டிருக்கின்ற.

விருத்தம்.

அகலிகைமகனூந்தந்தை அறிபாச்சதானந்தன்றான்
 மிகமிகராமன் கோத்தி சனகன்பால்விரித்திட்டாளும்

மகிழ்வுடனதனைக்கேட்டு மதிக்கெட்டுப்புலம்புகின்றான்
புகல்கெட்டசிறுவன்களைய புத்திமான்வித்திச்சிருவா.

(வித்திச்சிருவன்.) (பாபர்ப்புடன்) சாரணபார்க்கக்கடவாய்.

விருத்தம்.

துடர்ந்துதன் னையைவிரகினிற் புணர்ந்ததுட்ட வலாரியைச்சிறைக்கே
குடும்பியாய்ப் பணித்தானவ்வுபகாரக் குணக்குன்ற மிராவணைச்சுரீனை
மடந்திசுழ் அவ்வகலியை மகன்முன்வழ்த்திடல் வேண்டுவ திருக்க
திடம்பெறு ஜனகனைவதனில் ராமன்சிறப்பினை எவ்வதமுரைத்தான்.

(சுத்தியவிராதன்) (வசனம்). ஆகையினூற்றான் குணநிதியான இராம
னிடத்திற்றானைவே ஆசைகொண்ட ஜானகியை இராமனுக்குமணஞ்செய்து
கொடுப்பதாய் ஜனகராஜனால் தீர்மானஞ்செய்யலாயிற் நென்றெண்ணுகின்
றேன்.

(சாரணன்) (வசனம்) கஷ்டம். கஷ்டம். அந்த நன்றிகெட்டபயல்
அடிக்கடி இராமனைப்புகழ்ந்து புகழ்ந்து அவனது ஆசையை சீதைக்கு உச்சி
க்கேறும்படி செய்துவிட்டான்.

(இராவணன்) ஹ ஹ கஷ்டம் கஷ்டம். அந்தச்சானகியின் கதையை
க்கேட்கின்ற எனக்கு.

வெண்பா.

ஆசைகொண்டான் ராமன்மீதம் மடந்தைசீதையென்று
பேசுமுறை யோர்பாற் பிளந்திடவும்—வீசுமனற்
காச்சிடு நாராசமென்னக் காமன்கொடுஞ் சாங்கள்
பாய்ச்சலிற் பாய்கின்ற தோர் பால்.

(வித்திச்சிருவன்) (கோபெட்டுயிர்ப்புடன்,) அவ்வகலிகை மகன்ற
ன் மானீசனால் முதன்முதலிற் கொல்லப்படவேண்டியவன் (மற்றவர்பின்
னால்).

இல்லாமற்போனால்)

வெண்பா.

கண்டமட்டுந் தோத்திரித்துக் காலங்கழிக்குமுனி
விண்டிட்டபோதிலு நம்வேந்தனுக்குப்—பண்டுகொட்டு
ஒப்பிலுயிர்ச் சுகனென்றேது ஜனகன்பயம ற்
றெப்படிக்கேட்பா னிதனை யே.

(தேவவிரதன்) (வசனம்.) யீதிவ்விதந்தான், ஆயினும் அவ்விராமனைப் பற்றிய புகழ்ச்சியிற் குதூஹலரான எனது குருவினிடைத்தில், அச்சனகர் இவ்விதம் பசிலுரைத்தனர்.

(சத்தியவிரதன்) எவ்விதம்.

(மற்றவர்களும் ஆதரத்துடன் செவிகொடுக்கின்றனர்.)

வெண்பா.

கன்னிகையுங் காமுற்றாள் காருத்தன் மேற்புழை
என்னெதிரினீரு மியம்புகின்றீர்—நன்னயமாப்
பாதுமதிக்குலசம் பத்தங்கள் பங்குற்ற
தேனும்பொருத்தலரி தே.

(என்றே)

(வித்திச்சிருவன்.) நன்று நன்று, ஜனகா, நன்று நன்று, நின்னால் காரியா காரியங்கள் நன்றாய்ச் சிந்திக்கலாயிற்று.

(இராவணன்.) அட்ட. இவன் யாவமுறிந்த மஹானுபாவனன்றே.

(சாரணன்.) ஆனால் என்னினாயைக் காதுல்கொண்டிருக்கின்ற நமது மகாராஜனுக்கு கொடுக்கப்புகாராறு கொல்.

(சத்தியவிரதன்.) ஈதேது.

(தேவவிரதன்.) எனது குரு சதானந்தரிடத்தில் அச்சனகர்சொல்லிய சமாசாரங்கள் முற்றுங்கேட்கவேண்டும்.

(எங்ஙனமெனில்,)

ஆசிரியனிருத்தம்.

என்னிரு கண்மணியனைய பெண்மணியை ராவண	ன்
யாசிக்க நேயத்தினு	ல்
இனிதுநசை கொண்டன நெனக்கன பரம்பரை	யி
லிங்ஙனங் கேட்கின்றதா	ல்
அன்னபடி மூவுலகு மெச்சச் சிறந்த	தோ
ளாண்மைபெறு வலியுமகில	ம்
ஆக்கும் விதிக்கு முப்போனுஞ் சிவபூ	சை
யாற்றுந் துரந்தரனுமெ	ன்
றன்னிகரி னன்பனும் ஆகுந்த சானன	ன்
சார்த்திங் கிராகவன்மே	ற்
ரூவுமன மாமைகள் சீதையைத் தாவெளி	ற்
சாற்றுவது மென்னையவனு	க்

கின்னவளை யெங்ஙனம் யீடுவே னல்லதி லே
 யெக்கொப்படிப் புகலுவே ன்
 எனது மனமொரு புடையினிலையாது சஞ்சல த்
 திடையென்கொண்டு மல்கின்ற தே.

(என்றே)

(வித்திச்சிசுவன்.) அந்தச் சனகராஜனால் சதானந்தனிடம் உசிதமாயு
 வைக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

(இராவணன்.) (சோகநீரால் தொண்டை தத்தலிட்டுக்கொண்டு) ஹா
 ஜனகா, ஹீரகதுவச, எனதாருயிர்ச்சகனே, இவ்வித கிலேசத்தை, விட்டிடு
 வாயாச, என்னிபித்தம், உனக்குச் சோகமினிவேண்டா, யான் நினது பிரா
 ணகண்டித சோகாஸ்பாஸூப் பவிப்பேனா, ஹ, ஹ, கஷ்டங், கஷ்டம்.

சாரணன் அழிக்குமொழி.

மன்னவம்மன்னவா தன்னுருவத்தொடு
 கன்னியைவவ்விட உன்னுகின்றீர்கொலோ.

அங்ஙனமன்றே) பித்தனை, அன்னவளாசைகொண்ட, பன்னிரகும
 றான், தன்னுருவப்பினைத்தே, மின்னவடன்கொள்வீர். (இதிலென்னப
 ரிதாயம்.

(சத்திரவிரதன்.) (சிரித்துக்கொண்டு) இத்தகைய இராவணனைப்பற்றி
 யோ, இவ்விதம் ஜனகராஜன் உரைத்தனர் ஸஹபாஸ் நிரம்ப ஸந்தோஷம்.

(தேவவிரதா.) கேட்கக்கடவாய்.

ஆசிரியவிருத்தம்.

கவியாயகண்கர்கமதிலேபிணிப்புண்டுசுதறினான் றசகந்தர ன்
 காலககருசுதறினாந்பதறினான் மிகமிகக்கண்களைனான்கிணு ம்
 புவிதீநுரீராய்ப்பெருசுவினா கப்பலபுலம்பிவாயாந்ரக்கினு ன்
 புரித்துயிப்படியுடலவீடுவீக்கமுடியாதுபுலிவாய்ப்பகப்பேபால வே
 சவமனாயிதமொச்சுமிருபதுபுயங்களுந்தலைபத்துமுற்புறத்தா ம்
 சாணங்ணுந்குமேபிற்புறத்தாய்நொந்தசாற்றிடுமிடுக்கெவியனா ன்
 அவமனமெத்தன்னடடாவகேவகோ அசைக்கத்திருப்பமுடி யா
 ஆய்வகண்களைமூன்றுபுயனாய்வீரென்னென்றறையதெவ்வீதமைய னே.

(இராவணன்.) (கோபாக்கிரகத்துடன்) கெட்டபயலான இப்பிரமண
 ச்சிறுவன்நன் கண்டத்தை இப்பெழுமுதே வெட்டியெறிகின்றேன் என்று
 சூப்பென்றெழுந்து மற்றிருவர. றற்கையப்பெற்றவனாய்த் திரும்ப உட்கார்ந்
 தனன்.

(வித்திச்சிசுவன்.) அட்டா நிரிமூடா நின்னாலறியவசமா.

இராகம் பியாகு. ஏகதாளம்.

பல்லவி.

முட்டாளநீயறிவாயே இவன்பெருமை. (முட்டாள)

அனுபல்லவி.

எட்டானைக்கொம்புமுரித்திட்ட இலங்கேசன்றன்
அட்டாளதேசம்புகழ் கட்டானபெருமையை. (முட்டாள)

சரணங்கள்.

வளிவந்துவாயிற்பெருக்க தினந்தினமும்
வாசல்வருணன்றெரிக்க கைகட்டிநின்ற
நளிநுதனன்முதலோர் எளியார்போலேவல்கேட்க
ஒளியார்புவனங்காக்கும் வளர்வாணைளுக்கினை. (முட்டாள)

மேனாட்கைலையைவிரற்கள் யீரைம்பதாலும்
வேரோடசைத்தெடுக்க திகில்க்கொண்டுமை
தானாப்புல்லிடவண் டானகளிப்பாலன்
நானாவிதங்கொண்டடிநா னவ்விலங்கேசனை. (முட்டாள)

(இராவணன்.) (வினயத்துடன்) இந்நாமட்டிலுமன்று, வித்திச்சிசுவா,
ஸாக்ஷாத் அந்தப்பரமசிவத்தினால் புகழ்ப்பெற்றிருக்கின்ற யீதெவ்வளவு.
கேட்கக்கடவாய், பூர்வத்தில் ஒருக்கால், ஹோராக்கேத்திரத்தில், யான் மகத்
தான தவம்புரிந்துகொண்டிருக்குங்காலத்தில்.

விருத்தம்.

மலைமகள் சும்பத்தனங்களின் குங்குமத்தினிற்றோய்ந்த செங்கரசு
மலதலத்தா லென்னங்கத்தை வருடிமகேச்சுர னையமதிசூடி
மலைநிகர் புயத்திராவணா நீயுமாதவத்தா விளைத்தனையேன்
மலமில் நின்மனத்தினினைத்ததுபெறுவையெனவரம்நல்கினர்மதித்தே.

(தேவவிரதன்.) ஓ எனதாவலுக்குறிய நாவலநண்பனே.
சத்தியவிரதா மேவி நீயுரைத்த, வித மிகவிந்றையே,
என்சொல்கின்றாய்.

சுதிரவன்றிசைமாறிடக்கடிந்த
முதன்மைவீரனாழ்ப்புவனத்திலும்

அதிபனுக்கிதுவங்குறைவாகுமோ
மதவத்திக்குமடிவழுக்காததோ.

(வசனம்.) மாகாவீரரில் யார்க்காகிலும், பிரதாபத்திற்சற்று நழுவுத
லேற்பட்டால் அதனெலன்னகுற்ற மேற்படும்

(இராவணன்.) (சின நகைப்புடன்) அதுவென்கொல், பிரதாபத்தில்
நழுவுதென்று செப்புதல் என்கொல்.

விருத்தம்.

எந்தனுடைப்பலமறியா வாலிவீரனைப் பிடித்துக்கக்கமதிற் கொண்
டான்மெய்யே, உந்தியொருமுடிவியினு லவனைத்தள்ளி யுதறிவிட்டெதிர்
த்திட வென்சரண்பணிந்து, சந்ததமுமெனைக்காப்பா யெனவேவாலிசக்ய
மதைக்கொண்டதனாற் பிழைத்தான்கண்டாய், இந்தவிதம்நடந்திலோபுக
ழ்ச்சிக்கீனம் யெனையெடுத்தவிதஞ்சொலிப் பல்விளிப்பதென்னே.

(சாரணன்.) மூடனுனங்கள் மஹா ராஜா திராஜனாகிய இலங்கேச்சுவர
னுடைய பிரதாபத்தைக் கிஞ்சித்தாகிலுமறிகின்றதில்லை.

தரு. இராகம் பியாகடை. ரூபதாளம்.

பல்லவி.

வாலியென்றகுரங்காலேபொருத முன்னாலேவந்துநிற்கவாகுமோ.

அனுபல்லவி.

தாலமேலுலகும்பாலும் புகழ்வீரனை

காலகாலமும்பிரதாப சாலிராவணேச்சுரனை.

(வாலி)

சரணங்கள்.

பத்துக்கரத்தாற்பருத்தகலைப் பருப்பதத்தையெடுத் தோங்கி வானிற்

பந்துவிளையாட்டெனவெறிந்தே மற்றப்பத்துக்கரங்களிற்றங்கி கீழே

வைத்துத்துடையிற் புயத்திலம்புத் தட்டி

வந்தயிந்தமன்னர்மன்னவன்றன் முன்னஞ்சாதுகிட்டி (வாலி)

(நாளும்)

எட்டுத்திக்குஞ்ஜயித்தெட்டாளைக் கொம்புமிலங்கிடமார்பினிவ் ஒடித்தான்

இந்திரதேவன்முதலானயாவரும் யேவல்புரிந்திடஅடித்தான் இது

மட்டிலுமோபடைத்திட்டான் பலவான

வஞ்சமிஞ்சிடுந்தசான னன்சமரினிற்பஞ்ச லான. (வாலி)

(சத்தியவீரதன்.) தேவவிரதா, போதும், போதும், அவ்விலங்கேசனு

ஐடய அவமானங்களை ஒளித்துவைத்துப் பேசவேண்டாம். அது மறைத்
தாலும் மறைபடுமோ, அட்ட கேட்கக்கடவாய்.

ஆசிரியவிரூத்தம்.

அலையாரமெறிகின்றவோருதித்துறையிலைந்துறுகைக்களர் லே
அணை யாய்த்தடுத்தமற்றைன்னூறுகைகளாலரிவையர்குழாங்களோடு
சலமேலிறைப்பதுமென்றுகின்றனநீட்ச்சர்வாங்கமுந்துலங்க த்
தலைகுனிந்தவநிற்குஞ்சாடையிற்பின்னலைத்தான்றொட்டிமுத்திடுவதும்
முலையின்மேற்றுக்விழிந்திடுமொறிமுப்பதும்முத்தெனகைத்தார்கட ம்
முதுகினைத்தட்டுவதுமிப்படிப்பலவிதம்முன்னாளிலர்ச்சனன்ற ன்
நலமாசவினையாடிமகிழ்கின்றவேலையிலநாட்டமர்மத்திடுகு டு
நாடியவிராவுண்காவலுட்பட்டவிதுநாடெங்கும்நன்கறியுமா ல்.
(இராவணன்) வசனம். அந்தோ அந்தோ அந்தநீச்சத்திரிசங்குவின்யா
சனைக்குகந்த சீர்கெட்ட முனியின் சீடனாகிய இந்தச் சின்னப்பயல் அம்முட
னைப்போலவே புலம்புகின்றனன். ஆதவின் இவன் இராக்கதராற் சங்கரிக்க
கப்படவேண்டியவன்.

(தேவவிரதன்) வசனம். ஒ ஒ உத்தமச்சக, சத்தியவிரதனே, அஃது
நிற்க, நிற்க, இங்ஙனம் என்னுரை கேட்கக்கடவாய்.

தரு. இராகம் கேதாரகௌளம். ரூபதாளம்.

பல்லவி.

இலங்காதிபனுக்கோ இழிவெடுத்துணைக்கின்றாய் யேற்குமோடாபோடா.

அனுபல்லவி.

கலங்காமனத்தோன் கைலைதன்னை ரல்ல
பலங்கொள்கைகளாற்றாக்கிப் பந்தாடின வல்ல. (இலங்)

சரணங்கள்.

எங்கும்விரையுஞ்செய்து எமபுரிக்கிலங்கேச ன்
எய்தினனொருக்கா லன்றே
அங்கங்குள்ளதேவர் அசுரர்களையாவ ரும்
அதிவியப்புடனெதிர் சென்றே
எங்கள் பெருந்தவமின்றேலபித்த தென்
றியம்பியிதுவிது வென்றே
தங்குநற்காட்சிகளெல்லாங்காண் பிக்கச்
சரிசரியெனக்கண்டு நின்றே

பங்கநரகதண்டனை	கொண்டாரை	விடுவிக்க	
பாதம்பணிந்தவர்கள்	பரிவுடனே	துதிக்க	
பொங்குங்கனிப்பாலவன்	சிங்கம்போற்	கர்ச்சிக்க	
பொல்லாயெமன் கீழ்வீழ்ந்தானெல்லாருமே	நகைக்க.	(இலங்)	

அனுதினமுஞ்சூர கணம்மிக	வாடி
அரக்கர்பதியின் மயை	நாடி
இனமாய்ப்பூங்காவனநீர் இறைப்புமுத	லாய
ஏவற்செய்து கைகால்புண்	னாடி
தனதாம்பதிசெல்வரின்னமுஞ்சூரி	யன்
ரூன்பயந்தே யொளித்	தோடி
மனதேங்கிடத்திசை மாறிச்செல்கின்ற	னன்
வரமும்உரமும் பெற்றான்	கோடி
தனதன்பாற்புட்பகத்தை தானப	கரித்தான்
தடமார்பினில் வெற்றி மாலையைத்	தரித்தான்
முனிவுடனகிலமும் நடுங்கவார்ப்	பரித்தான்
முன்றுலோகமும் ஓராங் காணியாய்ப்	பரித்தான். (இலங்)

(வசனம்.) அகோவதோ! யாவராலும் வழத்தற்கொண்ணு அளவிறந்த வரிசையையுடைய அவ்விராவணேச்சுவரன் புகழ்ச்சிசெய்தற்கருகனன்றோ, ஆகையால் இகழ்த்தக்கவனன்று.

(வித்திச்சிசுவன்) வசனம்.) நன்று, நன்று, தேவவிரதா, நன்று, நன்று, இனிமையான நின்வார்த்தையினால், ஆனந்திக்க யோக்கியனாக ஆகின்றாய்.

(சாரணன்.) இவன்மட்டுமன்று பின்னையோவெனில் இவன் யாவனுடைய சீடனோ அவனுமேயாம்.

(இராவணன்) யாவனொருவன் அச்சனகராஜன்றன் சேர்க்கையை அடைகின்றானோ, அவனும் பெனக்கெவ்விதத்திலும் இவ்நடன்றான். ஏன் செண்பகமலர்களின் சேர்க்கையால் அககுடலையும் வாசனைபொருந்தும் அத்தன்மையேயாம்.

(சத்தியவிரதன்.) அட்டா, ஏன் வீண்வாக்கலகம் இதிலென்பயன், வீண் காலதாமிசந்தானாகின்றது. யாம் குருகுலத்தையடைவோம்.

(என இருவரும் சென்றனர்.)

(இராவணன்.) யாமும், இக்கெளசிக் தீரத்திற் கலங்காரமாய்விளங்காநின்ற இப்பக்கவணங்களின் மார்க்கத்தோடேசென்று ஆங்காங்கே தென்ப

கென்ற பற்பல அற்புதக்காக்கிகளையும் அதிரகசிய ஸமாசாரங்களையும் நன்கறிந்துகொண்டே, அம்மங்கையர்க்கரசி ஜானகியைப்பெற்ற வள்ளல் ஜனகன்பாற்செல்வோம்.

மற்றிருவர். மஹாராஜன், சித்தமெப்படியோ அப்படியே.
என எல்லாரும் சென்றனர்.

முதலாவதங்கமுற்றிற்று.

இரண்டாவதங்கம்

ஆரம்பம்.

அப்பால் அத்திரிமாமுனிவரும் அவரது பத்தினியாகிய அந்ருயாதேவியும் பிரவேசிக்கின்றனர்.

அத்திரி சொல்.

ஞானவிளக்கம்.

பிரமமென்பது சத்தியங்கோவிந்தா, பின்னுளதெல்லாமனித்தியங்கோவிந்தா, சற்குருபாதத்தைச் சாரடாகோவிந்தா, சாத்திரத்தைத் தூரத்தள்ளடாகோவிந்தா, சாதனங்களைச் சாரடாகோவிந்தா, சார்ந்தால்மெஞ்ஞானந்தழைக்குமேகோவிந்தா, இந்தமெஞ்ஞானம் வந்தெய்திற்கோவிந்தா, யேகஜக்கியபாவனையெய்துங்கோவிந்தா, அந்தச்சோகிதனை யடைந்தாற்கோவிந்தா, அல்லற்பிறவி யகற்றுமேகோவிந்தா, சுகாதீதாமதனிற்கோவிந்தா, சொல்லமுடியாச் சுகங்காண்கோவிந்தா.

(அத்திரி.) என் காதலுக்குரிய மாதருயையே.

(வசனம்.) வேள்வியெய்யப்போகின்ற விசுவாமித்திரமுனிவராலழைக்கப்பெற்றபடி அவரது ஆச்சிரமஸ்தானமாகிய இவ்வனத்திலுன்னுடன் வந்துசேர்ந்தேன், சரியே, ஜனகமஹாராஜனுடனின்கு வந்திருக்கின்ற ஜானகிக்கு ஏசேனும் அபூர்வமான வஸ்துக்கள் யென்னயிருக்கின்றது.

(அந்ருயை.) சரணஞ் சரணம் முனிநாதனோ என்பாலிருக்கின்றதன்

விருத்தம்.

எக்கராக்கதாற் பீதியியற்றப் பட்டாலு மாளு ற்
 தக்கதங்கற் பினின்றுஞ் சலித்திடார் சரித்துக்கொண்டால்
 முக்கியபலனு மென்ன மொழிந்தென்பாற் றேவீய்ந் த
 சக்கிலநிறத் தின்பட்டுந் தூயங்கராக முந்தா ன்.

(அத்திரி) வசனம். மன்று, நன்று, ஸபாஸ், ஏன், கேள்விப்படுகின் றோமன்றோ, இராவணனென்ற இராக்கசன்வந்து ஜானகியை யாசிக்கிறதற் கெத்தனப்படுகின்றனென்றே, ஆகையாலிவை அவுட்கவசியந்தான் நன்று, மன்று மெத்தஸநதோஷம்.

(எதிர்நோக்கி.) ஓ! இவளார், கரங்களில் தாமரையிலைகள், தாமரைத் தண்டிகள், தாமரைமலர்களிவைகளைக் கொய்துகொண்டொருத்தி வருகின்றனள்.

(அந்ருயை.) பார்த்து.

விருத்தம்.

தாய்நாளமு மிலைகளுங்கொ ணர்ந்திடுசந்தரி ஜனகியின்றோ ழி
 யையலாளிவள் சசரிசையெனும் பேர்தழைத்தவ ளாகுமாலதனற்
 செய்யஜானகி மதனச்சுரத்திலோ செறுக்குளநடுப் பகற்சிறந் த
 வெய்யிலுற்றிடு வித்தத்திலோநினைக் கிறேன்வேதைகொண் டிழல்கிற
 ளென்றே.

(அத்திரி.) ரூபகம் ஒந்துகொண்டு ஆ, ஸகி, ஆம் ஆம். மதனச்சுரத் தினுற்றான், சமாதியிலிருந்த பென்னால் முன்னமே நன்கறியலாயிற்றன்றோ. எங்ஙனமெனில்,

விருத்தம்.

சனகசுறையொ ருசமயத்துயில்கின் றுத்தின்மாரன் றன்னைப்போ ல
 கனவில திகந்தாமாங்காரத் துளாங்காத்திராமனைக்கண்கண் டு
 மனதவன்பாற்சென்றிடவுஞ்சகலகன்மங்களிலுயகிட்சியின் றி
 பனிநறும்பூப்பாயலுற்றாள்பாங்கியர்காப்பாற்றிடவுப்பாவைநல்லாள்.

(நல்லதிரகூட்டும்) யாம் ஜனகராஜனது பக்கல்சார்வோம்.

என்று சொல்லு.

(அதன்மேல்.) வித்தத்திலே சாமணருடன், இராவணன், பிரவேசிக் கின்றனள்.

(இராவணன்.)

விருத்தம்.

எவளுடை யெழிலைக்கண் ணுற்றிரகியும் வெட்கின்றொளோ
தவஜன லேகத்தன் னவள்வி தனி யின்று மெவள் வந்தாளோ
அவடனைக் காண்பேனிப்போ தென்றொரு வினாவானந்தக்
குவிபலற்பு தங்கனாகக் குறித்தெழுசின்ற துள் ளே.

(வசனம்.) ஆகையால் அச்சந்தாங்கியை இப்பொழுதே பார்க்கவே
ண்டியதவசியம். ஆகவே, அக்கொளசிகாச்சிரமத்திற்கெவ்வழி செல்லலாகும்.

(சாரணன்.) மகாராஜனே, இதோ இந்த விகங்கதாடவிக்குத்தென்புற
மாய், அந்தக்கிம் சுகாரணணிபத்திற்கு வடபுறமாய்.

விருத்தம்.

குரவகங் களுக்குமோங்கு கோங்குர சாலதா ல
தருவினங்களுக்கு நாப்பட்சார் மணற்பாதை சென்ற ல்
கிரியெனப் பிணை த்தகொங்கைக் கீரவாணி தனைக்கா ண
ஒருமொடிப் பொழுதுமிக்க வயர்ந்ததாம் வேந்தர்வேந் தே.

(வித்திச்சிசுவன்.) இராஜாதிராஜனே, இங்ஙனம், இங்ஙனம்.

(மூவரும் நடக்கின்றனர்.)

(இராவணன்) வசனம். சாரண, இக்கொளசிகீ தீரத்திலும், நந்தனவன
மிருக்கின்றதோ.

(சாரணன்.) அன்று, அன்று.

விருத்தம்.

கலகலெனப்பிகங்கள் வளர்ந்தோங்குதேன்மாக்காவுகளும்வகுள மலர்க்க
ந்தம்வீசும், உலவனிலனு துதலுமிகீங்காரத்தயுயிர்பிரசத்தொனியுநீருற்றும்
ங்கும், குலவுகமுகா திகளும்வாழைத்தோப்புங்குளுளெனுங்குளிர்நிழலு
மிகக்கொண்டாட்டம், நலமுறமவ்விருடியின்சீருடசத்தானம்நன்றுநன்ற
னந்தம்விளைத்திடுமிக்கானம்.

(வித்திச்சிசுவன்) வசனம். அகோவழீகா! இம்முனியாச்சிரமஸ்தான
ங்கள், யென்ன, பென்ன அழகாயிருக்கின்றன.

இங்ஙனம்,

விருத்தம்.

உயர்கமுகங்களினுறுபழக்குலைகளு திரவனக்கதவிகளொழுங்கா ய்
சுயபழக்குலையின்கனம்பொறுக்கா துதுவண்டனவந்துவந்துல வ

நயமுறுந்தேமாங்கனிகணிகைநைநன்மரத்தடியிற்குமரிய
 குயசெயம்பெறுசெவ்வீரீர்கள் குலுங்கத்தெங்கினங்க ளோங்கினவே.

(—) (திரை) கொச்சகம்.

சிலவது யென்றேழி சித்திரம் பொருத்திட வே
 கோலமய சாமான்கள் கொண்டுவரப் போயினளா ல்
 மேலுமென் வெப்பாற்றுதற்கு வெண்ணரினங் கொய்துவரச்
 சேலெனுங் கட்சுகரிதைச் சேடியளுஞ் சென்றனளா ல்.
 (அவர்கள், என்னைவிட்டுப், பிரிந்ததுமுதலாய்)

கலிவிருத்தம்.

காங்கி ய்வென் றெனை எண்ணியே
 மாகாம் பிரிய மன்மதன் வாட்டுரு ன்
 பாகா ரின்மொழிப் பாங்கியர் காண்கில
 னாகா வினியென் செய்குவனா கதி.

(இராவணன்) கேட்டு.

விருத்தம்.

காமவேட்ச் சரஸபோகக் கலவியின் படனமென்ன க்
 கோமள அவ்வியக்த குளிர்மதுரதப் பெருக்கா ய்
 தோமறும் உட்கொண்மாகந் தத்தளிர்க் கஷாயமா க
 மாமரக் குயிற்பேடின்றன் வார்த்தையீ தாகுங்கொல்லோ.

(சாரணன்.) வசனம். மகராஜ், அக்கரங்களடங்கியும், அத்தனைதெளி
 வில்லாமலும், ரமணீயமாயுமிருப்பது, பிகசப்தமன்று, பின்னையோவெனில்,
 நினைக்கின்றேன், அழகிய சாரிகைகளின் சப்தமென்றே.

(—) அடுத்ததிரை.

விருத்தம்.

கன்னற்சிலவேட் காமவிபோ கருதிப்பணிவன் காலினை யே
 இன்னற்புரியே லொருதினமு மெழில்சேர்விதித படத்தினிலெ ன்
 மன்னற்பெருமான் றினைக்கண்டு வந்துன்பொருட்டென் வல்லுயிரை
 முன்னர்ப்படைப் பேனான தினல் முனியேல்முனியே லொருகணமே,

கொச்சகம்.

நாயகனில்லாவேளை நாடியெனைப் புண்படுத்த ல்
 ஞாயமுண்டோடாபாவி நானிலத்திற் பெண்ணென்ற ற்

பேயுமிரங்காதோ வென்பிராணேசன் வந்ததற்பி
காயமிலாநின்சமர்த்தைக் காட்டுவை நீயேயனன்
(இராவணன்) கேட்டு, ஹ. ஹ.

விருத்தம்.

வல்லவனிமித்தஞ் சகிக்கவொண்ணாது மாவிரகப்பாவுசமாய்
சொல்லினிற் றளம்பிப்புலம்புகின்றொளொரு சுந்தரிஇவனையாரென் றே
ஒல்லையிற்காணல் வேண்டாமால் மொழியாலொப்பிலம் பூவையையுயிலை
வெல்லலாற்றிரி புவனத்தினிலுமெழின் மிக்கவளாகுவளவிவ ளே.

(வசனம்.) ஆகையால் அந்தச்சுந்தரி, இன்னொன்று துலக்கமாய்க்
காணவேண்டும்.

(சாரணன்.) மஹாராஜன் கட்டளைப்படியே (என்று போய்ச்சுற்றிப்பா
ர்ந்து, திரும்பவந்து, அறிவியப்புடன்) மஹாராஜா, ஒன்றும் புலப்படவி
ல்லை, யாதொரு ரமணீயசுத்தத்தின் வழியாய்ச்சென்று சுற்றிச்சுழற்றிப்பா
ர்த்தும், அங்கொரு பூதரும் தென்படவில்லையே.

(இராவணன்.) ஆச்சரியத்துடன்! தானே எழுந்து சுற்றிச்சுற்றிப்பா
ர்ந்து, அடட. (வசனம்.)

அந்தோ, அந்தோ, ஓரிடத்திலும் ஒன்றும்புலன்படவில்லையே, யீதென்னவ
ற்புத்தம், இம்மண்ணும் வாய்திறந்துரைக்குங்கொல்! ஒன்றுத்தென்படவில்லை
யே, ஆச்சரியமாச்சரியம்.

தரு. இராகம் தருபார். ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

காதுவழி இன்பநிநாதம் புகுந்தென்னைக்காமன் கனைக்கிலக்காக்குதே.

அனுபல்லவி.

மேதினிமயமாயோர் மாதாசி யிருந் து
விரகமாயுருகின்ற உரைகளையென்னாலேந் து. (காது)

சரணங்கள்.

ஒருத்திமற்றொருவனை நினைத்துக்கொண்டிருக்கவு ம்
ஒண்டொடியவளை நானுள்ளத்திலிருக்கவு ம்
கரத்திலம்பெடுத்தெனைக் காமனுங்கருக்கவு ம்
காணப்படாவடிவிலு ளிவனருக்கவு ம். (காது)
புதுமையிதெங்குங்காணே னிதுவரையிலு மோ
பூமிசடமாச்சுதுதே பொருந்தப்புகலு மோ

கையேகனவோவிழி கண்ணைப்பகலு	மோ	
கருத்துமயீக்கும்அல்ல காமன்விற்கொலு	மோ.	(காது)
பிரியாநுநாம்கொண்ட கொள்கைபோ	ல	
பெண்ணொருத்தியுங்கொண்டனளோ ஒருஜால	ம்	
விரகங்கொண்டுருகின்ற மென்ருரலினாற்சா	ல	
விழிகளேக்கிடத்துடிக்கின்றதி சென்னகோல	ம்.	(காது)

(—) அடுத்ததிரை.

தரு. இராகம் கமாஸ். சாப்புதாளம்.

பல்லவி,

மன்மதாயேன் வன்மம்	சம்மா	
வாதுசெய்வதுத, காதுகாண், மயங்கிறேனடா.		
		(மன்)

அனுபல்லவி.

தன்மமா யென்கன்மமா	ரீ	
சஞ்சம	டா	
கெஞ்சுமென்மே	ல்	
வஞ்சமி	லை	
என்செய்குவே	ன்.	(மன்)

சரணங்கள்.

சொல்லச்சொல்ல வில்லைவளைத்	து	
துடுக்காய்க்கடர் சரங்கள் தொடுக்கிறாய	டா	
வல்லவர்தாம் இல்லாவே	ளை	
வந்துயிக	த்	
தொந்தரித்தா	ல்	
உன்றன்புக	ழ்	
சிந்தும	டா.	(மன்)

சின்னஞ்சிறு கன்னிநாடு	ன்	
செய்வதின்னற் செய்யாதேடாசெய்திடி	லோ	
அன்னபாவம் உன்னைவிடு	மோ	
அருநாக	த்	
சுருந்திடு	ய்	

ஜானசிபரிணயநாடகம்.

(௫௫)

சரியல

வே

பொறு பொறு

நீ

(மன்)

கொச்சகம்.

தஞ்சமெனயான்சொலியுஞ் சற்றுந்தயையில்லாம் ல்
 வெஞ்சரங்ளேவுகின்றான் மேனியெல்லாம்நோகுதந் தோ
 பஞ்சசரனெஞ்சமென்ன பாறாங்கல்லோ இரும் போ
 கொஞ்சமிறங்காததென்ன கூருவேவே விதி யே

மேற்படி கொச்சகம்.

பாவிமதனேவேவிப் பங்கப்படுத்துகின்றான்
 கூவிக்கூவிக்கதறிக்கூவியும் நீ யிப்பொழு தே
 தாவியிங்குவாராமற் ருமதித்திருப்பதென் னே
 மேவியென்வலவா விறைந்தெழுந்துவாரா யோ.

(வசனம்) ஆ. பரமதயானுவே. ஆ. அனங்கவாதை சகிக்கவசமா,

ஆ. யென்றாவதுறக்கின்றேன், மகத்துரோகி யென்னைக்கொல்கின்றான் ஆ. பிராணேசா, சடிதியில்வந்து, மதனவாதை விலக்கினாலாகாதா, வா வா வென்றலரியும் வன்னெஞ்சு படைத்திருக்கின்ற பாதகா, வாராததேன்.

தரு. இராகம் உசேனி. ரூபதாளம்.

பல்லவி.

வருவாயோ வரமாட்டாயோசாமி நீ.

(வரு)

அனுபல்லவி.

கருணைப்பெருங்கடல் கண்ணாளனே அடா

சரணம்நீயல்லால் விடந்தானாகுங்கலந்திட.

(வரு)

சரணங்கள்.

தப்பிலிமதப்பயல் வைப்புவரம்பிலாம

ல்

தயைதாகழிணியமென்ற யிடத்திலும்நில்லாம

ல்

செப்புமென்மொழி செவிக்கொப்பாதகலாம

ல்

சீறியம்பிறைக்கிறான் மீறியட்டிசொலாம

ல்.

(வரு)

பாலனமும்பிசைந்தே சோலைக்கனிசந்தே

ன்

படைத்துணென்றூலுமோங்கரித்து மிக்கசந்தே

ன்

காலுங்கையுமசந்தேன் மேலும்பச்சப்பசந்தே

ன்

கனதனங்களுசந்தேன் கலந்தணையவிசைந்

தே.

(வரு)

(ஆ) பாவி, வதைக்கின்றானே.

கவிவிருத்தம்.

சரணமென்றினிதாய்ப் புகழ்சாற்றியும்
கருணையற்றவன் காமன்வருத்துரன்.

(சாரணன்) வசனம். அகோ வகோ! திரும்பத்திரும்ப, யாதொருபிடிமானமில்லாமல் இன்சொற்களெங்கிருந்தோ கிளம்புகின்றனவே, இதுவென்ன விந்தை.

(இராவணன்) அந்தோ வந்தோ அடிக்குவசனம்.) மாகமதிற்கிறு, மேகமுமின்றிவை, போகமழையமு, தாகப்பொழியுதே.

தரு. இராகம் ஆனந்தபைரவி. ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

என்னமாயமடா ஓகோகோ இனிநான் எப்படிச்சுகிப்பேனடா. (என்)

அனுபல்லவி.

அன்னியாயமோ, இன்னிநாதமென்
ஆவிதுடிக்க விப்பூவில்வெடிக்குதடா. (என்ன)

சரணங்கள்.

ஊருமில்லைப்பேருமில்லை உருவமுமில்லை யே
ஒருவனக்குயில்வெட்கி யோடவுங்கல்லை யே
நீராயுருக்கிடவுஞ் சொல்கின்றசொல்லை யே
நிகரற்றபெண்மணியாய் நீனைக்கின்றேன்தொல்லை யே. (என்ன)

ஆனாலும்பெரும்பாவி யானேனேநா னே
அடவியிற்றேன்மாறி பொழிந்ததெனத்தா னே
நீனவின்மொழிதனைச் செவிகளிற்கேட்டே னே
திவியமடமயிலக் கண்களிற்கானே னே. (என்ன)

இவள்சொல்லம்புகளென் செவிகளிற்பாயவு ம்
எழில்மன்மதனைக்கள் பூங்குணெ யெய்தோயவு ம்
திவிலைசுகமின்றினான் யெண்ணியெண்ணித்தேயவு ம்
தெய்வமிசைத்ததடா அய்யோநான்மாயவு ம். (என்ன)

(வித்திச்சிசுவன்) வசனம். அட்ட, அருத்தவர்களினுச்சிரமத்தானங்கள் அங்காமகுத்துவமுள்ளவையன்றே.

(—) (அடுத்தசீனா) ஓடி கலிவிருத்தத்தொடர்ச்சி.

 தருணமீதாலந்தான் கதியாங்கொலோ

(எல்லவருங்கேட்டு) வசனம். ஆ, ஆ நிச்சியமாய் நமதக்கங்களுக்கோ சனாயாய், எவ்விதமாய்ஞ்செய்துகொண்டோ, ஒருத்தி'விரகதாபத்திற்காற் றுது புலம்புகின்றனளென்பதிற்சந்தேகமில்லை, ஹ, ஹ கவ்டடவ் கவ்டடம்.

(தினாச்சிலையைத்தள்ளிக்கொண்டு.) தாமராயிலை, தாமரைத்தண்டு, தாமரைமலர், இவைகளைத்தாங்கிய கரத்தினளாய், சுசரிதையென்ற சகி, பிர வேசித்து,

என்றொருயிர்ச்சகி, வேண்டாம், வேண்டாம் அமங்களவாச்சியம், மங்களவாச்சியம் புகலுதி.

(அப்பால்.) தளிர்ச்சயனமுற்ற ஜானகி பிரவேசிக்கின்றனர்.

(சீதை.) ஓடி கலிவிருத்தத்தின் கடையடி.

 சரசநாதன் தினைக்காண் சுகங்கொலோ.

(எனக்கலைப்புற்றனர்.

(சுசரிதை.) ஆ, ஸகி, ஆச்சவாஸங்கொள்வாயாக, ஆச்சவாஸங்கொ ள்வாயாக.

(என.) தாமராயிலைபால் விசறுகின்றனர்.

(இராவணன்.) ஹ, ஹ, ஹ.

விருத்தம்.

வளிவந்துவவச் சேடியன்னவளை மாட்டினின்றிலை கொடுவிசிறித் தெளிவுறச்செயு முயற்சியால்நாதனைச் சிந்தித்தாள் சோர்ந்தனடிண்ணம் அளிவின்றொணுடை யனங்கவாதை கொளவடனைக் கண்டிடவெனக்கே விளைநற்புண்ணிய மிலவிதனமேன் வெடிக்குள்வல்லும் நோக்கிடவே.

(சாரணன்) வசனம். அவளோ, கட்டபுலன்கட்டுச் சற்றுந்தென்பட வில்லை.

அவளது சகியோ, நன்றாய்க்காணப்படுகின்றனர், ஆச்சரியமாச்சரியம்.

(வித்திச்சிருவன்.) அஃதும் அடையே அறியலாகும்.

(சுசரிதை) வசனம். ஆ, ஆ, கெட்டதுகாரியம், இவளுக்குத்தாபம்மே ன்மேலுமதிகறித்துவிட்டது.

ஆகையாலிப்பொழுது சந்தணத்தளிகளின் ரஸங்களினால் இவளுடம் பை நனைக்கின்றேன். (என்று கரங்களினால் சந்தணத்தளிகளைக் கசக்குகின் றனர்.

(இராவணன்) விருத்தம்.

வண்ணமாணைக்கி தேகமார்த் தவங்கவரந்த தென் ற
 தன்னியல் மருவிடாத சந்தனத்தளிர் கடம் மை
 கன்னலீற் கனிந்ததிஞ்சொற் கவர்தரு சேடிமா து
 துன்னுகை யேந்திரத்தாற் றுன்பஞ்செய்கின்ற டிண்ணம்.

(சுசரிதை) கசக்கிப்பிழிந்து வசனம். அடி சகி, இந்தச் சந்தணரைத் தால் நனைத்ததில், ஏதேனும் சுகம்பிறந்ததோ, சற்றேனூர் தெளிவுக்கிடமுண்டோ, தையலர்க்கரசியே.

(சீதை) சற்று தெளிந்தவளாய்

சின்காரக்கவி.

உற்றவென்றேழியர்க், கெத்தனைபோதுதான்
 மெத்தமெத்தச்சிர, மத்தைவிளைப்பேனோ.

(சுசரிதை) சின்காரக்கவி.

தாளத்தனத்தினாய், நாளைத்தினத்துன்ம
 ணுளன்றனைக்காண, வேளைவந்திட்டதே.

(அப்படியாய்க் கேட்கப்படுகின்றதன்றே.

(சாரணன்.) இவளுக்கு வல்லபன் யாவன்.

(இராவணன்.) புண்ணியஞ்செய்தவன் யாவனோ, அவனே யாம்.

(சீதை) சின்காரக்கவி.

இன்றுயிர்தங்கிடி லன்றேஅடுத்தநாள்
 நின்றென்கணுளநா தன்றனைக்காண்கலாம்.

(இராவணன்) விருத்தம்.

எவ்நாள்நைத்துமதனவாதைஇன்னவளெய்துங்ன்றோ
 அவன்மிகப்பெருந்தன்னிய வெனவரைவோமாளு ம்
 குவளைக்கண்ணிஇவளைமருவிக்கூடாததுற லே
 சவலமில்லைத்தவமிலனைவன்றேனெயென்சொல்வே னே.

(சுசரிதை) வசனம். அடி யென்றேழியரசே, அங்நானஞ் செப்புதல டைவன்று, சித்திரத்திலங்கும், நின்வல்லபனைப்பார்த்துக் கொண்டின்றொரு தினமுங் கழிப்பாயாக.

அப்பால், சித்திரசாமான்கள்கொண்ட, செங்கரத்துச்சீலவதி, பிரவே சிக்கின்றனள்,

(சீலவதி) விருத்தம்.

மெய்விடும்புத்திடவும் பெண்கள்விரகநாய்கொண்டுகா ம
 நெய்களை சகியெனென்ன இறைச்சலிட்டமுவர் கொல் லோ
 மெய்கணவாவாவென்று வெளிவிட்டுவிளம்புவார்கொ ள்
 கையிலமறைவுகளோர் காய்மறைவுகள்வேண்டா வோ.

(வசனம்.) கல்லதடி நங்கைக்கரசே, ஈது சித்திரப்பலகை, இவை சித்
 திரசாமான்கள், என்கொடுத்தனர்.

(சுகரிதை) வசனம் எனதாருயிற்றேழிநல்லாய், எப்படியாவது, சற்று
 சைரியத்தை வகித்துக்கொண்டு, சித்திரமெழுதுவாயத்திரவியினாய்.

(சீதை.) ஆவலொடு, சித்திரப்பலகைமுதலிய சாமான்களை வாங்கிக்
 கொண்டு, சித்திரமெழுது ஆரம்பவித்தனர்.

சுகரிதை. சகி,

அடுக்குமொழி.

சித்திரப்பத்திரிக்க யித்தனை திகைப்பதேன்
 வித்தாரமானகைச்ச மர்த்தெங்கேபோச்சதடி.

(சீலவதி.) சகி, சுகரிதாய்.

அடுக்குமொழி.

அப்படிக்கல்லவடி, முப்புவனாதிபிணச்
 சொப்பனமோர்ந்தலவோ, ஒப்பமாய்ப்பத்திரிப்பாள்.

(வசனம்.) யாதொரு மகானுபாவன், இவளுக்குப் பிரத்தியக்ஷத்திற்
 காணப்படவில்லையன்றே, யாதொருமன்மதனால், சொற்பனத்திற்றானே கா
 ண்பிக்கப்பெற்றிருக்கின்றனர்.

(சாரணன்) மகராஜ், வசனம். மகாபாக்கியசாலியாக வர்த்திக்கின்றீர்.
 அன்றியேல், திரிலோகாதிபனாப் மகானுபாவனாயிருக்கின்ற ஒருவன், தாங்க
 ளன்றி திரிபுவனங்களிலும் மற்று யாவனிருக்கின்றான்.

(இராவணன்.) ஆம், ஆம், எனக்குவஞ்சுகாலந்தான், மேற்கண்டறி
 வோம்.

(சீதை) வசனம். ஆ! மதனவாதை சகிக்கவசமா, அந்தோ, அந்தோ,
 பாவி வருத்துகின்றான், ஆ! அனங்கதேவா, அபலையாகிய, என்னிடத்தும்,
 அடஞ்செலுத்தலாகுமா, யான் இம்மடலெழுதுமட்டும், வருத்தாதே, வருத்
 தாதே, மன்மதா,

ஜாவளி. தரு. பருலன்னமாட்ட, நம ஒத்து, என்ற வர்னமெட்டு.

இராகம் இந்துஸ்தானி காபி. ரூபதாளம்.

பல்லவி.

இதுவோஉன்னீதி என்மேற்சினமேமேமன்மதா. (இதுவோ)

அனுபல்லவி.

அதிபாவமுண்ணைவந்து அடையலாகு மே
பதியில்லாதததியிலென்மேற் பாணம்வித்தானேகுமே. (இது)

சரணங்கள்.

கெஞ்சிக்கெஞ்சினாயந்துங் கிருபையிலையே காமா
வஞ்சினானென்செய்வேனோ வாதுசெய்தாற்றொல்லையே. (இதுவோ)

கொன்றிடவே, நீதுணிந்தாய், கொஞ்சங்கேளடா, பாவி
நன்றன்றுபெண், பழிபொல்லாது, நானேஉணக்காளடா. (இதுவோ)

சரிபலங்கொண்டாரிடத்திற், சார்வதேவீரம் அய்யோ
திரமையில்லா, ஸ்திரீயென்மீது, தீங்கிழைத்தாலென்சாரம். (இதுவோ)

கொச்சகம்.

ஓகோ வம்மம் ஒருவாறென் சோபமெல்லாம்
போகாது போச்சுதந்தோ போனதுகாண் லச்சையுமே
காகா மதச்சுரமே கணப்பொழுது வாட்டாதே
வாகா யென்றாதன் மடலெழுது வேலைமட்டே.

வெண்பா.

பெரிதாமெனது வெட்கப் பீடொழித்து விட்டேன்
அரிதாயுரத்தை அடைந்தேன்—சுரமே
விரும்பிக் கணமளித்த மேற்புண் ணியத்தை
நிரம்பெய்திடப் பெருவாய் நீ.

எனக்கொஞ்சம், வரைகின்றனர்.

(இராவணன்) விருத்தம்.

ஓவியப்பலகை யுற்றிடுகலகை ளொளிர்பெரு மிடந்தொருமொழுங்கா ய்
மேவினயெனது விழிகளுக்கிலக்காய் விளங்குகின்றன அந்தவிதம்போ ல்

ஜானசிபரிணாயநாடகம்

ஆவலுற்றிடுமென் செவிகளுக்கமுதாயன்பனைவகாசின்ற வெழிற்சேர்
பாவைவல்லலீனாக் கங்கணவரவம் பகர்ந்திடக்கேட்டனன் பரிந் தே.

(சீதை) வசனம். சகி, சுசரிதாய், கைவருந்தப் பிரயாசைப்பட்டும் இச்
சித்திரத்தலைவனென்ன பிரயோஜனமென்றிவச்சிக்கின்றதென்மனம்.
என்று கண்ணீருகுத்தனள்.

(இராவணன்.) ஆ, ஆ, இவள்கோதனஞ்செய்கின்றாளென்பது, திண்
ணம்.

எங்ஙனமெனில்,

விருத்தம்.

கண்ணினிற் புலன்படாத காரிகை கண்மைசேர்ந் து
வண்ணக்க போலக் குங்குமத்தினிற் புரண்டுகஞ்ச த்
துண்ணிலைத் துழல்வண்டென்னத் துளிகள் சொட்டிடுதலாலே
திண்ணமாய் கோதனந்தான் செய்கின்றா ளிதென்னகா க்ஷி

(சுசரிதை.) சகி, சுமமாவதனிக்கவேண்டுவதில்லை, நாயகனை வெரு
சுலபமாய் அடையலாகும்.

(சீதை) தொடர்மொழி. கடுந்துயர்விடுத்துக், கண்களைத் துடைத்து,
கனவினைநினைத்துக், கணவனைத்தொகுத்துக்கனிவுடன் திரும்ப, வரையலாயி
னள்.

(சீலவதி) இரகசியமாய், வசனம். சுசரிதாய், மதுயிர்த்தலவிக்கி, இந்
தப்புருடனிடத்திலுண்டாய ஆசைகள் அளவில்லாமல் வளர்கின்றன.

எங்ஙனமெனில்,

கவிவிருத்தம்.

ஒளிர்க போலங்கள் புளக முற்றிட
உளமதின் மிக வுன்னி உன்னியே
தளிர்க்கர விரற் சஞ்ச வித்திட
களிகொண் டெழுதிக்க கண்களி லொத்துரூள்.

(சுசரிதை) வசனம். எப்படி, சொற்பனத்திற்கண்டனளோ, அப்படி
யே, எழுதவேண்டுமென்றிவட்கப்பிராயம்.

(இராவணன்) வசனம். ஆ, என் மனமே, வனதற்குள் சஞ்சலத்தை
அடைகின்றாய், மென்மேலுங்கண்டறிவோம், சற்று சலியாதிருப்பாயாக.

(சீதை.) எழுதியமட்டிற் சித்திரத்தைப்பார்த்து.

(தன்னுள்) வசனம்.

குவிலையம்போன்ற நீலாங்கமும், காதுவரை நீண்டகண்களும், கடைக்

கண்சிவப்புகளும், தீர்க்கப்பயங்களும், அட்ட, அவனே இவனென்றுசொல்லும்படியாமெழுதப்பட்டிருக்கின்றது.

(அளவற்ற களிப்புடன்.) இங்கிப்பொழுது

சந்தவ்ருத்தம்.

மாணம சரத்திலெருகார்முடிவடைக்கிநிசர்வாகிருபுயத்திலணிசேர்
தூணிள்பெடித்திலதமார்பிலுமடைக்கினியிசைசாதிக்கொடருப்பைபசறும்
பேண்ணிபெழிற் பெருமவுஞ்சியுமமைப்பன் முகபீடுபதுமத்தாளளியோர்
சேணியில்முளைத்துமுளையாததுமெனக்கவினவீசைகடிருத்திடுவனா ல்.

(என்று) திரும்பவும் எழுதுகின்றனர்.

(இராவணன்.) சித்திரத்தை, நோக்கி, பெருஞ்சுவாசத்துடன்.

(தன்னுள்) வசனம்.

ஆ! இது வேராய்க்காண்கின்றதே, என்பாழ்த்தமனமே, நின்னதுகோ
றிக்கை வீணாய்முடிந்ததே.

அட்ட,

விருத்தம்.

ஐந்துநாற் கரங்களில் லனானமொரு பத்தில்லன்
சிந்துரக் கொம்பினங் கடிக்கொழு மாற்பனில்லன்
கொந்தின மெய்யன்பால குமரனிரண்டு கையன்
கந்தரனிவனோர் வேந்தாய்த் துலங்குகின்றா னென்சொல்வேன்.

(சீதை.) நன்குவரைந்து, சித்திரத்திலங்குகின்ற, நாயகனைக்குறித்து,
அஞ்சலிசெய்துகொண்டு.

கட்டளைக்கலிப்பா.

நீல வண்ணனே வந்தனம் வந்தனம்
நிர்மல முகச் சந்த்ரனே வந்தனம்
சீலனே ஜக வீரனே வந்தனம்
சித்திரக் கணவா கழல் வந்தனம்.

இன்னமும், மதிமயங்கி, ஓ! பிராணகாந்தா, இப்போது.

கலிவிருத்தம்.

தென்றலாவிதுசீரவாம தி
யன்றுகாண்செந்தணற்கணமாகும் வே

ளின்றுகொல்லுறானென்னிதையேச்சுவரா
பொன்றிடாதுசுகத்திற்பொருத்துவாய்.

சின்காரப்பத்தியம்.

சாமளவண்ணனே, தாமரைக்கண்ணனே
சைலபுயதிண்ணனே, தயாளமன்றோ
கோமளவுல்லாசனே குருமந்தகாசனே
கோதண்டப்ரகாசனே குணக்கடலே
தேமற்கொங்கைசாலவே திரண்டுகடம்போலவே
தினவுதின்பதாலே வேள்செய்தரூயம்
எமனாள் ஆர்கதி எந்தனுக்குவிண்மதி
யென்னதணலாவதின் இருமாப்பென்ன.

சாமிதயவுசெய்வாயெனைத்தழுவயிது வே
சமயமிதுதவறினாற்சகியேன்கண்டாய்
தீமனத்தன்மதன்செய்கைதெரிவாய்
சித்திரக்கணவனேசேரவாராய்.

இன்னமும்,

தரு. இராகம் சாவேரி. ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

தருணமிப்போதெனைத் தழுவாவிடினயிர் தரியாதடா சாமி

அனுபல்லவி.

கருணாகராவெழிற் சரணாவிர்தனே

அருணாதராவெனக் கருணையகாவந்தனம்.

(தருணம்)

சரணங்கள்.

பங்கஜநயனமுந் துங்ககோதண்

ட

பாணியுமம்பராத் தூணியுமுதண்

ட

மெங்கும்புகழ்ப்பலந் தங்குபுயமுங்கண்

ட

என்மனமுருகுதே தன்மமிலையோத்தண்

ட.

(தருணம்)

சித்தசன்கரும்பைவளைத்துக் கணைபூட்டுற

ன்

சீறிச்சினந் துமிக மீறியெனைவாட்டுற

ன்

நித்தியமென்சொப்பனத்திலுனைக்காட்டுற

ன்

நீயும்பராமுகமாயெனை யோட்டுற

ய்.

(தருணம்)

மகாமகோபாந் தியாய

டாக்டர். உ. வே. சாமிநாதையர்

அன்றிற்கூவவும்வீச தென்றல்கொடியபொல்	லா
அரவமாய்ச்சீறவும் அருகாலோலமுங்கெல்	ல
பொன்றாக்கடலொலியும் கொன்றிடாமற்கொல்	ல
புண்டனேதவிக்கிறேன் கண்டனேமிகநல்	ல. தருணம்

(வசனம்.) ஆ, பிராணேசா, இன்னம் மனமிரங்கவில்லையா, யானென் செய்வேன்.

இப்போது,

விருத்தம்.

மலையமாருதனுமனற்பொறித்திரனேவாரியேவருடித்தாற்போலும்
 நலமுறுந்தவளட்பனிக்கதிர்கனலானனியென்மேனைக்கின்றற்போலும்
 பலமதாந்தாயரைத்தருகின்றூர்மதனப்பாவியின்கொடுமையென்பகர்வேன்
 வலவனீயாதலாலெனையிட்டுபாமருவியாடள்ளிடல்வம்பே

(இன்னமும்,) மானதா, யென்று அனாவார்த்தையில்

(தன்னுள்) வசனம்.

ஆ, மதிமோசம்போயினேன், சித்திரத்திலிலங்குகின்ற நாயகனை வாஸ்தவநாயகனென நினைத்துக்கொண்டு, மோகங்கொண்ட என்னால் மதிக்கெட்டுவாய்விட்டுப் புலம்பலாயிற்று.

[என்று வெட்கித்திருந்தனள்.]

(சீவதி.) (சிரித்துக்கொண்டு) அடி சகி, நின்வார்த்தை, குறையுற்றதுபோலும்,

(சீதை.) இலச்சையுடன், சகி, ஒரு குறையுமில்லை. எனது நாயகனை சித்திரத்திற் பூர்ன்மாய் யெழுதியாய்விட்டது.

(சகிகள்.) (சித்திரத்தைப்பார்த்து) ஒருவருக்கொருவர், சகி, நமதுயிர் தலைவிக்கவ்வளவாசைவந்ததுசிதந்தான், ஏன், இந்தச்சித்திரத்திலிலங்குகின்ற, இந்தச்சந்தரசொருபத்தினிடமாய், எவ்வளவெவ்வளவோ, ஆசையுண்டாவதற்காகேகூப்பனை யென்னயிருக்கின்றது.

(சாரணன்.) பார்த்து, அதிவியப்புடன்,

கட்டளைக்கவித்துறை.

செந்தாமரை விழியானனம் நீண்டதிருக் கரமு ம்
 சந்தார் குவவியதோள்களும் ஆந்ததனி யுரமு ம்
 நந்தாது மேவியசாம்ப் ராச்சியக்குறி நாடுமி ரு
 பைந்தாரணி பதன்யாரிவன் போலெங்கும் பார்த்திலனே.

(இராவணன்.) தன்னுள்,

விருத்தம்.

இவனுடையங்கம் நீலயெழிற் குவலையமே யொக்கு ம்
 இவன்கருதலர் கண்கட்டு மேற்றவா னந்தனாகு ம்
 இவன்சபாவமு முதாரம் யாவார்க்கும் புகழ்சிலாக்கிய ன்
 இவன்மகானெனச் சொல்கின்ற திவனுடைக் கவர்வந்தா னே.

தரு. இராகம் தஞ்ச. ஆதிதானம்.

பல்லவி.

இந்தசந்தரத்தைப்போலெங்குங் காணேனே. (இந்த)

அனுபல்லவி.

எந்தவுலகிலு மிசைந்தெழிற்றாங்கும்
 சந்தமுமுகந்த மடலிலோங்கும். (இந்த)

சராணங்கள்.

ஏற்குமதிமுகமும் வேலாக்குறூபூதுப்பெட்டும்கு ம் துதலும்வாயும்
 கேட்குமிருகாதும் பார்க்குங்கண்களினருணைக்கு ம் திரன்புயமும்
 தீர்க்கபாகுகளும் தாக்குகார்முகமுமார்க்கு ம் தழுவவின்பஞ்
 சேர்க்குமணிமாற்பும் பூக்குமுந்திப்பதமும்பார்க்கு ள் மதனரூபம்

வாய்க்குமானிடவடிவாய்க் குணபூடணமாய்
 பார்க்கப்பார்க்கப் பிரியமாக்குமுகில்வணமாம். (இந்த)

எட்டுத்திசைக்கப்பாலு மெட்டிடுமிவன்கோதண்ட ம் வளைக்குமுன்னம்
 தட்டிநொறுக்கியள்ளிக் கொட்டுபொடியாமுதண்ட ம் அஞ்சலெனவே
 இஷ்டமாய்நம்புவர் கஷ்டங்களைசண்டப்ரசண்டம் செய்தாள்வான்போலும்
 திட்டமாய்க்காண்கின்றான் துட்டமதமா தங்கச்சுண்டம் எனுந்துடையான்

வட்டவாருலகிற் கட்டழகியரெல்லாம்
 கிட்டவந்து முத்தமிட்டிடத்துணிவார்நல்ல. (இந்த)

வையகந்தனிலிப்பையன் வாழ்வதெந்தஊ றோ எந்தநாடேர்
 செய்யவாயன்காயாம்பு மெய்யனிவனுக்கென்னபே றோ இவனன்னையும்
 அய்யனுமென்னதவஞ் செய்திவனைப்பெற்ற றோ அவர்தான்யாரோ
 துய்யனிவனைக்கண்டாற் றெய்வமெனத்தொழுவர்பாரோர் அதிற்கொஞ்

ஐயமில்லையெதிர் வெய்தினெய்தியொரு [சமும்
 செய்திபையவுரை செய்யுமாறுபொரு. (இந்த)]

(வெளிப்படை.) அடா வித்திச்சிசுவா, இந்தச்சித்திரத்தில் இலங்கு
கின்றவனைப்பார்த்தனையா.

(வித்திச்சிசுவன்.) ஆம், ஆம், நன்றாய்ப்பார்த்தான். எப்படியென்
றால்,

சந்தவிருத்தம்.

காமருவிழிக்கடையுலாவரிகண்மெச்சியமகானெனவுரைத்ததுகளா ல்
தாமநினைபொற்புரவியுதியுமெழிற்பிரமசாரியையநிகழ்த்தினதுவா ல்
வாமமுனையுற்றுவுருவீசைநிரையற்புதவுவாவெனவழுத்தியதுவா ல்
பூமலளையொத்தகரமேவிவளைவுற்றசிலபூவலெனப்புகலுமா ல்.

(சீதை.) சகிகாள், இதைப் பாருங்கள் என, சித்திரத்தைக்காண்பித்த
னள்.

(பொது) விருத்தம்.

வாங்கினார் மடலைத்தங்கண் மலர்க்கண்ணி லொத்திப்போற் றி
தாங்கினார் மனமடங்காச் சந்தோடக்கடலி லாழ்ந்தா ர்
வீங்கினா ருடலஞ்சற்றே வெட்கினா ருளமருண்டா ர்
பாங்கிய ரிவண்முன்செய்த பாக்யமே பாக்யமென்றா ர்.

(சுசரிதை.) சிரித்துக்கொண்டு, அடி தோழியரசே.

விருத்தம்.

தடித்தினை நிகர்த்தமேனி தங்கத்தை யுருக்கிவார்த் த
குடத்தினை நிகர்த்தகொங்கைக் கோவைவாய் மாளேயிந்த ப்
படத்தினை யான்பார்த்தென்ன பரிந்துன்றாயகன் பார்த்திட்டா ல்
இடத்தகும் நின்கரத்தி விரத்தினக் கடகந்தா னே.

(இராவணன்.) ஸபாஸ், உள்ளதுரைத்தனள் சுசரிதை.

(வெனினில்.)

விருத்தம்.

வன்னங்கள் மாறிடாமல் வளையொன்றே டொன்றாறும் ல்
மன்னிய அவையவங்கண் மனக்குறி வெளியிற்றேன் ற
துன்னு சொரூபம்வாய்ந்து கைதயஞ் சொலிக்குவண்ண ம்
நன்னய மடல்வரைந்த நங்கையைப் புகழும்நா டே.

(சீலவதி) விருத்தம்.

கைத்திரங் கண்டுதானே கன்னி சுசரிதாயிற் ற
வத்திர விழியினுக்கு இரகையாய மலரகா தி

புத்திரர் கொடுத்துப்போன பொற்கடகங் கடம் மை
உத்தமி மணிக்கரங்குட் குகந்துநீ முதலிலிட்டா ய்.

(வசனம்.) இராக்கதாந்தங்கரணம், அதாவது அரக்கர்தம் கட்புலன
டைத்தல், என்ற மகத்துவமுள்ள இரத்தினமமைந்த, க்டகங்களை, ஜானகி
யினரக்ஷணையின்பொருட்டு, கரங்களில்பூட்டும்படி, விசுவாமித்திரமகா
முனிவரால், நின்கையிற்கொடுத்ததான, கடகங்களை, முல் முதலில், இவ
ள்கைகட்டுப்பூட்டினதெல்லாம், இவளது, கரகௌசலச்சைகருதித்தானே.

(இராவண சாரணர்.) ஒருவருக்கொருவர் எற இறங்கவிழித்தனர்.

(வித்திச்சிருவன்) கேட்கவேண்டுவன கேட்டாய்விட்டது, அறிய
வேண்டுவன அறிந்தாய்விட்டது.

கவிவிருத்தம்.

கண்ணிற் புலன்படாஃ கன்னிவை தேகிதா ன்
வண்ண விம்மடல் வாழ்வது வீராமன்ற ன்
நுண்ணிடை யிருவர் சணுவல் சகிகடா ன்
அண்ணல் யாம் நன்சுறிந்தன மல்ல வா.

(இராவணன்) வசனம். ஆ, ஆ, இவன்றூற, வைதேகிக்கி யென்மிதா
சை வராமல் அவளது ஆசையை அடியோடே அபகரித்துக்கொண்ட இராம
னென்ற கெட்டபயலிவன்றூற.

(கோபத்துடன்) சித்திரத்தைப் பார்த்துக்கொண்டு) அடா பாவி.

விருத்தம்.

அட்டரகுலப்பசடியானோய்சீதையாசைகொளயோக்கியமாந்தேகந்தன்னை
உடையவனோ மெனக்கொள்கருவந்தன்னையொழித்திடுநீ யொழித்திடுநீ
உன்னையாய்கைத், திடமுடையமாரீசன்றன்றொற்கொன்றுதின்றுவிடேய
விவிட்டேனவனேதீய்ப்பான், கொடியனவன் கொன்றிடத்தக்கவனோவெ
ன்னக்கொஞ்சமுஞ்சந்தேகமனங்கொள்ளவேண்டாம்.

(சாரணன்) வசனம். மகராஜ் அந்தவிசுவாமித்திரனது, வினயகபடம்,
என்னென்றுசொல்ல, இவளுடைய இரக்ஷணையின்பொருட்டு, அரக்கர்கட்
புலனடைத்தலென்ற, இரத்தினமழித்தியதான, கங்கணங்களைப்பூட்டினதால்
இவளைக்காண்கின்ற மாத்திரத்தில், தாங்கள் அபகரித்துக்கொள்வீர்களென்
றவனால், தீர்மானயோசனை செய்யப்பட்டிருக்கின்றதன்றோ,

(வித்திச்சிருவன்.) ஆம், ஆம், மகாகபடியன்றோ, அந்தக்ஷத்திரியப்பா
ப்பான்.

(இராவணன்.) (ஆகாயத்தில் லக்ஷியத்தை வைத்துக்கொண்டு) கோபுச் சிரிப்புடன், வசனம். அடே, அடே, குசிககுலப்பதித்ப்பயலே, யான்நினைக்கின்றேன். * நீ என்னிடம் இவ்வித வஞ்சகம்புரிந்து வருவதால், நினக்கு முடிவுகாலம் நெருங்கிற்றென்றே பயலே, விசுவாமித்திரா.

குதியாயின்வாலதன் குண்டியளவலா துகுவிலையமெலாம் வீசக்கூடுமோகாண் பதிற்சுவர்க்கமமைப்பாய்மரி சனைப்போற்பரிபவஞ்செய்தற்கு சமத்துன்பாலுண்டோ, மதிமுத்தரம்பைதனைமயக்கவல்லோய்வன்சமரிற்றூடகையைவதைக்கவுண்டோ, கதியிற்றிரிசங்குவைக்கர்ப்பாய்நான்மாய்க்கக்கருதியராமனைக்காக்கத்திரமுண்டோ.

ஆகையால் அடே, அடே, விசுவாமித்திரா, நீ மாளுவதற்காக, அடிக் கடி என்னிடம் சேவ்டிக்கின்றாய்.

(சாரணன்) வசனம். ஆ. ஆ, மகராஜ் ஏதிர்ப்படிக்குத்திரவாகின்றது மாளும்பொருட்டு வந்து சேவ்டிக்கின்றனென்று, வருத்தல் வேண்டாம் அவன் மாண்டவன்றானே.

(இராவணன்.) உற்சாகத்துடன்) அதுநிற்க, ஜானகியென்னுந்தைய லாக்கராசைப் பார்ப்பதற்கு, தந்திரம் யாதெசைச் சிந்திக்கல்வேண்டும்.

(சாரணன்.) அதற்கோருபாயம் ஆலோசித்திருக்கின்றன்.

(இராவணன்.) உற்சாகத்துடன்) அஃதெப்படி.

(சாரணன்.) இன்னின்னபடியெனக், கன்னத்தியம்பினான்.

(இராவணன்.) சிரித்துக்கொண்டு) சாரண, நின்னால் நன்களப்பிடலாயிற்று.

விருத்தம்.

சாசினிபுகழையோத்திக்கடிநகர்வளர்வோளு	ன
பூசரமுனிபோற்போகிபொற்கடகங்கடம்	மை
யாசினிப்பேனிவன்பாலென்றாயி துசரிநீயுட்கொண்	ட
யோசனைப்படியேசெய்வாய்சாரணவுகந்திப்போ	தே.

(சாரணன்) நல்லதப்படியே செய்கின்றேன்) என்று முனிவேடத்தோடு நடக்கின்றன்.

(முனி) விருத்தம்.

உய்யநன் னிழலிரரதோ ஊதனிலனு மிரா	தோ
கையிரு கால்கணைவக் கண்களு மிருண்டதிப்	போ

வெழியிலும் வாட்டுதத்தோ விப்பிர விருத்தன்நா
அய்யோகோ அதிதூரத் தயோத்தியி விருந்துவந்தே

(வசனம்) ஆ ஆ இங்ஙனம் யாவிருக்கின்றார்களோ, யானே, அயோத்தியிலிருந்து வந்த அகதிப்பிராமணன், வழிச்சிரமத்தினால் மிகவும் ஆயாசப்படுகின்றேன். இங்குள்ளயாவரேனும், ஓர் குடையினீழலும், ஓர் விசிரியின் காற்றும் எனக்குகந்தளித்து என் சிரமத்தை யுபசாந்திசெய்வாராயின் யானுச் சிவிப்பேன்.

என மூர்ச்சைகெட்டவிதமாய் நடிப்பிக்கின்றனன்.

(வித்திச்சிகுவன்) மகராஜ் நமது சாரணனுடைய கவுசலத்தைக்காணல்வேண்டும்.

விருத்தம்.

விரிசடைக் கட்டும்மிக்க வேர்வையா னுதல்விபுதி
திரிபுண்டர நனைந்து திகழ்வது மானரேலும்வே
ஒருதண்டங் கரங்கொண்டேன்றி ஒருதுயர் ஆகுலஞ்சே
இருடிபோல் விளங்குகின்றான் இறைவநம் சாரணர

(சீதை.) பரபரப்புடன்.

விருத்தம்.

எதடிசுகி யேயிங்கே எழிலயோத் தியிலிருந்
வேதிய ரொருவர்வந்த விதமென்னை யென்பிரா
நாதனி ராமன்கேடும் நற்சொல்லு மற்றுமுள்
சேதியும் றிலோம்நீபோய்ச் சீக்கிர மழைத்துவாரா

(அடி சுகி அயோத்தி நகர்வென்று சொல்வதால் சீக்கிரம்போயுபசரிப்பாயாக)

(சுசரிதை.) நல்லதென்று கிட்டிநடந்து) ஓ, வேதவேதியரே ஆயாசந்தணிவீராக,

என்று, தாமரையிலையால் விசிருகின்றனன்.

(முனி.) கண்களை விழிக்கமாட்டாது விழித்து

காரணமில்லாத வாச்சவியவதியானின்னால் யான்களைப்புத்தீர்ந்து கடுகத்தனை ஓவன்பிடித்தனன்.

(சுசரிதை.) தன்னுள்.

சிங்கராக்கவி.

மைய்யவனத்திலென், செய்வதயர்ந்திடில்;

செய்வபலத்தினால், அய்யாப்பிழைத்தனர்,

வெளிப்படை.

சிங்காரக்கவி.

வீரவரனே, இப்பொழுதுமது,
நட்புளவரவைச், செப்பிடுவீரே.

(வசனம்.) நீவீர் யாரையா, எங்கனமிருந்து வருகின்றீர்.

(முனி.) ஓ, பெண்ணரசே, அயோத்தியாபுரியில் தசரதசக்கிரவர்த்தி
யின், முதற்புதல்வர் கேள்வியுண்டோ.

(சீதை) பரபரப்புடன் ஆம், அவருக்கென்ன, வதேனுமாபத்திண்டோ.

(இராவணன்.) அருமையுடன்.

விருத்தம்.

என்னடிபரபரப்போ டேங்குறும் அப்பன்காணி	ப்
பொன்னெலாம் புதைத்துவைத்த பொருளெலா மிழந்தாயோ	டி
துன்னுமா நீசனூலே துட்டதாடகையின	லே
சின்னமானிடன்செத்தான் விசேடம் வேறில்லைமா	தோ.

(சுகரிதை) சேதியைச்சொல்வீர் வேதவேதியே.

(முனி) அடுக்குமொழி.

பாவையர்க்கரசியென், னாவறன் கின்றதே,

சாவனோவென்செய்வேன், தாவமுண்டாகுதே,

(இராவணன்) சிரித்துக்கொண்டு,

அடுக்குமொழி.

படிக்குளெம்மரிதனை, எடுத்துரைக்கின்றனை

வெடித்திடக்காணானுன் அடித்திடுங்கொடியநா,

(சீதை) வேகத்துடன்.

சிங்காரக்கவி.

வீரவரனெசொல்லிடக், கவலைகொண்டவரென,

இவர்முகன்சொல்லுவதிவ் வவதிக்கென்செய்குவேன்.

(என்று விதனத்தையடைகின்றனள்.

என்னமாயினிச்சகிப்பேன் என்றவர்ணமெட்டு.

இராகம் சாம்போதி. தாளம் ரூபகம்.

பல்லவி.

எப்படிச்சகிப்பேனடி நானினிமேல் (எப்படிச்சகிப்)

நானினிமேல், ரகுராமனைச், காண்பேனே (எப்படிச்சகிப்)

அனுபல்லவி.

சொற்பனத்தினிற்கண்ட சுமுகனிருந்தாலல்லோ
எப்போதுங்காண்பேனடி, என்னமாயமோ
என்னென்ன, மாயமோ, பாவையே, நான்.

(எப்படிச்சுகிப்)

சரணங்கள்.

வந்தமறைக்கிழுவர் தந்தஒர்மொழிக்குமேல்
அந்தமட்டிற்கண்கழன்றார், மெத்தஉழன்றார்
உழன்றார், விழந்தார், தளர்ந்தார்.

(எப்படிச்சுகிப்)

ஆசைநாயகர்க்கென்ன மோசமோதெரிகிலேன்
பேசுமிதற்சந்தேகமே, அய்யய்யோபாவமே பேசுமிதற்
அய்யய்யோ, பாவமே, நானென்ன, செய்குவேன்.

(எப்படிச்சுகிப்)

(சீலவதி) சகி சுசரிதாய்,

அடுக்குமொழி.

உதகங்கொணர்ந்திவர்க், கிதமாய்க்கொடுத்தருள்
அதன்மேலுண்டானசங். கதியாவுமறியகிலாம்.

(சுசரிதை பொது) தாமரைத்தொன்னையிற் சலிலமேந்தி யம்மாமறை
யவர்க்கு வரிசையாயீந்தனள்.

(முனி) ஆ. மடவார்கொடுத்தாலருந்தேனடி.

(சீதை) (கண்ணீர்ப்பெருக்கோடு) வசனம். ஹ, கெட்டுத்தடி காரியும்.
இந்தவேதியர், ஜலபானத்தில் விமுகராய் மிகவியாகுலசீலராய் அதிசோபத்
தை, அடைவதால், எனதுவல்லபனுக்கு ஜீவனிருப்பது தூர்லபமென்றே
நிச்சியமாய் நினைக்கின்றேன், ஹ, ஹ, கஷ்டம், கஷ்டம்.

இராகம் நாதஸ்ரீமக்கிரியை. திரிபுடைதாளம்.

பல்லவி.

என்னவிபரீதமோ ஏதோவறிகிலேனே.

அனுபல்லவி.

என்னதிரீஷ்டமோ ஓராறெண்ணப்பெருகின்றதே.

(என்)

சரணங்கள்.

அந்தத்தசாதற்கு மைந்தனென்றதன்மே

லே

அந்தணர்சொல்லாமலே சிந்தைவருந்தலா

லே.

(என்ன)

சலமுமருந்தேனென்றார் தன்னாவறண்டகென்றா ரா
 தலமி திலேவிழுந்தார் தயங்கிமிகத்தளர்ந்தா ர். (என்ன)

வினைப்போகமெப்படியோஸாமி, மேவவருவா ரோ
 எனைப்பரதேசியாய் யேங்கவேவிடுவா ரோ. (என்ன)

(முனி) தன்னுள் வசனம். அது அவர்மட்டிலுமன்று, அந்தக்கோசினுக்கும் அவன் அபிமானிக்கிற சர்வஜனங்களுக்குமே ஜீவனிருக்கிற விஷயம் சந்தேகந்தான்.

(வெளிப்பட.)

அடுக்குமொழி.

விரதமுண்டம்மணி, பரதவித்திடுவதேன்
 திரியர்களளிக்கும்நீர் சரதமிதருந்திடேன்.

(சுசரிதை) அடுக்குமொழி.

ஈதென்னவையரோ சாதனைகள்செய்கிறீர்
 போதுமிதுபோதுமேல் ஒதுமிப்போதினில்.

(சீதை) அடி சசி, இப்பொழுது,

கவிவிருத்தம்.

இந்தனைக் குழிச்செந் தழலெய் து மோ
 சந்ததங் குளிர்ச் சவிலத் தாழு மோ
 அந்தரத்தில் நிற்கின்ற தென்னார் மன ம்
 அந்தணர் மொழி தந்திடன் னேர மே.

(அடி சுசரிதாய்) என்செய்வேனடி.

இராகம் ஆனந்தபரவி.

மாதே சந்திரமதியே என்ற வர்ணமெட்டு.

பல்லவி.

என்னசொல்வாரோ அறியேன, சங்குயேயிவர்
 ஏதுசொல்வாரோ அறியேன்.

அனுபல்லவி.

கன்னற்சிலையார்செய் யின்னற்றவீர்த்துசுகந்
 துன்னக்கலத்தணைய மன்னென்போதுவரு

வாரோ, இவர்தானறிவாரோ, அறிந்தாலஞ்சொல்வாரோ, சொல்லாமலிருப்பாரோ, மயங்குறாரோ. (என்ன)

சரணங்கள்.

வந்தமறைக்கிழவ
 மைந்தனென்றுமட்டும்திவ்வியம்
 அந்தமொழிக்குமேலு கந்தபடிசொல்லா
 இந்தவிதத்தாற்பெருஞ் சந்தேகம்ராமகென்
 தத்தோ, முடிவானவிபத்தோ, அல்லதிவர் சொல்லெத்தோ, வந்ததில் மெ
 ய்யினைத்தோ, பசப்புறார்மேல். (என்ன)

கற்சொலமுதம்வார்ப்போ, என்னிதயத்தி
 தூற்சொல்விடச்சைச் சேர்ப்ப
 எச்செய்கையோயிவர் வாய்ச்சொல்லிவிருக்கு
 நிச்சியம்வராமற் தவிச்சுக்கொண்டிருக்கிடுத
 மீதே, தெய்வசோதினைமீதே, சர்மவினைதப்பாடுதே, விப்பிரிப்பி, போதே ராக
 வன்செய்தி. (என்ன)

முனி கலிவிருத்தம்.

என்னகவந்தமிப்பிபொசெனைப்பாந்திடி
 அன்னைதநனையராணபுல்லவரு
 முன்விழந் குமுயன் றுக்குமுட்டி
 துன்னிமடபாதி க்கத்தாழல்வரா
 (வித்திச்சுகுவன்.) பரிஹாஸத் துடன்,
 ஆ அவர்கள்மட்டு மனறு, பசுண்டையாவெனில்,

கலிவிருத்தம்.

விருத்தமனைவிவெடவெ வித்தலா
 பருத்திண்புயபாறகெப்போரா
 கருத்தமெய்யிளர்ஜோராத்
 வருத்தமிக்கப்பெருந்தயர்வெனம
 (சீதை.) ஆ, கவந்தங் கவந்தம் அடி சுசரிதாய்.

கலிவிருத்தம்.

எந்தனாயகன்செய்குயியயபி
 திந்,வாசகமேஹுரைத்தார
 வைந்துநொந்துவருந்திரடுங்கிடு
 சிந்தையேற்கிதுசெப்பிடிவென்பய
 (சீலவதி.) சகி, சுசரிதாய்.

கவிவிருத்தம்.

சொன்னவார்த்தைகுறையஞ்சொலாதிவ ர்
மின்னீணைச்சகிவேதைபொருந்திட த்
துன்னலாவிவர்துட்டரிசாசர ன்
என்னவேகிணைக்கின்றதென்சிந்தை யே.

(முனி.) பயத்துடன் தன்னுள்,

ஓ, இவனென்னைத்தெரிந்துகொள்வாளோ.

(சற்று நிதானித்து.) ஏதேது இது ஒருக்காலும் நடக்கத்தக்கதில்லை.

(வெளிப்படை.)

கவிவிருத்தம்.

கந்தரக் குழற் கன்னி நல்லார்க ளே
இந்த நானவ்வி ராஜ குமாரனா ம்
சந்த ராங்க உத்துங்க விராகவர் க்
கந்தரங்கிணைகிதனாகுமா ல்.

(இராவணன்.) கலிநொணகைத்து அதுற்சந்தேகமா.

முதன் முதலில் அவனைக்கொல்லும்படி பிரவிரத்திக்கின்றவன். இஷ்டனென்பதற்காகவேயென.

(சீதை.) அய்யோ! எனக்கிதெல்லாம் ஆசுவாஸஞ்செய்யுமா.

சுகரிதை,

சிங்காரக்கவி.

தொந்திரவாகுது, சுந்தரிநோகுராள்.

அந்தணவரே, வந்ததுபுகல்வீர்.

(முனி) வசனம். எல்லாம் உரைக்கின்றேன், நீவிர் தசகந்தரன் றன்பக்கத்தைச் சார்ந்தவர்களல்லறேல், யாவவுமுத்தலாகும்.

(சீதை) தன்னுள் இவரிப்படியுரைத்தலால்,

(அடுக்குவசனம்).

மாயமெண்ணுவ சபாயமிவரெனது

நாயகன்றன்னருமை யேயென்பதுநிசமே.

(சீலவதி) சுகரிதாய்,

அடுக்குமொழி.

அகமதிலையமாய், மிகவைய்யர்நம்மிடம்,

புகல்தசகீவரூர், சகியதைச்சாற்றுவாய்,

(இராவணன்) கோபத்துடன்,

கலிவிருத்தம்.

துட்டமுண்டைசுகெசெச்சி	ஈ
மட்டிலாதபுயபலவன்மைபா	வ்
அட்டதிக்கும்புவணங்களுஞ்சயி	த்
திட்டவீரன் றீனத்தெந்யாய்கொ	லோ.

(முனி) விருத்தம்.

திசமுமரன்கிரியையெடுத்தெரிந்தானெட்டுத்திசையும்வீசயஞ்செய்தான்
 றேப்பெற்றோங்கும், புகமுமரிஆயன் முதல்வராலென்னொரும்பொருந்திவந்
 திறைஞ்சிமிகப்போற்றப்பெற்றான், மிகவரியின் நிகிரிபட்டபுண்டழும்
 பாய்விளங்குகின்றகந்தாமுலத்தான்நான்கு, முகவனுக்குமுப்பேன்சகப்ர
 சித்தன்மொய்குமுலீர்தசகீவன்கேட்டிலீரோ.

(சீதை.) கோபத்துடன்.

கலிவிருத்தம்.

குலசெய் கூற்றினுக் கொத்த கொடியு	னை
உலகெலாந் துணுக்குந் நிராக்கத நெ	ன
நிலைகலங்கு தன்னிசி சரன் கீர்த்திக	வ்
பலவுறைப் பதிற்பய நென்னுங் கொ	லோ.

(இராவணன்.) முகபங்கத்துடன்.

வித்திச்சிகுவா, கேட்கவேண்டிவது கேட்டோம்.

(வித்திச்சிகுவன்) விருத்தம்.

அஞ்சுவா ளரக்கனென்ன ஆகையாற் றுனையிந்	த்
வஞ்சியை வசஞ்செய்தற்கு மற்றையோசனை வாயாம	வ்
மஞ்சநீநர் வண்ணசாமன் வடிவமே கொள்ளவேண்டு	ம்
மிஞ்சநல் லளப்பிதென்ன வ்ளம்பலாச்சது கோவேந்	தே.

(இராவணன்.) வித்திச்சிகுவா, இது இவ்விராவணனுக்கு, யோக்கிய
 மில்லை.

சற்று கவனி.

விருத்தம்.

முதன்முதலிற்கவனியில்தொழுங்கோவென்னமுறைமைகொலோவனு
 ராகமில்லாடன்னை, வதுவைசெயல்வசங்கொளற்குமனிதரூபம்வகிப்பதி
 லென்மகிமைசிறுவயதுதோன்றி, யிதுவரையும்நடப்பமைந்தஜனகனைச்சு

தியற்றிவஞ்சித்திடுவதுவமேற்குமோகாண், சதிர்பெருமென்மானபுகழ்
விடுத்துக்கடமத்தினையடைதல்தகுதிகொலோசாற்றவென்னே.

(வித்திசீசிகுவன்.) ஆ, இராஜாதி ராஜனே இதுவென்கொல், அகார
ணமாய்க் கோழைத்தனம் வகிக்கலாகுமோ.

விருத்தம்.

வஞ்சகஞ் சூதுசெய்தல் மாயூராலங்கள் செய்த ல்
நஞ்சென வமர்வினைத்தல் நங்குல வழக்கந்தா னே
வஞ்சிபை நினைத்தபாங்காய் செஞ்செய்வோ மிதற்காய்கும் மா
முஞ்சுவதென்னை சாமி ஆய நெழுதிதரைச் சிங்கே தே.
(சுசரிதை.) ஆ, சகி சீலவதி.

விருத்தம்.

தனத்தந்தாங்க நண்பன் நசகீவன் மிகச்சிலாக்க ய்
கனவரிசைக னடைக்கதொன் யென்னகஞ் சனகரண ன்
அதுகினைப் புநல் ாந்திர அழியாய்கொல் அழிவிண்மிக் க
வனிசையென்சகி ியசிலவதி யென்ன மறத்திட்டா யா.
(இராவணன்.) ஆரையாற்றானே சினைகத்தினால், என்னாவிதுவனா
யும் ஜானகி வஞ்சிக்கப்படாமலிருக்கின்றள்.
(சீலவதி.) சரி, சரி.

விருத்தம்.

காசினிசனி லோர்பத்துக் கண்டனைக் கிசன் விபுண் டு
புசுவதிங்கேன் வீலாய்ப் புகல்வது நாங்குளன் னி
சாசுவர்க்க மன்னு ஜானகி யிவளிவட்டு ப்
பேசுநற்சகி கணுங்கள் மனத்தய்யம் பிரித்திட ரோ.
(முனி) தன்னுள்) ஆச்சரியம், ஆச்சரியம், விசுவாமித்திரமுனியின்
பிரதாபமே பிரதாபம்.

அடுக்குமொழி.

என்னவாச்சரியமிக் கன்னிஜானகியென
முன்னின்றிவன்பூமி தன்னைக்குறிக்கிறாள்.
(சுசரிதை.) சிந்தைதேற மொழிந்துமெய்யரோ.

(சீலவதி) விருத்தம்.

அய்யரோ ராமன்செய்தி அரைச்சொல்லில் நிறுத்திவிட்ட
மெய்யதா யவன்றன் சேடம் விளம்புவீராகிலிச்

வையகம் புகழ்வைதேகி மணிக்கடகங் களிவா ள்
கையினிற் பெறுவீரஃதே கனகசம்மான மா மே.

(முனி) தன்னுள். எதற்குத்தான் இங்ஙனம் அதற்குத்தான் வந்தனம்.
(வெளிப்படை) வேறு, என்னதான் விள்ளுவேன், கன்னிகாளிங்ஙனம்.

(சீதை) வேகத்துடன், ஆனால் இந்த நடுப்புலனாலங்காரரான என்
வல்லவர் இந்தலோகத்தைக் கடர்ந்தனர் கொல்.

ஹ ஹ கஷ்டங்கஷ்டம் இனியென்செய்வேன் தெய்வமே ஹ ஹ.

இராகம் பியாகு. ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

ஐயய்யோ தெய்வமே அனியாயத்தெய்வமே,

அனுபல்லவி.

வையகவலங்காரன், மடிந்தானே இன்னேரம்

உய்வேனே, நைய்வேனே, என், ஊழ்வீனையை வைவேனே (ஐயய்)

சரணங்கள்.

கனவில்வந்துநின்றானே, காண்போமென்றிருந்தேனே

நினவெல்லாங், கனவல்லால், நிஜமோ, யென்னென்றுசொல்ல (ஐயய்)

இராமனென்றிவருநகி, யேங்குமப்போதேபகீர்

என்றதே, இன்றதே, எதிரில், தீங்காய்நின்றதே (ஐயய்)

பாவியென்பேர்சொலினால், பலிக்குங்கேடாதலினால்

சாவாது, பூமிது, தரிப்பேனே, கணப்போது (ஐயய்)

என்று அலறினளாய் மூர்ச்சைகெட்டுவிழுந்தனர்.

(சகிகள்) ஒருவரோடொருவர்) ஆ ஆ! இதைன்னடி மாயம். என்று
பரபரப்புகள்.

விருத்தம்.

இப்புலனாலங்கார வெழில்விளக்கொளியேதே வி

கைப்பிடித்திதுகார்மட்டுங் கண்ணெனவிருந்தவெம்மை க்

சூப்புறத்தள்ளிவிட்டுக் கொஞ்சநாட்களவிற்றேன்றி ச்

செப்பியபழக்கம்வைத்துச் சென்றாய்கொல் கொழுனன்பின்னே.

எனச்சோகமுற்றனர்.

(முனி) இதுவென்கொல், அகாரணமாக ஆதங்கத்தை அடைகின்றீர்கள்.

நன்றாய் எனது வார்த்தை முற்றிலுங்கேளுங்கள்.

(சகிகள்) வசனம். ஹா, எம், தோழியரசே, பிராமணவாக்கில் நல்வாக்குப்பிறக்கின்றது, சற்று களைப்புவிடுத்து, கண்விழித்து, இளைப்பாரி, காது கொடுத்துக்கேட்போம், கண்ணாட்டி, சற்றசெளிவாயாக.

(சீதை) களைப்புத்தீர்ந்து—முனியைப்பார்க்கின்றனர்.

(முனி) கட்டளைக்கவித்துறை.

நின்றவமேயுருவாகிய கோசிகநின் மலனா

ல்

இன்றதிசுந்தர மன்மதராம நெழுத்துணை

யே

மன்றநடாத்தி மகிழ்ந்திடவே வருவானிதனி

ற்

பொன்றுவதென்னை துயறொழிமெல்லியற் பூங்கொடி

யே.

(இராவணன்.) சிரித்துக்கொண்டு.

கவிவிருத்தம்.

சாரணமுனி வேடந்தரித்துரி

ன்

னேரம்பொய்யுரை நிகழ்த்தனீதி

யோ

சாரமாய்விநிச்சிசுகுவன் றன்னெ

டு

வீரன்றாவணன் என்றிடல்வேண்டிமா

ல்.

(சகிகள்) அம்மம்ம, தெய்வாதினந்தான், தெய்வாதினந்தான்.

(சீதை) அத்தியானந்தபரிதையாய் பரபாப்புடனெழுந்து.

(பொது) கட்டளைக்கவித்துறை.

மின்னாசிசிரோன்மணி மெல்லியற்சானகி வேகமதா

ய்

தன்னாயகன்வரு நன்மொழிகேட்ட சந்தோஷத்தினு

ல்

பொன்னாள்மணிக் கடகங்கள்சம்மானம் பொய்முனிவ

ன்

இன்னாவினோத்திடு சாரணன்கைகளி லீந்தன

ளே

(இராவணன்) ஆச்சரியத்துடன் அகோ, வகோ, ஈதென்ன அற்புதம்.

கட்டளைக்கவித்துறை.

இனமான மேகசம்பந்த மிலாதெழிலாய் நிலைத்து

க்

கனமான குங்குமக்காந்திக ளேந்துங்கதிர் மின்ன

லோ

தனிமாத்திசைக்கப் புடம்வைத்துருக்கிடு தங்கமோ தா

ன்

நனிமா னிலந்திவிதிக் கெங்குமேஒளி நாட்டிட்ட

தே.

அந்தோ அந்தோ ஈதென்ன,

கட்டளைக்கவித்துறை.

அடங்கா ஒளித்திரட் கண்களைமூடி யடைத்திடினா ம்
மடங்காவென் வல்லமைகொண்டுற்று நோக்கிடவான் றடித்தா ற்
படங்கால்முத லங்கமெல்லாஞ் சமைந்திட்ட பான்மையதாய் த்
தடங்காசினிக் குணிகரற்ற பெண்மெய் தழைக்கின்ற தே.

(—) (நீரை)

கட்டளைக்கவித்துறை.

காதி சுதர்செயும் மாமகம் நாடிக்களித்திட வே
மாதனுரு யையெடத்திரி மாமுனிவர்களுள் கா ண்
கோதிலவர் பதமேவி வணங்கிடக் கோவையெழி ற்
சீதையை ஆகரவோடழைசுதா ரவ்வீட சகம னே.

(சீலவதி) வசனம். தெய்வாதீனமாம் நமதுயிர்ச்சகிக்கி, மென்மேலு
ம் நன்னிமித்தமே, காணப்படுகின்றது. புண்ணிய புருடர்களுடைய தரிசு
னமென்ன, ஸாமாந்நியமா.

(சீதை) ஆச்சரியத்துடன்! எனக்குக்குதூஹமாயிருக்கின்றது. சீக்கி
ரம் செவ்வோம் வாருங்கள்.

என்று சென்றனர்.

(இராவணன்) வசனம்) ஆ, ஆ, யாதொரு சுந்தரி. எனதுகண்களுக்கெ
ட்டாதவளாக ஆயினள்போலும், ஆ, ஆ, இனியென்செய்வேன் (கைக்கெட்
டியும் வாய்க்கெட்டாத கதைபோலாயிற்றே)

கட்டளைக்கவித்துறை.

மதவாரெனவவள்பின்னலைக் கண்டனன்வாய்ச்சமு மூ
விழுவானைமுங்குளிரநோக்கும் மென்முலைவிமமு, ய ம்
துதிவாழைமெனறுடையங்கமெல் ங்குளிற்றே ருனறுமுன ம்
விதிபானகததுருமபாய்த் தடித்திட்டதுவ்வளையி லே.

(வித்திசசிசுவன்) மகராஜ, சிறணானிடம், அவள்கண்கணங்களைக்கொ
டுத்துத் திருமபுகையில, பலலவமபோன்ற, அவளது திருக்கரங்கள் காணப்பட
வில்லையா.

(இராவணன்) ஒ ஓ, நன்று, நன்று. வித்திசசிசுவா, நின்னால், எனது
ஞாபகம், நன்குணர்த்தலாயிற்று.

கவிவிருத்தம்.

கொஞ் சமுள்வளை வாய்க்கூரு னமதா ய்
அஞ்சு ககாசிபோ லங்கை கெங்குர ம்

கஞ்ச மென்போ தெனக்காந் தியுமங்குவி க்
 குஞ்சுவிற்கர கே:மளங்கண்டன ன்.
 (இன்னமும்) அட்ட, என்சொல்வேன்.

விருத்தம்.

இருந்தென்னபோயென்னவென்வசத்திருக்கின்றவெழில்மன்னர்கள்
 னியர்யாவரும், விரிந்தவான்மடந்தையரிருக்கினுங்காவல்விட்டுயர்செல்லி
 னுமென்னே, பரந்தமென் றனத்தினுள் கமலம்போல்வனப்பினுள்பாக்கியல
 க்குமிலுடன், பொருந்துநற்கங்கணம்புண்டசெங்கைகள்யான்புகழ்தாய்த்
 தீண்டிடப்பெற்றல்.

(வித்திச்சிசுவன்) மகராஜ், இராமவேடந்தரிக்கின்ற தங்களுக்கிது
 வென்ன தூர்லபமா.

(இராவணன்) விருத்தம்.

மையலாய்மனங்கொண்டிட வாரிகுழிலங்கைமன்யா ன்
 கொய்யதாமனிதவேடமரிது கொடுமையிற்கொள்வே ன்
 துய்யநன்மணிவிளக்காஞ் சோதியினொளிருமேனி ட்
 செய்பவளாகிநின்ற சீதையைக்கொள்வதர்க் கே.

(வசனம்.) வித்திச்சிசுவா யானிப்பொழுது இராமவேடத்தைத் தரித்
 துக்கொண்டேன், நீயும், கௌசிகவேடத்தை அதுசிக்கிறம் அடைய்வாயாக.

(வித்திச்சிசுவன்) வசனம். யான் அந்த விசுவாமித்திரவேடம்புனைந்து
 கொண்டாய்விட்டது, நமதுசாரணனும் இலக்குமணன் வேடத்தை தரிக்கப்
 போகிறான்.

(சாரணன்) ஆ, மகாமுனிவர்களின், மகத்துவம், மனதிற்களவிடப்
 படாததன்றே. அட்ட, யென்னென்று சொல்வேன்.

விருத்தம்.

மகத்துவக்கங்கணங்கள் வாங்கினொமெனுஞ்சந்தோட ம்
 அகத்திற்பூரித்ததிப்போ தாகிலும்மிகவாச்சரிய ம்
 சகத்தில்யானரக்கனென்ப தாலெனக்கேபென்றேற்ற ம்
 திகைக்குசேவிசுவாமித்திரன் செய்கையென்னென்றுசொல்வே ன்.

(பக்கத்தில்னோக்கி) ஓ, ஓ! நன்று. நன்று, பந்துணங்களைப்பார்க்கப்
 போவ திலுண்டாகிய குதூஹலத்தினால், கன்னியர்கள், சித்திரபடத்தையெ
 டிக்காமல் மறந்துவிட்டார்களோ, சரி, சரி, இப்படத்தையும் யெடுத்துக்கொ
 ண்டுபோய் நமதரசனிடம் கொடுக்கிறேன்.

(என்று, சித்திரப்படத்தையும் எடுத்துக்கொண்டு)

விருத்தம்.

இவைகளவளுடகங்கணயுகளமே யீதவளெழுதியமடழில்
(வித்திச்சிசுவன்) மகராஜ், பார்க்கல் வேண்டும்.

சுவளயங்கணியைக்காணவொட்டாமற் குறித்துநம்கண்களையடைத் த
நவமணிக்கடகத்தினை யைப்பார்ராம நரனுருநாட்டியமடல்பா ற்
சிவனுடமலையையெடுத்தெரிந்திட்ட திண்புயாசலவிலங்கே சா.

இராவணன்

அரவாபாணனே அபிராமிநேசனே என்றவரன் மெட்டு.

இராகம் இந்துஸ்தான் நவரோஸ். தாளம் ருபகம்.

அட்டாவென் மனமனல் மெழுகாகுதே, ஆருடன், சொல்வேண்டி டா
திடமும்மென் பெருமையும் புகழுமிழந்தேனே, சிறப்பெலாம்மீபகா டா
வழிற்சனகிபைக்காண லபிக்காதகண்களேன் இருபதுகொண்டே டா
பழிப்புக்கிடமாயவளை மறைத்திலெவளைபார்க்கவும், படுமோ டா
பேரழகைமறைத்த பெரும்பாவிக்கடகங்கள் பிரியமாய்க்காணலா மோ
தூரத்திலெடுத்தெரி சுடுசடுவனவீளிற் றுற்கடகங்களி தே
என்மீதவன்விரும்பா திடையுறுசெய்தபய விவன்முகம்விழிக்கலா. மோ
துன்மதிப்பயல்ராமன் துலங்குமிப்படந்தனை சுடுசடுகாணலா மோ

(சாரணன்.) அதிகமாய்ச்சொல்வதிலென்ன, மகராஜ், இக்கடகங்களை,
தாங்கள் வைத்திருக்கிறமட்டிலும் தங்களை யெங்களுக்குத் தோன்றப்படவி
ல்லை.

(வித்திச்சிசுவன் வசனம்.) நல்லதிருக்கட்டும் சாரணா, இவைகளை
விமானத்திற்கொண்டுபோய் மறைவாக பந்தோபஸ்த்துச் செய்யவேண்டும்.
இவைகளால் பின்னால் யேதேனும் உபகாரப்படக்கூடும்.

(சாரணன்) அப்படியே செய்கிறது.

(இராவணன் வசனம்.) சற்றாலோசித்து, எடுக்காதவேடமாயினும்
எடுக்கவேண்டியதுதான் வஞ்சிக்கத்தகாத இஷ்டனெனினிலும் வஞ்சிக்கப்ப
டவேண்டியவன்தான் ஏன், யாதொரு என் இருதயேசுவரியின் பரணிக்கிர
ஹணசுகமும் இடைவிடாது யானனுபவிக்க வேண்டியதுதான்.

(என்று, எல்லவர்களும் போய்விட்டார்கள்)

மூன்றாவது அங்கம்.

ஆரம்பம்.

(அப்பால்) மாரீசன் பிரவேசிக்கும் நான்.

(மாரீசன்.) நினைத்து, நினைத்து.

* கட்டளைக்கலித்துறை.

வன்னியிரண் டெனு வன்னன் விடுகளை மாருதத்தா ற்
 சின்னமழிந் துடர்ச்சத்திகள் போய்மிகச் சீர்கூலைந் து
 சுன்னந் சுழிப்பதெனைக் ககணத்தினிற் கற்றியிந்தக் க்
 கன்னந் கருத்தகட வாழ்த்தெழுத்தன னக்கணத் தே.

(வசனம்.) ஆ, நிகரற்ற ஆடங்கப்பலசாலி அந்தச்சுத்திரியச்சிறுவன் ஹா, ஹா, எங்கனமெனில்.

கட்டளைக்கலித்துறை.

குட்டிநான்விடு பாணத்தினுற் குட்பல் குட்பலதா ய்
 முட்டிவிழுந்திடு சேனைமைக் கண்டுமுகிற் குலத் தி
 லொட்டியொளிந்து பயத்தோடி மாய்க்கயு பாயத்தினி ற்
 கெட்டியென் றோதுஞ்சுபாருவு மாண்டு கிடந்தன னே.

(ஹ, ஹ, கட்டங்ககட்டம்) இன்னமும்,

விருத்தம்.

சரவளியாலெவளவின்மாயாமண்மாரி, தனைக்கடிந்துகூத்திரியத்தைய னான, திரமுடையவவனாழ்முன்றோன்றானின்பு, தீத்தொழிற்றாடகைத னைக்கண்ணுற்றுச்சீச்சி, தெரிவையெனுத்துவெட்கத்தாற்செய்யார்ந்தீர்க்கு, ந்திருக்காஞ்சோர்ந்திடப்பெற்றததற்குட்டாளும், பரிவுடனேகிளப்பிடும ப்பகழிதன்றாற், பகரக்கியவருமுயிர்பரிந்திட்டாளே.

(சோகவேகத்துடன் வசனம்.) ஆ, ஆ, எனை அருமையாய்ப்பெற்றெ டுத்த அன்றும், ஆ, ஆயிரம்யாணப்பலசாலி நீ, மக்களிடங்களில் வரற்

சல்லியமுள்ளவளே, உனக்கும் கேவலம், கடித்திரியச்சிறுகனல் அத்தகைய தூர்த்தசைவரும்படி தெய்வமிசைத்ததே. அந்தோ, அந்தோ.

தெ விருத்தம்.

நன்றெடுத்ததாயெய்வொன்றுசென்றாய்கொ
 எங்கியமுமெனக்குவதிற்சொல்வாயம்மா (கோபத்துடன்)
 தோன்றிமுதல்முதல்வைரம்வினைவித்தாய்
 துட்டமானிடனுன்னைவிடுவதில்லை (கருணையுடன்)
 ஆன்றவெனைச்சுகடுவென்முன்பிற்றா
 அனியாயமிக்கதியுற்றாச்சபாகு (ஒருவிதநினைப்புப்பெருமூச்சுடன்)
 கான்றனிலுன்போச்சறியேனின்னந்தானென்
 கராளசிறுபையாவென்சமுறவே

(அப்பால்) கராளன் பிரவேசிக்கின்றனன்.

(கராளன்) விருத்தம்.

பொருதவிற்பயமுமோட்புத்திவந்ததுவுந்தெய்வ
 கிருபைதானடடாமிக்கக்கெம்பீராமனேவு
 சரமதற்கிலக்காகாமற்றப்பினேனூயிரோட்பு
 கருதிட்ப்பலமோயெந்தன் கால்கை கண்டிங்குதத் தோ.

(பின்னும் வசனம்.) அந்த இராமாஸ்திரத்தால் பிடிபட்ட அம்மாரீசன் ஜீவனோடிருக்கின்றானே இல்லையோ ஒன்றுமறிகிலேன்.

(எப்படியென்றால்.)

விருத்தம்.

மணிமகுடம் கழுவவிட்டுக் கத்திகேடயங்கள்விட்டு மகிமைகெட்டு
 துணியெனக்கை காலயர்ந்து சுற்றிலுங்கேசங்குலைந்து சுழலவிட்டு
 பிணிகொளுமாரீசனை யிராமன்பா—ணம் முகிலைப் பெருங்காற்றென்
 துணிவுடனெங்கோ துடர்ந்து துறர்நிற்பெறவ்வாருகித் துன்புற்றானே.

இராகம் உசேனி. ரூபகதாளம்.

பல்லவி.

பிழைத்தானே அல்லால் பிரேதமாயானானே.

அனுபல்லவி.

கொழுத்ததேகப்பாகசன் கோவைவிழிமாரீசன், (பிழை)

சரணங்கள்.

அன்னையுடன்சபாகு தன்னையுங்கொன்றப்பா லே
அந்தராகவன்பாணம் அவனைத்தொடர்ந்ததா லே. (பிழை)

வேலைதனிலோமலைமேலே விழுந்தாயினு ம்
விசையவனம்புக்குத்தப்பித் திசையிற்சென்றாயினு ம். (பிழை)

அருமையண்ணன்மாரீசன் பெருமைகளைவல்லாம்போச் சே
ஆனைக்குமிஞ்சுமோ ஓராட்டுக்குட்டியிதேச் சே. (பிழை)

(வசனம்.) அடடா, என்சொல்வேன் இங்கிருந்தழுதாலென்பயன் தேடிப்பார்க்கல்வேண்டும், கிரமமாய் இம்மேஹந்திர சைலத்தாழ்வுகரையிலாவது அலைகடலிலாவது வீழ்த்தியிருக்கல்வேண்டும், அசைப்பேய் தேடிப்பார்க்கின்றேன், அப்படியே மாரீசனைத் தேடிக்கொண்டிருக்கிற யென்றால் அம்மேஹந்திரகிரியே வந்தடையலாயிற்று.

அங்கனமன்றே,

விருத்தம்.

இம்மலைச்சிகரக்குகைவருமருவியிருஞ்சிலநெருக்கத்தின்கோ தி
கொம்மையினிரட்டுஞ்சாமரம்போன்றுகுளிர்ந்தநீர்க்கணம்விழும்தி ல்
செம்மைசேரிலதைச்செறிவுறுங்கரிகள் தின்றவாய்நழுஉமகைக்கவளம்
கம்மெனும்வாசக்கரைப்புறம்நான்குங்கதியுடனடப்பனவரிக ள்.
(இன்னமும்)

விருத்தம்.

இபத்திரள் சிங்கக்கரத்தடிய தனிலெழிற்பெரு மத்தகமிழிந் தே
உபத்திரவத்தினால் வனத்தலஞ்சிவக்க உதிரங்கள் முத்தினோடொழுக் கி
விபத்தினைச்சகிக்க வசத்திகொண்டவைக ளாய்வீறிடப்பல்லு கவினங்கள்
தயித்தன உரோமஞ்சிவித்தன கனைத்துத்தாவின அதிசயமிது வே.

(எதிர்நோக்கி வசனம்.) இதோதென்படுகின்றவன் நம்மாரீசன்கொல்
ஆம், ஓ, இத்தச்சாகரத்தில் கீழ்ந்தெழுந்தவனாய்க் காண்கின்றனன்.

(எங்கனமெனில்)

விருத்தம்.

துகிலெலாம் நனைந்துசொட்டிடப் பாசித்துண்டிக ள்தில்நனிதுலங் க
சிகையெலாம் வெளுத்த துணாமயமாகத் தெரிந்திடக் கண்சி வப்பெய் தி

திகழ்கைகாற்றலங்கள் வெளுத்ததிலிரத்தஞ் சிறி துமிலமலிங் கெதி ரே
புகழ்மலேறந்திரத்தி னடியினிற்காண்பான் பெ ருநாநாடகை புதல் வன்.

(மாரீசன் காரணைப்பார்த்து, ஆச்சரியத் துடன் வசனம்.) அட கரா
ளா, நல்லுயிருற்றனையா, அட அய்யா, கராளா, எனை, இருகத்தமுவிக்கொள்
வரயாக.

(கராளன் வசனம்.) அண்ணா, மாரீசா, தெய்வச்செயலாய் இராமபா
ணத்தினின்றும் விடுபட்டாருயிர்பெற்றீரே, என, கண்ணீர் ததும்ப இருகத்
தமுவிக்கொண்டனன்.

(மாரீசன்.) தம்பி கராளா, யான்மற்றென்னென்று சொல்வேன்.

விருத்தம்.

நரனவன்வில் வளைத்திழுத்து டங்கராஞ்செய்நரணைசை சாவேகத்தொ
னியவ்வம்பே, பரிவுடனிப்பாதகனை யீர்த்துக்கொண்டு பாக்குதெனக்களி
கொள் வித்யாதரத்தஞ்சொல்வே, விரிகடலினிறைச்சல் லலுந்துவெவ்
லாம் வெவ்வடவாக்கினி விழுந்துறவுசத்தம், ஒருசமயத்திவைகளெல்லா
ஞ் செவியுற்றேன்காணுளம் நடுங்குதின்னமு மென்னுயிர்க்கராளா.

(மேலும்) தம்பிகராளா,

விருத்தம்.

என்விழவின் வேகத்தான்மொத்துண்டு பேரொலிசெய் யெழிற்கல்லோலம்
புன்மையுரு திவலைகளாய்ச்சிதறவும் நீர்பிளந்திடக்கீழ்ப் புயங்கலோக த்
தின்னடுவிற் புகுந்தேனை யக்கணத்தன்னீர்வேகத் தெனைமேலாக் கி
நன்மைசெய் ததம்போதியாம் மறக்கற்பாலதன்றன் னன்றிதா னே.

சாகரத்தைநோக்கி, (கராளன்); நன்று நன்று நதிபதியே, நன்று நன்று
சலநிதியே.

கொச்சகம்.

நல்லவன்ம கோத்தியே நல்லவனீ நல்லவன்கா ண்
வல்லவவங் கேச்சுரன்றன் மாபிரதாபப் பயத்தா ல்
சொல்லவனைப் பின்றொடர்வான் ரொல்லையிம்மாரீசனை நீ
சல்லியஞ்செய்யா திரகித்தாண்டனை காண் சத்திய மே.
(மாரீசன்) அனுசயத்துடன், கராளா, யென்சொல்கின்றாய்.

விருத்தம்.

எப்படிவசுவதை கடல்வனகிரிக ளெனைக்கண்டுநடு நடுக்கிடு மோ
அப்படியென்பாற் றசகண்டராஜன் அருமையாய்க் கருணை நாட்டினா ல்

இப்படியினில் யான்றன்ன வறிமுந்திலுமுதாசின னையிருந் து
செப்பியவேந்தர்க் கிடந்தொருந்தானே தீயவெங்களங்கஞ் சேர்க்கின்றேன்.

(கராளன் வசனம்.) ஆ, அண்ணா மாரீசா அப்படிவிளம்பல் வேண்டாம்.

விருத்தம்.

அதிபலசாவி ராமனாயினு மவனையிங் கே
எதிரினின் றுயித்தஞ்செய்தால் யாவரும்ஜயிக்க மாட்டா ற்
இதமுடன் மாயையாலே இனிவெல்ல வேண்டுகண்டா ய்
சதிசெய் மாரீசாசும்மா சஞ்சலப்படத் தகா தே.

(வசனம்.) யாதொரு இராமனைக்கொல்லாமல், இலங்காபுரிக்குத் திரு
ம்புவோமாகில், இலங்கேசன், நமக்கு, வெகுமதிதான் செய்வது, தவிரவும்,
அக்கோசிகளும் அந்தச் சத்திரியப்பயலுடன் வந்து சீதா கல்யாணவிஷயமாய்
அவனது ரூபங்கொண்டிருக்கின்ற, இராவணனுக்கு இடையூறுசெய்வானல்
லவா, ஏன், அம்மனிதருபத்தை இராஜன் தாரணை செய்யப்போகின்றனென்
று, முன்னமே, தாடகையால்ச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றதன்றோ.

(மாரீசன் வசனம்.) ஆம், அதனற்றானே, தொடுத்துவரநின்ற அம்
முனியின்கூட்டப் பிரயாணத்தை முறிக்கவேண்டியதாய் வந்த பிரவிர்த்தி.

(கராளன் வசனம்.) அதற்கு யாதுபாயமெனத் தமது ரூபகம் சிந்தி
க்கின்றதோ,

(மாரீசன்.) சற்றாலோசித்து ஆம், ஆம்.

(கராளன்.) எப்படி.

பொது.

(மாரீசன்) சிங்காரக்கவி.

அன்னவிஷயத்தினிற், கென்னளப்பென்னெனில்
இன்னின்படியெனச், கன்னத்தியம்பினால்.

(கராளன் சிரிப்புடன்.)

சிங்காரக்கவி.

அதிபலகாயன், சதிவினைமாயன்
மதமாரீசீர்க், கிதுவொருமலையர்.

(எப்படியென்றால்,)

கொச்சகம்.

அப்பிரியக்கேள்வி யதனாலுடனனவி ற்
குப்புறவீழ்மாயக் கோலமரயாசீ னை

• பெய்ப்படிவத்தானைப் போய்த்துடர்வானன்னவண்மே ற்
செப்பிமெயற்பெருக்காற் சீர்கூலந்தசீராம ன்.

(வசனம்.) பேஷ், பேஷ், அப்பால் புத்திரசோகத்தால் மோகத்தை அடைந்த தயாதனை, ஆசுவாசஞ்செய்துகொண்டு, விசுவாமித்திரனும் அவனுடன் அயோத்திக்குத் திரும்பிவிடுவான், அப்பால், அம்முனி இல்லாவிடத்தில் மாயாப்பிரயோகஞ்செய்யவேண்டியது.

(மாரீசன் வசனம்.) ஸஹபாஸ், நீ சொல்லுவது யுத்தந்தான், ஆகையால் சிக்கிரஞ்செல்வோம், எவ்விடத்தில் இராமன் முதலானவர் இருக்கின்றார்களோ, அங்கனஞ்செல்வோம்.

(என நடக்கின்றனர்.)

(கராளன், எதிர்நோக்கி) வசனம். ஓ, கௌசிகாச்சிரமத்திற் கரையோஜனே தூரத்தில், கௌசிகீதீரத்திலேயே, அத்தயாதன் முதலினோர் தங்கியிருக்கின்றனர்போலும், அங்கனமன்றோ.

விருத்தம்.

அடிக்கடியிரதப்புரவிகள் கணைப்பால் ஆற்றொலு வனமகிடங்கள் வெடுக்கெனப்புற்றுச்சிசுறிடத்தாக்கி வினங்கிசுருங்கத்தலடிக்க படக்கொடியரவன் கொடியதீயென்னப் பகர்விடங்கக் குபூக்கார முடுக்கினற்காதி மகணதிக்கரையின் முழுதுமேபயங்கரமுளவே.

(இதுவுமது) விருத்தம்.

ஆடகப்பேரித்தொனியினுல்தமாயறியகூன்மந்திகள்களித் து
நாடகம் கடிப்பத்தளமதவகாணறுங்குசந்தின்றுமிழ்க்பள ம்
காடகமுழுதுங்குறைவறநிறைந்துகாண்டகுகௌசிகீதீர ம்
நாடகைச்செற்றான் தங்கிடமிங்கெனச்சாற்றல்போற்றழைக்குதுதா னே.

அடுக்குமொழி.

நேராய்விளங்கின்ற, டேராய்தோவிறைவில்
வாராமன்றங்கிடம், பாராய்மாரீச னே.

(மாரீசன் வசனம்.) ஆம், ஆம், தம்பி கராளா, இப்பொழுதே இவ்விடத்தினின்றும் இராமனைத் தூரத்திற் கடத்திக்கொண்டுபோகவேண்டும்.

(—) (திரை)

விருத்தம்.

வருவழிக்கணைப்பாற் கண்வளர்த்ததை மன்னவன் வருகிறபொழுத ற்
சிரமமதகற்றவரங் கங்கேயினோர் சென்றனர்பாற் செப்பிடாம ற்

சாமுதலில்வினோடொர் வனங்குறித்துத் தனிமையாய் வேட்டைடைநாடி
இருபத்திலுமே தெடுக்கொழிந்தே யேகுமிப்பொழுதி னில்ராமன்.

(வசனம்.) ஆகையால் யானும், எவ்வளவிற்பின்றொடர்கின்றேனோ,
அவ்வளவுக்குள்; ஆங்கங்கே சென்றிருக்கின்ற, இராமப்பரிஜனங்களும் யா
தொரு அரணியபாகத்திற்குப் பின்றொடர்க்கடவன.

(கரளன் வசனம்.) ஓ, இங்ஙனஞ்செப்புவது, இராமனுக்கு, உயிர்ச்சி
னேகிதனான, பிங்ஙனென்ற பிராமணச் சிறுவனோ, அவ்விதமேயாம்.

(மாரீசன் களிப்புடன் வசனம்.) தெய்வச்செயலாய் நமக்கோர், அந்த
ரலாபம், கிடைத்தது, அடதம்பி கராளா.

கட்டளைக்கவித்துறை.

இவன்வனத் தேகுமுனப்பா கராள யெழிவிவன்றன்
றவவுருக்கொண் டெவன்மாயை யினால்வனத் தந்திகைப்ப
டவதியுற்றெ னென்றறற்றிச் சினேகத்தினுசையினு
றக்வலையுற்றத் துடர்ராமனைச் சேர்க்குநி கானிடை யே.

(யானுமே) கொச்சகம்.

காதிமகன் றன்சீடன் காசிபருபங்கலத் து
மேதகுராமன்நிமித்தம் விறகத்துயர்கொண் ட
சீதையைவன்மாயையினுற் சிருட்டிசெய்தின்னவனு ட்
காசரத்துடனினேத்த அப்படியேசெய்வேளு ல்.

(எனச்சென்றனர்.)

(அப்பால்.) வெவொடு தனுவு, மேவு செங்கரத்தி, ராமன் பிரவேசிக்கின்
றனன்.

இராகம் இந்துஸ்தானி பியாகு. ஏகதாளம்.

பல்லவி.

இந்தக்கானமே வேட்டைக்
கேற்றஸ்தானமே.

* அனுபல்லவி.

வந்தகுசிக நந்தனொடு
மைந்தரோடு தந்தனத்தொடு
எந்தை, பொருந்தும்
கந்தவா, ரந்தனி, விருந்
து, வந்தெ, முந்து, வந்தேன்.

(இந்த)

சரணம்.

மெத்தநெருக்கமே	இந்த
விருக்கவருக்க	மே
மத்தகயங்கள், சுற்றுகின்ற	ன்
புத்திற்கோலங்கள், குத்துகின்ற	ன்
வெற்றி, சிங்கத்தி	ன்
சத்தமி, குத்துப, யத்	தை
மெத்த, விர்த்தி, செய்யு	ம். (இந்த)

(இராமன் வசனம்.) ஆ எனது வினாளைசை வியாபித்த இக்கான கத்தில், வெகுசேரம் வேட்டையாடுகின்ற என்னால், விநோத விநோதமாய் பற்பல காசுநிகள் காணப்படுகின்றன.

எங்ஙனமெனில்.

விருத்தம்.

எனதுவிற்குணத் தொனிநிரைவனத்தில் யானைகள்சிறந்ததி நெழுந் து கனமதத்தொடு நடக்கின்றநடையும் கனலெழுசினத்தொடு சிங்க ம் நனிகளத்தினைக் குடிலமாய்வளைத்து நாடிடுகின்றதும் ரும வி இனஞ்சிறைவிரித்து நடனங்கள்புரியுமெழிற் பெருஞ்சிறப்புங் கண்ணுற் றேன்.

(இன்னமும்) இங்ஙனம்.

விருத்தம்.

காட்டகமெங்கும் குவிலையவடிவாய்க் கண்டிடவிளங்கு கின்றனவா ய் மாட்டினின் நிடுவேடுவமுடர் மதித்திடாமகிமைபையுளவா ய் வாட்டடங்கண்ணூர் கடைவிழினோக்கம் வாஞ்சைகொள் குணமுடையன வாய், கூட்டமாய்ப்பயஞ்சேர் மானினச்சலனக் கோலமாவழிகள் காண்கி ன்றேம்.

(ஆசையொடு)

கட்டளைக்கவித்துறை.

மனத்திவிதாசுல மான்றிரட்ப் பார்வைம னோக்கியமா ம் நினைத்திடுகின்றனன் அதனிணுமோங்கன் னேறிழை மா ன் கனத்த தனத்தினட்ப்பு மகடன்சுழற் கண்ணிணையி ன் இனித்திடெழிற் பெருநோக்கங் கண்மிக்கவுமெற்ற மென் றே.

(—) (கிரா.)

(வசனம்.) ஆ, ஆ, அந்தோ, அந்தோ, அருமைகண்பனே, ஆருயிர்ச்சகராமடந்திரனே, யான் அனியாயமாய், ஹதமாய்ப் போயினேன் ஹா கஷ்டங்கஷ்டம்.

(இராமர்) சேட்டு (பரபரப்போடு) வசனம். ஒ, ஒ இதுவென்கொல், ஜனஸஞ்சாரமில்லாத இவ்வருங்காணில், என்னைநோக்கிப்புலம்புகின்ற ஒருமனிதனுடைய தினச்சுறம்போற் கேட்கப்படுகின்றது.

என, சீனையுந்தனுவுங் காட்டெழிற்கரத்தனாகக் கடுக்கெனவெழுந்து, நடக்கின்றான்.

(—) (அடுத்தகிரா.)

ஆ! ஆ! (வசனம்.) கஷ்டங்கஷ்டம், துஷ்டமதகஜத்தின் துதிக்கரத்திற் கட்டுண்டு, ஆவி துடிக்கின்றேன் அஃனென்னை யிழுத்தடிக்கின்றது, ஹ, ஹ, கஷ்டங்கஷ்டம்.

(இராமர் எப்படி! வசனம்.) பிங்களனுடைய சப்தம்போற்கேட்கப்படுகின்ற தென்கொல் என, விரைவில், நடந்துகொண்டு, அட்ட, கஷ்டங்கஷ்டம்.

விருத்தம்.

பிரியமுளாரச்மைப்பிரிந்து நவவேட்டையின் விழைவாற் பெருங்காட்டே ஹமொடு நிற்கின்றேன்பாற் சீகிரத்திலொருச்சுறையத் தேடிவந் தபரிவுளவெம்பிங்களனைக் காட்டானே சுண்டையெனும் பருத்ததண்டக் கரமநூல்மெய்சுற்றிக் கொடியகத்திற்கெருதந்தோ கஷ்டங்கஷ்டம்.

கஷ்டங்கஷ்டம்.

(—) (அடுத்தகிரா.)

தரு இராகம் ரீ திகளனே.

பல்லவி.

ஐயய்யோ அனியாயம், ஹரோ ராமா

(அய்ய)

அனுபல்லவி.

மையவனத்தினில் வந்ததபாயம்

செய்வதறியேனுபாயம், என்னமாயும்

(அய்ய)

சரணங்கள்.

காடைபிடிக்கப்போய் கக்கரப்பட்டாற்போ	லே	
கருதிவனவேடிக்கை காணவந்தொருக்கா	லே	
சாமெதகரியின் கைக்குளகப்பட்டே	னே	
தப்பவழிகாணேனே, பிங்களன்றா	னே.	(ஐய்ய)
தவமிருந்தெனைப்பெற்ற தாய்சகிப்பா	ளோ	
தந்திக்கிறையாய்வந்து சார்ந்திடுநா	ளோ	
எவனின்றெனெதர் முண்டமெனமுனைத்தா	ளே	
ஏன்னசகுனப்பலளே, விதிதா	ளே.	(ஐய்ய)
சுகனேபென்றுயர்கண்டால் சகித்திடாய்நீ	யே	
சமையத்திலெனைத்தேடித் தவித்திடுவா	யே	
புகழுடையோய்வெட்டை போதாதோயெங்ங	னே	
போயினையோயிங்ஙனே, மயங்கினே	ன்.	(ஐய்ய)
எழைப்பிராமண்ணென் பிடரியிற்று திக்கையா	ல்	
இருகப்பிடித்தெங்கோ இழுத்துக்கொண்டேருதய்	யா	
நாழிகைஅரைகழித்தாலெனைக் காணலா	மா	
நாயகபலவீமா, அரோரா	மா.	(ஐய்ய)

(இராமர்) இதோ வந்துவிட்டேன், வந்துவிட்டேன் எனநடந்துகொண்டே)

தரு. இராகம் செஞ்சுருட்டி. ஆதிதரணம்.
பல்லவி.

இதுவென்ன மோசம் ஆ தெய்வமே.

அனுபல்லவி.

ததியிற் பிங்களநாசம், சாருமோகிலேசம். (இது)

சரணங்கள்.

இவனையார்வரச்சென்றார் என்வந்தா	ளே	
கவனமில்லாமல்வந்து, கரிபீடனத்திலநொந்	து	
கானந்தனிலிறந்தென், கைவிடுவா	ளே.	(இது)
என்னுயிரையென்கண்ணை கண்ணிற்காண்பே	ளே	
கன்னமதக்கரியின், கையகப்பட்டபோ	தே	
காண்பதேதப்பாதிதே, கருத்தழிந்தேனிப்போ	தே.	(இது)

(என, நடக்கின்றார்.)

(—) (அடுத்ததிரை.)

இராகம் பியாகு. ஆதிதாளம். ஜாவளி.

பல்லவி.

ஏ ரகுராமா, ஏ பலவீமா, ஏழையைக்காத்தருள், ரவிகுலசோமா.

அனுபல்லவி.

பாரபுயாசல, தீரனேகோசலை

பாலா, சிலகு, ஸூலா, லோலா.

(ஏ ரகு)

சரணங்கள்.

நானேவந்தணன், கானகம்வந்தன

ன்

நடுவிற்கரிபீடனத், தால்மிக, நொந்தன

ன். (ஏ ரகு)

இபத்தின்கையகப்பட்டேன், உபத்திரவமேலிட்டே

ன்

இனியெப்படிப்பிழைப்பேன், இறந்திட்டேனிரந்திட்டே

ன். (ஏ ரகு)

ஹ, ஹ, கஷ்டங்கஷ்டம்.

இராகம் இந்துஸ்தான் நவரோஸ். தாளம் ரூபகம். ஜாவளி.

அரவாபரணனையென்றவர்தமெட்டு.

இதுவோவென்விதி, இனியென்னசெய்குவேன், எப்படியுயிருய்வே

ன்

மதயானைக்கிறை, யாகவோ ராமனுடன், வந்தேன்வனந்தனி

லே

வனந்தனில்வந்தாலும், மன்னவன்றன்ஸ்கந்தா, வாரத்திலிருக்காம

ல்

தனந்தனியாயிங்கேன், சார்ந்தேன்விதிவசந், தப்புமோவசக்காம

ல்

தனியாய்வந்துநான், தந்திக்கிறையாகின்றேன், தப்பவழிகானே

னே

அனியாயமாயிங்கே, ஆருந்துணைகானேன், அய்யோஅனாதையானே

ன்.

ஆ, கஷ்டங்கஷ்டம்.

விருத்தம்.

அய்யனேதனயனாசையுடையாய் அதோகதியாகினென்

னை

வெய்யகூற்றன்வாய்வீழ்த்தவோபெற்றாய்வினாந்திடுதவமுறவன்னு

ய்

வையகத்தினிலுயிர்ச்சகராமன்னவென்பால்நின்சினேக

ஞ்

செய்யபக்குவசமையத்திற்பெரல்லாதீமையாய்முடிந்ததென்செய்வே

ன்.

(இராமர்) கருணையுந் தீரமுங்கொண்டு, அஞ்சேலஞ்சேல்.

கவிவிருத்தம்.

அஞ்சலஞ்சலென் னுருயிர்ப்பிங்க

ளா

மிஞ்சவேகத்திதோ மேலிவந்தன

ன்

(என) விறைவில் நடந்துகொண்டு, அகோவகோ, ஈடுதெய்வமறைந்தது கொலோ.

செ. கவிவிருத்தம் பிற்பாதி.

குஞ்சரப்பெருங் குன்றுகடந்ததா ல்
எஞ்சாத் திர்க்கி லக்காகவில்லை யே.

(தனுர்வேகத்தைத்தணித்துக்கொண்டு எதிர்தோக்கி) வசனம். ஆ, ஆ, மதகஜம்காணப்படவில்லையே, அதற்குண்மறைந்திட்டதா, சற்றுநிதானித்து,

விருத்தம்.

இதுநிற்க அம்மதக்கரிபோனவழியெங்கேயெனப்பார்க்கின்றேன்
சதிப்பெற்றவன்புனையிவ்வாறேகிவிடுவிப்பேன் றடத்தைக்காண் ப
ததிகஷ்டமெவ்விதமுமொளிப்பாறைத்தலமீ திலதுவுந்தா னே
துதிபெற்றவண்டொழுங்காரமததானாக்குறியிதறற்றேன் றப்பெற்றேன்.

(என நடந்துகொண்டங்கொருபாளேக்கி),

விருத்தம்.

மருத்தலைத்திடமுளுவாகுலநீர்வஞ்சியின்றரவளமதனுட் ப்
பருத்தவோசைகொளருவிபாய்த்திடக்கூப்பாட்டொடுமுமுருநீர்க்காக் கை
வருக்கநற்கிளர்ச்சிகிளைகளோடுபந்தவடதருப்பொந்தின்வாய்ப்பாந்த ட்
செருக்கினுற்பயங்கொண்மான்களினீலத்திருக்கொளி திகழ்தடச்சிறப் பே

(வசனம்.) ஆகையாலிங்நனமே, மதயானைகொண்டொளித்திருக்கல் வேண்டும், அதனைத் தேடிப்பார்க்கின்றேன்.

(எனப்பார்த்து களிப்புடன் வசனம்.) ஒ, ஒ, தெய்வானையாய், இங்கு காட்டானையின் கையினின்றும் விடுபட்டுப் பிங்களன் மயங்கிக்கிடக்கின்ற வன்போற்றென்படுகின்றான்.

(அப்பால்) பிங்களவேடத்துடன் பாறைத்தலத்தில் மயமுற்றுக்கிடக்கின்ற பான்மையாய் (கராளன்) பிரவேசிக்கின்றான்.

(இராமர் கிட்டவணுகி) ஆ, ஆ, எனதருமை நண்பே, ஆருயிர்ப்பிங்களா ஆயாசம்விடுத்தாச் சுவாஸம்பெருவாயாக.

(என) மேன்முந்தியால், விசிறிக்கொண்டே.

இராகம் தோடி. கண்ணிகள்.

என்னசெய்குவேனென்னசெய்குவேன் என்சினேகிதயிங்க ளா
ஏதடாதெய்வசோதனைகொலோ இப்படிநீமயங்குகிறு ய்

துன்னுனின் முகத்தின்னெழிற் பெருஞ் சோபைகாண்கிலன்றோழ	நீ
சொக்கியுய்போலிருக்கிராயிந்தத்துன்பம்நீக்கடா அன்ப	னே
அப்பனையென துட்புறஞ்சோக அக்கினியெறிக்கின்ற	தே
அந்தமோகம்யெந்தனை வளைந்தது தொந்தறிக்கின்ற	தே
இப்படிமண்மேற்குப்புறவீழ்ந் திருப்பதென்பாலென்செய்ய	வோ
இவ்நடனேமிகக்கவட்டங்கவட்டம் யேங்கியேங்கினானைய	வோ.

(கராளன் தன்னுள்.) இராவணேசுவரனுக்கிதமான காரியம் யாதோ அதுவேயாம்.

(வெளிப்படை.) கண்களை மிகப்பிரயாசத்தினால் விழிக்கமாட்டாது விழித்துக்கொண்டு, ஆ, என்னுயிர்ச்சகன் ராமபத்திரனா,

(இராமர்.) ஆம்.

(கராளன்.) ஆயாஸந்தெளிந்து.

விருத்தம்.

என்னுயிர்ச்சகனே ராமா இவ்வடவியினில் நீசெ	ய்
நன்னய வேட்டங்காண ஆவலாய் நாடிவந்	த
என்னைவெம்மத மாதங்கம் இடைவழி தனிற்றுடர்ந்	து
மென்னியைச் சுண்டஞ்சுற்ற வேதைசெய் திட்டதந்	தோ.

(அப்பால்)

கலிவிருத்தம்.

துங்கனின் ஞணிவன்றொனி யொப்பாக ஓ	ர்
சிங்கநாதஞ் செவிப்புலன் சேர்ந்தி	ட
இங்கெனைக் களைகொண்டிடத் தள்ளிவி	ட்
டெங்கேயோ ஒளித்திட்டது யானை	யே.

வசனம். யானே களைப்புற்று வீழ்ந்தனன், மேல் ஒன்றுமறிகிலன்.

(இராமர்) வசனம். ஆகையால், நினைக்கின்றேன், எனது நாணேசையால் சிங்கத்தின் கர்ச்சனையென்று நடுக்கங்கொண்ட அம்மா தங்கத்தின் கரத்தினின்றும் தெய்வாதீனமாய் நழுவினாயென்றே நன்று, நன்று, பிங்களா.

கலிவிருத்தம்.

நல்ல காலங்கை நாகத்திடஞ் சலா	ம்
அல்லல் நீங்கினை அவ்வருளத்த	ரு
பல்லவத்தின் குளிர்பிழற் பாங்கிரு	ந்
தொல்லை நின்களைப் பொழிக்கலாகுமா	ல்.

ஜானகிபரிணயநாடகம்.

(கராளன்) சிங்கராக்கவி.

தாட்டிகராகவ, வேட்டமதால்வரும்

வாட்டமுமிங்நனம், ஓட்டிடவொக்குமால்.

எங்நனமெனில்.

விருத்தம்.

தருவின நெறுக்கத்தாலே தனிக்கறுப்படர்வ னுத்த ம்
பெருகின்ற தெதிர்ப்பிற்பூத்த பீடுதாமரைப் பேரா ரே
விரிமலர்க் கந்தத்தோய்த்து மிகக்குளிர்ந்தனில மே வி
பருவமாங் குயில்கள் சத்தம் படித்திடப்பரவு திங் கே.

இராமர் அடுக்குமொழி.

ஆம் ஆம் அரணியமி தில்வகுளத், தருநிழல்ரமணீயம்
பரிசனம்வருமளவும், சரஸமதாயிருப்போம்.

(கராளன் தன்னுள்) மாரீசன் வருமளவும், எனவழுத்தல்வேண்டும்.

(வெளிப்படை) அவ்விதமே செய்வோம்.

(இராமர் வசனம்.) ஓ ஸரஸ, ஸல்லாப, உல்லாஸ, நேசனே, நின்னை
இங்நனமாயினும், உயிருடன் காணப்பெற்றது தெய்வச்செயலேயாம்.

என் (அங்நனமன்றே)

விருத்தம்.

என்னுயிர்ச்சக நீ இலயெனிற் சனகனெழிற் கனியின்கரம்பற்று ம்
நன்னயசபமெற் கெய்துங்கொல் நழுவினதுவன்றே வதுநிற்கநிற் க
நின்னுடைமரணத் தினில்வருதுயரம் நிகழ்த்துமென் னிதயமன்மத்தை ப்
பின்னமதாகப் பிளந்தெரியாது பிரியுங்கொல் பேசிடாய்நண் பே.

(கராளன் தன்னுள்) வசனம். இப்பையலிராமனும் அத்தையலர்க்கர
சியின் திருக்கரம்பற்று மஹோற்சவத்தைத் தெரிந்துதானிருக்கின்றான்.

(வெளிப்படை) ஆ, எனதருமை நண்பே, அங்நனமன்று.

விருத்தம்.

என்னுரு சோகத்தால்நீ எழிற்சனகியை வேட்கா து
சொன்னவாய் மொழிப்படிக்கித் தோகையை வெறுப்பையாகி ல்
உன்னது மோகத்தாலே உயிர் தவிர்ப்பாளல்லாம ல்
இன்னிலத் திருப்பாளென்றே எண்ணுராய தேதிரா மா

(இராமர்.) ஆசையுடன், ஓ எனதாசை நேசனே.

அடுக்குமொழி.

என்னிடம்நீசொல், அன்னகாசிபன்
பன்னிடுவார்த்தை, நன்னயமெய்கொல்.

விருத்தம்.

சனகிதன் னேறிற்சித்த சன்சதிரயுன் றன்னை க்
கனவெனுங் சபடத்தாலே காட்டிடவெழிலைக் கண் ட
தினமுத லவண்மயங்கிச் செந்தளிர்ச் சயனந்தோய்ந் து
மனமகிழ் சகியர்தேற்று வார்த்தைகொண் டெய்கின்றாளா ல்.

(என்றே)

கராளன், செவிஊ வேறுசாய்த்து.

(தன்னுள்) வசனம். அடட ஏன் இன்னமும் மாரீசன் வரவுகாண்கி
லேன், (எனச்சிந்திக்கின்றனன்.)

(இராமர்.) பிங்களா, நீ என்முன்னுரைத்த, அக்காசிபன்சொல், மெய்
மொழிகொல்.

என, திருபவினவினன்.

(கராளன், வெளிப்படை.) ஆ, காசிபனென்பவன் யாவன்.

(இராமர் வசனம்.) ஆ, நினைவுகெட்டனையா, யாவனொருவனைக்கொள
சிகமுனிவரின் சீடனென்றுன்னொ லென்பாலுறைக்கலாயிற்றே, அவனை
மறந்துவிட்டனையா,

(கராளன்) பயமும் நடுக்கமுங்கொண்டு (தன்னுள்) வசனம். அகோ
வகோ, தீவினைவினோந்தே, ய்தென்னமறதி, யாதொருமாரீசன்பாற்சென்றி
ருந்த மனத்தனாய், ஆரம்பிவித்தகாரியத்தில், தகவல்த்சப்பாய், மறதியினால்
மதிமறந்துறைக்கலாயினேன். நல்லதிருக்கட்டும்.

(வெளிப்படை) அவனையார் மறந்தது, பின்னையோவெனில்.

கவிவிருத்தம்.

கயத்தின் கைக்குளாய் நொந்தவென் ஞாபக ம்
பயத்தினுற் பரிபோச்சுதன் பாமி க
ஐயத்திலோங்கிய சிற்றச்சிலை சமு ம்
புயத்துமன்னவர் போற்றுபுர வ லா,

வசனம். ஆயின் அக்காசிபன் சொல்லிலுங்களங்கமுண்டோ.

(கேட்கக்கடவாய்)

விருத்தம்.

செந்தளிர்ப் பஞ்சுணை பங்கயத்தண்டினஞ் செங்கைத்திருப்பணி யே
 சிந்தைகுளிர்ந்திட நின்றபுகழ்க்கேட்டுதல் திவ்வியசங்கீத ம்
 உந்தன் நிருநாமமோது தலன்னவளுட்கொளும் போனாக் மே
 இந்தவிதமெழிற் சுந்தரியின் நெசை யென்னென் றியம்புவ னே

ஓடி விருத்தம்.

அன்னத்தாவிகொண் மெத்தையிருந்தும் அருணைப்பல்லவ மெத்தையதா க
 சொன்னச்சுடர்வளை மிக்கவிருந்துஞ் சொன்னுளங்கைக் கங்கணமா க
 உன்னர்க்ககமகிழ் கீதமிருந்தும் உன்புகழ்க்கேட்டுதலே இசையா க
 மன்னப்பெருவை தேகியுளுலே வாடுகிரளுள்வ்வா றுரைசெய்வே ன்.

(இராமர்) தன்னுள்,

அடுக்குமொழி.

ஹ ஹ, கன்னிகல்யாணியாள், என்னிமித்தத்திலோ
 துன்னுமித்துயர்க, டன்னையுற்றாளரே.

(வெளிப்படை) வசனம். என்காதலுக்குகந்த சினேகிதப்பிங்களா, யீதெ
 ன்ன பரிகாசம்.

(கராளன் தன்னுள்) வசனம். எனது பிரவிர்ந்திக் கனுசரணையாயி
 ருக்கின்றதவனது மனோவிர்ந்தி.

(நிரம்பச்சந்தோஷம்) நல்லதிருக்கட்டும், யானிவ்விதம்புகல்கின்றேன்.

(வெளிப்படை) தொடர்மொழி, ஓ எனதாவலுக்குரிய நாவலநண்ப
 ராமநாயகனே, நினக்கென்னுரையிலும் நம்புதலில்லையா,

(இப்பவும்) நின்னினைப்பினால் அந்நேரிழையாள் காமவெக்கைக்காற்
 ருது, இளந்தளிர்ச் சயனத்தில், சயனித்துக்கொண்டிருந்து வருந்துகின்ற
 னளென்றறிந்துகொள்.

விருத்தம்.

குளித்திடாள் சந்தமப்பாள் குழல் மலர்மால சூடா ள்
 களித்திடாள் விளையாடா ணற்கன்னியர், வதனம் நோக்கா ள்
 தளிர்க்கர தலத்திலவைத்த முகத்தின டாரைக்கண்ணு ள்.
 வெளுத்து தடுவருயிர்ப்பாள் விழித்துக்கொண் டிருக்கின்றோ.

வசனம். ஓ மித்திரகுலசிரோரத்தின ராமபத்திரனே, நின்னினைப்பி
 னால், அநிமையற்கொண்டு, இன்னமும், அம்மடநல்லாள், மிகமிக வருத்தப்
 படுகின்றனள்.

தரு. இராகம், செஞ்சுருட்டி. வகதாளம்.
பல்லவி.

நான்சொல்லக்கேளாய் ரகுநாயகா.

அனுபல்லவி.

தேன்சொல் சீதாதேவி தியக்கமயக்கமெல்லாம்.

சரணங்கள்.

கனவிலுனை மன்மதனுங் காட்டி
கருப்புச்சிலையிற் கணை ன்பூட்டி
அனவரதமெய்திட வென்பிராட்டி
அதிகமையற்கொண்டு சீமாட்டி
அல்லும், பகலுமுனை, யல்லால், நினைப்புவே, நில்லாள், மயங்குசெய்கை,
எல்லாந், தெறிந்தமட்டும் (நான்)

மையலினி நான்சகியேனென்பாள்
மதிசடுவனலோ வகியேனென்பாள்
அய்யய்யோ யென்செய்வேன் சகியேயென்பாள்
அனிலனல்லத்தென்றல் அகியேயென்பாள்.
அங்கந், தனிற்புணிரீர், கந்தந், களைச்சகிகா, னெங்குந், தடவி
வீ, சங்க னெனப்புக்கல்வள். (நான்)

மயங்கிக்கிடப்பா னொருசமயம்
வாய்துறந்தரற்றுவ னொருசமயம்
பயந்துநாணடைவ தொருசமயம்
பிராணவலவாவென்ப தொருசமயம்
பாலும், பழமுமா, னாலும், கசக்குதென்பன், மேலும், பசந்த
கிரு, காலும், சர்ந்ததென்பான். (நான்)
(இராமர்) தன்னுள்.

விருத்தம்.

சந்தியானது சந்திரகிரணுத்தாற் சாகரந்தளம்பிட வலைக்கு ம்
அந்தவாரென தாருயிற்றேழுன் அறைதருவரிசை இம்மொழிகள்
கந்துலாங் கரத்திருணிற்சுத்திலங்கு நாயகன் சேயெனப்பிறந் து
வந்தமானதன லெனதுளத்தை மயங்குற வலைக்கின்றமா தோ.
(கராளன்) வசனம். இன்னமும் அக்காசிபனாள் மற்றென்றும் வருத்த
தலாயிற்று.

(இராமர்.) (அஃதென்னை.)

(கராளன்) விருத்தம்.

குமுதமாமலர்க் கோறகம்விரிந்திடக் குளிர்கந்தம பகரித்து ஃ
சமயமாலை வந்துவலிட யேழையாய்ச்சானகி சஞ்சலக்கண் ணி
நிமிடமாயினு மகல்வரூச் சங்கர்ப்பநின்னா விங்கனசுகத்தா ல்
சுமதிமாதூநன் மதியிவெலார் துலைக்கின்றா ளென்னுத்துங்க ணே.

இராமர். புளகாங்கிதக்கொண்டு தன்னுள்.

கொச்சகம்.

சாரமிகு காரிகையின் சங்கர்ப்பாலிங்க னாய்
யாரமதைக் கேட்டவுடனாசையின் விளைவா ளே
வீரமுள வென்மனது வெடிநெற்றுத் தேங்காய்போ ல்
நேரிற் பிளக்கப்பட்ட நேர்மையெனக் கீறினதா ல்
ஆகையாலிப்பொழுது,

விருத்தம்.

மனதினிலிடை வெளிதுறந்திட மாவிலச்சையுந் தீரமு ம்
எனைவிட்டப்புறம் நழுவுகின்றன வேமுனம்பிர வேசி யா
சினமன்மதனுங் கொடியதாவமுஞ் சேர்ந்துவந்து துழைந்த ன
இனியென் செய்வது சனகிவந்தெனக் கென்றுதான் சுகமீவளோ.

தெ கொச்சகம்.

பொன்மலிவி தேகமன்னன் புண்ணிய குமாரியினு ல்
என்மீதமர் செய்யவென்றே எண்ணினன் கொல்பாவிமத ன்
பன்மலர்கள் தூவிடவன் பாணங்களென்மேல் வீழ்ந்தா ல்
கன்மனத் தானோடு மல்லுக்கட்டுவரா ராகா தே.

தெ கொச்சகம்.

தேன்போலுஞ் சானகியின் செவ்வா யிதழ்நூந் தி
வான்பிறை போலேக மும்வைத்து முலைநெரு டி
மான்போலுங் கண்ணாளுடன் மருவினோய் தீர்ந் து
யான்போதனங் கனுடைக் கருவந்துலைப்ப் டென் றோ.

(கராளன்.) அன்புமிகுந்த நண்பர் நாயகமே.

கவிவிருத்தம்.

வாகனப் பெடைமா மயில்ச் சீதையி ன்
மோகம் யாவுமொழி ந்திடக் கேட்டு மை

நாகம் நேர்புய நாயக ராக வா
முகமா யிருப்பா னேன்மொ ழிருவா ய்.

(இராமர் தைரியத்தைக்கடைப்பிடித்து வெளிப்படடை) வசனம். அட
கேவலம் இக்கன்னியின் பிரஸ்தாபத்தாலென்பயன்.

(கராளன்.) கலீஒன்று நகைத்து.

சந்தவிருத்தம்.

அடைவோடுமுன்பிலணிபணிகூர்விளங்கிமுழையினமுதாமருஞ்சரிதையது
சொற்றாய், நடுவேபெரும்புனகவடையாளவன்பதுடன்நலமாமிரண்டுசெவி
நனிபெற்றாய், கடையேநெருங்கிவெகுதடையேபுரிந்தனையொர்கடலேழீ
மொன்றொருகலைசுற்றும், படிமீ திலெங்கெவர்கள்மதனால்வெலுந்தகைமை
பலியா திருந்தவர்கள்பரிவுற்றே.

(இராமர் இலச்சையுடன் தன்னுள்) வசனம். ஓ, ஓ, என்னிதய சஞ்
சலத்தை இவனுந் தெரிந்துகொண்டனன்.

(அடட, எறிகின்ற கெட்டமனமே என்ன தவிக்கின்றன.)

ஹ, ஹ, இப்பொழுது,

விருத்தம்.

வனப்பினட்பகவான்மானதனியற்றாமாயெப்பாமந்தமயி லை
இனப்படிநனவிந்கனவிலுங்கண்டிலேனெனினு மவ்வவஸ்தையாடனைக்கே
டினித்தவானந்தமற்புதம்சோகமியம்பிடுகுதுகலம்மீ தி [ட்
கனத்தமாவிலச்சையிவைகனென்மனத்திற்கவங்கியேகுழம்புகின்றனவால்.

(வெளிப்படடை வசனம்.) ஓ, ஒப்பில்லாத, உயிர்ச்சக பிங்களா, உனக்
குந் தெரியாததொன்றிருக்கின்றதா, ஆனால், எனக்கு அச்சந்தரி கிட்டிதல்
தூர்லபமென்றெண்ணி, அங்நனமுறைத்தனன்.

(கராளன் தன்னுள் வசனம்.) இவனுக்கவள் விஷயமான ஆசையைச்
சலியாவண்ணம் என்னொற்றிடஞ்செய்யலாயிற்று.

(வெளிப்படடை வசனம்.) ஓ, ஓ, இரகுலதிலகா, நீ இப்படியா நினை
க்கின்றாய்.

அடுக்குமொழி.

இத்தனைசந்தேகமேன், முத்தன்விசுவாமித்திரன்
எத்தனித்தகாரியம், வெற்றியாய்க்கைகூடொமால்.

(வசனம்.) அக்காரியத்தை நிறைவேற்றி வைப்பதற்கு விசுவாமித்திர
மகரிஷியன்றோ பிணைப்பட்டிருக்கின்றனர்.

(இராமர், தன்னுள், இதுவென்கொல்.) பிங்களன் அஸம்பாவிதமாய்
ப்பேசுகின்றனன்.

(வெளிப்படட வசனம்.) எனதருமை நண்பே, யீதெவ்வீரறிந்ததோ,
(கராளன்) தன்னுள், வசனம். இஃதிவனறியான்போலும்.

(வெளிப்படட வசனம்.) ஓ, ரவிகுலராமச்சந்திரா, யான் பேசியதெல்
லாம், காசிபனுரையேயாம்.

(—) (திரை.)

விருத்தம்.

பாநுவாய் வாட்டுகின்றான் பாலியப் பணிக்கரன்றான்
எனய்யாவன்ம மென்மீ திக்கு வில்லோய் முனியேல்
யானினிச் சகியேனம்மா யென்சகிகாள் நளி
வான்மல ரிலயுந்தண்டும் வகையுடன் கொண்டுவாரீர்.

(கராளன் தன்னுள் வசனம்) ஓ, ஓ, மாரீசனுடைய மாயாப்பிரயோக
மோ.

(அப்பால்) மாரீசன் மாயையில் மறைந்துகொண்டவனாய்ப் பிரவேசிக்
கின்றனன்.

இராகம் செஞ்சுருட்டி. ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

மாமாயம் மாரீசமாயம் மாமாயம்.

அனுபல்லவி.

கோமான் ராமனைக் கொல்லநினைத்த உபாயம். (மாமா)

சரணங்கள்.

மிதிவெல்லியைப்போலே சதுரவென்மாயையா லே
மதனவல்லியைச்செய்தேன் மென்மே லே
கதிர்குலராமன்மேல் அதிமயலானவள்போ ல்
விதவிதமாய்ப்புலம்பி மதிமயங்கிடச்செய்தே ன். (மாமா)

சீவிச்சிங்காரிக்க ஏவற்பெண்களைச்செய்தே ன்
தாவிப்பொய்ப்பிதிர் வதத்தாலிறப்பவள்போ ல
பாவனைகாட்டியப் பாவிராமனிறக் க
வேமனல்நிஜமதாய்த் தாவித்திட்டே னே. (மாமா)

(மாரீசன்) விருத்தம்.

சீதையெவ்விதமாய்த்திகழ்கின்றனோவவன்சேடியரிருப்பதெப்படியோ
மாதவனூடையகன்மங்கனெவ்வாரேமாயையாலகிலமுமதுபோ ல்
ருதினிற்படைத்தேன்பினும்பிதீர்வதப்பொய்ச்சொல்லினிற் ஜனகிமாய்வது
போல், பேதமைகாட்டிராமனைவீழ்த்தப்பேரனல்மெய்யதாய்படைத்தேன்.

(வசனம்.) ஆகையால் இப்பொழுது தாடகாவதத்திற்கு பதிலும் இல
ங்கேசுவரனுக்குமனோரதமும் முடிவுபெற்றதுபோலும்.

ஸபாஸ் நிரம்பசந்தோஷம்.

(நாற்புறமும் நோக்கி) ஒ இதோ, இங்ஙனம் இராமன், மாகந்தத்தநீ
நிழலில், மாயா, பிங்களனாய, நம்கராளனால், அழைத்துவரப் பெற்றவன்போ
லுங்காணப்படுகின்றனன்.

(இராமர்) வசனம். காசிபனின் சொல் இங்ஙனமன்றோ.

வெண்பா.

காசிபனீ வேள்விதனைக் காக்கக் கருதினராய்
கோசிக நுண்ணைக் கூட்டிக்கொண்டேக———நேசமுடன்
வந்தன நென்றென்முன் வரிசையாச் சொல்லினது ம்
இந்த வித மன்றோ விசைந் து.

(மாரீசன்) ஆசங்கையுடன் தன்னுள் (வசனம்.) ஒ. இவன், காசிபனோ,
ஏனெனில், யாவனொருவன், இவனால் காசிபனீ யென்றழைக்கப்படுகின்ற
னோ, அக்காரணத்தினாலேதான், ஆனால் இவனுக்கிப்பிங்களவேடமேற்பட்ட
தெப்பயன்கருதியோ) நல்லதிருக்கடும், இப்பொழுது, யானோ, இதோ
அடர்ந்து நெருங்கியிருக்கின்ற கதலீவனத்தில் மறைந்திருந்துகொண்டு எல்
லாம் அடைவே தெரிந்துகொள்கின்றனன்.

என மறைந்திருந்து கொண்டனன்.

(கராளன்) தன்னுள் வசனம். யாகரக்ஷணைக்காக, அழைத்துக்கொ
ண்டுபோவது நிமித்தமாகவே, கௌசிகன் தன்வரவு, என்றே, நிச்சயமாயிவ
னெண்ணியிருக்கின்றனன்.

(வெளிப்படா) தொடர்மொழி.) கண்ணிற்கிறந்த, கருத்திற்குகந்த
காதற்சினேகித, காசுற்ச, ராகவா, இங்ஙனங்கழறுதல்வேண்டா.

அடுக்குமொழி.

மாதவமுனிவராம், காதிபுதல்வரின,
சுதிதுவாகுமால், ஒதிடத்தகுதிக்கால்.

ஜானகிபரிணயநாடகம்

(மாரீசன்) கேட்டு பயத்துடன் (வசனம்) ஆ ஆ, நன்குணர்த்தலாயிற்று, காசிபனீ யென்ற பதப்பிரயோகத்தை ஆக்ஷேபித்த இப்பையலால், இவனுக்கு இப்பிங்கள வேடதாரணம் அக்கொளசிகனது கபடமென்றே நன்குணர்த்தலாயிற்று.

ஆகையால் நினைக்கின்றேன், காசிபவேடத்தினால், வஞ்சகஞ்செய்யப்போகின்ற, என்னைக் காண்பித்துக்கொடுக்க, அக்கொளசிகனுடைய, ஆரம்பமென்றே.

(மாரீசனுடைய மாயாசிருஷ்டியில்.)

2-வது (—) (திரை.)

(வசனம்.) சகி, தாமரையிலை, தாமரைத்தண்டு, தாமரைமலர்கள் இவைகள் விரைவிற் கொய்துகொண்டு வந்தனன்.

(இராமர் வசனம்.) அடடா, ஈதென்ன, தென்பக்கத்திலோர் திவ்விய ஆலாபம்போற் கேட்கப்படுகின்றது. இதுவென்கொல்.

(கரானன் சுற்றிப்பார்த்து (தன்னுள் வசனம்.) இம்மட்டிலும், காசிபவேடதாரியான, நம்மாரீசனே, தென்படவில்லை, ஆதலாலிது அவனது மாயாப்பிரயோகமென்று, நினைப்பதற்கிடமில்லை.

(வெளிப்படட வசனம்) ஒ, இராஜகுமாரா, இஃது இருண்டகாட்டுப் பிரதேசமாகையால், ஏதேனும் வனதேவதைகளின் விளையாடலாயிருக்கலாம்.

(மாரீசன் வசனம்.) இவன் நிச்சயமாய் காசிபனேயாம், அதற்கேதும் ஐயமில்லை, எங்ஙனமெனின், எனதுமாயையென்றறிந்த, இவனால் இது ஜானகிபரிஜனூலாபமென, எங்ஙனம் சாற்றப்படவில்லையோ, அங்ஙனமேயாம்.

(சற்று நிதானித்து) வசனம். எங்ஙனஞ்சென்றனனே, நம் கரானனென்று, என்மனந்தவிக்கின்றது.

அந்தோ, அந்தோ.

விருத்தம்.

பூசல்ராமனை யுபாயப்போக் கிலேகூட்டி வாவெ	ன்
றேசில புகன்றனுப்பித் தேன்கராளனைக் காணே	னே
தோசிகன் கண்டாக்கன் கொல்லென விளையான்சி	றி
நாசமேசெய் திட்டான்கொல் நாடுனென்று மறிகிலே	னே.

விருத்தம்.

பிங்களவடிவம் புனைந்தகராளனைப் பிடித்துக்கொண் டிலக்குவன்வஞ்சம் இங்கியற்றவோ வேடமாறாடி எய்தினையினி விடேனென் றே

துங்கவன்பகழி யாலுயிர் துலைத்தான் தூய்முனிகெள சிகன்சொல்லா . ல்
சங்கையென்றிலை யென்செய்வேனடடவென்றம்பிரீயெங்கடாசார்ந்தாய்

(இது நிற்க) வசனம். இவ்விருவரும், இராமனும் காசிபனுமேயாம். மாயையாலிவர்களை, ஹதஞ்செய்கின்றேன், அங்நவமாயின், சுபாகு கராளர் களின் துக்கசாந்தியதாகும்.

(இராமர் வசனம்.) ஓ, ஸரஸஸல்லாப, உல்லாசநேசனே, தழை, குழை, செறிந்தசெடி, கொடிபடர்ந்த இந்தக் கொம்பினங்களின் மறைவினி ல், மறைந்துசென்று என்னென நோக்குவாம், என வில்லுஞ்சரமும் விளங் குகரத்தையு எழுந்து நடக்கின்றனன்.

(கராளன்.) ஊல்லதென்று பின் நடக்கின்றனன்.

(மாரீசன்) விருத்தம்.

திடம்பகிணையும் வில்லும் செய்யதாமரைக் கரத்தி ன்
இடங்கொண்ட யெழிவிராமன் யெறிதரு விடத்தைச்சிந்து ம்
படங்கொண்ட நல்லகுட்டிப் பாம்பெனவெனக் கிப்போதி ல்
அடர்ந்திடு பீதியோடு மாயையுந் தருகின்றானு ல்.

(வசனம்.) நல்லதிருக்கட்டும், இவனுக்கென் மாயாவிலாஸங்களைத் தோன்றச்செய்கின்றேன் என, தியானஞ்செய்கின்றனன்.

(இராமர் எதிர்தோக்கி) வியப்புடன்.

இராகம் காபி.

கண்ணிகள்.

விரகமாதூயி திற்புறண்ட விதம்போற்றோணு	தே
சந்தணங்கள் ரசங்கள் வற்றித்தானுலர்ந்து	தே
சையைநடுமையமீ தில்த் தானு திர்ந்து	மே
அஞ்சனங்கலந்தகண்ணீர் அதிப்பிரவாக	மே
அண்டையில்வடிந்த தடையாளமாகு	மே
கஞ்சநாளஹாரமெல்லாம் ககங்கிவாடி	யே
நானு துபார்நாலுபுறந் களிவந்நாடி	யே
இளந்தளிர்கள் புழுங்கிவெம்பி யேன்றவண்ட	தோ
எவளுடையசந்தராங்கம் யி திற்புறண்ட	தோ
விளங்கு திந்தவிதம்பலவ விசிப்புமாத் திர	ம்
மெத்தவும்வியப்பதாக மேவும்நேத்திர	ம்

(கராளன்) வெண்பா.

கொல்லனங்க வாதையினால் கொம்பீனையாரே வொருத்தி
பல்லவ யிப்பாயற் படுத்திருந்து—மெல்லெனவே
நம்முடைய சத்தமதை நாடியொளித் தனளா ல்
கொம்மை முலையாள் வெட்கங் கொண் டு.

(—) (அடுத்ததிரை.)

இராகம் கமரஸ். ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

மையல்சகியாமலே மிகமயங்கிருளாடி. (மையல்)

அனுபல்லவி.

கொய்யும் மலர்சொரிந்தென் கையஞ்சலித்தேன் சகி. (மையல்)

சரணங்கள்.

சந்தணம்பூசினேன் சந்ததம்வீசினே ன்
எந்தனானமட்டும் தகுந்தபிரயாசைப்பட்டி ம். (மையல்)
தாமநானங்களை தையறன் ஸ்தனங்களி ல்
கேடமுண்டாகும்படி செவ்வையாய்ச்சேர்த்துவைய டி. (மையல்)
தளிரில்பன்னீர் தெளித்து தையல்மேலொட்டவைத் து
குளிரும்படிசெய்தாலும் குழைந்துவாடுதானாலு ம். (மையல்)

(இராமர்.) பிங்களா நன்குரைத்தனை.

(கராளன் தன்னுள்) வசனம். இஃதென்ன ஆச்சரியமாயிருக்கின்றது
ஒருக்கால், நம்மாரீசன் எங்காயினும் சற்று மறைந்திருந்துகொண்டெய்கி
ன்ற மாயாப்பிரயோகமோ, அல்லது, ஏதார்த்தமானதுநானே இருக்கடமும்
பார்க்கின்றேன்.

(வெளிப்படை) அடுக்குமொழி.

உற்றசினேகித, வெற்றியிராகவா,
சற்றுநடந்திடில், மற்றதுவெளியாம்.

(இராமர்) வசனம். நன்று, நன்று, அவ்விதமெய்வோம் என, பத்
தடிநடந்து, எனதாசைக்குகந்த நேச பிங்களனே, இவளார் ஒதுது.

வெண்பா.

செய்யகலை யுடுத்தித் தேமற் பருத்தமுலை த்
தையலிவ ளாரொருத்தி சார்கின்றான்—கையினி லே

மாத்தந்திக் கோடொடித்த வாறென வெண்ணைமொ டு
 பூத்தொளிர் அசோகலதை போ ல்.
 (கராளன் சோகத்துடன் தன்னுள்.)

கொச்சகம்.

என்றமயன் மாரீச னிங்குவரக் காணே னே
 ஒன்று நினைக்கின்றேன லுருவத்தாற் காசிபனா ய்
 நின்றவனைத் தானறிந்து நிகழ்த்து மிலக்குமனா ல்
 கொன்றுவிடச் செய்தன னக்கோசிகளுங் கூற்றனென் றே.
 (வசனம்.) நல்லதிருக்கட்டும், இப்பொழுது விதனப்பட ஸமயமன்று.⁴

(வெளிப்படை) கவிவிருத்தம்.

பரகளத் திரப்பார் வையென் பய ன்
 நரகம் வீழ்த்த லல்லாது நல்ல தோ
 சரகர தலசாமி தள்ளு ம ற்
 ரொருககுப் பினைப் பார்தி யுத்த ம.

(வசனம்.) அன்றியும், பரிஜனமுந் தேடப்போகின்றது, ஆகையால், வேறுபக்கந்திரம்புவோம்.

(மாரீசன் சோகத்துடன்) வசனம். இவன் நிச்சியமாய் காசிபனே தான், அதற்கேதும் ஐயமில்லை.

கவிவிருத்தம்.

இப்படித் திரும்பிடும் ரகு குமார னே
 அப்படி யிழுத்தவ னாசை மாற்றலா ல்
 செப்பிடு காசிப ன்ருன் சந்தேக மோ
 எப்படி யாவ திவன் மனமீர்க் கிறே ன்.

(என, தியானஞ்செய்கின்றனன்.)

(இராமர்) வசனம். ஆசைக்குகந்த, றேச பிங்களனே, இவ்வற்புதக்கா க்ஷியை, அருமையாய்க் காண்க.

விருத்தம்.

புதுமைலீலா வரையிதுபார் பொற்கதல்குழ் தாழ்விதுபா ர்
 இதனுக்கருகி விலங்குகின்ற யெழிவ்ச்சேர் நளினைதயிதுபா ர்
 சதிர்கொள தன்சமீபமதில்த் தழைத்தமா கந்தத்தடிய ல்
 மதுரம்பொழியும் வண்டொலியின் வளப்பநிகுஞ் சமிதுபாரா ய்.

(வசனம்.) ஹ, ஹ, அதிகோமள ரமணீயமான இந்தப் பிரதேசங்களி
லிருந்துதான் இக்குமரியாள் குளிர்ந்த மிருணானங்களைக் கொய்துகொண்டு
வருகின்றனள் போலும்.

(கராளன்) வசனம். இந்த ஸம்விதானம் (அதாவது) ஜோடனை அதி
ரமணீயமாயிருக்கின்றது, இதை வளைந்து பார்க்கின்றேன்.

(என திரும்பினன்)

(மாரீசன் கர்வத்துடன்.)

அடுக்குமொழி.

வாடாகாசிப, மூடாஅடகுடி,

கேடாநின்னுயிர், ஓடஅடிக்கிறேன்.

(வசனம்.) பயலே, இன்றிம்மாரீசனுக்கிறையாகமுடியப்போகின்றாய்.

(—) (அடுத்ததிரை.)

இராகம் நாநகரமக்கிரியை. ஓரடிவைத்து மற்றோரடி என்ற மெட்டு.

கண்ணிகள்.

பொல்லாதுகாமம் கொல்லுமென்பாரது பொய்யன்றுநிசமா	மே
மெல்லியற்சகியின் அல்லல்விகாரம் மெத்தப்பெரிதா	மே
மாத்ரிவளங்கம் போதெனவாடுதே மதனச்சுரத்தா	லே
வதடியினிப்பொருக்கா துதிற்செய்வதென்னே இனிமே	லே
எள்ளினையிவன்மே லள்ளித்துவிடில் எல்லாம்பொறியு	மடி
வின்றாவதென்னே வெண்ணுளங்களும் வெம்பிக்கறியு	தடி
கந்தமிஞ்சிதச் சந்தணரசத்தாற் காமத்தீயாரா	தோ
பைந்தொடியிவண்மெய் நனைந்திடவூற்றடி பார்ப்போம்சுகம்வாரா	தோ.

(கராளன் தன்னுள்) வசனம். மதுரமாகியபெண்களின் மொழிபோல்
விளங்குகின்றன, கிட்டி வளைந்து அதைப் பார்க்கின்றேன், அட்ட, அதை
ஏன்தான் பார்க்கின்றேன்.

கலிவிருத்தம்.

வஞ்ச மாயையில் வல்ல மாரீசனா ம்
எஞ்ச கோதரன் றன்னை யிழந்ததி ல்
சஞ்சலிப் புறுகின்ற தென்றன் மனம்
மிஞ்ச தைரிய மெங்ஙன மேவிடு ம்.

(வெளிப்பட.) ஓ, கதிர்குலசோம, காகுஸ்ஸராமா

இவ்வகிரமணீயசத்தம், யாதெனக்காண்குதி.

(இராமர் கிட்டவணுகிநோக்கி) பிங்களா, ஓ, வசனம். இவர் யாவர். ஸமானவயரூப ஸம்பன்னர்களான திவ்வியமங்களை காத்திரக்கன்னியர் இவர் யாவர் கொல்.

(அப்பால்) தளிர்ச்சயன மாயாசீதையும் சகியர்களும் பிரவேசிக்கின்றனர்.

கவிவிருத்தம்.

(ஒருத்தி)

சலசலோ சனிதையல் நோகா வணம்

இலைச ரோருக மெடுத்து வீச டி

(மற்றொருத்தி)

கலச மாமுலை காயுதம் மாகுளி ர்

நலசந்தக் குழம்பூற்றுவை நங்கையே.

(கராளன் நோக்கி தன்னுள்.)

கவிவிருத்தம்.

நிகரில்வன்னமின் நேரிழையார்கொலோ

புகழுஞ்சீதையின் பொன்னுடற்றாங்கியே

மிகவுங்காம விகாரத்தைமேவலா ல்

தகுமார்சன்றன் ஜரலமாயங்களா ம்.

(இருக்கட்டுங்கண்டறிகின்றேன், வெளிப்பட.)

கொச்சகம்.

இன்னவர் மனேக்கியர்கள் யாவர்கொலோ யெழின்மிக்கா ர்

பொன்னுலக மின்னார்கொல் புயங்குலப் புவைய ரோ

இன்னிலத்தி லீலைசெய்ய யிளமைத் தருணியரா ய்

நன்னயவேள் ஜயக்கொடிக னாடினவோ கான்றியே ன்.

(இராமர் அதிவியப்புடன்) வசனம். ஆ, உத்தமசினேகித, சத்தியபிங்களா, திவ்வியமங்களாகிரிதியர்களான, இவர்களின் மத்தியில், ஓர் ஜீவரத்தினம்போலும், ஓர் கன்னிகாமணியைப் பார், அடட, என்னென்றுரைப்பேன்.

சிங்காரப்பத்தியம்.

வானே அறியினமோ வரிசைச்சைவலமோ இம்மங்கைசிகாமணியின் வாசக்

கொண்டை

மாளேநீலோற்பலந்தாளே வானோவேலோ மாரன் நன்பாணமோ விழிகள்

கெண்டை

மீனேவிதழ்பவழந்தாளே இவள்வசனம் மேலுலகத்தமுதமோ நளினத்தன்

டைத்

காளேகையாயன்செய்தாளே இவடனங்க டாளவாத்தியமோ பொற்குட

யிரண்டைத்

தானேகற்பித்தானே யிடையுமிலையோ
சங்கிலிப்பின்னலோ மயிரொழுங் கோ
வானரம்பைகளோ துடைசந்தர் னே
வஞ்சியிவளின்னா ளென்றறிகிலேனே.

கட்டளைக்கவித்துறை.

வந்துந்திமேகமதைநீக்கிவிட்டிட்டவான்மடித் தே
சந்தந்தழைக்குஞ்சாரஞ்சமைந்துதளிர்ச்சயன த்
திந்தத்தவத்திலிருக்கின்றதேயிந்திராணிகொ லோ
எந்தன்மனத்தையிழுத்திடவந்தயிவ்வேந்திழை யே.
(இல்லாமற் போனால்.)

கட்டளைக்கவித்துறை.

நொந்திங்ஙனம் வந்துநேரங் கழிக்கின்ற நுண்ணிடையாள்
கந்தந்தரும் பூங்குழனாரி பாகன் முக்கண் ணனழ ற்
சிந்துங்குளோத்தத்திலநாயகன்றன் னங்கந்தீயந்ததெண்ணி ப்
பந்தங்குலைந்து பரதவிக்கும் ரதிப்பாவை கொ லோ.

இராகம் காபி. ஆதிதாளம்.

மாயாகானி என்ற வர்னமெட்டு.

பல்லவி.

ஆரோ இந்தமோகளுங்கி ஆரோ அறியேன்.

அனுபல்லவி.

ஆரோ எந்த, ஊரோ என்ன, பேரோ அறியேன், பிங்களா. (ஆரோ)

சரணங்கள்.

இடையழகும்விழிக் கடையழகும்	இவள்
உடையழகுமெனையுருக்கு	தே
துடையழகும்பின்னற் சடையழகுமென்னா	ற்
சொல்லவசமோடா, பிங்க	ளா. (ஆரோ)
வஞ்சியிவள்வீரகம் மிஞ்சிமிகவருந்	தி
துஞ்சுரூள்பாவிம தன்சரம்பா	ய
அஞ்சுரூள்பசப்பிக் கெஞ்சுரூள்	டா
ஆயினையாரே, அன்ப	னே. (ஆரோ)

(கராளன்.) ஆ, நன்றாய்ப்பார்த்தனன்.

வருத்தம்.

அச்சங்கொளு றோக்கத்தின ளங்கந்துவன் கின்ற ள்
 நச்சங்கமலத் தண்டென நற்கண்ம் வெளுத்தா ள்
 கச்சங்குச மெல்கின்றனள் கருதினிவள் தெசைக ள்
 மெச்சங்கசன் வாகின்வலி விரிசெய்வன மிக வே.

(மாரீசன் களிப்புடன்) வசனம். இந்த கூத்திரியப்பயல் இந்த காசிப ளேடி, இந்த மாரீசன்றன் மாயாவலைக்குள் சிக்கிக்கொண்டனன்.

வருத்தம்.

துளையாமணிமுத்தாமின்சொற்சானகியைப்போ ள்
 விளையாயில்வருபெண்ணிவள்மேன்மோகித்தனா ள்
 இளையாதகராளனிளையாலைவதைபடலா ள்
 களையாததில்மாறாயிவர்களையத்திடவேறு ள்.
 (என) திரும்பவும் தியானஞ்செய்கின்றனன்.

(இராமர்) வசனம். அபூர்வமான அற்புதக்காக்ஷி வேறு விதமாய்த்தெ ன்படுகின்றது, அட்ட, என்னென்று சொல்வேன் இந்தக் காக்ஷியை.

வருத்தம்.

சொன்னச் சிறுகிண்ணத் ததிதுளியுஞ் சாரிகை யே
 மன்னுட்கொள விலைலீலயின் வளரஞ்சுக மதுர ம்
 சொன்னற் கனிவிறை தின்றிடசுமுகங்கிடையா தே
 அன்னப்புளு மிறைநாடிவ அவள்கொள் துயரதலை ள்.

(கராளன் தன்னுள்) வசனம். ஸரி, ஸரி, இ஁்திப்பொழுது நன்கறிய லாயிற்று. மாரீசனுடைய மாயாப்பிரயோகமென்றே நன்கறியலாயிற்று. இன்னும் பற்பல பக்ஷி பறவைகளும் இவளது சோகத்திற்காற்றாது விதனத் தை அடைகின்றன.

[வெளிப்படை] வசனம். அன்புமிருந்த நண்பர் நாயகமே. அபி ராம ராமபத்திரா, இவ்வடவீப்பிரதேசம், கௌசிகமகரிஷியினுச்சிரம ஸமீப மாகையால், இவள் ஜானகிழாகவேயிருக்கலாம்.

[இராமர்] தன்னுள் வசனம். சரி சரி நன்குறைத்தனன், அவ்விதமி ருக்கலாம், அவள் இவ்விதமான விறக அவஸ்தைகளுபவிக்கின்றனென் று காசிபனும்சொல்லப்பட்டிருக்கிறதன்றே, ஆகையாலிவனுரை ஁க்கும் ஁க் கும்.

[வெளிப்படை] அட்ட ஏன் இல்லாதவார்த்தை இயம்புகின்றாய்.

[அப்பால்] காசிபர் பிரவேசிக்கின்றனர்.
காசிபர்.

கொச்சகம்.

சானகியின் பாற்செல் மனந்தளராது பிங்களனூ ல்
மான ரகுரம்னுக்கு வளர்த்தேன் நடுவோரு ம்
வானகமும் மண்ணகமும் வாழ்த்து விசுவாமித் ர
ஞானமுனி சொன்னபடி யெல்லாம் நனிபுரிந்தே ன்.

[சுற்றுநிதானித்து] வசனம். வேட்டையிற்சென்ற இராமன், தெ
ன்படவில்லை, அவனைத்தேடிக்காணும் பொருட்டாய், என்னுடன்வந்தபிங்க
ளனும் என்னைவிட்டுப்பிரிந்தனன்.

இருக்கட்டும் [வசனம்] பாறாஇடமாகிய இந்த மாகந் தவனத்துட்புக்
கி தேடிப்பார்க்கின்றேன். [என] நடக்கின்றனர்.

[கராளன்] காசிபரை நோக்கி மனக்களிப்புடன் [தன்னுள்] வசனம்
இதோ காசிபவேடங்கொண்ட நம்மாரசன், தென்படுகின்றான். இவனே
இவ்விராமனுக்கு, இம்மரயாவிநோதங்களைத் தோற்றிவைக்கின்றான் ஸபாஷ்
ஸபாஷ்.

[வெளிப்படை] வசனம். ஓ, ரகுருலதிலகா, யான் இல்லாதவார்த்தை
யோ இயம்புகின்றேன். நன்று நன்று.

இராகம் நாதநாமக்கிரியை. ஸூபகதாளம்.

பல்லவி.

நானெடுத்துறைத்ததில் ஐயமா ஓ ராமநாயகா [நான்]

அனுபல்லவி.

மானெனும்விழி, தேனெனும்மொழி,
சானகி, தானிவன், யானறிந்தமட்டும். [நான்]

சரணங்கள்.

மாசற்ற, காசிபன், பேசியநல்லுரை, மோசமாமோ, நேசனே
இராஜனே விசுவாச . னே
இவன், வாசம, லர்க்குழல், மாசன, கியென் று. (நான்)

விருத்தம்.

சுந்தரனே புயமந்தரனே ரகுநந்தனவென் சொலயா ன்
இந்தெழில்மாதுவை தேகியெனச்சொலு மென்னுரைபொய்யென்றாய்

விந்தையிதா முழுதுந்தெரி காசிபன்வெளியே காண்கின்றான்
இந்த இடத்தினொடிக்கு ளழைத்திடு வேனெழி வென்னிறை யே.

(வசனம்.) சீதையினவிர்த்தாந்தம், யாவுழறிந்த காசிபன், அதோ, தென்படலால், அவனை நின்பக்கல் அழைத்துவருகின்றேன்.

என்சென்றான்.

இராமர் பெருமூச்செரிந்து.

கொச்சகம்.

மன்மதன்செய்வெஞ் செறுக்கால்வாடி மெலிந்த இந்த க்
கன்முலையாடனனை யென்பாற் காசிபன் பூக்கன்னியென் றே
நன்மையதாய்ச் சொல்வாற்கொல் நவிலுவன் கொல்வேறுவிதம்
என்மன திற் கின்பக்க மெய்துமோயா னறியே ன்.

(மாரீசன்) ஓ ஓ [வசனம்.] பிங்களவேடகாசிபன், இராமனைவிட்டு
ப்பிரிந்து போய்விட்டான்போலும், இருக்கட்டும், நன்று, நன்று, யானோ,
இப்பொழுது எவ்வண்ணம் நினைத்திருக்கின்றனனோ, அவ்வண்ணமே, காசி
பருபத்தைப் புனைந்துகொண்டு, இராமன்பாற் செல்கின்றேன்.

என தியானஞ்செய்கின்றான்.

மாயாசீதை.

கொச்சகம்.

உடுபதியைக் காணாதஉற் பலத்துக்கப் பிரந்தெ ன்
கொடிய மதவாதைகொண்டு கொழுசொம்பிலா வெனக் கு
வடுக்கண் சகிமாரிருந்தென் அவர்செய் யுபசாரவ கை
தொடுத்திருந் தெனன்பா யென்றேன்றல் வரக்காண்கிலனே.

இராகம், பியாகு. ஸார்யகு மெறகாதனி என்றவாண்மெட்டி.

பல்லவி.

என்சகி, யென்செய்வனே, ஓ (என்)

அனுபல்லவி.

நான், பஞ்சபடி, பாடடைந்துங் கொஞ்சமிறங்கானே மதன். (என்)

சரணங்கள்.

நெஞ்சம் பதைக்குதடி, கஞ்சமுகத்தா ளே,
மிஞ்சுமதன், வெஞ்சரங்கட், கஞ்சமிகத்துஞ்சறே னே,
கொஞ்சமொ, முயினாளே, வஞ்சிய, பாஞ்சி யே. (என்சகி)

மிக்கரஸந் தேநெழுமும் நற்கனிய ருத்தியென்ற ன்
 பக்கலில்லீ, யுட்கார்ந்துதொண்டைக்குழியிற், கக்கிடா து,
 கைக்கொடுரு, கிக்கொடுத்தும், அக்காஓங்க, ரிக்கின் ற (என்சகி)
 போதினமென் மேல்விரித்து சீதபனிநீர் தெளித் . து
 மாதையையோ, டாதரவாய்ச், சேதிபல, ஓதினாலு ம்
 பாதகவ, னீதமத, வாதைபொருக், கா த டி. (என்சகி)

(என) ரோதனஞ் செய்கின்றனள்.

(இராமர்.) அடடயீதென்ன, ஹ ஹ.

விருத்தம்.

மான்விழியாள் மொழியாழ்ப் பதிலோ நவவாணுலகத்தமு தோ
 தேன்மதுராதி ரதங்களத்தூரு தோசீர்மதா வேசமென த்
 தான் மது பானமதிற்சனிதங் கோலோதையன் மென்சத்தமி தே
 நான்மயங்கிட வென்மாமனந் தன்னையே நன்குசலக்குத டா.

(அப்பால்) காசிபவேடத்துடன் மாரீசன் பிரவேசிக்கின்றனன்.

(மாரீசன்.) இங்கிப்பொழுது செல்கின்றேன், [தன்னுள்] வசனம்
 பிங்களவேட காசிபதே, இவனைவிட்டுப்பிரிந்தனன். அவன் திரும்பவருவ
 தற்குள், இப்பொழுதே, இராமனை யென்மாயையினால் வீனாந்துகொண்டே
 மாற்றுக்கின்றேன்.

(எனச்) சிந்தித்துக்கொண்டே நடக்கின்றனன்.

[இராமர்] அகோவகோ ரூபத்தையனுஸரித்தவாக்கும், வாக்கையனு
 சரித்த ரூபஸம்பத்தும், என்னென்றுசொல்ல, அங்கனமன்றே.

விருத்தம்.

இன்னவள்மொய் குழலெண்ணிடில் வண்டினமென்ப நென்பய னே
 மன்னீருசஞ்சலக் கண்களிருக்க வேள்வன்கணை வேண்டா வே
 சொன்னநன்னளினமுருளத்தாசையென்றுன்னுதனங்காணி ல்
 உன்னிடில்மன்மதன்செய்சுகன்மோகினியொண்டொடியிவடா மே.

(மாரீசன் ககையுடன் தன்னுள்) மாரீசனல் சிருவடிக்கப்பட்டவளெ
 ன்று வழத்தல்வேண்டும்.

(இராமர் எதிரீநோக்கி) வசனம், ஓ, காசிபனிதோ எய்தினன்போலும்
 ஆனால் இவனைப் பார்ப்பதற்கும் என்மனது இலச்சையை அடைகின்றது
 என முகம் வணங்கியிருந்தனர்.

(மாரீசன் தன்னுள்.) ஓ, இவன் தாடகாவத மஹாபாதக க்ஷத்திரியுப்
பயல்.

விருத்தம்.

பெற்றியுளதையுத்தன்மனத்தொளித்தவகங்காரப்பீடுபெற்றோன்
வெற்றிபெருவீரஸமுருச்சமைந்தவிதமென்னவிளங்குமெய்யன்
குற்றமில்முதமனையகல்யாணனெனினுமிவன்கொடும்புண்கண்கட்
குற்றெதிரிற்சொலிக்கின்றவிளக்கமெனத்திகழ்கின்றான்உண்மையெர்க்கே.

(இருக்கட்டும். எப்பொழுதிவனை அக்கினியில் வீழ்த்துவீப்பேன்.

(வெளிப்படை.) கிட்டவணுகி ஜயாவிஜயீபவ, ஜயஜயராமபத்திரா. •

விருத்தம்.

படைமிகுந்தடர்ந்தெங்கெங்கும் பரவிவந்தெதிர்க்கும்பொல் லா
அடையலர் கருவமநீக்கி ஆண்மைசெய் வீரவாழி
கொடையிற் கற்பகமேவாழி கொற்றவர்க் கரசேவாழி
தொடையணி புயத்தோய் ராமாசூரிய குலத்தோய்வாழி.

(இராமர்.) முகத்தை நிமிர்த்திக்கொண்டு.

ஓ, காசிபன,

(மாரீசன்.) ஆசங்கையுடன் [தன்னுள்] ஓ, இவனாள் எனது பூர்வோ
த்திரம் அறிந்துகொள்ளப்பட்டதோ.

(வசனம்.) ஏதேது, ஒருக்காலும் இஃது ஸம்பவிக்கக்கூடியதன்று.

பின்னையோவெனில் நினைக்கின்றேன், பரமார்த்த காசிபனென்று நினைத்து
பிங்களவேடத்தைவிட்டு திரும்பவும் தன் வடிவத்தை தரித்துக்கொண்டதிற்
பயனென்னென்று சாவும் சூசனையென்றே, இருக்கட்டும் எங்ஙனமாயினும்
சரி.

(வெளிப்படை) அடுக்குமொழி.

மாதவசிடன், சூதறிவேனோ,

(இராமர் தன்னுள்.)

அடுக்குமொழி.

அந்தணன்பிங்களன், சந்தித்திருக்கலாம்,
இந்தச்சொற்சீதையென், நெந்தர்க்கியம்புதே.

(வெளிப்படை) விருத்தம்.

ஓங்குபுகழ் வெண்டிங்கள் முகி உருக்கொண்டெழுந்த வான்மின்றாள்
வீங்கிப்புடைத்து வட்டமிட்டு விம்மிவிரிந்து பொன்மார்பிற்

ஈங்கிக்குவிந்து பரந்தெழுந்த தங்கக்கலச முலைமடவா
பாங்கிப்பெண்கள் சூழும்நடுப்பாவை நல்லாளர் சொல்லா

ள்
ய்.

அடுக்குமொழி.

மாதிவள், சீதைகொல்.

(மாரீசன் தன்னுள் வசனம்.) ஓ, இங்ஙனம், பிங்களவேடத்துடனி
நுந்தவன் காசிபனன்று கொல், அதனூல்த்தான் இங்ஙனமிவனிப்படிச்செப்பி
லன்.

எப்படியெனில், நீ சூது வாதற்றவனெனில் சற்றுமுன் பிங்களனாகத்
தோற்றியதென்னென்றே.

(வெளிப்படை.) இராமவிபோ, அவள்தானிவள்.

இராகம் நீ திகுகளனை. ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

நங்கையிவள்சாமி சனக நங்கையிவள்சாமி,

அனுபல்லவி.

தங்குபுகழ்துரை ச்சிங்கனேஸற்சன

சங்கனேராமா மங்களசீதையா ம்.

(நங்கை)

சரணங்கள்.

அன்னமெனும் நடையாள்

பசுஞ்சொன்ன, நிறமென்ன, ச்சொலும்வன்ன, முளநன்னயமட

வன்னமெனும் நடையாள்

அடிமேலடி வைத்திந்த ப்படிமிசையே பொருந்த

நடையிற்சிறந்த நல்ல வடிவிலே மிகுந் த

வன்னமெனும் நடையாள்

சோதி

மின்னலெனும் இடையாள்

இவள்

அங்கமாயிர மாத்துள தங்கமாம் புடத்தினின்று

பொங்கமா யெழுந்தாலென மங்களவேள் வியில்வந்த

(நங்கை)

மாதபிராமி

மிகவாகு, பெற்றுமாகு, புகழ்பாகும், பழிப்பாகுமெனுஞ்சொல்

மாதபிராமி

இந்தவஞ்சியின் நனங்காணுங்க னஞ்சகியே நாதனினும்
யிஞ்சமத மீறிடாதீர் என்செய்வே நெனுஞ்சிற்றி டை

மாதபிராமி எழிற்
சீதையெனும்நாமி அந்த

மாமுனிகோசிகருந்தன் மாமணஞ்செய்தற்குமக
மாமெனக்கபடங்காட்டி நேமமாயழைத்துவந்த (நங்கை)

காமனேவேவி

பாலுங்கசந்து, அங்கம்பசந்து, கைகாலசந்து, வாடிசைந்துருகும்படி

காமனேவேவி

இந்தக்கண்டுமொழி சொற்பனத்தில் கண்டுஉனையே மனத்திற்

கொண்டமையலால் வெதும்பச் சண்டப்ரசண்டமாய் நித்த ம்

காமனேவேவி வருத்தலால்

சோமமுகத்தேவி உனை

காலையுமாலையுமரகு பாலனேலோலனேராமா
நீலவண்ணனேகாவென ஒலமிட்டுக்கொண்டிருக்கும் (நங்கை)

(இராமர்) களிப்புடன் தன்னுள்,

ஓ என்மனமே நீ மஹரபாக்கியசாலியாகின்றாய்.

[வெளிப்படை தொடர்மொழி.] ஆசைக்குகந்த நேசகாசிபா நம் பிங்களன் இம்மங்கை சிரோன்மணியைக்குறித்து இங்ஙனமுறைத்தசொற்பங்கமன்றுள்ளதே.

(மாரீசன் தன்னுள் வசனம்.) அவன் எதார்த்த பிங்களன்றான், நம் கராளனே இலக்குமனாவிற்றதே போயினான். அதற்கேதும் ஐயமில்லை இனியென்செய்வது.

(வெளிப்படை.) ஓ, ரகு குலோத்துங்க எங்கனாயகமே, அப்பிங்களனெங்ஙனஞ்சென்றனன்.

(இராமர் தன்னுள்.) ஓ, ஓ, அவனிவனைச் சந்திக்கவில்லையென்பது திண்ணம் ஈடுதென்கொலோ.

(வெளிப்படை வசனம்.) மாசற்ற நேசகாசிப, நின் வரவை நாடிச்சென்றனன், நீ காண்டிலை கொல், ஹா, ஹா.

விருத்தம்.

விண்டலம் பரந்துமேவி வினையாடித் திரிந்துலாவு ன்

கொண்டலைத் தடுக்குமுச்சிக் கொப்பினத்தருக்கள் சூழ்ந் து

மண்டுகொணந் தன்னிலப்பிங் களன்றனை மாதங்க ன்

சுண்டத்தால் விளைந்துமுன் போற்றொந்தரிக்க கின்றதோ வே.

(மாரீசன் அத்யானந்தபரிதனாய் தண்ணுள்) தொடர்மொழி. பிங்கள னுருவாய் இங்ஙனமிருந்தது, நங்கராளன்றான் சங்கையொன் றிவிலையால் வனங்ஙனமன்றே.

விருத்தம்.

பிங்களன்றினை முன்போலப் பிடித்துத்தந் தாவளந்தா ன்
சங்கடஞ்செயுமோ வென்னச் சாற்றலால்மிகச் சந்தோட ம்
பிங்களனென விருந்துபேசி ஜாலங்கள் செய்தோ ன்
சங்கையொ ன் றிவிலைத்தம்பி தானி திற்பளம் பேன்மா தே.

களிப்படையவேண்டிய இடத்தில் கடுத்துயரடைந்தேனே.

(வெளிப்படை வசனம்.) ஒ, ரகுநாயக இந்தமாகந்தவனத்தில் அவ்வி தயீதியில்லை, ஆகையால் சஞ்சலப்படவேண்டாம்.

(என) த்தியானஞ்செய்கின்றனன்.

(காசிபர்.) எதிர்ப்பில் கொஞ்சத்தூரம் எட்டினோக்கி ஒ, ஒ,

விருத்தம்.

அல்லெனுங்குமுலினுள் வில்லெனும் துதலினு ளல்லியைப்பழித்தசெவ் வாயாள், கல்லெனுந்தனத்தினுள் வல்லிமென்மருங்கினுள் காவலன்ஜனக ன் றன்பாவை, பல்லவச்சயனத்திற் பாங்கியார்குழந்திடப் படித்துமுன்றெ முந்து முட்கார்ந்தும், வல்லமன்மதன் கொல்வாதையை வகித்துவாட்ட மாய் வருந்துகின்றனளோ.

(வசனம்.) அகோ, வகோ, இதுவென்கொல், அவளோ இதற்கா யோஜனை தூரத்தில் கௌசிகாச்சிரமத்தில் வசிக்கின்றனன், இவளோ அவ ட்கு ஸமானவதியான மற்றொருத்தியாக இருக்கல்வேண்டும். அடித்தபக் கத்தில் நோக்கி,

(வசனம்.) பயத்துடன் அடட, அதோ அந்த பெரியவட்டப்பாண யடியில் மறைவாய் காய்ந்த இந்தனங்களிற் பற்றிய அக்கினிசொலிக்கின்ற து ஆகையால் நினைக்கின்றேன், விரகச்சுரத்திற்காற்றுகிற் குமரி வீழ்ந்திறப்பத ற்கு வளர்த்திருக்கின்ற விதம்போல் விளங்குகின்றதென்றே.

(அடட) இதெல்லாம் வாஸ்தவம்போலவே விளங்குகின்றதே.

இராகம் காம்போதி, ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

இந்தவிதமெல்லாம் மிகச்சந்தேகமே இதுலுண்மை
எள்ளளவுங்கொள்ளவில்லை யந்தராத்மா.

அனுபல்லவி.

கந்தரக்குழற்சன கன்றவத்தெழுந்தமாதா
இந்துமுகச்சந்தரியாம் பைந்தொடிசீதையிங்கேது. (இந்த)

சரணங்கள்.

அந்தகோசிகளுர் தம்வ னந்தனில்லவோயெழி த்
பந்துமுலைச்சானகியும் சகிமார்களு ம்
வந்திருக்கின்றார்களன்றி யந்தவனத்தினிலே து
சந்ததமுவனைப்போல் சுந்தரிவேறொருத்தி யோ. (இந்த)
காமவிகாரத்தினாலே ராமாராமாவென்றிவளு ம்
பூமகள்சானகியைப்போற் புலம்புகின்ற ள்
சோமனையுந்தென்றிலையும் மாமயலாலேசிச்சம் மா
தேமல்முலைதனிற் கண்ணீர் மாமழைபோலப்பொழிகின்ற ள். (இந்த)
காயத்தினையேகாம நோயிதற்குச்சகியாம ல்
தீயின் முகம்விழுவென்றே தீவளர்த் து
சேயமாய்ச்சொலிக்கின்றது பாயமாய்ராக்ஷதம க
மாயமோயிதென்னமோ அபாயமாயிருக்கின்ற தே. (இந்த)

(நல்ல திருக்கட்டும் வசனம்.) பிங்களனையாவது இராமனையாவது யா
ன் காணுமட்டிலும் இங்ஙனம் இந்தக்கொம்புகளின் மறைவுகளிலிருந்துகொ
ண்டு இதனைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கின்றேன்.

(என)ப்பார்த்துக்கொண்டிருக்கின்றனன்.

(அப்பால்) பிங்களன் பிரவேசிக்கின்றனன்.

(பிங்களன்.) வேட்டையை நாடிச்சென்ற என திஷ்டன் இராமச்சந்
திரனை இன்னமும் எங்கென்று தான்றேடுவேன்.

(என்று) நாலுபுறத்திலுஞ் சுற்றிச் சுற்றினோக்கி.

(களியுடன்)விருத்தம்.

அடவியிற்சல்லியகரடிகள் புலிகள் அரிசன் வராகங்கண்முதலா ய்
கிடவிலங்கினத்தினுடல்கள்வெஞ்சரத்தில்ச்சிதைபட்டிரத்தங்கள் சிறக்கு ம்
தடமதுபிடித்துவனந்தொருடந் துசார்ந்திடத்தெய்வவசத்தா ல்
இடைதெளிகின்றன்காசிபனதனல் இராமனிங்கிருப்பதுபியல் யே.

(என்) அங்ஙனமன்றே.

விருத்தம்.

சொல்வினிற்பொருடென்சோலைத்துணரலர்வாசமரகம்
 புல்லியவுயிர்வசந்தம்பொருமந்தமாருதங்கன்
 எல்லைவிட்டகலாதேபோல்காசிபன்றனைவிட்டேகூர்ன்
 வல்லவராமணிங்கேவளரிடம்நோக்குவேளுல்.
 அகோ அந்தக்காசிபனது பக்கத்தில் இவங்குகின்றனன்.
 (எங்ஙனமெனில்,)

வெண்பா.

தோள்கொண்டதூணியொடுதய்யமலர்க்கையிடத்தில்
 வாளியொடும்வில்லிவெருநம்மாமணிபோல்—கேளறுகு
 வண்ணத்திருமேனிமால்ராமச்சந்திரனைக்
 கண்ணுற்றேன்றேன்மாவின்கண்.

(என) பக்கத்திற்சென்றனன்.

(மாரீசன் பார்த்து தன்னுள்.) பிங்களவேடங்கொண்ட நம் கராளனி
 தேர்வந்துவிட்டான்.

(வெளிப்படடை.) ஓ, நயனாபிராம, ரகுராமா, இதோ, இதோ, பிங்கள
 ன்றானிங்கெய்தினன்.

(இராமர் நோக்கி ஸந்தோஷப்பரிதனுகி ஓ வசனம்.) என்னுயிர்ச்சக
 பிங்களா நின்சொல் எதார்த்தமாகப்பவித்தது, நீ என்பாற்புகன்றது மித்தை
 யன்று, உண்மைச்சொல்லிலுன்னை உறுதியாய்க்கொண்டனன்.

(பிங்களன் தன்னுள்) இதுவென்கொல். அகாரணமாயென்னை இவ
 னிங்ஙனஞ்செப்புகின்றனன்.

இராகம் நாதநாமக்கிரியை. சாப்புத்தாளம்.

பல்லவி.

உன்சொல் நிஜமென்றுறைப்பானேன் நானிவன்.

அனுபல்லவி.

முன்சொன்னதென்ன கொஞ்சமுமறியேனே. (உன்)

சாணங்கள்.

காடெலாந்திரிந் துடல்வேர்த்து இவனைக்
 கண்டிடவந்தொன்றும் விண்டிலேனைப்பார்த் து (உன்)

காரணமொன்றுமில்லாதே இராமணிப்படிக்
 கழறுவதென்னவோ காண்போமிப்போ தே. (உன்)

(வெளிப்படை) அடுக்குமொழி.

விர்த்திசெய்வாக்க்ச, மர்த்தவென்னுயிர்க்,
கர்த்தனெநின்சொல், அர்த்தமறிகிலேன்.

மாரீசன். பிங்களனைத் தழுவிக்கொண்டு இரகசியமாய்.

விருத்தம்.

பிங்களனை வேவந்தோன் பேயன்காசிபன்றா னென்று ம்
அங்குநீ யினையோனம்பா லாவிமாய்ந்திட்டா யென்று ம்
சங்கையுற் றிதுகார்ட்டெந் தளம்பினே னென்கரா ளா
இங்குயிரு ளளையக்கண்டே னீசரா தீனம்ப பா.
பிங்களன சிரித்துக்கொண்டு தனக்குள்

அடுக்குமொழி.

மாசுகனொளித்த, காசிபமுனியும்,
வாசகப்புலம்பல், பேசுவதென்னே.

(வெளிப்படையாய்) அடுக்குமொழி.

என்றொருரகசியத், தென்னபுகன்றீர்,
இன்னமோர்தரம், பன்னிடுவீறே.

(மாரீசன்) பயத்துடன் பரக்கப்பரக்க விழித்துக்கொண்டிருக்கின்றனன்
(இராமர்.) பிங்களா, என்ன திகைக்கின்றனை.

அடுக்குமொழி.

கவலைப்படுகறாய், குவலைக்கண்ணினாள், இவலைப்பற்றியே, விவரிக்கி
ன்றனம், (என) ப்புருவம் நெரித்துக்காட்டினர்.

(பிங்களன் தன்னுள்) கட்டலைக்கவித்துரை.

கோங்கிளமாமுலைக்கோதைவிதேகன் குமாரிகொ லோ
பாங்கியர்சூழ்ந்து பணிசெயப் பூளுசினப்பாங்கதி லே
யீங்கெழிற் பல்லவப் பாயவினிற் சாய்ந்திருக்கின்றன ள்
ஒங்கிவடன்றசை முன்சொலெனக்கிங் குணர்த்தின னே.

(சற்று நிதானித்து) அகோவகோ, யீதென்னபுதுமை, அவளோ, இதற்
கரை யோஜனை தூரத்தில் கௌசிகாச்சிரமத்தில், வசிக்கின்றனன்
(என) வியப்புடன், பார்த்துக்கொண்டிருக்கின்றனன்,

(மாரீசன் தன்னுள்.) இவன் நம்கராளனன்று பின்னையோ எதார்த்த
பிங்களன்றான், அந்தோ, அந்தோ.

கவிவிருத்தம்.

எங்கராளினையெண்ணியெப்பாவ மோ
சங்கைகொண்டேன்சரியாய்முடிந்த தே
(அல்லால்,) பிங்களனுருப்பீடென்கொண்டவ ன்
எங்களுவதொளிந்தலைவரன்கொ லோ.
(இருக்கட்டும்.)

கவிவிருத்தம்.

விதனமெய்திடவேளையிதாங்கொ லோ
சதிவன்மாய்கைச்சூரசக்தியா ல்
கதிர்குலத்துருகாளையிராகவ ன்
கதைமுடித்திடக்கருதவேண்டோ ல்.

(வெளிப்படையாய்.) ஓ, அதிகந்தர, புயமந்தர, ரகுந்தன, இராமச்சந்திர.
(சிங்காரக்கவி) இங்ஙனம் நோக்குக. தந்தபந்தியு, கந்தமாதிவள், சிந்தைநை
ந்து, வருந்துகின்றனள்.

(இராமர்.) பார்த்துக்கொண்டு தானிருக்கின்றேன்.
எங்ஙனமெனில்,

கட்டளையுக்கவித்துறை.

கண்ணம்புயங்களின்வீழ்மகரந்தக்கணங்களென ப்
பெண்ணம்முகச்சந்திராமுத்தீர்த்தத்துப்பிந்துவெனக்
கண்ணம்நிகர்த்ததனத்தாளிவருதிர்க்கின்றகண்ணீர்
எண்ணங்குலைத்தென்மனத்தினையேஉறுக்கின்றதுவே

(மாரீசன்.) தியானம் செய்கின்றனன்.

[ஒருத்தி] இராகம் கேதாரம்.

கண்ணிகள்.

(ஒருத்தி) ஏதடியினிப்பொருக்கா திவள்தேகம் என்றெனக்குச்சுரம்விளம்புதே
பனிநீர், சிதச்சந்தக்குழம்பைமாதங்கத்திற் றடவித்திரும்புமுன்பொறுக்காய்
கினம்புதே

இராஜன்வரநீலசரோசமலர்கள் மலர்ந்திலகிடுங்களித்திடுந்தா னே
 (அதுபோல்) இராஜன்வந்தால்முகம்பரகாசித்திடுவள் சுகமெய்துவளிந்தமட
 மாணே
 இராமனைக்கண்டவுடன்மாமலர்க்குவனாகள்யெழில்பெறவிளங்கிடுமல்லவோ
 (அதுபோல்) இராமனைக்கண்டாலுடன்காமநோய்தீர்ந்துசுகம் எய்துவளதைச்
 சொல்லவோ.

இராமர் (ஐாவளி)

இராகம் கரகரப்பிரயை. சாப்புத்தாளம்.
 எந்தகிநின்னுநெவடுதுரு யென்றமெட்டு.

பல்லவி.

இந்தசகியர்மொழி யென்சொல்வேன் அய்யோ.

அனுபல்லவி.

பைந்தொடிசுதையின் பக்கலிவருக்கின்ற (இந்தசகி)

சரணங்கள்.

சந்திரியிவருக்கு கந்தசுகமரு ள
 எந்தன்பேரெடுத்தியம்பினளே அய்யோ
 இந்தவசனத்தாலே சிந்தைகுளிர்ந்தத டோ (இந்தசகி)

மங்குலின்மழைகடம் பங்களைமுருளித் தி
 லங்குச்செய்கின்றவிதமென்னவே என்றன்
 அங்கமெல்லாம்புள கங்கணிநம்பச்செய் த (திந்தசகி)

(பிங்களன் சற்றூலோசித்து தன்னுள்.) இவன் காசிபன்னன்று, ஆகையால், யானிவ்விதம் ஆலோசிச்சுகின்றேன்.

வன்னெனில்,

விருத்தம்.

வல்லமாயாவி யின்றேன் வஞ்சனே ராக்கனகு ம்
 சல்லியுள் ளமுக்காருகித் தாடகா வதத்துன லே
 மெல்லியற் றணகியைப்போல் விந்தைமாயங்கள் காட் டி
 வெல்லவே அல்லல்மிக்க விளைவிக்கவந்தான் கொல் லோ.

(என்றே) அதிற்சற்றும் ஐயமில்லை, அதனால்தான், இவனென்பால் வந்த ஸம்மீபிதமாயுளறினான், அஃதென்னென்று சாவ, புதிதென்று

சொல்லாமல் திகைத்தான், பின்னும் பயந்துசஞ்சலித்துப் பரக்கப்பரக்கவிழி
ரான், இருக்கட்டும்.

(யானிங்ஙனஞ்செப்புகின் றனன்.) வெளிப்படை,
ஓ, ஓ, மித்திர சிரோரத்தின ராமபத்திரா.

விருத்தம்.

பூங்குழற் சனகமாது புங்கவயிவ ளோ அன் னு
பாங்கியரிவ ரோவன்று பசிவுடனவர் வயிக்கு ம்
ஒங்கிட மிக்கானங்கொல் லொருக்காலு மில்லாரா மா
ஈங்கிவை யெல்லாமாயை என்னவே விளங்குநற் தோ.

(இராமர் தன்னுள்.) இதுவென்கொல், பூர்வாபரவிருத்தமாயிருக்கின்
ற திவன்வசனம்.

விருத்தம்.

சானகியிவ டானென்றான் சங்கதிகன்குணர்ந்தோ ன்
ஆனகாசிப னையிங்கே யழைக்கின்றே னெனவிழைந் து
போனவன் வந்தான் யெல்லாம்பொருந்து மாயங்களுன்றூ ன்
எனிகை யெல்லாமாயை யெனநினைப்பது தகா தே.
(வெளிப்படை.) காசிபனல், பிங்களவசனம் கேட்கப்பட்டதோ.
(மாரீசன்.) இராமனிடத்தில் இரகசியத்தில்.

விருத்தம்.

நினைக்கின்றேன் மாய்கைவல்ல நிசிரனொருவன் வஞ் ச
மனக்கப டத்தினோடு பிங்கள வடிவந்தாங் கி
சனக்கெடு தலையெசெய்த தாடகை தனைக்கடிந் த
நினைக்கொல புரியவெண்ணி நேர்ந்தனனிவ னிங்கென் றே.

(இராமர்.) ஸரி, ஸரி, நன்குறைத்தனை, நீ சொல்வது யுத்தமேயாம்.
பிங்களனிங்ஙனம் போந்திடுங்காலிவன் யாதுகதியடைவளே.

(மாரீசன்.) தாடகை சுபாகு இவர்கள் யாதுகதியை யடைந்தனரோ.
அதுவேயாம்.

(இராமர்.) இஃதிப்படித்தான்,

பிங்களன் (தன்னுள்) அடுக்குவசனம் ஓ, ஓ, மோசம்வினைந்ததே, அன்
பிற்சிறந்த, நண்பனிராகவன், நீசநிசாசர, மோசமிதென்று, நினைக்காமல், இ
வனை நேசகாசிபனென, நினைத்து இவன் பேசுமொழியாவையும் ஆசை
யொடு கேட்கலாயினன்.

(வெளிப்படையாய்:) இவ்வுட்காமணி இரகுசுலாமணி.

அடுக்குமொழி.

எண்ணையலா துவன், சொன்னதைக்கேட்கிராய்,
நன்னயமாங்கொலோ, இன்னலென்றறிவையே.

(இராமர்.) புருவபங்கத்துடன், இதுவென்கொல், மொழிக்கிடையே,
இவ்விராக்கதனும்வந்து தடங்கல்செய்கின்றனன்.

(பிங்களன் தன்னுள்.) பயமும் துக்கமுங்கொண்டு.

இராகம் பியாகு. சாப்புதாளம்.

பல்லவி.

இனியென்செய்வேன் எப்படியுய்வேன்.

சுவதன்னமாயம் யீதென்னவனியாயம்.

அனுபல்லவி.

நனிஇராமனுயிர்க்குயிராய் நானீருந்தேனே அவன்
எனையிப்போது விமுகங்கொண்டு எதிர்த்துநின்றானே
எவனோ பயலென்றே. (இனியென்)

சரணங்கள்.

அன்னியனென்றமட்டுந்தானே அரக்கனென்றானே அவன்
பின்னுமென்மேற் கோபஞ்செய்கின்றான் பிங்களானே
பேச்சென்னபுகல்வே. (இனியென்)

காதகனிவன் காசிபுராசன் கள்ளராக்கதனே சூதாய்
காதிற்கோள்கள்ஓதி ராமனைப்பேதித்திட்டானே
இனிப்பிழைக்க ஓட்டானே. (இனியென்)

விட்டுப்பிரியா னிப்போதென்னை விறட்டுகின்றானே இராமன்
துவ்வுடஅரக்கன்சொற் கேழ்க்கின்றான் சுமுகமாய்த்தானே
துவ்வுக்காலமோ அறியே. (இனியென்)

(வெளிப்படையாய்) அடுக்குமொழி.

புவனமுசல்வீரனே விவரித்துரைப்பதேன்
இவனைபிசவுளமதிற் கவனிக்கவேண்டொமால்.

(என) முகம்வணங்கியிருந்தனன்.

(மாரீசன்.) தியானஞ்செய்கின்றனன்.

(மாயாசிதை.) ஹா. சகிகாள்.

சலிவிருத்தம்.

குறைத்தவம்புரிந்தேற்குக்கோதிலா
நிறைத்தபாக்கியம் எங்ஙனம்நேர்ந்திடும்
உறைத்தவண்ணமவ் வுத்தமராமனென்
னிரைத்தனிச்சுகமெந்தனுக்கெய்துமோ.

(இராமர்.) ஹா. அடி. என்காதற்குறிய மாதுசிரோன்மணியே.

இராகம் நாநராமக்கிரியை. ரூபகதாளம்.

அடிஅன்னமே அடிசொன்னமே என் ஆவி யே
இன்சுகவாவியே தேவி யே (அடி)

கொடிஇடைமென்கொம்பே குடிகொளுமென் அன்பே
கடமுலைபொற்செம்பே வடிவுளகண்ணம் பே. (அடி)

ஹயிலே, ஏசுவிலே, உணக் கென்சுகமெய்துதலோ, அறிதென்றனை

கட்டளைக்கவித்துறை.

மானேநினக்கென் சுகமெய்தலோ மிகவன்மையென்ற ய்
தேனையதென்னடி செப்புதிமாரன் செறுக்குணை ந் து
நானேமெவிந்து வருந்துகின்றேனென்கணண் மலர்க்க ண்
உானேகொடுக்கிலெளிதேபெறுவை யென்றன்சுக மே.

தெ. கட்டளைக்கவித்துறை.

கட்டழகிசனகன்மகளே கனகாரவிந் த்
மொட்டெழிற்கொங்கையின் மொய்குமுலே உனை முத்தமிட்டுக்
கட்டியிணைக்கக் குவனையங்கண்கள் கடாஶிப்பையே ல்
துட்டமதன் பகைவிட்டுய்குவேனடி சுந்தரி யே.

[மாரீசன் தன்னுள்.] ஓ நிரம்பஸந்தோஷம், இவனுக்கிவளிடத்திலா
சையை சலியாவண்ணம் ஸ்திரஞ்செய்துவிட்டேன், ஆனதால் யானினைத்த
தெளிதில்முடிப்பேன்.

[வெளிப்படையாய்.] ஓ கோமளகாத்நிரா, ஸ்ரீராமபத்திரா.

அடுக்குமொழி.

மாமயல்மிஞ்சுமிப், பூமகன்ஜானகி, காமமுற்றப்பெற, நீமனம்வைப்பையே.

(இராமர்) அடுக்குமொழி.

ஓ நோக்கந்தெறிந்த, வாக்குநன்ய,
சிலாக்கியகாசிபா கேட்கக்கடவாய்,

விருத்தம்.

கானகத்தில்யானைவளைக்கண்ணுற்றேன்கொல் [ஆச்சரியத்துடன்]
காதலியென்னுயிர்ச் சனகியவளாய்க்கண்டேன்.

வனகமெய்யினத்தனென்றாயுங்கால் [களிப்பனுராகத்துடன்]
என்னிமித்தமதச்சுரத்தாலெனவறிந்தேன்.

பானகவின்மொழியாள் சந்தாபந்தீர்க்கப் [புளகங்கொண்டு]
படுவதென்னுலிங்கனமாம் பகரக்கேட்டேன்

யானகமகிழ்ச்சியொடு தழுவற்பாங்கே
என்றலும்வதுவை இலாததஞ்சுறேனே.

[மாரீசன்.] தியானம்செய்கின்றன்.

[மற்றொருசுகி.] எனதாருயிர்க்கண்ணாட்டி.

கொச்சகக்கலிப்பா.

கட்டிக்கரும்பே கனதனமே கண்மணியே
வட்டிக்குந்தேனே மகராசி யுன்றனுக்கென்
கிட்டர்க்கறிதுன் கேழ்வனையே கோசிகரூர்
இட்டுக்கொண்டின்பாலிங் கெய்துவர்கா ணேந்திழையே.

[இராமர்.] ஆ, ஸரி, ஸரி, இம்மொழி பிங்கவனுரைக்கக்கேட்டிருக்கின்றதுவே.

[பிங்களன்.] அகோவகோ ஏதார்த்தவர்த்தமானத்தையனுசரித்து சம்பாஷிக்கின்ற இம்மாயாவிலாஸம் ஆச்சரியமாச்சரியம்.

(மாரீசன்) ஓ புவனநாயகனே, இவனுரைநின்றன் செவிப்புக்கின்றே.

(இராமர்) அடுக்குமொழி.

நீசனிவன், பேசுமொழி, காசிபனுக், கேசரியாம்

காசிபன்றான் கேட்கவேண்டும்,

(காசிபர்) வாஸ்தவமாய் ஜானகிபரிஜனந்தானு, ஒன்றுக்கொன்று புலம்புகின்றது.

(பிங்களன்) என்மனது, கொஞ்சங்கூட விசுவாசிக்கிறதில்லை.

(மாரீசன்) தியானஞ் செய்கின்றனன்.

(ஒரு சகி) அடிசகி இது நிற்க.

கலிவிருத்தம்.

கனத்தமென் முலைக்கன்னி நல்லாளிவ
டனைத்த சகண்டன்றான் விரும்புறான்
எனத் தளம்பிமனம் கொதிக்கின்றனள்
அனர்த்தமா மஃதல்லால் மற்றில்லையே.

(காசிபர்) ஓ ஓ யீதொன்று பொய்யான சமாசாரம், ஜனகரஜன்பால்,
இதுமட்டிலும் தசக்கிரீவன் யாசனை செய்யாமலிருக்க, யீதேதுஸமாசாரம்.

(இராமர்) அடுக்குமொழி.

ஓ ஓ இதுவென்செல்,

ஐந்திருகந்தரணும் வந்துபிரார்த்திப்பதாய்
தந்தஇவ்வாசகம் விந்தைசந்தேகமாம்.

(பிங்களன்) ஈதொருக்காலும் இல்லவே இல்லை,

கலிவிருத்தம்.

அன்னியாய மிதார்பொருப்பார் கொலோ
மன்னன் பாலிவையான் வசனித்திடல்
பின்னமாம் தக்கதன்று வீண்பேச்சதாம்
என்னையோ வல்லரக்க னென்றிட்டலால்.

(வெளிப்படையாய்) அவனிக்கரசே, இவனைப்பற்றிக் கவனிக்கவே
ண்டும்.

(இராமர்) செவிகளை வேறுசாய்த்து ஐந்திருகந்தரணும் வந்து பிரார்த்திப்பதாய்த் தந்த இவ்வாசகம் விந்தை சந்தேகமாம். (என) திரும்பப்புகன்றனன்.

(மாரீசன்) அதிலென்ன பாதகம் ஸ்வதந்திர யிருந்தாலும், சிற்சிலவிடத்து பரதந்திரமும் வேண்டியிருக்குமல்லவோ.

(மாயாசீதை) கண்ணீர்ப்பெருக்குடன்) ஓ ஓ யெனைத் தசகந்தரணும் விரும்புகின்றான் கொல், ஹ ஹ.

இராகம் முகாரி ஆகிதாளம்.

பல்லவி

இந்தவினைக்கென்னசெய்வென் அந்தோ அந்தோ.

அனுபல்லவி.

அந்ததசகந்தரணும் எத்தனையா சிக்கின்றரே. (இந்த)

சரணங்கள்.

பத்துத்தலையுமிருபதுகையும் பிசாசுபோல்
சத்துருவந்தெனைவேட்கக் எத்தனிக்கின்றரே. (இந்த)

சந்தரணிராகவன் வந்துமணங் செய்துசுகம்
தற்கிடப்பெருமுன்னாகத் தொந்தரைவினைந்து தானால் (இந்த)

அன்னவன்வந்துயாசிக்க என்னையென்றந்தைஜனக
மன்னவனீய்ந்திடுவாரே கன்னிகாளிதென்னமாயம் (இந்த)

அடியே அடியே அவ்விதம் நடக்குமாயின் உடனே யென்சரீரத்தை
மாய்த்து விடுவேன்.

இராகம் புன்னாகவரானி ஆதிசாளம்.

பல்லவி,

ஈதுசரத்தானே ராமனுக்கல்லா லெவர்க்குஞ்சம்மதியேனே.

அனுபல்லவி

மேதினியில் வரலாகாது பெண்ணன்மத்தீது
பாதகனுக்காளாவதேது மாதேயிப்போது [ஈது]

சரணங்கள்.

சர்க்குணரகுபதியே	எனக்குகந்த	
சாமியென்னதிபதியே	அவனேசு	
கிக்கப்பொருந்துமல்லா	லெவர்க்குமென்றேகம்	
அக்ரமமாய்த்தொட்ப்	பொருக்கா திதுசுபாகம்.	[ஈது]
எந்தையவனுக்கெனையே	பரிணயஞ்செய்	
தீந்தாலுங்கர்மவினையே	இதுதானென்றே	
செந்தழற்குழியினி	லந்தக்கணமேவாய்வேன்	
நொந்துவிடத்தினை	யருந்தியாவதுமாய்வேன்.	[ஈது]

[இராமர்] ஆனந்தபரிதனாகி,

கட்டளைக்கவித்துறை

மாணிக்கவல்லி மரகதவல்லி மதனவல்லி
ஏணிக்கண்டமாதிவள் ஏண்ணமெல்லா மெண்ணிடத்திலல்லாத்

காணிக்கணக்களவும்மற்றிடத்திலுக்காமத்திலு ல்
வாணிக்குயிலினனொன்மனத்தைவிலைவாங்கின ளே.

[என] ப்பார்த்துக்கொண்டிருந்தனன்.

[காசிபர்.] கராளனைநோக்கி, (களிப்புடன்) இதோ பிங்களன்என்னை
வந்தடைந்தனன், நிரம்ப சந்தேகவதம்.

அடடா, இக்காட்டினிடமாய் வேட்டையை நாடிவந்த இராகவனைக்
கண்ணுற்றனை சொல்.

[கராளன்.] அவனைக்கண்ணுற்றது மட்டுமென்று, நின்சொல் வழிப்ப
டியே என்னால் அவனை வனத்தரவனத்திற்கு, எத்துக்கடையாய் ஏமாற்றி
யழைத்துவரலாயிற்று.

விருத்தம்.

கண்டதன்றியுன் கட்டளையின் வழிகருதியிக் கானவந்தத்தி ல்
ஒண்டியாய்வர விடுத்தனன்கணக்கீத உண்னையென் கண்ணிற்காணதா ல்
வண்டளக்கோசிக் கேவகொடி லக்குவன்சரமதற் கிலக்கா கி
விண்டினவல்லுயி ரென்றொருசங்கை மேவியென்மனங் கலங்கினதா ல்.

[காசிபர்.] சற்றாலோசித்து [தன்னுள்,]

அப்பிங்களன் வடிவாகின னார்கொலிவ னார்கொ ல்
செப்புரிளை யான்பக்கலிற் சேர்த்தோங்கிடு மென் னை
ஒப்புத்தன துறவாய் நினைக்கின்ற நென்னுருவ ம்
இப்பூவினிற் புனைத்திட்ட வன்யார்கொல் யார்கொல் லோ.

இருக்கட்டும், எல்லாம் அடைவே அறிகின்றேன்.

(வெளிப்படையாய்.) இராமனிப்பொழுதிலெவணிருக்கின்மனன்.

(கராளன்.) தன்னுள்.

விருத்தம்.

சிக்தை இராகவன்பாற் சென்றதா லெனைத்தேற்று து
வந்திது புகன்றான்தில் மற்றிலைத் திண்ணத்தா னை

(வெளிப்படையாய்)

பைத்தொடி ஜனகிதன்னைப் பரிந்தெதிர் பார்த்துக்கொண் டே
இந்தமாகத் தத்தோரம் இருக்கின்றான் ரகுவீரன்ரு ன்.

(காசிபர்.) இவள் சீதைதானெனத் தெரிந்தனைகொல்.

(கராளன்.) நகைப்புடன்.

அடுக்குமொழி.

அப்படிப்புகலினும் இப்பெரும்படியினில்

• செப்பிடுன்மாயென் றெப்பமாயறிவனல்.

விருத்தம்.

சதிமயன் வித்திச்சிக் வன்சம் பரணிந்திரா றி
முதிர்வஞ்ச மாய்கைவல்லோர் இவரினும் முதன்மையாக த்
துதிபெருந் தாடகேயா சொல்லவுந் தரமோநின்ற ன்
விதவிதமாய ஜரலவினை வினைத்தெரி வேன்மா தே.

(காசிபர்.) உத்வேகத்துடன் (தன்னுள்) இவனே, மாரீசானுசரன், இவனொரு அரக்கனாயிருத்தல்வேண்டும். *இதனால் அம்மாரீசனென்பவனும் மாயையாலெனதுருவத்தை வகித்துக்கொண்டு சற்றுமறைந்திருந்துகொண்டு மொயாப்பிரயோகஞ் செய்கின்றனென நன்கறியலாயிற்று.

விருத்தம்.

இனியென்ன பிழைப்போகோகோ என்னதான்செய்வேனந்தோ
தனிமையா யொருமான்பொல் லாச்சார்த்தூலக் கரத்திற்ச்சிக்கி
நனியுயிருய்வ தெங்ஙனம் அரக்கன்பால் நா னே
வனமதிலகப் பட்டிடேன் வாழ்வது குதிரைக்கொம் பே.
என மனதினால் நிர்த்தாரணை செய்து, மூர்ச்சைகெட்டு விழுந்தனர்.
(கராளன்.) ஹ, ஹ, களைப்புவிடுத்துக் கண்விழிப்பீராக.

கலிவிருத்தம்.

எண்ணி யெண்ணிச் சுமந்தீன் நெழித்தாட னை
எண்ணி யெண்ணி யவளிற்றந்த கேட்டி னை
எண்ணி யெண்ணி ரகுவீரன் பலத்தி னை
எண்ணி யெண்ணி மனவேக்கமி தாங்கொலோ.

எனதேதறறினன.

• [காசிபர்.] சற்று களைப்புத்தீர்ந்து எழுந்திருந்து கைகால் நடுங்கக்காந்து கரைந்து கண்ணீர்வடியக் கைகூப்பி அஞ்சலி செய்துகொண்டு.

இராகம் பியாகு. ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

வல்லநிசாசரவந்தனம் வந்தனம்
மனதுவைத்தாண்டருள் ஆண்டருளே.

அனுபல்லவி.

தொல்லைசெய்மாரீசு னல்லநானெளியேன்
துன்பஞ்செய்திடில் வந்துகூழ்ந்திமேம்பழியே
நல்லவார்த்தைசொல்லி நாடியைத்தாங்குறேன்
கம்பினேன்நானுனைக் கும்பிடுறேன்

(வல்)

சரணம்.

தயைபுரிவாயே சாசுவதமாயே
ஸாமிஸகலஸம் பன்னனுய்நீயே
நயமுடன்நற்புகழாய் வாழ்வாயே
நாயகராஶுத குலபதி யே.

(வல்)

(கராளன்.) சோகவேகத்துடன்.

அடுக்குமொழி.

அண்ணன்மாரீசனை எண்ணிமும்பாவமே
திண்ணமதாச்சுதெவ் வண்ணம்யானுய்குவேன்.

ஹ, ஹ, கஷ்டங் கஷ்டம்.

இவன் பிராமணப்பயல்தான் மஹா மூடனாகிய நான். இவனை மாரீசு
னென்றெண்ணி உண்டானதெல்லாம் உளறிவிட்டேன்.

[வசனம்] ஹா மாரீசா வித வித மஹா மயாதூரந்தரா எனப் புலம்பத்
தொடுத்து, (அவ்வளவுக்குள்) அடட இப்பொழுதிப் புலப்பத்தாலென்பயன்
இது தருணமல்ல இது நிற்க (கோபாடோபத்துடன்) அடடாஶுத்திரியச் சி
றபயலே சுமித்திரையினு தரத்தினின்றும் வெளிவந்த துஷ்டப்பயலே.

(என) உங்கராஞ்செய்து சற்றூலோசித்து, ஹ, ஹ, இவன் விஷயமாய் அள
வுக்கு மிஞ்சுகின்றதென் பட படப்பு.

விருத்தம்.

படுபயலிராமனைப்போலிலக்குமன்றான் பலம்படைத்தோனவனை எட்டிப்பார்
ப்பதற்கும், திடமுடையனல்லேன்யான் வீரம்பேசிச்செய்வதென்னையான
யை வெள்ளாடென்செய்யும், அடல்மதமாரீசுவதம் சகியேனந்தோ அனியா
யமதற்குப்பதிலமைப்பதிர்த்த, தடிமறையோன் றனைவதைத்தல்தகுதியாகும்
தகுந்தகும்படித்தானே சரிசெய்வேனே.

(என) குடீரென்றெழுந்து காசிபனுடைய கண்டத்தை துண்டெய்ய
ஆரம்பித்தனன்.

(காசிபர்.) தந்திரமாய் விடுவித்துக்கொண்டு இராமணிருக்கிற தேன் மாமரத்தை இலக்குவைத்து ஒடுகின்றனர்.

(கராளன்.) பின்றொடர்ந்தோடுகின்றனன்.

(காசிபர்) இராகம் பியாகு. ஆதிதாளம்.
தேவாதிதேவனே என்றவாண்மெட்டு.

புயபலவீமா ஜயஜயராமா	ஒரு
பொல்லா அரக்கன்றன், எனைக்கொல்லவருகின்றன்	ரகு
பூபா, பிர தாபா, இந்த ஆபத், திற்காப்பாய்சா	மி [புய]
மோசநிசாசரன், மா ரீசனுக்கனுசரன்	இவன்
முதிர்வஞ்சமாயாவி, அய்யோ சதிசெய்திடும்பாவி	இந்த
மூர்க்கன், வந்து, தாக்காமல்நீ, காக்க வேணும்	ஸாமி, [புய]
ராமாசரணம், ஜயபூமாசரணம்,	ரகு
நாதனேசரணம், மனு, நீதனேசரணம்,	உனை
நாடி, வந்தேன், தேடி, நொந்தேன், ஒடி, என்முன்	வா. [புய]

(இராமர்.) ஆ, ஆ, காசிபனுடைய சப்தம்போல் கேட்கப்படுகின்றது. அன்பிற் சிறந்த, நண்பர் நாயகமே, அஞ்சேலஞ்சேல்.

என வினாந்தெழுந்து நடக்கின்றான்.

(மாரீசன்.) இதுவென் கொல்.

விருத்தம்.

சொலித்திடு மணிமார்பா வென்சந்தர வரனேபா	னு
குலக்குண நிதியேராமா குறித்துன்பா விடைவிடா	து
துலக்கமா யிருக்கின்றேன் யான்காசிபன் ரேன்றல்காண்	டி
அலக்கண்சேர் இந்தச்சத்தம் யாரதென் றெண்ணுகின்ற	ய்.

(கராளன்.) ஒருகுதியிற் காசிபனைத் தாவிக்கொண்டு, இராமனைக்குறித்து புலம்பிக்கொண்டு ஒடுகின்றனன்.

இராகம் பைரவி. ரூபகதாவம்.

பல்லவி,

பரீபாலனஞ் செய்வாய் பரந்தாமனே ஸ்ரீராமனே

அனுபல்லவி

கிருபாகர, இரவிசுல, நிருபாவெனக், கருள்வாயே

(பரி)

சரணங்கள்.

பொல்லாவொருவன் புலிமான்றே லே .
 போர்த்திவந்தாற்போல் காசிபன்போ லே
 வல்லரக்கணுருக் கொண்டென்பின்ன லே
 வந்திட்டானிதற் சென்செய்வோமே லே (பரி)

சூதுவாதற்ற வேதியன்நா னே
 தூய்காசிபனென் றெண்ணினே னே
 வேதைவினைந்த தென்செய்வே னே
 விபத்துத்தவிர்ந்தாள் கதிர்நீதா னே (பரி)

(என)ப்படித்துக்கொண்டிராமனை வந்திருகத்தழுவிக்கொண்டனன்.

(இராமர்.) மாரீசனிடம் ஓ என தாசைசேச காசிபனே, உயிர்ச்சகபிங் களன் ஓடி இதோவந்தனன்.

(மாரீசன்.) களிப்புடன் (தன்னுள்) நமது கராளனிவனேயாம், காசி பன்றானிவனைத் தொடர்ந்துவருகின்றான்.

(வெளிப்படையாய்) அடுக்குமொழி.

பூசல்மாரீசனென் வேசம்புனைந்திதோ
 மோசமிங்குற்றனன் நேசநீகாண்குதி

(காசிபர்) அடுக்குமொழி.

ஜயஜயபூமா, நயகுணசோமா
 புயபலவீமா, இயல்புகேள்ராமா.

விருத்தம்.

என்னுடைப் படிவங்கொண் டிராக்கத மாரீசன்ற ன்
 நின்னுடைப் பக்கல்வந்து நிற்கின்றான் சீதையென் று
 தன்னுடை மாயஜாலந் தீனையெதிர் காட்டியுன் னை
 துன்னுமோ காழிவீழ்த்தத் துடிக்கின்ற னிவனிரா மா*

(கரளன்.) களிப்புடன் (தன்னுள்) ஓ சரி சரி இங்ஙனம் உயிருடன் காசிபவேஷமாரீசனைக் கண்டதும் ஈசன் செயலேயாம்.

வெளிப்படை.

(வசனம்.) இன்னவன் யார்கொல், என்னுருவத்தைப்புனைந்துகொண் டு முகத்தைத் தூங்கவைத்துக்கொண்டிருக்கின்றவன் யார்கொலோ.

(மாரீசன்) கலிவிருத்தம்.

இன்ன வன்றனை யரக்க னென்ன வே
தன்னிக ரில்லாச் சதுரநாயக ன்
புன்னுணிக் கூர்மைப் புந்தியி ராகவ ன்
முன்னம் யோசனை முடித்திட்டான ரோ.

(பிங்களன்.) காசிபர் பாலணுகி,

தூயகாசிப வென்சொல்வேன் துங்களின் னுருவங்கொண்டான்
நேயமாய் கராளாவென்றென் நேர்நிகழ்த் தினதாலின்தோ ன்
பேயன் கராளன்றானென் பீடுடைப் படிவங்கொண்டா ன்
மாயமாரீசனன்றோன் வஞ்சனை விளைந்தத் தோ.

(இராமர் வசனம்.) அகோவகோ, இவனோ, பிரத்தியக்ஷ காசிபனை, மாரீசனெனவும் பிங்களனைக் கராளனெனவும் பரிவாரத்துடன் இச்சீதையை, மாயையென்றும் பேசுகின்றான்.

ஈதெங்நனம் இயம்புவது,

விருத்தம்.

காசிபனைமாரீசனெனவு மிப்பிங்களன்றனைக் கராளவல்லரக்கனென்று ம்
வாசமலர்க்குழலிபரிவாரத்தோடு வளர்சீதையின்னரசை மாயையென்று ம்
பேசுகின்றானிவன்விந்தை இவ்விருவர்பிங்களராங் காசிபரிவ்விரண்டுபேபோ
நேசரின்னொவ்விருவர நிச்சியந்தான்நிசிரம்ற்றிருவர மிகநேத்திநேத்தி.

(கராளமாரீசர், பிங்களகாசிபரைக்குறித்து இராமனிடம்.)

விருத்தம்.

பருத்ததிண்டோளாய் மிக்கபலம்படைத் திடுவெங்காளா ய்
உரத்தராகவனே கேளாய்முன் றுடைக்கல்வேண்டு ம்
தரித்திலகிடும் வேடங்கடமைக் கண்டுசலித்திடா தே
நிரத்தஇவ்வரக்கர் தம்மைச்சிதைத்துமாய்த் திடுதியை யா.

இராமர் கோபத்துடன் (பொதுவ சனம்.) மூதண்டத்தையும் பிளக்கும் கோதண்டத்தில் நாணியிறுக்கி பாணத்தையேற்றுகின்றனர்.

[காசிபர்] ஒ ஒ ஆயத்தார்தவ அனாதரக்ஷ அன்பர்க்குநத்தவ அபிராம ராமனே, ஆதரித்தருளல்வேண்டும்.

விருத்தம்.

காட்டுவாஹ் மறைப்பாயன்பர் கருத்துளவிருளையெல்லா ம்
 ஒட்டுவாய் ராமச்சந்திரா நீயறியாதொன்றுண் டோ
 தாட்டிக மாரீசன் தன் ஜாலமாயங்களிஓ தே
 நீட்டுராய் தனுவைவேண்டா நிலைத்துளம்யோசியை யா.

(இராமர்.) தன்னுள், இதுவென்கொல்.

விருத்தம்.

எவரையென் னன்பராமென் றிசைந்திருக்கின் றேன்கொல் லோ
 அவரிடமெ ன்மனந்தா னவளவுபொ ருந்தவில் லை
 எவரைவல்லரக்கரா மென்றெண்ணியே வெடுக்கின்றேன் கொ ல்
 அவரிடமென் னோக்கத் திற்கானந்த மாகுதந் தோ.

(என) திகைத்துக்கொண்டிருக்கின்றனர்.

(மாரீசன் வசனம்) ஒ ஓ, இவரிடங்களில் பாணத்தை விடுகைக்கி இவ
 ன் சந்தேகப்படுகின்றனன். நன்று நன்று இதுநிற்க.

[என]த்தியானஞ் செய்கின்றனன்.

(ஒருத்தி) திரையைக் கையால்தள்ளிக் கொண்டு, பாபரப்புடன் (பிர
 வேசித்து) வயிற்றிலும் வாயிலும் அடித்துக்கொண்டு ஹ ஹ அந்தோ! அந்
 தோ! அடியே அடியேயாம் அடியோடே, ஹதமாய்ப்போயினோமடி, அடியே
 போயினோமடி,

மற்றெல்லவரும்) அதிபரபாப்புக் கொண்டவர்களாய், ஹா சகி அது
 என்கொல், என்கொல், சொல்லுதி சொல்லுதி நமக்கு, யாதுசங்கடம் நேரி
 ட்டது, அதைச்சொல்லக்கடவாய் (எனமன்றாடினர்.)

(மாயாசீதை.) உத்வேகத்துடன், படுக்கையினின்றும் கொஞ்சமெழு
 ந்துகொண்டு, அடி சகி அதனை இன்னதென்று சொல்லக்கடவாய், என்மன
 தை வேருடன் கெல்லுவதுபோல் என்னவோ செய்கின்றது, அதனை இன்
 னதென்று சீக்கிரம் சொல்லடி,

(பிரவேசித்தவள்) அந்தோ வந்தோ அடியோடேபோயினோமடி
 அவ்வமங்களத்தை எவ்நனம் புகல்வேனடி.

(மற்றவர்கள்) அஃதென்ன அமங்களமடி அதைச்சொல்லு சொல்லு,
 அதற்குமேற்செய்யவேண்டியதாவதுயோசிப்போமடி,
 அதைச்சொல்லு, சொல்லு.

இராகம் பியாகு ஆதிதாளம்.
பல்லவி.

என்னடியாயம் யென்னடி அனியாயம்
இன்னமுயியம்பிடாதேதடி யேசகி (என்)

அனுபல்லவி.

சின்னாபின்னமாய்மனந் தன்னே இவ்விசனம்
சிதறச்செய்கின்றதங்கம் பதறச்செய்கின்றதடி (என்)

சரணங்கள்.

பட்டணம்பரிபோச்சோ நஷ்ட்டிகள் வரலாச்சோ
இஷ்டபந்துக்களுக் கேசேனுமுண்டாச்சோசகி (என்)

படபடெனீவந்த உடனேயெங்கட்கென்னவோ
அடிவயிற்றைப்பிசைந்து குடலைப்பிடுங்குதடி (என்)

இன்னதென்றியம்பதற் கென்னமாவதளப்பு
முன்னமேதோதறிந்து முயன்றுகொள்வோமடி (என்)

(என்) பிரலாபித்தனர்.

(பிரவேசித்தவள்) யான் வேறென் சொல்லப்போகின்றேன்.

(என) கண்ணீரைப்பெருக்கினள்.

விருத்தம்.

கண்டம்ப்த் துள்ளான்வந்து கணபிரார்த்தனை கள்செய்து ம்

தொண்டிசெய் ஜனகராலே சோதிமின் ரேரகையா ன

ஒண்டொடி தன்னையீந்தெற் குதவிடப்பெற்றே னல்லே ன்

தெண்டனைசெய் வேனென்னச் சீறியேமொழிந் திட்டானு ல்.

(மற்றவர்.) உத்வேகத்துடன் ஹா, ஸகி, அந்தப்பாவி தசகண்டனூல்
தாதை ஜனகராஜனிடம் ஏதேனும் தீங்குகள் புரியப்பட்டனவோ.

(பிரவேசித்தவள்) விருத்தம்.

என்னென்று சொல்வேனந்தோ என்னுயிர்ச் சகிகாள்நம்ம ள்

மன்னவன் ஜனகராஜன் தலைதனைவா ளால்வெட் டி

பின்னும் மடநல்லானைப் பிடித்துக்கொண் டெய்தவிங்கு ம்

துன்னுமைமலை போலன்னேன் துரிதமாய் வருகின்றானு ல்.

(மாயாசீதை) ஹா, அந்தோவந்தோ என்செய்வே நென்செய்வேன்

இராகம் நீலாம்புரி சகானு. சாப்புதானம்.

கண்ணிகள்.

அய்யய்யோதெய்வமே, அனியாயத்தெய்வமே, அவத்திற்சோதித்தா யே
தெய்வமே
எய்யாக்கவலைக்கடல், மைய்யத்திலாழ்ந்தேனே, இனியென்செய்வேன ய்
யோதெய்வமே
அருமைஅய்யாவே நீர்பெருமையாயெனைப்பெற் றனுபவித்ததிதுவோ விதி
யோ
சுருமந்தழைத்திடாதெக் கருமமோவிளைந்ததே சண்டாள அரக்கன்செய்சதி
யோ
அய்யாவென்றினிநானே யாராயழைப்பேனோ, அஞ்சேலென்பதும் யெனக்
காரோ
ஒய்யாரமுயினி அம்மாயென்றழைத்தேனே உச்சிமுக்கந்திடுவாரா ரோ
கார்வண்ணராமர்க்கெனைக்கல்யாணஞ்செய்தீந்துகாக்கிகண்டிருந்தாலாகாதா
பார்மீ திலவ்வளவு பாக்கியஞ்செய்திலேனோ பழிகாரியானேனேதா தா
பாவியிராவணன் தீவினையுரிந்திங்கு படபடெனவருவதா லே
பூவிவிருக்கலாமோ ஆவிபொருந்தலாமோ பூவையரேயினிமே லே.

(என் றலறிக்கொண்டே எழுந்தோடுகின் றனன்.)

(சகியர்.) ஹா, இவ்வனியாயத்திற்கென்செய்வோம் எனப், பின்னொ
டர்ந்தோடுகின் றனர்.

(இராமர்.) பரபரப்புடன், கிட்டவணுகி.

விருத்தம்.

அஞ்சேலஞ்சேல் கண்ணாட்டி ஆருயிர்ச் சனகமா தே
வஞ்சராவ ணைபகாரம் வருமென்று நினைக்கவேண் டா
மிஞ்சுமியி வரக்கர்தம்மை வதைத்திடவேண்டி யென்றா ல்
வெஞ்சரங் கேடர்த்திலங்கு வென்றிவிற் சனத்தந்தா னே.

(கராளன்.) பயத்துடன், மாரீசனிடம், இரகசியத்தில், ஹா, மாரீசா,
என்ன இவ்வாறு மொழிகின் றனன். இப்பொழுதிதற்கென்செய்வோம்.

[மாரீசன்.] இரகசியத்தில்.

விருத்தம்.

கருத்துடன் பூசினிக்காய் களவுசெய்துட் டோன்றோனே த்
திருத்தமாய் வருடலென்னச் சிறுபிள்ளைத் தனமாய்ச்சொன்னாய்

உரத்தராகவனே நம்மை உற்றவனென வுட்கொண்டா ன்
அரற்றிடா திருப்பாயிச்சொல் லவர்களைக் குறிப்பதா * மே.

ஐ (இராமர்) விருத்தம்.

திங்கிணைச் சனகன்பாற் செய்தசகீவன் றன்னைச்சீ றி
யீங்குயிர் பறிப்பனிப்போ திருந்தவெம் பகழியா லே
(காசிபர் வசனம்.) அவ்விதேகன்பால் தீங்குபுரியயா துகாரணம் ஏதே
து நம்புதற்கிடமில்லை, ஏனெனில்.

ஐ ஒவ் விருத்தம்.

ஒங்குபெண் கேட்பதற்கும் உளமில்ன் ஜனகன்பா லே
தாங்குநட் பதனாலந்தத் தசகீவன் சதிசெய்வா னே.

[கராளன்.] மாரீசனிடம், இராகசியத்தில், எல்லாவற்றிலும் விருத்த
மேசெய்து வருகின்ற இப்பிராமணப்பயலை அதஞ்செய்யவேண்டும்.

[மாரீசன்.] இது நிற்க.

விருத்தம்.

வச்சிரக்கடினக்கைக் கொடுபுடைக்க வணங்கியமுகத் தைராவதத் தை
புச்சத்தைப்பருகியோட வெரட்டாமற் புரிந்தும்பர் புகழினைத்துலைத்த
மெச்சிலங்கேசன்நனை வதைத்திடுதல் மிகவெளிதாய் நினைக்கின்றான்
இச்சிறுமனிதன் ராமனைச்சயிப்பர் யார்யேதுகாண் நமெலாமிறந்தோம்

[பிங்களன்.] அதிற் சந்தேகமா.

[கராளமாரீசன்.] ஒருவருக்கொருவர் பயத்துடன், பிங்கள காசிபர்க
ளின் வார்த்தையினால் ஒருவர்க்கொருவர் ஏர இடங்க விழித்தவர்களாய் இரா
மனிடம்.

[வெளிப்படையாய்] மாரீசன்.

இராகம் அடாணை. ரூபகதாளம்.

பல்லவி.

சாமி யீதென்னயோசனை இவரைக்கொல்ல
தானே மஹாராஜ னே.

அனுபல்லவி.

பூமிபுகழ் வீரர்க்குள் தலைமையா மாண்பினீ
நேமமாய் ராமனைன்று நீயிருந்தென்ன கொள்ளீ.

[சாமி]

சரணங்கள்.

வதுகாண் கொட்டினுற்றேள் கொட்டாட்டாற் பின்னைப்பூச் சி
என்பார்க ளறியாயோ யீதெல்லாமிக வேச்சு
பாதக அரக்கர்சொல் நீதியாய்க் கேட்கலாச் ச
பழமையா மெங்கள்சொற் பாலுங் கசப்பாச் ச. [சாமி]

வஞ்சகமாய் வந்தவர் நேரோபோவாரோ சாது
மயிலே ஓரிறகு தாவென்ற லதுதாந் து
மிஞ்சுமிவர்மே லென்ன தாக்ஷணியமதை யோ து
வீனையாட்டல்ல யிவரைக் கொல்லவேணு மிப்போ து. [சாமி]

கனைகடற் பொங்கினுற் கிணர்கொள்ளுமோ அனேக ன்
கடைக்கண் சிவந்தாலுனக் கெதிற்திற்குமோ லோக ம்
மனமடமை யாலிவர் அறியாதுனது கினைக ம்
மனதிற்பா ரூட்டிவந்தார் அதிலுமுண்டோ சந்தேக ம். [சாமி]

[என] இராமனைத் துறைசெய்துகொண்டு (தியானஞ்செய்கின்றனன்.
[காசிபர்.] கிடுகிடென, உடல்நடுங்கிக்கொண்டு.

விருத்தம்.

வையகம் புகழயோத்தி மன்னவ ராமச்சந்த் ரா
வெய்ய மாரீசமாயம் யிதனையோறுக்கல் வேண்டு ம்
தெய்வமே கண்டெகட்டாயோ திக்குவேறுண்டோ உண் மை
பொய்யதாய்ப் பொய்கள்மெய்யாய்ப் போனதென் கலியின்கோ னோ.

(மாயாசீதை) விருத்தம்.

தலமிதி நெருக்கமான தருக்களிணூடு தோன்று ம்
பலமதாய்ச் சொலிக்கா னின்றபாவகக் தன்னிலிந்த ச்
சிலையேறிப்பாய்ந்துதீர்ப்பேன் சீர்தந்தை யிழந்தசோக ம்
நலமகா புருடனாலே நான்கொள்வேள்ச் சுறமுந்தா னே.

கலிவிருத்தம்.

ராம ராம நயனாபி ராம னே
ஏ மனாள் ரவிசூல சோம னே
வேம னற்குழி வீழ்ந்துன் னிமித்தமாம்
காம வேட்பகை கணத்திற் றீர்ப்பனா ல்.

என்று ஸ்சனறனன்.

[பிங்களகாசிபர்.] தன்னுள், ஹ, ஹ, மாரீச மாயாப்பிரயோகத்தால் நடக்கிற சங்க்திகள் அடட, என்னென்ன ஆபத்தோ, அதிசயமாயிருக்கின்றது.

(வெளிப்படையாய்) விருத்தம்.

ஏதய்யா ராமச்சந்த்ரா யித்தனைமோக மெல்லா ம்
 சூதய்யா அரக்கர்செய்கை துங்கநீயுறியா துண் டோ
 ஓதய்யா அரக்கராமென் றெங்கனையுளத்திற் கொண்டா ய்
 தீதய்யா யிதெல்லாம் நன்றாச்சிந்திக்க வேண்டும்சா மி

[இராமர்.] நல்லசிந்தனை, இதுசிந்தித்து யோசிக்கவேண்டியதுமிருக்கின்றதோ.

விருத்தம்.

தேகத்தைத் தியில்வீழ்த்துஞ் செய்கையில் முயன்றுகொண் டே
 ஆகத்தி லெனைநினைத்தென் மேலுள்ள ஆசையா லே
 பாகொத்த மொழியாள்சீதை படித்திடுவார்த்தை யென்னு ற்
 சாகத்தைக் கெடுத்தென்மர்மம் தனையறுக்கின்ற தந் தோ.

கராளன் சிங்காரக்கவி.

அடிக்கடிமாயையென்று, படிக்குமிவ்வரக்கர்தர்மை,

நொடிக்குளுத்துங்கராமா, மடித்திடவேண்டுங்கண்டாய்.

[சகியர்.] பரபரப்பொடு.

விருத்தம்.

மாதரசேநமதையாவின்மரணவார்த்தையினில்வருசோகநமக்கெல்லோர்க்கும், பேதமில்லாததுநாலேநீமுன்னாலேபிரயாணஞ்செய்திடுதலென்பெண்பாவாய், வேதனைகொண்டுன்பின்றொடரொம்மையாளவேண்டிவதுன்கடமையன்றோவிசேகநங்கா, யேதடியுன்பிரிவுமவந்தெய்துமாகிலெம்மையுநம்பிடவேண்டாமிறப்பமந்தோ.

ஹா ஹா, சுடு சுடு, குடிகெட்டது குடிகெட்டது, அக்கினிச்சுவாலையிற் சானகி பாய்ந்துவிட்டனளோ.

இராகம் காப்பி.

கண்ணிகள்.

சானகியேமை திவியே சகிஜனவாச்சலி யே
 மானவிதேகன்குல மாவிளக்கேபோனாயோ டி.

வச்சிரமேமாணிக்கமே வாடாமருக்கொழுந் தே
உச்சிதமாரொத்தினமே ஓமணியேபோனாயோ டி.

[வசனம்.] ஹா, ஹா, அழுதென்ன கதை, இதில் நஞ்சோகமாறுமா, நம்மாருயிர்ச்சகி, எவ்வழிசென்று, எவ்விடத்தில், எப்புடிப்பிராணனை, இழந்தனளோ, நாமும்வழியேசென்று, அவ்வக்கினிக்குண்டத்திலேயே ஆவியிறப்போம்.

[எனச்] சென்றனர்.

[இராமர்.] வில்லைக் கீழேயெறிந்தனராய் வயிற்றிலும் வாயிலுமடித்துக்கொண்டி.

இராகம் கரம்போதி. ஆதிதானம்.

பல்லவி.

என்னுயிர்க்குயிரான கண்ணாட்டியே அடி
எழிற்சீதையே நீயுமிறந்தா யோ.

அனுபல்லவி.

அன்னியாயமிது சொன்னாலெவர்க்குமெச் சே
முன்னாட்செய்சற்பினையோ, யெண்ணியதெல்லாம்போச் சே. [என்]

சரணங்கள்.

வடிவழகியேயுனை மன திற்கொண்டுகன மே
மன்மதவிகாரத்தால் வாடுறேனே தின மே
பிடிஇடைச்சனகியே உன்றன்கனதன மே
பிடித்துமருமுன்னீ மடிந்ததென்ன அன மே. [என்]

எண்ணிக்கோசிகர்பிணை யேற்றுக்கொண்டதும்போச் சே
இதுமட்டிலுமழைத்து வந்ததும்வீணச் சே
வெண்ணை திரண்டெவரத் தாழியுடைந்தயேச் சே
வீண்மனப்பார்க்குடித்தது வெனஇதுமாச் சே. [என்]

மயிலேயுனையரக்கன் வந்துதொடுவா னே
வஞ்சகஅரக்கனை வைத்துப்பார்த்திடுவே னே
அயில்விழியேயவனைக் கொல்லாமல்விடுவே னே
அனியாயமாயிறந்தா யதுசகித்திடுவே னே. [என்]

ஹ, ஹ, இனியென்னகதி கஷ்டங்கஷ்டம்.

விருத்தம்.

என்மனோரத்தருவேர் பரிந்தழிந்ததே யிப்புவிக்கெழிற் பெருஞ்சோபை
தின்மையேயாயின தயன்புகழ்குறைந்தது தீர்ந்தது திருக்குறானந்த ம்
வன்மைசேர்மாரன் மண்டலஞ்செய்க்கும் மதமெல்லாமிறந்த தம்மங் கை
தன்மனங்கொ தித்து தந்தையின்மரணத் தாலழற்பாய்ந்த தகூண மே,

[மாரீசன்.] தன்னுள், இவனுக்கு சோகாக்கினியை விருத்திசெய்கி
ன்றேன்.

[வெளிப்படை.] ஆ, ஆ, தீயிலிவள் மூழ்கினளா.
ஹ, ஹ, அந்தோ வந்தோ ஹா, ஜானகி.

விருத்தம்.

உயர்மகமதனி லுற்பவித்தவளே உத்தமவிதேக நற்குலத்து ஸ்
சுயம்பிரகாசத் தொளிர்மணிவிளக்கே சொற்றிரிபுவன சுந்தரியே
நயகுணராம மயமதாஞ்சீவ நங்கையேயீயுஞ் செந்தணற்பாய் ந்
துயிரிறந்தனை கொலுனக்கு மிவ்விதியோஓர் தெய்வவிவரிதம்ஓகோ.

[எனப்] புலம்பி மூர்ச்சைகெட்டுக் கீழே விழுந்தனன்.

[கராளன்.] மாரீசனைக்குறித்து, ஹா, காசிபா ஆ சுவாஸம்பெறுவா
யாக, ஆசுவாஸம்பெருவாயாக, எனத்தேற்றினன்.

[இராமர்.] ஹா, காசிபன்றான் நமக்கு முந்தியே மோகத்தையடைந்
தனன்.

[இராமர்.] சோகவேகத்துடன்.

 விருத்தம்.

மலையின் மீதேறிக்கீழே மடமடென்றுருள் வேன்கொல் லோ
அலைகடலாழ் வேன்கொல்லோ ஆலமுண்டிடு வேன்கொல் லோ
குலைசெய்து கொள்வேன்கொல்லோ

[கராளன்.] தன்னுள், அடடா, கூத்திரியிப்பயலே, தாடகை சுபாகு
இவர்களைப்போய்க் கேட்கக்கடவாய்.

[வெளிப்படை.] மாரீசனைக்குறித்து, ஓ, ஓ, காசிபா இங்நனம் மயங்
கினால் நமக்கு கதியாது கொல்.

[மாரீசன்.] சற்று மயக்கந்தெளிந்து, நம் உயிர்ச்சகனுக்கு யாதுகதி
யோ அதுவேயாம்.

 (இராமர்) ஓ, விருத்தம்.

குறித்தனல் தனில்வைதேகி

நிலமை மெய்துவன்கொல்

•[மாரீசன்.] தன்னுள், இதுவேசரி, எவ்ஞாடைய கோரிக்கையெல்லாம் இதுவன்றி மற்றியாதுகொல்.

(வெளிப்படை.) ஓ, நண்பர் நாயகா அவளுன்மேல் நாட்டிய அடங்காத ஆசைவிசுவாச நேசத்திற்கீதெவ்வளவு.

(இராமர்) ஓடி விருத்தம்.

வேறுநிவிர்த்தியென் மனநோய்க்குண்டோ.

(பிங்களகாசிபர்.) இரகசியத்தில், அந்தோ வந்தோ இன்னிசிரர்களின் மாயாவிநோதங்கள் அதுசயிக்க யோக்கியமாயிருக்கின்றன. எதார்த்தமூண நாமே, நமதிஷ்டனுக்கு கொஞ்சமேனும் நம்புதலுக்கிடமில்லாதவர்களாக ஆய்விட்டோமல்லவோ எனக், கிலேசத்தை அடைந்தனர்.

(இராமர்.) சோக ஆச்சரியத்துடன்.

விருத்தம்.

செந்தளிர்ச்சயனத் திருந்துசேடிய ராற்சேவித்துப் பணிசெய்ப்பெற்று சந்திரகலைபோற் றனுவிளைத்தொளிக டாங்கிக்கணை நந்தவடிவாய் ச்சந்தரமிலங்கயிருந்தவன்னங்கை தொல்லயிக்க திகொண்டாளென்றால் இந்தவன்றுயரம் சகித்திடவசமோ யென்னதானினிச் செய்குவேனே.

(நல்லதிருக்கட்டும்) யானே, இதோ இருக்கிற பெரியகரும்பாறையிலேறி அப்பாற் சொலிக்கின்ற அக்கினிக்குழியில் யென்மனோரதத்தைச்செய்கின்றேன்.

(என) பாறையின்மேல் பாதத்தை நாட்டுகின்றனர்.

(பிங்களகாசிபர்.) தங்களுக்குள், அந்தோ வந்தோ.

விருத்தம்.

அந்தோகோ இனியென்செய்வோ மரக்கரா லாவிபோக் வந்தோமிப் பயல்களாலே வஞ்சிக்கப் பட்டோமிக் நொந்தோமென் றுறைப்பரார்கொல் நொடியினிற் பதிவமைத்துச் சந்தோடம் நமக்குண்டாக்குந் தந்தைகோசிகர் பாற்று னே.

(எனப், புலம்பினராய் பார்த்துக்கொண்டிருந்தனர்.

(மாரீசன்.) தன்னுள், என்கோறிக்கை பலித்தான்.

என, ஆனந்தபரவசத்தை அடையலாகினன்.

(வெளிப்படை) விருத்தம்.

அனுசகராளா நம்மளன்னை தாடகையைக் கொன்
மனிதனிப் பாவிரமன் மாயைமைதிலி மாய்ந்திட்

கனவினில் வீழ்வென்றே கல்வின்மேற் காலவைத்தா ன்
 இனியென்ன பயங்காண்டம்பி ஐயஞ்செய மிதனைப்பார ய்.

(கராளன்.) புருவங்களை நெறித்துங் காரத்துடன், இப்பொழுதொன்
 றுஞ் செப்பிடெலென்றியம்புமாறு முகத்தை அலைத்துச் சாடைசெய்தனன்.

(பிங்களன்.) காசிபனுடைய கையைத்தட்டி, நகைத்தனன்.

(காசிபர்.) ஒ, ஒ, வரசக, ரகுநாயகா, துன்றன் உண்மைச்சிந்தைக்குக்
 ந்த, இந்த விசுவாசகேச காசிபன் பேசிய வாசகம் துன்செவிக்கேறிற்றே.

(இராமர்.) ஆ சங்கையுடன், இதுவென்கொல், இவளிடங்ஙனஞ்செப்
 பியது [என முகத்தைத் திருப்பினர்.

(மாரீசன்.) கராளனைக்குறித்து, இரகசியத்தில், தம்பி கராளா, அந்
 சந்தோஷ்பரவசத்தினால் அறிவிழந்தவனாகி ஆலோசியா திங்ஙனம் உளறிவிட்
 டேன், இனியென் செய்குவாம்.

(கராளன்.) மற்றியா திருக்கின்றது.

விருத்தம்.

விரும்பி ஆக்கிடப்பொருத்து வெந்ததாறிடப் பொருக் கா
 தருந்திநாப் பொத்தபின்னர் ஆஆவென் றலமுமாப்போ ல்
 தரும்பிற யாசமெல்லாம் சதுரமாய்ப் புரிந்தந்தத்தி ல்
 திரும்பி மூடத்தனத்திற் றியங்கினாற் செய்வதென் னே.
 [இனி மான்வேடமெடுத்தோடவேண்டியதுதான்.]

(—) திரை.

இராகம் சஞ்சு. ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

ராமா ரகுராமா ஜயஜய
 ராமா ரகுராமா

அனுபல்லவி.

ஸ்ரீமான் றசரத சோமானருள் தவ
 பூமா பலவீமா ஜயஜய (ராமா)

சரணங்கள்.

கோசலைபாலா குணநய சீலா
 நேசருக்கனுகூலா ஜயஜய. (ராமா)
 குவிபுயமந்தரா கோமளசந்த ரா
 ரவிகுலராமச்சந்தரா ஜயஜய (ராமா)

எல்லவரும் வியப்புடன் நோக்குகின்றனர்.

(சுராளமாரீசர்.) இரகசியத்தில், இதுவென்கொல்.

விருத்தம்.

சீதானுகமனஞ் செய்திடவெண் ணிராகவன்சிலையிலேரடிவைக்கவும்
தீதாக்கிடந்த வப்பாறையே ஓர்பெணாய்த் திவ்யமங்களரூபமா ய்
போதாம்பற் கண்முகிற்சூழல்கள்தனங்களாய்ப்புகழ்ச்சிறையுடையங்கமாய்
ஈதாரொருத்தி முனிகாரியாய்க்காண்கிரு ளினியென்னசெய்வமந் தோ.

(இதுவென்கொல்) எனச் சிந்திக்கின்றனர்.

(இராமர்.) இவர் ஆரோ, தாயார் கௌசலையைப்போலழைக்கின்றனர்
(அப்பால், முனிபத்தினி பிரவேசிக்கின்றனர்.

(முனிபத்தினி) விருத்தம்.

அருத்தவக் கொழுநரிட்ட சாபத்தாற் கருங்கலா கி
வருத்தினேன் வெகுநாளாக மனுகுல மணியிரா ம
பரிந்துன் பொற்பதத்தூளாலே பரிசுத்த மாணென்கண்டா ய்
தெரிந்திடா யெனைக்குழந்தாய் தேவியகலிகை யென் றே.

(இராமர்.) தன்னுள், இவ்வம்மணியை, கௌசிக முனிவரால், அடிக்
கடி சொல்லக் கேள்விப்பட்டிருக்கின்றோம்.

(வெளிப்படை) ஓ ஜனநீ, ஓ பகவதி, தாசரதியாகிய இந்தராமன் சா
வ்டாங்கமாக நமஸ்கரிக்கின்றான்.

(முனிபத்தினி) சிங்கராக்கவி.

நேசமாயெனது, மாசெலாந்தீர்த்த
கோசலகுலப்பிர, காசனேவாழி.

(பிங்கள காரியர்.) கிட்டவனுகி, ஓ அம்மணி பகவதி, சதானந்தஜ
னநீ, அனந்தவந்தனம், அன்புடன் நந்தனம் [எனப்பணிந்தனர்.

(அகலிகை.) குழந்தைகள், சிந்தித்தகாரிய முந்திக் கைகூடுமால்.

(இராமர்.) அன்னாய், இன்னவர் யார்கொல்.

(அகலிகை.) குழந்தாய், கோசலை தனையா.

விருத்தம்.

இவன்றாய முனிவர்சீடன் எழிற்பெரு காசிபன்றா ண்
இவனுன்ற னுயிற்சூயிரா யிருக்கின்ற பிங்களன்ற ண்
இவனே மாரீசப்பாவி யிவனே சுராளத்துரோ கி
இவையெலா முனைமோகிக்க வியற்றிடு மரையை யா.

(என) கைநீட்டிக் காண்பிக்கின்றனன்.

(கராளமாரீசர்.) பயத்துடன், மான்வேடங்கொண்டு ஓட்டமெடுத்த
னர்.

(அகலிகை.). குழந்தாய், ராமபத்திரா.

விருத்தம்.

பாவீவல் லரக்கரந்தோ பரிந்துமா னுருவங்கொண்	டு
தாவியே யோடுகின்றூர் சதிசெய்யிப் பயல்கடம்	மை
வெடுத் தென்முன்பாக யெம்புரிக்கேவிவிட்	டு
வாவீரைந் தொருநொடிக்குள் மனுகுல மணிவினக்	சே.

(இராமர்.) கோபமூர்த்த தன்னியத்துடன், அடடா, சூடிகேடர்காள்
பத்திராக்ஷஸ நீசர்காள், எங்ஙனம் ஓடுகின்றீர்கள், எனப்பின்றொடர்ந்துசெ
ன்றனர்.

(பிங்கள காசிபர்) ஆசிரியவிருத்தம்.

பஞ்சசதகோடிப் பிரபஞ்சச்சொருபச் சபாவதத்துவங்களெல்லா	ம்
பரிவோடும்அகளங்க வறிவினாலறிகின்ற பகவதீ பராத்தபத்தி	ல்
நெஞ்சார்ந்தகம்நீங்கி நிஷ்டைபரிபூர்ணராய் நித்யராய்த் தானதா	கி
நிமலரா யாதிகுருவான கௌதமபத்தினீ யுனதுசாபம்நீங்	கி
கஞ்சானனீ னின்சொருபம் அடைந்ததுங் கருதியுன் சொலினாலிவ	ன்
கள்ளராக்கதகைக் கடிந்திடச்சென்றதுங் காட்டிலுயிர் போய்த்திரும்பி	
அஞ்சாதுயாங்களு முவந்திருக்கின்றது மாதிசெய் வாதின	மே
அகிலபுவனங்கட்கு மனுகூலம் தெய்வமல்லாது வேறேதன்னை	யே.

(அகலிகை.) பாலர்காள், நன்று நன்று யுக்தமாகச் சொல்லினீர்கள்,
பாலர்காள், கொஞ்சம் எட்டிநடந்து இங்ஙனம் நோக்குக நோக்குக.

விருத்தம்.

சக்கரம்போற்றனுவளைத்துநாணிபூட்டி சாமிராசுராமன்விசொர்த்துனாலே
வக்கிரதந்தக்கராளன் நன்கண்டமஅபட்டுப்புனைசருமான்வடிவம்நீங்கி
உக்கிரமார்தன்னுருவோடிநந்துவிழ்ந்தானுயர்ந்தோங்கிவளர்ந்து சொலித்
தெழும்பும்வெங்காட், டக்கினியாவெறிபட்டுவிழுந்தாளம்போலதிசயம்பா
ரீரமர்ஆர்க்கின்றாரால்.

[வசனம்] ஒ, ஒ, இன்னமும் மாரீசனோ, மாயையால் நயனமார்க்கத்
திற்குப் புலப்படாமலே மாயமாய்விட்டான்.

ஆகவே, அம்மாரீசனைமட்டும் வதைசெய்யாமல் விட்டுவிட்டு சராரோப
தனு வுடைக்கையனாய் குழந்தை இராகுவீரன் திரும்பிவருகின்றனன்.

ஜானகிபரிணயநாடகம்.

௩௪௭

(அப்பால்) சராரோபதனுவுடைக்கை ராமன் பிரவேசிக்கின்றனன்.

(இராமர் வசனம்.) அம்மணி, தெய்வத்தன்மைபொருந்திய மஹா பரிசுத்தமுள்ள பகவதிதெய்வாதீனமாய் யாம் நின்றாலனுக்கிரிக்கப்பெற்றனம்.

(அலிகை.) குழந்தாய் கௌசல் யானந்தவர்த்தனா.

இராகம பூபாளம ஆதாதாளம்.

அய்யாரகுராமா, ஆதித்தியகுலராமா, ஆனந்தராமா, அபிரா மா
வையகம்புகழ்ந்திடும்செய்யசெங்குமுதவாயனேமங்களுணராமா
சிந்தையிற்சினத்தாலே எந்தன்கணவர்கருஞ்சிலையாய்ச் சபித்தாரெனையெய்ய
உன்றன்பதாம்புயத்திற்சிந்தும்பராகத்தாலென்னுடையவடிவங்கொண் டே
னய்யா
பத்தியாயுன்பதபுமம்பணியோர்க்கெந்தப்பதங்கிடைக்குமோ அறியே னே
குற்றந்தீர்த்தேனருள் கொண்டேனுண்மகிமைகூறயாரூலுண்டுபெறியோனே
கணவர்க்குப்பணிவிடைசுருதிமுன்போற்செய்யக்காதல்மிசூர்த்தேன்விடைதா
குணபூடணரகுலநாயகவருள் கூராய்விடைதாராய். [ராய்

(இராமர்.) அம்மணி, இவ்வளவு செப்பல்வேண்டுமோ, நல்லதப்படியே
ஆகட்டும் நமஸ்கரிக்கின்றனன்.

(அகலிகை) விருத்தம்.

பங்கயப் பதிக்குலத் துற்பன்னனை ஜனகிதன்	னை
மங்கள மணம்புரிந்து வல்லரக்கரை மடித்	து
தங்குமுப் புவனங்கட்குந் தான திபதியா யார்க்கு	ந்
துங்கடாயகளுப் நாளும் ககமொடு வாழிவா	ழி.
என, ஆசீர்வ தித்துச் சென்றனள்.	

(இராமர் ஆதரத்துடன்) பிங்களகாசிபர்களைக்குறித்து, [வசனம்] உயி
ரிற்சிறந்து, ஒளிபெற்றிலங்கும், உத்தமநண்பர்களள், உமது முகாரவிந்தங்களி
ல் ஏறிட்டுநோக்குவதற்குக்கூட என்மன திலச்சையை அடைகின்றது.

இராகம் எதுகுலகாம்போதி. சாப்புத்தாளம்.

பல்லவி.

வஞ்சகஅரக்கன்செய் மாயத்திற்குள்ளாகி
மயங்கியிகவருந்தனேனே.

அனுபல்லவி.

அஞ்சலென்றும் களையாளாமல் நான்
கொஞ்சமுமுங்கள் சொற்களாமல்,

[வஞ்சக]

சரணங்கள்.

எதிரிலுங்குரேப்போல் மாயையாலுருக்கொண்	டு	
இராக்கதென்ற நென்முனுங்களைக்கண்	டு	
மதிமோசத்தால்நானும் மெய்யென்றெண்ணிக்கொண்	டு	
மயங்கிக்கிடந்தேனே யென்னைப்போலெங்குண்	டு.	[வஞ்சக]
உளத்திற்கபடங்கொண்டு ஜனகியைப்போ	லே	
ஒருத்தியைக்காட்டினான் மாயையினு	லே	
வெளுத்ததெல்லாம்பாலென் நெண்ணினேன் தீயின்மேலே		
வீழ்த்தவருடனானும் விழமுயன்றேன்மென்மே	லே.	[வஞ்சக]
உள்ளத்திலரக்கரை மெய்யென்றெண்ணினே	னே	
உங்கலையாக்கரென்றெண்ணிக் கொண்டிருந்தே	னே	
கள்ளனைப்பிள்ளையென்று பிள்ளையைமறந்தே	னே	
காக்காச்சிப்பியைவைத்து வெள்ளியைத்துறந்தே	னே.	[வஞ்சக]

(பிங்கள காசிபர்.) ரகுநிலகா, இதில் வருத்தப்படுவதென், மாரீசன் மாயையன்றே இவ்வளவு வீரேதஞ்செய்தது.

(இராமர்.) வாஸ்தவமே, ஆயினும்.

விருத்தம்.

• அன்னைதாடகை யைக்கொன்ற அடத்தினுற் சீதையென் று
 மன்னுராக்கத ரென்பாற்செய் மாயையில் மயங்கிட்டாலு ம்
 இன்னவர் நண்பரென்ன யினந்தெரியாத தல்லா ல்
 பன்னுமப் பேர்களான பதங்களில் மயக்கமுண் டோ.
 (ஆகையால், எனதாசை நேசர்காள்.)

அடுக்குமொழி.

இங்ஙனம்நடந்த, சங்கதியாவும்,
 நங்கண்மனம்விட், டெங்கும்விடாதீர்.

(காசிபர்.) வசனம். அங்ஙனம் சரியே, இஃது இனையவள்ளலக்குவனிடத்
 தும், பகவான் கௌசிகரிடத்தும் தெரிவிக்கவேண்டுவதுதான், ஏனெனில்,
 இம்மாயாப்பிரயோகங்களுக்குப் பதில் வினைவிக்கக்கூடியவராகையால்தான்.

(இராமர்.) ஆனால் சரியே.

(—) திரை.

• ஓ, ஓ, சேனாதிபர்கள்.

விருத்தம்.

வேட்டம்நாடிய ராமன்செல்வழி யீதுவிலங்கினப் பிணங்களாலறிவீர்
 ஓட்டமாய் வருகண்டரவங் கண்டரோடியா லிதைமாய்ப்பீ ற்

கோட்டுவெங் கரிகளோடநற்பிடி பின்கொண்டலிற் குமரிநொந்தே க
ஆட்டங்கொ ணயனமானினிணை விட்டகன்றிடுங் கூச்சலிடாதி ர்.

(இராமர்) ஓ என்னைத் தேடிக்கொண்டு வருகின்ற நமது பரிஜனங்க
ளின் ஆரவாரம்போலும் கேட்கப்படுகின்றது.

(பிங்களன்) ஆம் ஆம் வாஸ்தவமே,
எங்ஙனமெனில்.

விருத்தம்.

படைபுரியும்பேரெலியிற் சிங்கங்கர்ச்சனைசெய்யும்பதறியேங்கு ம்
நடைமலைகள்பல்லுகங்களோடிமிகத்தத்தளிக்கும்நயனங்கோட் டி
கடைமுதற்பற்சாட்டிவலிக்குங்கவிகள் மரத்திலங்குங்கனகுந்தத்தா ல்
அடிபொருபுல்வாயிழ்த்தகுட்டினைமான் முகக்குமணியார்கான ம்.

(காசிபர்) ஆம் ஆம் இதுவாஸ்தவமேயாம்.

(பிங்களன்) இஷ்டன், இரவிகுலசிங்கன், வேட்டைக்கி வந்து வெ
குநேரமாயிற்று.

(இராமர்) சுற்றி நாற்புரமும் நோக்கி, ஓ ஓ நடுமத்தியானகாலம், அதி
கடோரமாய் விளைந்திட்டது போலும்.

விருத்தம்.

சஞ்சரிப்போர் தஞ்சரண் கடஞ்சமென் னச்சாயைகள் யாசிப்பதெனத்தா
ளிற்சார, வஞ்சகத்துமண்டலங் கண்டிடப்போற்பானு உச்சியின்மாகத்தே
றப்பிகங்கடாகம், மிஞ்சிடத்தங்கொழுனர் தருதளிர்களுண்ணுவேதைகொ
ள வளியினங்கடம்பெண்டிற்குத், தஞ்சிறைகள்விரித்துநிழற்றந்து வீசித்
தாபமதை நீக்குபகற்றருணந்தானே.

ஆகையினாலே இனித்தாமதிப்பது தகாது, அதிசீக்கிரம் நமது ஜாகையி
ல் ஸகந்தவார்த்தைச் சேருவோம்.

(என) எல்லவரும் சென்றனர்.

மூன்றாவதங்கம் முற்றிற்று.

நாலாவது அங்கம்

ஆரம்பம்.

(அப்பால்) கந்தருவன் பிரவேசிக்கின்றனன்.

(கந்தருவன்) இப்பொழுது,

விருத்தம்.

குமர்தளத்தொடு தாடகைப்பெணைக் கொல்கராள சுபாகு வை
சமரினிற்குலை செய்தனுப்பினன் சாமிராமனென் னாட்டிற்சென்
றெமனனுப்பிடு வாசகந்தனை இந் திரன் கேட்டெண்ணுர ன்
அமரரக்கரை வதைசெய்நாடகமதில் முன்வேடம தென்ன வே.

ஆகையினாற்றான்,

விருத்தம்.

அகிலசுரவந்தித பதராவிந்தன் அமராவ திக்கரசனாகண்டல ன்
மகிழ்வுடனெனைச்சித்திராங்கதா நீ வதைபடைக்கதை கேட்டிலங்கைதன்னில்
முகமிரண்டைந்துளா னின்னம்வேறுமுயல்கின் றகுதறிந்தொருநொடிக்குள்
மிகவிரைவில்வந்தெனக்கறிவித்திடவேண்டுமென்றேவினாள்மேவிவந்தேன்.

சுற்றுநிதானித்து,

விருத்தம்.

சதமகபதிதனக்குச் ச திருணராமன்மீ தி
ல திகமாய்ப்பொருந் துவாஞ்சை அதனினுங்கடி யிலங்கைப்
பதிதசக்ரீவன்மீ து பத்துப்பங் கதிகமூ க
முதுபகைத்துவேஷந்தானே மூண்டிருக்கின்ற தந் தோ.

(இருக்கட்டும்) யானோ மாயையாற்றரிக்கப்பட்டிருக்கின்ற இவ்விராக்
கதவேஷத்தொடு. அ திகக்கட்டுக்காவலொடிருக்கினும், அன்னிசாசாராஜதா
னியில் சர்வ சாதாரணமாய்ப் பிரவேசிக்கத்தகும், ஆகையாலங்கனாஞ்செய்கி
ன்றனன்.

(எதிர்நோக்கி) ஓ, ஓ, இவளார் ஓரர்க்கி என்னையே, நோக்கித்திரும்பு
கின்றனன். ஆ! இவளோ என்னரூபம், என்ன அலங்காரம் அட்டா.

இராகம் காம்போதி சாப்புதாளம்.

பல்லவி.

அதிருபவதியிந்தமாதே அட்ட ஆனாலும் போழி

அதுசொல்லொண்ணாதே

(அதி)

அனுபல்லவி.

சதிர் பெருகு நீளமோ ரொட்டைச்

சாணளவு அதிலுஞ் சுருட்டை சுருட்டை

குதிரைரோமம்போற் செம்பட்டை

உள்ள

குழலாடுகின்ற தலங்கோலஞ் சப்பட்டை

(அதி)

சரணங்கள்.

ஒட்டகமுகம்போல் வதனமும்

இவட்

கொருசிறுகிளாக்காயள வாயோர்தனமும்

வட்டமாமலைபோலோர் தனமும்

துந்துபி

வாத்தியம்போலேவயிறும் வண்டிபோற்சகனமும்

(அதி)

வாகுகள்மலம் பாம்புபோலும்

மத்த

மதகரியின்கால்கள்போலே இரண்டுகாலும்

தேகமிசைதொங்குகின்ற தேலும்

எந்தச்

சீமையிலுங்கண்டதிலே இப்படியானாலும்.

(அதி)

(இன்னமும்) விருத்தம்.

உருவமிப்படித் திகழ்கின்ற திலு முத்தடிற் குண்டலந்துங் க

இருசெவிகளி னத்துப்புல்லக்குக ளிலங்கச்சட்டி மூக்கிசை ய

கரமிரண்டிலும் பதசரங்களுங் கண்டத்திற் பாடகங்கலிக் க

வருமரக்கியின்பணியலங்காரவைபவ மென்னென்றுவறைவேன்.

(அப்பால், இராசுவி பிரவேசிக்கின்றனர்.)

(அரக்கி.) நீ, யாவனடா, கராளனா, அல்லதன்னியன்கொல்.

(கந்தருவன்.) தன்னுள், இவளுடன் ஸம்பாவிப்பதற்கு இவள்தானே வழிகாட்டுகின்றனர்.

(வெளிப்படை.) ஆம், கராளனேதான்.

(அரக்கி.) வியப்புடன், ஆ, இங்ஙனங் கல்லப்போல் விளங்குகின்ற னையே.

விருத்தம்.

கனக்குறல்வா யரக்கியர்கள் கட்டியழுவவநடுவீற் கணவாஉன்னை ஃ
சினக்கொடிய ராமசரம்செற்றது கொலந்தோவென் செய்வதென்னை த்

தனிக்கவிட்டுச் சென்றையென் சாமி துயர்சகியனெனத் தாணாக்கண்ணுள்
உனக்குரியான் கழுகுமுகியாரி லடித்தழுவதின்ன யொழிந்தாளல்ல
(கந்தருவன்.) தன்னுள், ஆ, கராளனைன்பவனுடைய கணவியோ
அக்கழுகுமுகியென்பவள், ஸரி, ஸரி மிகவுமுகாயிருக்கின்றது, ஆனாலும்
வெகு பொருத்தந்தான்.

(வெளிப்படா.) அன்னவட்கிங்நனம் இயம்பியதார் கொல்.

(அரக்கி) விருத்தம்.

தாடகைசபாகுவும் கராளனுந்தான் சாமிரகுராமனெனுத் தனியானுலே
கேடடைந்தார் நமனுலகுசார்ந்தாரென்னக் கீழ்மூச்சுமேல்மூச்சோடலறியா
வென், ரோடிவந்திலங்கேசன் றனைக்காணுமலுற்றபிரகஸ்தன்முதலோர்
பாலோதி, நாடினன்கோகர்ன்ன மிசைத்தவஞ்செய்தற்கு நவீவ்சோகமா
மனமாரீசனய்யா.

(ஆகையாவந்த ஸமாசாரம் இங்குள்ளயாவருமறிவார்கன்.)

(கந்தருவன்.) ஓ, ஆனால் இலங்காபுரியில் இலங்கேசனில்லையோ.

[இராக்கூவி.] அன்றன்று, அதனால்த்தான்.

அகவல்.

என்றன்கணைனை இன்புளமணுள	னை
மந்திரிவித்திச் சிக்குவன்மனையி	ல்
எங்குற்றனறென் மெதார்த்தமறிந்	து
இலங்கைக்குவந் தியம்புவையென்	றே
அந்தமந்தோதரி அனுப்பினளென்னை	யே
வந்தனன்னவன் மனையிற்காண்கில	ன்
அன்னவன்மனைமா யாவதியென்பவ	ள்
யென்னிடம்சில தெடுத்தியம்பிட்டன	ள்
போந்திவனுற்றேன் புதுமையறிந்தூநா	ன்
நேர்த்திந்காகூதியை நினைத்தெதிரிந்கிறே	ன்.

[கந்தருவன்.] மாயாவதி, வழுத்தியதென்கொல்.

[அரக்கி வசனம்.] அது மிகரகசியம், அதை யெப்படிச்செப்பலாகும்,
ஆயினும் இங்நனம் ஜனகராஜன் பக்கத்தைச் சார்ந்தவனொருமிலறே, அவர்
கள் தீபாந்தரத்திலன்றோ, இருக்கின்றனர், ஆகையாற் சொல்லக்கூடும், கே
டக்கக்கடவாய்.

விருத்தம்.

மனிதனிராமன்மீ திலடங்காக்காதல் வகித்திட்டஜானகியை மணஞ்
செய்தற்கு, சனகனிடம் தசகரீ வன்ராமவேடஞ் சாரணனிலக்குமண வடி

வங்காதி, முனிமகன் நனுரு வித்திச்சிசுவன்பூண்டு முதிர்மாயையாலவனை
மோசஞ்செய்ய, கனிவுடன் சென்றனொன் னவறைந்தாளென்பாற் காரி
கை மாயாவ தியாள் காண்கராளா.

[கந்தருவன் வசனம்.] நன்று, நன்று, வெகு இணக்கமாயிருக்கின்
றது. அந்த ஜானகியினுசை இராமனிடமென்பது உல்கம் யாவும் பரம்பிய
சமாசாரமன்றே.

[அரக்கி களிப்புடன்.]

• வல்லீ கராளனாகில் மயங்குநின் மனைவிபக்க ல்
ஒல்லையிலோடி நீதானுற்ற தோர்க்கேமந் தன்னை ஃ
சொல்லியாங் கவடான்கொண்ட துயரொலா மாற்றிப்பின்ன ர்
நல்லபற்பல சம்மானம் நயம்பெறப் பெறுவன்மா தோ.

[கந்தருவன் வசனம்.] ஏன், துக்கப்படவேண்டிய இடத்தில், சந்
தோஷிக்கின்றாய், யானே, கராளனன்று, அன்னியன்றன்.

[அரக்கி.] திடுக்கிட்டு நடுங்கிக்கொண்டு, ஆனால் கராளன்கதி அவ்வி
தமே முடிந்ததுதானே.

(கந்தருவன்.) அதிலுஞ் சந்தேகமா.

(அரக்கி.) அந்தோவந்தோ, என் மனோரதம் வீணாய்முடிந்தது, நீ அன்
னியனென்றால் யாவன்.

(கந்தருவன்.) யான் வீபீஷணனுக்கனுசரன்.

(அரக்கி வசனம்.) நல்ல திருக்கட்டும், யானே மஹா ராஜாத்தியாகிய
மந்தோதரியின்பால் ஏவல்கேட்கச் செல்கின்றேன்.

[எனச்] சென்றனர்.

(கந்தருவன்) யானே.

தசமுகன் கபடமெல்லாந் சனகன்பால் முன்புணர்ந் தி
விசையுடன் விண்ணுடெய்தி விளங்கிடு குலிசக்கையா ன்
சசிமண வாளர்ச்குப் பின்சாற்றுவேன் ஜானகிப்பெ ண்
நலசமணம் விரோதமின்றி நலம்பெற விசைப்பேன்நா னே.

(எனச்சென்றனர்.)

(அப்பால், ஜனகராஜனும், சதானந்தரும் பிரவேசிக்கின்றனர்.)

(ஐனகர்) விருத்தம்.

நிசிரர்ப்தி வந்தென்பாற் கேட்குமுன் னிருபனு ன
 தசரதன் புதல்வனுக்குச் சனகியை மணஞ்செய்தீ ய
 நிசுமென தாஷஸீதை நிறைவேற்றி வைப்பார்கொல் லோ
 குசிக நந்தனராலுந் தான்கூடாத கொள்கைநா ளோ.

இராகம் ஆரபி. ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

என்னவாகுமோ அறியேன் சதானந்தரோ.

அனுபல்லவி.

தன்னமையாம் சதானந்தமுனியே இங்கு
 கன்னிமாமணத்தினிற் றெய்வம்நமதுபங்கி ல். [என்]

சரணங்கள்.

அந்தஅரக்கனென்ன செய்வானோமாய ம்
 அவன்வந்துகேட்கி லதைவிடவுண்டோ அபாயம்
 இந்தஐனகிதன்னை அந்நகுமுன்னேநேய ம்
 இராமன் நனக்குமணஞ் செய்யவென்னப்பிராய ம். [என்]
 எனதப்பிராயம்போற் பிணை கொண்டுமாமு னி
 எந்தைகோசிகர் இராமனையழைத்துந னி
 இனிதாய்வருவேனென்று சென்றூர்காண்கிலன்ற னி
 இராக்கதமோசமின்றிச் செய்வாரோயேதோவி னி. [என்]
 கன்னியெழிற்றுகுகி தானேராகவன்மே லே
 காதல்மிகமிகக்கொண் டிருக்கையினு லே
 நன்னயமாமணமென் னளிசைக்கண்ணு லே
 நான்காணக்கிடைக்குமோ யாதோயினிமே லே. [என்]

(சதானந்தர் வசனம்.) ஓ, மஹாராஜனே இதுவென்கொல், விசாரப்படவேண்டுவதில்லை, குசிககுலப்பையாந்தி பாரிஜாதராயிருக்கின்ற அந்த விசுவாமித்திர மஹாமுனிவாரின் மகிமையென்ன, தெரியாததா, ஹ, ஹ, வீண்கவலை வேண்டுவதில்லை.

இராகம் கல்யாணி. ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

சிந்தைக்கவலைவிடுவீர் மனச்சந்தேகங்கள்போக்கிடுவீர்

அனுபல்லவி.

விந்தைநரிக்கரிபயந்தே விலகிப்போமோ
அந்தராவணனிற்கு வந்தாலதனாலமோ.

[சிந்]

சரணங்கள்.

வாகாயுமதுகன்னி யோகமென்சொலவோவ ன்
பாகக்கோசிகர்பிண யாகயேற்றுக்கெரண்டதா ல்
மோகமையலொழித் தேகத்தைப்பணிசெய் ய
னேகயோகிமகிழ்வி தேகமன்னாவும் து. [சிந்]

சொற்களுசெய்யவுஞ் சுரர்வர்க்கம்வர்க்கமாய்வந் தெ
திர்க்கமுடியாமலே வெட்கமுற்றும்உடல் ன
கெகமுற்றுந்துதித்து நிற்கவருள் செய்தவ ர்
மிக்கவன்பாய்ப்பிணை யிருக்கையிலேஉமக்கே ன். [சிந்]

வண்டேயெனுங்குமுற் பூச்செண்டேயெனுந்தனங்க த்
கண்டேயெனுஞ்சொல்சைகை பண்டேசெய்நற்றவந் தி
ரண்டேயிங்ஙனேவருக் கொண்டேவந்ததெனப்பி ர
சண்டவிஜயகோ தண்டராமன்வருவா ன். [சிந்]

விருத்தம்.

சித்தமே கார்க்ரமாகச் செய்தவாக் கினியிற்றா னே
கூத்திரிய த்வமென்னுந் தங்கநற் கட்டினன் னே
வைத் தருக்கிப் பிராமணத்துவ அணியதா க
நித்தியந் திகழானின்ற நிர்மல விசுவாமித்திர ர்.

(வசனம்.) ஆகையால் கவலையடையவேண்டிவதில்லை, ஜானகிக்கும்
இராமனுக்கும் கரக்கிரஹண மங்களம் நிறைவேறிடினும் திரிபுவன ஜயவீர
னான, இராவணன் வந்தென்செய்வானே என்ற கவலையும்வேண்டிவதில்லை.
(ஏனெனில்.)

விருத்தம்.

இயல்பினிற்சிரம் பகமுதலத்திர சத்திரவேற்ற மந்திரங்க ள்
உயர்முனிகௌசிகர் கற்பிக்கக் கற்றுணர்ந்தோங்கு முதாரகம்பீரச்
சுயபலத்தினும் பதின்மடங்காகித் துலங்கிடு ராமனைக்கொண் டி
புயமலையரக்கர்பதியினைச்செயிக்கப் பொருந்திடுமையமேனையா.

(அப்பால், கௌசிகவேஷங்கொண்ட வித்திச்சிசுவனோடும், இலக்கும

ணவமவங்கொண்ட சாரணனோடும், இராமவேடங்கொண்ட இராவணன் பிரவேசிக்கின்றனன்.)

(இராவணன்) விருத்தம்.

வன்சபாகுவினொடு வ்லியமாரீசனை மாயைசேர் தாடகையிவ னா
 என்சொலிவிடுத்தனம் அன்னவரதனையிற் றுவவொன்றிருந்தாலு ம்
 இன்சொலச்சனகியின் கரம்பிடித்திடவேயியல்நரவடி வத்தைப்புனைந்து ம்
 என்செய்வேயம்மன துதான்கொஞ்சமுஞ்ச்லியா திருத்தலைவகித்திலவென்னே

(வித்திச்சிசுவன் வசனம்.) ஓ, ராஜாதிராஜா மஹாராஜா இதுவென்
 கொல், நின்னிமித்தமாய் இவ்வளவு கோழைத்தனம் வகிக்கலாகுமா.

விருத்தம்.

நலந்திகழ்நளினச்சோபைகொண்ணையனநாட்டமும்நாணிவிற்சரங்கொள்
 பலங்கொளுங்கரமும்நீலவம்புதம்போற்படிவமுந் திகழுணைப்பார்த்து க்
 கலந்தொளிர்கருடமணிமுத்தாரம்போற்க திர்பசம்புல்லருகமைந் த
 மலர்ந்திடுமிலுப்பைமாலேசூட்டிடுவள்மங்கைராகவனெனமகிழ்த் தே.

(இராவணன்.) அதிற்கூட அவ்வளவாத்திரமில்லை.

(பின்னையோடுவெனில்,)

விருத்தம்.

முன்னர்பொற் குறியிட்டநற் கரங்களும் முகில்போன் ற
 பின்னிவிட்ட தோர்பின்னலுங் கண்டனன் பேரா சை
 துன்னுகின்றது மென்னெனி வங்கவள் சுபமேவு ம்
 நன்னயந் திகழுவயவ முழுவதும் நாடுற வே.

(சாரணன்.) இராஜாதிராஜா, மஹாராஜா ஒரே ஒரு விண்ணப்பம்.

விருத்தம்.

இரதியைப் பழிக்குமந்த யெழிலுடை நங்கைநின்பா ல்
 வரித்துநன் மாலேசூட்ட வந்தபோ திருகண்ணை வே
 சிரமுத வங்கமெல்லாந் தெரிசித்து மணந்துபின்ன ர்
 இருபது கண்களாலு மிலங்கைபோய்க் காண்டல்வேண்டி ம்.

(இராவணன்.) முகத்தைச்சுளுக்கி, மிதிவேசன திருப்பிடத்தையடுத்தனம்.

(இராவணன்) விருத்தம்.

சங்கரர் சடையிலங்குஞ் சந்திர ரோகைபோ ல
 தங்கநற் கேசுகைப் பூந்தனிநிறந் தழைக்குமே னி

மங்கைதேன் மொழியாளந்த வனமுலைச் சனகன்பா வை
எங்குநன் காண்கின்றான் சொலங்கன மெய்திட்டோமா ல்.

(வாசற்காப்போன்.) பிரவேசித்து, ஜயஜய மஹாராஜா, விஜயீபவா.

(ஜனகர் வசனம்.) றே, றே, உஜார ஸேவகா, தெரிவிக்கவேண்டிய
தைத் தெரிவித்துக்கொள்வாயாக.

(வாசற்காப்போன்) விருத்தம்.

மகிபனே போற்றிபோற்றி வள்ளல்விதேகா போற் றி
பகலவன் குலத்தில்வந்த பாலகர் யிருவரோடு ம்
இகபர முணர்ந்து மாயையென்பதைத் துலைத்தமுத்த ற்
மகமுனி விசுவாமித்திரர் வாயில்வந் தணுகிரோ ல்.

(ஜனகர், அத்தியானந்தபரிதனாகி வசனம்.) பகவன், சதானந்தனோ
திரிசங்குச்சுவர்க்க சிருஷ்டிகர்த்தரான தூதன பரமேஷ்டியாகிய விசுவாமித்
திரமுனிவர் இரகுபாலர்களோடு விஜயமாவதால் தாமே அநிஷிக்கிரத்தில்யெ
முந்தருளியாகி அர்க்கமுதலிய உபசாரங்கள்செய்து அழைத்துவரவேண்டும்
சதானந்தனோ.

(சதானந்தர்.) நல்லதப்படியே செய்கின்றேன்.

(எனச்சென்றனர்.)

(சனகர்.) இதுவென்கொல்.

வெண்பா.

இல்லிடத் திராகவரோ டெய்தியுமிக் கோசிகளு ற்
சல்லிய வென்சின்தை சலிக்கின்ற—தெல்லையற் று
மீதுச பரங்களெனும் மீன்பற்றவே நளின ப்
போதாடு கின்றவிதம் போ ல்.

இதற்கென்செய்வாம்.

[அப்பால்] சதானந்தமுனிவரும், இராம லக்ஷுமண கௌசிக வேட
தாரிகளான இராவணன் முதலானபேர்களும், பிரவேசிக்கின்றனர்.

[சதானந்தர்.] ஜனகரிடத்திலே, விசுவாமித்திராதியொன்று, வித்திச்
சிகுவர தியரைக் காண்பித்தனர்.

[ஜனகர்.] ஆஸனத்தினின்றெழுந்துகொண்டு.

விருத்தம்.

அத்து விதத்தையன்றி யனித்தியமான வெல்லா ம்
மித்தை யென் றுணர்ந்து நான்குவேதத்தின் முடிவைச்சார்ந் த

தத்துவா தீதாபோற்றி சந்தமகிமை தங்கு ம்
முத்தனே போற்றி விசுவாமித்திர முனியேபோற் றி.

[வீரத்துவஜனாகிய, விதேகன் நமஸ்கரிக்கின்றனன்.]

[வித்திச்சிகுவன்.] அனககுல, ஜனகராஜா, நினக்கனேகமங்களமுண்டாகுக.

[சாரணன்.] இரகசியத்தில், இராவணனைப்பார்த்து.

விருத்தம்.

புவனங்க ளெல்லாமிக்கப் புகழ்மக ராஜன் றீ யே

தவமக டனைமணந்து ஜனகன் றன் மருகனா ல்

அவன்மிகத் தன்யனன்றே அனேக மங்களமுண்டா மே

இவனது வாழ்த்தலாலோ எய்துவ திலங்கைவேந் தே.

(இராவணன்) களிப்புடன் ஆம், ஆம்.

(வித்திச்சிகுவன்) புருவத்தைநெரித்து, நயனபாஷையில், இராவணனை ஜனகராஜனுக்கு வந்தனஞ்செய்யும்படி யேவுகின்றனன்.

(இராவணன்) சாரணனிடம் இரகசியத்தில்..

விருத்தம்.

எண்டிசைக்கதிபர் தாமுமென்பதம் பணியவேண் டி

கண்டுகார்த்திருப்பர் நாளுங்காதல் மந்தோதரிப்பே ர்

பெண்டினேடேல்வந்தாற் பேச்சினிற்கழிப்ப தல்லா ல்

தெண்டனிட்டறியேனின்ன மிவனுக்கோ சென்னிதாழ்ப்பேன்.

என்மனம் இலச்சையை அடைகின்றது, என்செய்குவேன்.

(சாரணன் தன்னுள்.) தூர்அகங்காரத் தூர்ப்புத்தி குடிக்கொண்ட இவனுக்கு, ஜானகிலாபமுஞ் சந்தேகந்தான்.

(இரகசியத்தில்) வெளிப்படை [வசனம்.] இராஜாதி ராஜமஹாராஜனே, ஏதிர்ப்படி உத்திரவாகின்றது, காலத்திற்குத்தக்கபடி கோலமென்று தையிலுங் கேட்டிருப்பதில்லையோ (எடுத்தவேடத்திற்குத்தக்கபடி நடக்கவேண்டும் மஹாராஜனே.)

 (இராவணன்) விருத்தம்.

தசரத்புதல்வனானே தான்பணிகின்றேனையா.

 (சாரணன்) விருத்தம்.

தசரத்புதல்வனானே தான்பணிகின்றேனையா.

 (ஜனகர்) ஷெ விருத்தம்.

குசல்முற்றிருப்பீரின் பங் கொண்டெற்கீர்த்தி கொள்வீ ர்
திசையெலாங் கட்டியாள்வீர் செல்வர்காள் வாழிவா ழி.

[சதானந்தர்] பகவன் காதிமைந்தரே.

விருத்தம்.

ஈடிலாரெழிலின் மிக்கா ரிங்கிதப்பார்வையுஞ் சொ ற்
சாடைநன்னடை வளர்த்திச்சுதைப்பற்றுஞ் சமமதாக ள்
சோடியாயிருத்தலாலே சொல்லிலக் குவனர்கொல் லோ
நாடெலாம் புகழ்பெற்றோங்கும் ராமநாமன்றூர்கொ ள்.
[வித்திசுகுவன் தன்னுள்,] இங்கொருவருமில்லை.

இராகம் கரகரப்பிரியை, ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

இவனே இராமன், ரவிகுலசோமன்,
என்சதானந்தரே எழிற்காமன்

[இவனே]

அனுபல்லவி.

அவனிபுகழ் நவமேகசாமளன்
ஆருயிரனுஜன்மீ தனுக்கரமுள்ளான்

[இவனே]

சரணம்.

உருக்கியதங்கம் ஒத்ததோர்தே க
ஒளியோடண்ணன்பணி யொழியாஉளத்தனா க
இருக்கின்றனே இவனே இலக்ஷ்மண ன்
ஏற்றகுணவிசேடம் வாய்த்தவிலக்ஷண ன்.

[இவனே]

[இராவணன்] சாரணனுக்கு தனித்துச்சொல்.

இராகம் இந்துஸதான் தண்டகம் ஜாவளி
ஸாமிக்கு ஸாரியேவாரீ என்றமெட்டு.

பல்லவி.

இன்னஞ்சானகி வரக்காணேனே

அநுபல்லவி.

அன்னவடனைக்காண ஆத்திரமாகுதே

[இன்னம்]

சரணங்கள்.

சகசண்டித்தனமெல்லாஞ் சாற்றுதின்ருன்ஜனக ன்
மகடனையழைப்பியா வகையே தோ [இன்னம்]

எப்போதுகாண்பே நென்றென்மனந்துடிக்கி தே
மைப்பெவிழியினுள் வாரா ளோ. [இன்னம்]

[சாரணன் தன்னுள்] அகோவகோ இம்மூடசிகாமணிக்கென்ன அ
வஸம், அடட இப்போதுதானே ஜனகதரிசனமே.

இராகம் காம்போதி. ஸாலம்யாலரூன என்றமெட்டு

பல்லவி

இத்தனை ஆத்திரம் சுத்தமோசமாமே.

அநுபல்லவி

அத்தையலிவனுக்கமை வதைய்யமாமே [இத்தனை]

சரணங்கள்.

கேமங்கேட்குமுன்னஞ் சேகிசொல்லுமுன்னம்
பூமிவந்திங்குநாம் பொருந்தமிதிக்குமுன்னம் [இத்தனை]

கருதிச்சனகனைக் கண்டதற்குள்ளாகப்
பரபரப்பேனந்தோ பாவமென்னமோகம் [இத்தனை]

மூர்க்கநாயகனிம் மூடசிகாமணிக்
கேற்குமோயேதேது யேந்திழையம்மணி. [இத்தனை]

(வெளிப்படை) இரகசியத்தில்.

அடுக்குமொழி.

வெற்றிலங்கேசா, கொற்றவமணியே
உற்றதுபொருந்தும், சற்றுபொருத்தருள்.

[சதானந்தர்] பகவன் கௌசிகரே.

[இராவணன்] சாரணனிடம் இரகசியத்தில்.

(கோபத்துடன்) ஹிருத்தம்.

அம்முனிமாமாரீசனா விற்றதொழிந்த பின்னு ம்
இம்முனியியம்பானின்ற இந்தக்கௌசிக சப்தத்தா ல்

நம்மவ நவனாபநாடும் நவின்றிடப் பெறுவனென் றே
எம்மனத் தெண்ணுகின்றே னினிஇதற்கென் செய்வோ மே.

[சாரணன் இரகசியத்தில்] மகராஜ் அது இந்தச்சானகியின் பாணிக்
கிரகணைற்சவ பரியந்தந்தானே.

[சதானந்தர்]

விருத்தம்.

தாணிதனில் வயதறுபதாயிரங்கடாவிநடந்தன பிள்ளைத்தவஞ்செய்தந்த
நிருபதசரதன் வருந்திப்பின்புதாய நேயவிபண்டகசுதரால் நியமித்திட்ட
ஒருமகத்தில்வி சூணையாலுலகமுன்று மொளிர்கின்ற குணத்தினராயொப்
பீல்லாராய், அருமையதாயிரண்டு புதல்வர்கள்வந்தவதரித்தவிதமெனக்கா
னந்தமைப்பா.

[வித்திச்சிசுவன் தன்னுள்] வசனம். ஓ, இவன் அகலிகை மகனன்
ரே, ஆனந்தாம்புதியில் ஆழ்கின்றனன்.

அடட, அதிகக்களிப்பு, விதனக்குறிப்பு யென்னும் பழமொழியறியான்
போலும்.

வெண்பா.

எவ்வளவிற சந்தேகமெய்தினன்கொல் ஜன்மத்தில்
அவ்வளவில் மார்சனா விறந்தான்—வெவ்வழிமேற்
றாவிவரு ராமனைசச் சாற்றுமுறை கேட்குமு ன
மேவிடுவ னவ்வி தன மே.

[வெளிப்படை.] ஆனந்தம் உமக்குமட்டுமன்று, சதானந்தரே அகில
உலகத்திற்குமே ஆனந்தந்தான்.

[இராவணன்.] இரகசியத்தில், சாரண.

விருத்தம்.

சனகிபரிணய மெனுஞ்சொல் வானமுதத்தை யென்செவியூற்றறா ய்
அனுசரர்களுடன் முனிவன்கொளசிகன் அங்ஙனம் போந்திடுகின் ற
இனியவரவினைத் தடுத்தல்தாடகைக் கொளியதாகுங் கொவில்கொல்
எனவென்றன் மனங்கவலைகொண் டெறுகின்றதென் செய்வன்சாரண.

(சற்றாலோசித்து.)

ஆசிரியனிருத்தம்.

உயர்மாமரத்தளிர் துனியினீர்த்திலைபோ

ஒருகணமும் உறுதியற்

உயிர்வாழ்வு கொண்டன ருனதுண வினுக்கா

உபகரண மொக்கின்றவ

ல்
ற
ன

தயர்மாந்தர் தம்மோடு பொரவெண்ண லுசித	மேர
தோள்வலியு யுத்தமதமு	ஞ்
சொல்லுனக் ஞாதாயினீடித்த வாயுட்	ச்
சொலிக்கின்ற சுரர்களோ	டு
பயமானசமர் வினாப்பாயென்று சுரமு	னி
பரிந்துரைத்தாலு முன்ன	ம்
பாரிலத்தயரதனைவதை செய்திருப்பனே	ல்
படுபய விராமனிவ	னே
நயமாயுதித்திடுவ தெங்நனஞ் சனகியா	ம்
நங்கைதன் மனத்தாசையு	ம்
நாடிடுவ தெங்நனங் காரியாம்சங்களி	ல்
நான்மூடனான் மூட	னே.

(சாரணன் இரகசியத்தில்) வசனம். மகராஜ் நாரதவாக்கினால், இராக்க தப்பிரபுவாகிய தம்மால் எதிர்த்து உயிச்சுஞ்செய்யத்தகாத மனிதனென்று அத்தயரதன் விடுபட்டானென்பது சரியே,

(கேட்கக்கடவீர்.)

துதிதவத்தர லீசனருளத்திர சத்திரப்பயிர்ச்சைத் துணிவுமுள்ளா ன்
 அகிலபராக்கிரமன் மந்திரதந்திர மிருந்தோனடமே கொண்டோ ன்
 முதிர்பகையால் கூத்திரியர்சூல மறுப்பதாய்ச்சபதம் மூண்டுவந்தோ ன்
 சத்திரபரசராம நவனுந்தானந்தத் தயரதனைக்கொல்லாமற் றவிர்த்திட்டானே.

(இராவணன் இரகசியத்தில்) ஆனந்தோற்சாகத்துடன்.

கவிவிருத்தம்.

நன்குணர்த்தினை ஞாபகம் சார	ணை
தன்குமா ரரோடச சுதன்ற	னை
என்கருத்திற் கிசைந்த சினேகித	ன்
வன்கொடாறிக்கை ராமனால் மார்ப்பு	னே.

(சாரணன் இரகசியத்தில்) மகராஜ் நமது தாடகா மாரீசருக்குத் தப்பி னால்ன்றே, இந்தயோஜனை யோசிக்கல்வேண்டும்.

(ஐனகர்.) பகவன் கௌசிகரே.

விருத்தம்.

தசரதனாந்தையருதித்திட்ட தன்மைதனைக்கேட்டுச் செவிக்கமுதந்தழை த்துநின்றேங், குசுகமுனிந்தனருங்கருணை யுடலெகுறித்தவரைக்கண்டுகண்

ஞானந்தங்கொண்டேம், பசியசைவலமுடியாள் சனகிதன்னைப்பரிணயமு
மவணினைப்பின்படிசெய்வித்தால், நிசமெமக்குமட்டுமென்று நித்தியானந்தம்
நிமிசுலமெல்லாம்விளங்கும் நிமலமூர்த்தி.

(ஆகையால்) வசனம். விசுவாமித்திரரே இப்பொழுதே அதிசீக்கிற
த்தில் யாகதீகையில் பிரவேசியுங்கள். நாங்களும் கன்னியின் கல்யாணக்கா
ரியத்தில் எத்தனஞ்செய்கின்றனம்.

(சாரணன் வசனம்.) இரகசியத்தில், மகராஜ், திரிலோகாதிபதியான
இவ்விலங்கேசுவரன் வந்து பரிணயஞ்செய்வதில் அதனினும் நித்தியோற்ச
வமாகாதா.

(இராவணன்.) அதிலென்ன சந்தேகம், நித்தியோற்சவமென்பதற்
கையமா.

(வித்திச்சிசுவன் தன்னுள்.) இதுவென்கொல், வீண்சங்கடம்.

நல்லதிருக்கட்டும், அதுவென்னபாதகம்.

சலிகிருத்தம்.

கோசிக னரக்கராற் கொல்லப்பட்டா னெனி	ற்
மோச மாகாது நாமுயன்ற காரிய	ம்
நாச மாகாதிவண் நாடிடில் நாப்ப	ணே
வேசங் கொணுமறைந் தோடிட வேண்டொ	ல்.

(இராவணன்.) அவ்விதமேயாம், எனதெண்ணமும்.

(சதானந்தர்.) ஜனகமகராஜனே.

விகிருத்தம்.

வேந்தருக் கரசேனான விதேகரோ யுமதுகன்	னி
மாந்தளிர்க் கரத்தாளான மங்கையூர் மினையையன்பா	ய்
வாய்ந்தெழில் விலாஸனான வள்ளலிவ் வினையானுக்	குப்
பாந்தமாய்க் கொடுக்கல்வேண்டும் பரிணயமிக நன்றாமா	ல்.

(வித்திச்சிசுவன்.) இரகசியத்தில், அட சாரண.

விகிருத்தம்.

அடட சாரணநாம் நம்மளதிபனுக் குதவியாக	த்
கிடமுடன் வந்தோம் அஃதிற்சீர்த்தியுள் வரவுநன்	றே
இடைவழி தனிற்புதைய லெதிரினிற் கிடைத்தல்போ	ல
ம்டமயி லனையாணிற்ரு வலுவிலே வாய்த்ததப்	பா.

(ஆனால், என்வரவுதான் பிரயோஜனமில்லாமற் போச்சது.

(சாரணன்.) இரகசியத்தில், ஆ, அங்ஙனமன்று.

(வசனம்.) ஏதுகாண், வித்திச்சிருவ, உமது வரவுதான் முதன்முதலிற் கைகண்டபலன், என்னெனில், நீர்இப்பொழுது யாகதீகைக் செய்வதில் அந்தக் கோசிகனுடைய மக்கள், சீடர்கள், பசுக்கள் முதலியன சகிதமாய் அவனது பாரியே உமக்குப்பாரியாகவிருந்து புற்பிடிக்கப்போகின்றனள் அல்லவோ, ஆகையாற்றான் உம்முடைய வரவே முதன்முதலில் நல்வரவென்று ரைக்கல்வேண்டும்.

(வித்திச்சிருவன்.) இரகசியத்தில், சாரண.

விருத்தம்.

ஆமடா மெய்தானப்பா ஆகிலுமெனக்கு வாய்த் த
 மாமுனி நாரிமிக்க வன்கிழ டவடனங்க ள்
 கூமடி புறளும்பைபோற் கூனலுங் கொண்டாளப் பா
 நாமினிச் சொல்வதென்னை சாரண நகைக்கின்ற யோ.

(ஐனகர்.) வசனம். பகவன், சதானந்தரோ அதுமட்டு மன்று.

பின்னையோவெனில், எனதனுநன், குசத்துவநன் மிதிலயினின்றும் தன்னுடைய கன்னிகைகள் மாண்டவி சுருதி கீர்த்திகளை பரத சத்துருக்கள்களுக்கும் கல்யாணஞ்செய்து கொடுக்கவேண்டியதென்று பெண்களோ அனுப்பியிருக்கிறான்.

(இராவணன்.) சாரணனிடம், இரகசியத்தில்.

விருத்தம்.

என்மூடத் தனத்துனாலே யின்னமு மிருவர்தம்மை த்
 தன்மாயஞ் சூட்டியந்தப் பரத சத்துருக்களாக ப்
 பின்சூட்டிவந்தேனல்லேன்பிழைசெய்தேனினியென்செய்வேன்
 துன்மார்க்கமுனிவனின்னோன் சொல்லெல்லாந்தொல்லைதானே.

(சாரணன் இரகசியத்தில்,) வசனம். வித்திச்சிருவன் விசுவாமித்திரவேடத்தோடு வந்தும் காரியத்தைக் கெடுத்துவிட்டனன், என்னசொல்லப்போகின்றேன்.

(சதானந்தர்.) பகவன், கௌசிகளோ, என்ன தசரதர் பரத சத்துருக்களர் இவர்களோ அழைத்துவரவில்லையோ.

(சாரணன்.) இராவணனிடம், இரகசியத்தில்.

விருத்தம்.

பெண்டிள்ளைக ளோடுற்ற தயரதன்றனைப் பின்சூட்டி க்
 கொண்டொ முனியிங்கெய்தக் குறித்துச்சென்ற நென்றேநான்
 கண்டவந் துரைத்தேன் முன்னம்கௌசிக னுருவந்தா னே
 அண்டமோ வித்திச்சிருவ னறிவிலனதை விட்டா னே.

•(இராவணன் இரகசியத்தில்) வசனம். இருக்கட்டும் இப்பொழுது ஜானகியைக்காண்டல் விஷயத்தைப்பற்றி யோசிக்கல்வேண்டியது.

(வித்திச்சிசுவன்.) பரிவார ஸகிதரான தசரதர் மார்க்கத்திலுண்டாய சிரமத்தினால், இடைவழியிற்றாமதிக்கின்றனர்.

 (ஜனகர்) விருத்தம்.

ஆடா சேர்வைக்காரா,

[வாயிற்காப்போன்] வசனம்:

மகராஜ், ஆக்ரூபனம் உத்திரவாகட்டும்.

 (ஜனகர்) ரெ விருத்தம்.

அதிவினா வாகச்சென்று

சீர்பெறு கன்னிமாசைச் சீக்கிரமழைத்து வாரா ய்
கூட்தவத்தினி லுயர்ந்த கோசிக முனிவர்தம்இ ப்
பார்புகழ் நளினமொத்த பாதவந்தனத்திற் சின் ரே.

(வாயிற்காப்போன்) அப்படியே ஆகட்டுமென்று சென்றனன்.

(இராவணன்.) சாரணரிடம் இரகசியத்தில், அடா சாரண, என்விஷயத்தில் தெய்வானுகூலமுமிருக்கின்றது.

விருத்தம்.

பூமகளிப்போது வந்தாற் புயல்வண்ண ராமனுட ல்
ஆமெனு மென்னங்கங் கண்டாவ லலங்கரிக்கு ம்
தாமரை நற்பூவழகைத் தான்கவர்ந் திலங்குமி ரு
காமசினேக ரஸங்காட்டுங் கடைக் கண்ண லே.

(—) திரை.

விருத்தம்.

சதிர்ஜனகஉன துமகடனைவிவாகந்தான் புரியமாயையினுலரக்கர்வேந்தன், துதிஇரகுராமனுருப்புனைந்துகா திசுதனுருவோடிவங்குவித்திச்சிசுவனேடும், மதமிகுத்தசாரணிலக்குவன்றன்வேடம்வகித்திடவன்னவனேடும் வந்திட்டானென், றி துவிபரஞ்சுடுதியினில்வாயிற்காப்போர்யாரேனுமிறைவன்பாலியம்பல்வேண்டும்.

எல்லவரும் கேட்கின்றனர்.

(இராவணன்.) வித்திச்சிசுவனிடம் இரகசியத்தில், உத்வேகத்துடன்

 விருத்தம்.

பேசநயின்றி இத்தைப் பிறருணர் வகையுமில் லே
வேசநம் கூடந்தன்னை வெளியிட்டதார் கொலர் தோ

(வித்திச்சிசுவன்.) இராசியத்தில், பயநடுக்கத்துடன், மகராஜ், என்
 நென்றுசொல்வேன் ஆச்சிரியமாச்சிரியம்.

 றெ விருத்தம்.

ஆசைப் பெண்டாட்டி மாயாவதியன்றி யறியார்மற்றே ிர்

(சாரணன்.) தன்னுள், ஓ, ஓ, நம்பிரவிர்த்திகளை

 றெ விருத்தம்.

மோசஞ்செய் திட்டானெந்த முண்டையின் மகனோமுற்று ம்.

(வெளிப்படை.) பகவன், சதானந்தனோ இவ்வீதஞ் சப்தங்கொடுத்தது
 யானெ விசாரிக்கல்வேண்டும்.

(சதானந்தர்.) தன்னுள், ஓ, இவர்களே, இராம லக்ஷுமண கௌசிக
 வேடதாரிகளாய்வந்த இராவண சாரண வித்திச்சிசுவர்களோ.

(வெளிப்படை.) இலக்ஷ்மண, அஃதென்னென்று விசாரிப்போம்.

(ஜனகர் கவலையுடன் தன்னுள்.) அடட, இதுவென்கொல் விவரீத
 மாயிருக்கின்றது.

கவிவிருத்தம்.

எம்மனோ ரதம் யாவு மிசைத்தி ட
 இம்மை தீர்முனி யெய்தின றென்று மே
 செம்மை யாய்மனந் தேர்ந்து களித்துட ல்
 விம்ம லுற்றனன் வேராய் முடிந்த தே.

(வெளிப்படை.) அடட, அங்நனம் ஆரடட.

(வாயிற்காப்போன் ஓடிவந்து.)

அடுக்குமொழி.

ஒன்னாப்பணிவும், பன்னாவினையும்,
 பொன்னாய்மிதிலை, மன்னாபோற்றி.

ஆக்ஞாபனம், உத்திரவாகட்டும்.

(ஜனகர்.) அடட, சேவகா அங்நனமறைந்ததானெ விசாரித்தல்வே
 ண்டும்.

(வாயிற்காப்போன்.) மகராஜ், அதிலென்ன விசாரணை யிருக்கின்றது

விருத்தம்.

அண்ணலே திவ்யமேனி ஆனஒர் புருடன்வந்தி வ்
 வண்ணம் இங்கறைந்துவிட்டு வான்றனிற் கிளம்பிச்சென்ற ன்
 மண்ணில் வேறிராமலக்கு மணர்களா மிருவரோடு ம்
 கண்ணிய முடனேமற்றேர் கௌசிகர் வருகின்ற ரோ.

[ஜனகர்.] ஓ, இதுவென்கொல், சதானந்தோ, இதுவென்னபுதுமை
(சதானந்தர். ஜனகரிடம் இரகசியத்தில், இங்ஙனஞ்செப்பிய திர்திர
தூதனாயிருத்தல்வேண்டும்.

விருத்தம்.

எய்தினர் தாங்கொலோ இங்கினிவரு கின்றூர்தா ளே
பொய்திக முரக்கொன்னப் பொருத்தமா யறியல்வேண்டு ம்
(வெளிப்படை.) வித்திச்சிசுவுனிடம்.

விருத்தம்.

மெய்திகழ் தவம்நிறைந்த விசவாமித்திராரோ இந்த ஃ
செய்திகள் புதுமைத்தாகும் யாதுவை யென்செய்வோ மே.
(வித்திச்சிசுவுன்.) தன்னுள்.

விருத்தம்.

காசினிதனிற் போலீசுக்காரன் சோரரைப் போலந்த க்
கோசிகனெமைத் தடுத்துக் கொண்டன னினியென்செய்வே ம்

[வெளிப்படை.]

விருத்தம்.

வேசமெம்மைப் போற்கொண்டு மேவுராக்கதர் வரட்டு ம்
மாசதானந்த நாங்கள் மற்ரோர்பாற் செல்கின்றோமா ல்.

(இராவணன்.) சாரணனிடம், இரகசியத்தில்.

சாரண, ஆனால் இந்த கூத்திரியப்பயலால் தாடகாதியர் இறத்தேபோயி
ருப்பார்களோ.

(சாரணன்.) இராவணனிடம், இரகசியத்தில்,
அதேது, ஈதொருக்காலும் நடக்குமா.

விருத்தம்.

அலங்கனன் மார்பாவெங்க ளாண்டவ அதிபரே ரே
கலங்கிடா வல்லதாட கா தியர்தமையுங் கொல்ல ப்
பலங்கொண்டா னெனிலோ அந்தப்பாலகன் றன்னூல்கம் ம
ளிவங்கைமே வரக்கொல்லா மிறந்தன றெனக்கொள்வா யே.

(இராவணன்.) வித்திச்சிசுவுனிடம், இரகசியத்தில் (இனிநாம்செய்வ
தென்னே?

[வித்திச்சிசுவுன்] இராவணனுக்கு, இரகசியத்தில் (வசனம்.) மகராஜ்,
திரஸ்க்கரிணி மகிமையால் நம்மை எாம் மறைத்துக்கொண்டு இங்கிருந்தே

நடக்கின்ற நடபிடிக்கைகளைக் கண்டறிந்து, உசிதம்பேல் நடக்கவேண்டிய து.

[இராவணன் வசனம்.] ஸரி, ஸரி, உரைத்தது வெகு பொருத்தமாயிருக்கின்றது, அப்படிச்செய்கின்றது.

[ஜனகர்] சதானந்தரிடம், இராகசியத்தில், (வசனம்.) சதானந்தோ இவர்கள் நெறுங்கி, நெறுங்கி இராகசியம் பேசிக்கொள்கின்றார்கள். அதனால், நினைக்கின்றேன், இவர்களே இராக்கதர்கள், இவ்வித வேடத்துடன் வந்திருக்கின்றனவென்றே.

[சதானந்தர். அவ்வண்ணம் யானும் நினைக்கின்றேன், ஆகிலுங்கண்டறிவோம்.

[வித்திச்சிகுவன்.] மகாராஜ ஜனகா.

விருத்தம்.

பார்த்திவ விசாரமென்கொல் பகர்தசக்ரீவன்றன்னை	ச்
சீர்த்தியா யுகிதம்போலச் செய்யுபசாரஞ் செய்	து
கேர்த்தியா யனுப்புவாயுன் னேரிழை யீவதா	க

வார்த்தை யொன்றுரையேல் நாங்கள்மற்றொர்பாற் செல்கின்றோமால்

[ஜனகர்.] நல்லதென்றெழுந்திருந்து அஞ்சலிசெய்துகொண்டு (மார்க்கம் காட்டுகின்றனர்.)

இராவணன் முதலானவரெழுந்திருந்து அடுத்தபக்கத்திற்சென்றனராகி திரஸ்கரிணியால் மறைந்துகொண்டு ஸமீபத்தில் வந்திருந்துகொண்டார்கள்.

(சதானந்தர்) வசனம். மகராஜ ஜனகா, வருகின்ற கௌசிகர் முதலானவர்களை அரங்கமுதலிய உபசாரங்கள் செய்து அழைத்துவருகின்றேன், (எனச்சென்றனர்.

அப்பால், இராம வெக்ஷுமண ஸகிதராய், கௌசிகர் பிரவேசிக்கின்றனர்.

(கௌசிகர் தன்னுள்.)

விருத்தம்.

கனவினிவிந்த ராமனைக்கண்டு காமமுற்றி குளையர்பே	ண
இனமுறுதளிரின மளியினிருந்தாங் கிரவொடு பகலையுங்கழிக்கு	ம்
வனமுறுஜனகி மீ தினில்ராமன் மாறிடாமயல் கொளவகுத்தே	ம்
கனிவுள ரொருவர்க்கொருவ மொவ்வனத்தர் காதல்கூர்சேர்க்கைதான்நன்றே.	

இன்னமும் ஆசிரியவிருத்தம்.

உத்தமகுணத்தின ரிராமலக்குமணர்கள் ஒங்குபுய வீரோனிணும் ஒளிர்சிரம்பகமா திமந்திரப்படைகள் யாமுதவிடப்பெற்றனரதால்

மெத்தவனுடலமேஎன்னெனிலிராவணன்மேவுதன்னவையமரிஸ்
 வெவ்வயிர்பறித்தவிஷயத்திலுங்காதல்சேர்மெவ்வியற்சனகமரதை
 நத்தியேநன்மணியயற்றுவிஷயத்திலும்நனிமனத்தடங்காச்சினம்
 ரவில்ராமன்மீதுகொண்டடல்முளுவானெனில்நவியாது முப்புவனமு
 இத்தகையிலவென்றவனெனினும்ராவணனையேஎமபுரிக்கேற்றுவிப்ப [ம்
 வெவ்வளவுபலம்வேண்மெவ்வளவுமிராமனுக்கெய்தியதுநன் நுநன்றே.

(அன்றியும்) விருத்தம்.

மாயையிலிராக்கமனர்வல்லவொன்றே மாராபிராமலக்குமணர்களோடும்,
 சேயமொடுகுமரியின்விவாகந்தன்னைநிர் விக்கனமாகநிறைவேற்றவெண்ணி,
 காய்கரியும்பாய்பரியுங்கனகத்தேருங்காலானும்மேலானுங்கணக்கில்லா து
 மேயவனாந்தபாதனைப்பிரிந்துமுன்பே விவைவெலமதரணியத்தில்மேவிவந்
 தேன்.

(வெளிப்படை.) பாலர்காள்.

இராகம் பியாகு ரூபகதாளம்.

பொன்னூர்மேனியனே யென்ற வர்ணமெட்டு.

பூவலங்காரர்களை புகழ் புண்புகுமாறர்க	ளே
மேவெழிற்சூர்களை வினய மேவிடுவீரர்க	ளே
உத்தமநற்குணர்காள் எங்கும் ஒப்பில்லாநிபுணர்கா	ள்
வெற்றிகற்பூடணர்காள் விளங்கு மெய்ராமலக்ஷ்மணர்கா	ள்
வாசகமீதொன்று மற்ற மகிபர்கள்போலன்	று
பூசிதமாய்நின்று ஒழுக்கம் பூணுவீர்மிகநன்	று
தவமுனிபாக்குவல்க்கர் தம்மாற்றவிந்ததுஎம்ஸாரனுக்க	ம்
உபநிடம்யாவுமொக்க உணர்ந் தோங்குமகிமைமிக்கா	ன்
ஜனகமகராஜன் சோடசகலைநிறைராஜ	ன்
முனிவர்க்கெலாம்ராஜன் தீர்ந்தமுத்தன் ஞானராஜ	ன்
ஆனபடியாலே நீவீர் அச்சனகன்பா	லே
போனவுடன்மென்மேலே வணக்கம்பொருந்துவீரொருக்கா	லே.

(இராமலக்ஷ்மணர்.) நல்லதப்படியே செய்கின்றோம்.

(இலக்ஷ்மணர் வசனம்.) பகவன் முனிநாததோ, இவ்வரசனுடைய
 யாகபூமியில் உழுவின்ற கலப்பையினுணியினின்றும் சிதையென்றொரு கன்
 னிகாமணி உண்டாயிருக்கின்றனென்றோர் ஆச்சரியசமராசாரங்கேட்கப்படுகி
 ன்றதன்றோ.

(கௌசிகர்.) ஆம், ஆம்.

(இராமர் தன்னுள்.) அனுஸ்மரணத்துடன்.

ஆசிரியவிருத்தம்.

மாதனற்குழியில்வீழ்வழவப்படிச்செய்தமாயையென்றே திண்ணமாய்
 வரிசையாயோர்ந்தனனெனினுமாதங்கமும்வளர்கோபமும்எனித ய
 மீ துபொழுதும்விட்டகன்றிலவிதேகனைஇன்னவ்வதைசெய்ததா க
 வெய்திடுசமாசாரமெய்யன் நனிசமாயியற்றிடுஞ்சாலமென் றே
 பேதமையிலா துதெளிவாயுணர்ந்தேனெனினும்பிசுகிடாதோர்நொடிக்கு ட்
 பேயன்நிசாசரன்கொடியமாபாதகன் டீபெளஸஸ்தியன்ற ன்
 ஒதிடுசிரங்களிர்நாந்தீனையும் ஏவீனாலோர்பனங்காய்கள்போ ல
 உருளும்படிக்கறுத்தெறிவதில்மிகவாசையுண்டாகுதுண்டாகு தே.

(இன்னமும்) விருத்தம்.

தவதனகௌசிகர்மகமாமெனும்வியாஜஞ்சாற்றியெனைச்சகலபெந்துக்க
 ளோடும், அவனிகுமாரியின்மன்றல்முடிப்பவேண்டிஅழைத்துவருகின்ற
 னொன்றெனதுசொந்த, நவின்மனமெவ்வணம்வர்த்திக்கிறதென்றக்கால்
 னன்குநினைக்கின்றதாச்சுவாஸம்நல்கும், குவிதயைகொள்கின்றதப்படித்தா
 ன்மிக்கக்குளிரானந்தமடைந்துருவவுகின்றே.

(வெளிப்படை) விருத்தம்.

புதுமைவே ரென்றுகேள்வி என்னென்றிற் புராரியா லே
 இதம்பெற வளித்ததென்றும் சுராசார் யாவராலு ம்
 அதுவளைக் கொணாதென்றும் அவ்விதே காதிபன்ற ன்
 நிதமர்ச்சித் திடுவதென்றும் வில்லொன்றும் நிசந்தான்கொல்லோ.

(கௌசிகர்.) புன்னகையுடன், ஆம், ஆம், இதுவுமிருக்கின்றது, என
 எவ்வரும் நடக்கின்றார்கள்.

(சதானந்தர்.) பிரவேசித்து, மகராஜ ஜனக.

இவளே, பகவான், குசிகநந்தனர் இவர்களே, தசரதகுமாரர்கள்.

(ஜனகர்.) தன்னுள்) எமது சதானந்தரு, இவர்களது வேடத்திற்கு
 னுருணமாய் ஸம்பாஷிக்கின்றனர்.

[வெளிப்படை.] நிரம்ப ஸந்தோஷம்.

(என, உசிதம்போலுபசரித் தெல்லவரையும் உசிதாதனங்களில் வீற்றி
 ருக்கச்செய்தனர்.)

(சதானந்தர்.) தன்னுள்) இவர்களோ இராக்கதர்கள், இருக்கட்டும்.
 ஆயினும் யான் இவ்விதம் புகல்கின்றேன்.

(வெளிப்படை.) இராமலக்ஷுமணர்களோடும் கௌசிகபகவான் இங்
 னுனம் வந்தருளியது தெய்வாதீனமேயாம்.

[ஜனகர்.] தன்னுள்) யானும் சதானந்தருவின் வார்த்தையை அனுஸரித்தே பேசுகின்றேன்.

(வெளிப்படை) விருத்தம்.

விதிவத்தாய் ரிசியசிருங்கர் தயரதர் வீட்டில்வந்தார்
விதிவத்தாய் அவராற்றானே வேள்விபை முடிக்கப்பெற்றார்
விதிவத்தாய் புதல்வர்நால்வர் விளக்கென வவதரித்தார்
விதிவத்தாய் தம்மாவென்பால் மேவின ரிருவந்தார் மே.

(இராவணன்.) வித்திச்சிசுகுவனைக்குறித்து,

இதுவென்கொல், அடடா, வித்திச்சிசுகுவா, இச்சனகன் பரமார்த்த புத்தியுடன் பகர்கின்றான் கொல்.

(வித்திச்சிசுகுவன்.) அதேது, மகராஜ் நம்மிடங்களிலன்றோ இவனுக்கு வாஸ்தவபுத்தி.

(கௌசிகர்.) ஆம், ஆம், வர்த்தமானத்தைக் கேளுங்கள், குமாரசதானந்தராலும், இஷ்டரான ஜனகராஜனாலும் ஸாவதானமாகவிருந்து கேட்கக்கடவது.

[இருவரும்] நல்லதென்று, செவிகொடுக்கின்றனர்.

(இராவணன்) அடுக்குமொழி.

நாடியிச்செளசிக, மூடன்றாரத்துமா,
கேடென்புகன்றிடப், பீடிகைகள்போடுறன்.

[வித்திச்சிசுகுவன்.] அடட, இதுவென்ன அறியாததா, அடைவே, மார்க்கமத்தியில் வந்து தடுத்துக்கொண்ட நமது பரிஜனங்களை வஞ்சித்துக் கடந்துவந்தோமென்றே புகல்வான்.

(சாரணன்.) அங்ஙனமவர்களை வஞ்சித்திடாமற்போனால் இவர்களிங்கெப்படி வரக்கூடும்.

 கௌசிகர் விருத்தம்.

மகமெனத்தாரங்களொடு மக்களோடு மகிபதயரதனைவர வழைத்துக்கொண்டு, மிகவிரைவில்வருகையில் மண்மாரிபெய்து மேவிதொடகையிறுத்தெடுக்கப்பெற்றேம்,

(இராவணன்.) களிப்பதிகரித்தவனாய்,

பல், தாடகாய், நல்ல நல்ல சம்பிரதாயமா யுன்னால்வந்து மறிக்கப்பட்டது.

(வித்திச்சிசுகுவன்.) அவர்களெவ்வாறு அவளை வஞ்சித்து கடந்துவந்தார்களென்பதைக் கேட்கவேண்டுவது.

(இராவணன்.) விலக்ஷணக்குறிப்புடன்.

வெண்பா.

இச்ச்சிறுவ ரொமெம்முனி யிங்கெய்திய தேர்
விதைக்குறி யிதனைமெய் மறந்தேன்—சந்தோடத்
தான்மதுபான த்தில்வருதன் மையைப்போற் சாலவுமே
யான் வசமற்றிட்ட படியால்.

 (கௌசிகர்) முன்விருத்தத்தொடர்ச்சி.

ரகுபுதல்வன் திரிஇவனென்றி நந்திட்டாலுமே வெண்ணுகார்முகத்திலெழு
ம்பிற்றையா,

(இராவணன்.) இந்தக் கூத்திரியப்பாலனிடத்துப் பெருமையை ஆரோ
பணஞ்செய்தற்குச்சீர்கெட்ட இம்முனி எத்தனை எத்தனைஞ்செய்கின்றனன்.

(சாரணன்.) ஆ, சந்தையுடன்) மேல் என்னநடபடிக்கை நடந்திருக்கி
ன்றதென்பதைக் கேட்டறிசல்வேண்டும்.

 (கௌசிகர்) முன்விருத்தத்தொடர்ச்சி.

புகந்தகவன்மாப்பிவிரண்டாய்வகிர்ந்துபூமியில்வீழ்த்தியதாவி பொன்றிட
னே.

(ஐனகர்.) சதானந்தசாக்குறித்து, இரகசியத்தில்.

 விருத்தம்.

பரித்திரமையை வல்வபாவி வல்லரக்க னின்றே ன்
தரித்திடு வேடந்தன்னைத் தளர்ச்சியுறாது நன்றாய் த்
திரப்பதித்திடவே திண்ணம் செப்பிடு கறையிதா மே

 (சதானந்தர்.)

உரைப்பதென் முழுதுங்கேட்டா லுற்றதுபொருந்து மன் னு.

(ஐனகர்) வெளிப்படை வெண்பா.

இச்ச்சிறு பைய்ய நெவ்வளவு கன்னமதச்
சிந்துரத்தோராயிரங்கன்சேர்பலத்தாள்—அந்தத்
தொனியசனித்தீக்குறல்வாய்ச்சொற்றாடகைப்பேர்
சினவரக்கி யெவ்வளவு சி.

(இராவணன்.) ஸரி ஸரி, ஐனகனால் நன்றாய் ஆகேபிணை செய்யப்
பட்டது.

(சதானந்தர்) அடுக்குமொழி.

மதிசுலமகராஜா, அகிபதிமிதிலேசா,
விதிபலமுளதாகில், எதுவுமுடிந்திமொல்.

(வித்திச்சிசுவன்.) அதனைச் சம்மாளித்துப்பேசுகின்றான் சதானந்த
த்தீமனத்தன்.

(சாரணன் வசனம்.) ஹா, தாடகாய் ஸ்திரீ என்றறியப்பட்டும் இம்
மூடனாள் விடுபடாமற்போயினையா.

•(இராவணன்.) ஆ, சங்கையுடன்,

அவளது அனுசரர்கள் எவ்வகையுரிந்தார்களை அதுவறிந்திலம்.

(ஜனகர்.) மேல் மேல்.

(கௌசிகர் வசனம்) அப்பால், கூற்றுநிகர்த்த சபாகுமுதலிய கொடி
யராக்கநர்கள் குழந்தை இராகவனை வந்து வளைந்துகொண்டார்கள்.

(இராவணன்.) ஆம், தாடகாவதத்தை எப்படிச்சகிப்பார்கள்.

(சாரணன் வசனம்.) ஒ, ஒ, தானே வீனென்று மாணித்துக்கொண்
டிருக்கிற இந்த ராமனால் அவர்களிடத்தும் என்ன என்ன அக்கிரமம் செய்ய
ப்பட்டதோ.

(கௌசிகர்.) மற்றென்ன கேட்கக்கடவீர்.

கட்டளைக்கவித்துறை.

சூலையுண்டிடுங் கபந்தங்கனோ னேவாய்குடித் செப்ப டி
நிலைகொண்டிடாதுகழுகின மாடினரீள் களத் தே
வலிகொண்ட நீச்சுபாகுவைச் சேனையை மாய்த்துநெடுஞ்
சிலைகொண்ட ராமசரம் லீலையப்படிச் செய்தது வே.

(சதானந்தர்.) ஜனகரைக்குறித்து, இராகசியத்தில்) இவ்விதமிருக்க இவ
ர்களிடம் என்னென்று நினைக்கின்றீர்.

(ஜனகர்.) சதானந்தரைக்குறித்து இராகசியத்தில்,

கமது கன்னி ஜானகி பல பரீகையின்பேரில் கொடுக்கவேண்டியவ
ளென்று பிரதிக்கினை செய்யவேண்டியது.

(சதானந்தர்.) இராகசியத்தில், அஃதெப்படிக்கொத்தது.

(ஜனகர்.) இராகசியத்தில், சிவதனுவை நாணியேற்றிடுவதே தான்.

(சதானந்தர்.) இராகசியத்தில், ஒவ்வாநினைப்பொடு நகைத்து.

வீருத்தம்.

அமரகுலமடங்கலும் வந்திறைஞ்சிநிற்ப அசைந்திடுமாமேருவேன வங்
கங்கொண்டு, குமரிடுவெம்பூதகணம் நெருக்கமாகக் குலவிடவுமில்ங்கிடு
வக்கலைதன்னை, தமதுகரவிரணுணியாற் கெல்லவானிற் சதிர்பெறப்பற்
தாடு தசகீர்வனுக்கே, உமையிடப்பாகன் றனுநானேற்ற வென்னவோர்
பெரிதா பணயமீ துதவாதன்றே.

(ஜனகர்.) இரகசியத்தில், பகவன் சதானந்தனோ அதிலிருக்கின்ற கூ
டார்த்தத்தைச் சொல்லுகின்றேன்.

வீருத்தம்.

சித்தகந் தருவாலுந் தேவதான வர்களாலு ம்
வித்தியா தரர்களாலும் மேவுவல் லரக்கராலு ம்
இசனுவனைச் கொண்டுதென்றியம்பி யீய்ந்திட்டார் முன்ன ம்
உருத்தா பகவானுன் தர்விகு துசிதந்தா னே.

(சதானந்தர்.) இரகசியத்தில், அங்ஙனமாயின் இந்தப் பந்தயம் மிக
நன்று.

(வித்திச்சிசுவன்.) எல்லவையும் வதைசெய்ததாய்த் தான் இயர்பு
கின்றானே இக்கொளசிகள்.

(சாரணன்.) இஃது வாஸ்தவமே, இல்லாமற்போனால் ஒருவராலுந்
தடுக்கப்படாத உறா மாயா துரந்தர மாரீசன் முதலானவரைக் கடந்தெங்ங
னம் வரக்கூடும்.

இலக்கணம். வீருத்தம்.

முதல்வரின் பகழிபாய்ந்து முனிந்துமா ரீசன் றன்னை க்
கதியுடன் றுறத்திற்றெங்கோ காண்கிலனின் னமுந்தா ன்
அதமதாய் மடிந்திட்டான்கொல் அல்லதுதப் பிட்டான்கொ ல்
விதமின்ன தெனவுணர்ந்திலம் யெங்கள் வெற்றிவேந் தே.

(இராவணன்.) கோபத்தோடு பெருமூச்செறிந்துகொண்டு,

(இராவணன்) ஆசிரியவீருத்தம்.

நஞ்சனமெளிற் கிட்டவந்துவ வஞ்சிடு ம்
நாயிறுதன்னொளி யுள்வாங்கு ம்
நற்றீச்சுடா மணப்பீதியா லகிலமு ம்
நடுநடுங்கிட வாணே யே

மிஞ்சிமீயில் விலங்கேச்சுர னின்னமு ம்
 வியனுலகு காக்கின்றன ன்
 மேவுநம்மேவற் றெழுந்நாடகைப் பெறொ டு
 வீரப்படை கடமையு ம்
 வஞ்சமிகுமாயைச் சுபாகுவையும் வதைசெய் து
 வரிசையா யிவ்விராம ன்
 வல்லுயிர் படைத் தினமும்வாழ்ந்திடவு மெண்ண மோ
 மாறாம விவணையந்த ப்
 பஞ்சைமுனி கோசிகனையமது தந்துகா ப்
 பாற்றிடவு மெண்ணமோதா ன்
 பற்கள்குடை கின்றதப்பா கடித்துமிழ்வதி ற்
 பழுதென்கொல் பழுதென்கொ லோ.

(என்று பற்களைக்கடித்து கண்கள்சிவந்து ஆக்கிரமித்தாரவாரித்து எழுந்திடவாரம்பித்தனன்.

(வித்திச்சிசுவன்.) தடுத்துக்கொண்டு, இராஜாதிராஜ மஹாராஜனே. சற்றுப்பொருத்தருளல்வேண்டும், மேலும் பார்த்துக்கொள்வோம்.

(ஜனகர்.) தன்னுள்) என்னிதயம் தெளிவெய்துகின்றதுபோலும்.

(வெளிப்படை) ஆனால் மாரீசன் இந்த ரகுமாரனால் முடிக்கப்பட்டான் கொல்.

(கௌசிகர்.) ஆம், ஆம்.

(சாரணன்.) தன்னுள்) அந்தோவந்தோ.

விருத்தம்.

இத்தனைகால மிவன்புயலங்க ளிசைந்தனத் தனிநிறைவா கி
 வெற்றியையடைந்து மேவினல்கால் விளம்பிடுதவறு தலா லே
 மத்தியிலிவறற்பின்மைதடைந்துவரிசையிற்குன்றினைவிதன ல்
 எத்தன்மையெனில்ராகுவாற்கதுரோனெய்திடுதெசையென வின்றே.

(இராவணன்.) பற்களோடு பற்களை நொறுங்கக்கடித்து ஹா, ஹா; இந்த கூத்திரியப்பயலை இனியெளிதில் விடப்போகிறதில்லை.

விருத்தம்.

உருத்திரன்கிரியை யெடுத்தவென்கைகளோ ரிருபதுமினமுள வே
 பருத்ததிண்டோடிசை மன்னரைத்துளைத்தபகழிசேர் தூணிபத்துள வே
 கருத்தமெய்யம்மயன் கொடுத்தாங்கூற்றினுங்கடியதோர் சக்தியுமுள வே
 உரைத்திடவென்பயந்தரிப்பதேனுயித்தத்திலோங்குவரெவரெங்ஙனுள ரே.

(வித்திச்சிசுவன்) விருத்தம்.

அங்குலித் தட்டினாலே அச்சிறு மனிதன்ரு னே
 இங்குயிர் தரிக்குமோகாண் எலிவேட்டைக்கேன் டம்மாளம்
 தங்கனக் கற்கடள்ளச் சதிர்கடப் பாரையே னே
 எங்கணும் புகழ்வங்கேச இத்தனைகோபம் வேண்டா ம்.
 (சதானந்தர்.) ஜகத்தினில் ராமன், மருத்துவமுடையான்.
 (இலக்குமன்.) அசனூற்றான்.

விருத்தம்.

துங்கமா முனிவராமித் தூயகௌ சிகராவென் னே
 டெங்கனாயக னிராம னேற்றமந் திரங்களைல்லா ம்
 பொங்கமா யருளப்பெற்றார் பொருந்தும்த் திரங்கடாமு ம்
 தங்கையில் வாங்கப்பெற்றார் தைரியம் பெற்றாரன் றே.

(வித்திச்சிசுவன்.) மகராஜ் இலக்குமன் சொல் செவிக்கிலக்காயிற்றே.
 (இராவணன்.) அடட, இந்தக் கொட்டுக்கெல்லா மிந்தப்பேயாடுமா,
 இதற்கெல்லாம் பயப்படுவதும் நாமோ.

(சாரணன்.) ஆரம்பமுதலே அக்கௌசிகனே நமக்குக் கெடுத்தல்வீளை
 வித்துக்கொண்டு வருகின்றான்.

[கௌசிகர்.] தன்னுள்) வசனம் இந்த ஜனகராஜனும், சதானந்தரும்,
 என்னையுமிப்பாலர்களையும் வேறாய்நினைக்கின்றார்களெனத்தோற்றுகின்றது.

அசனூல் இவர்கள் முன்னதாகவே மாயாவியளாயிருக்கின்ற அரக்கரால்
 வசேனும் வஞ்சிக்கப்பட்டார்கள்போலும்.

[நல்லதிருக்கட்டிம்.] வெளிப்படை.

வசனம் ஒ, ஒ, அனககுல ஜனகராஜனே, ஒ, ஒ, சதானந்தராய்வினங்காடுகின்ற
 சதானந்தரே என்பாலேதோ அன்பாற்சொல்ல இச்சிக்கின்ற நீர்கள் போலும்.

அல்கை எடுத்துரைப்பதில் தடையென்கொல், அல்கைசமாதலிள பல்
 செய்வீர்.

[ஜனகர்.] சதானந்தரை நயனபாஷையால் ஸங்கொசெய்தான்.

(சதானந்தர்) விருத்தம்.

திரிபுவனத் திலுந்தான் திகழ்மன்னர் புதல்வருக்கு ன்
 ஒருவன் யானொன்னு மீசனாயர் தனுவளைப்படுகி ல்
 அருமைநற் குணத்தொப்பில்லா ளற்புதக் கன்னிசீ தை
 வரசௌந்தரியை அன்னோன் மணந்திடப் பெறுவன்மா தோ.

[இவ்விதம் ஜனகராஜனுடைய கோறிக்கை.]

[கௌசிகர் வசனம்.] கலீனா நகைத்துக்கொண்டு, அகோவகோ, எம்மிடத்தும் உங்கட்கவநம்பிக்கை யெய்தியதென்கொலோ.

ஆம், இல்லாமற்போனால் யாவராலுந்தடுக்கப்படாதவர்களாயும் கொடிய மாயையின் நிரத்தால் எளிதிற்பெறும் நானாவிதவடிவினர்களாயும் இருக்கின்ற மோசரிசாசரர்களின் நெறுக்கத்தில், யார்க்குத்தான் யாரிடத்தில் நம்புத லுண்டாகும்.

ஆகையால், எங்கே அந்தத் திரிபுராந்தகனுடைய சராஸனத்தை வரவழையுங்கள், ஆரோபத்தினிமித்தம் அதிசீக்கிரம்வரும்படி செய்யுங்கள்.

(ஜனகர் வசனம்.) பகவன், சதானந்தோ தாமேசென்று சம்புவின்ற னுவுக்குச் சம்பாவணசெய்து கூணத்திவிவண் சார்ந்திடச்செய்வீர்.

(சதானந்தர்.) நல்லதவ்விதமே செய்கின்றேன்.
எனச்சென்றனர்.

(இராவணன்) விருத்தம்.

ஈசன்கைலா யந்தன்னை யெடுத்தெரிந்தி ட்டவென்	கை
கூசமவ்வில் லின்பாலே கொஞ்சமும் நகட்டொற	தே
காசினிதனி லவ்வில்லைக் கைக்கொண்டு வளைப்பதற்கு	ப்
பேசமிச்சிறு வனுக்கென் பேதமை பலமுமுண்	டோ.

(வித்திச்சிருவன்.) அந்தோவந்தோ.

விருத்தம்.

ஈதென்ன சர்வமுட்டா ளிப்படிச் சபதஞ்செய்தா	ன்
பூதலம் பாதலம்விண் பொருந்துமே தலத்திலுந்தா	ன்
மாதுமை நாதன்வில்லை வளைத்திட ஒருவனுண்	டோ
பேதமை கொண்டானிந்தச் சபதம்விண் பெற்றியா	மே.

[இராவணன்.] ஆகாயத்தில் லக்ஷியத்தை நாட்டிக்கொண்டு ஹா வராகீ, ஹா ஜானகி அதிஷ்டவீராய், அட்ட, என்சொல்வேன் கஷ்டங்கஷ்டம்.

இராகம் காபி.

பல்லவி.

மோசம்வினைத்தடி முற்றும்வினையாச்சுதே.

அனுபல்லவி.

எசனகிரின்னதிஷ்டம் எல்லாம்வெளியாச்சேதடி.

சரணங்கள்.

எனெளிலென்னீஷ்டன் பெண்ணு	ம்	
இவனையபகரிக்கொண்	ணு	
தென்றுனை யெடுக்கவெண்	ணு	
திருந்தேனடி, என்கண்ணு	ய்.	[மோசம்]
ஒருவன்மேலாசை கொண்டா	ய்	
உனைக்கேட்கில் திண்டுமிண்டா	ம்	
ஒவ்வாதென்றோந்தேன் கண்டா	ய்	
ஒகோபாவம் உரைகண்டா	ய்.	[மோசம்]
பின்னும் உன்றாவலா	லே	
பேய்கொண்டான் செய்கைபோ	லே	
பேசன்னரன் வடிவா	லே	
பீடிமுந்து வந்துமே	லே.	[மோசம்]
வேடம்பூண்டு வந்துநின்று	ம்	
வினைவிளைந்தாற்போல	ஒன்று	
வில்வனைப்புச் சபதமென்	று	
விபரீதமாக யின்	று.	[மோசம்]
தனுவனைப்பாம் விவகார	ம்	
சாற்றலாமோ ஆதிபார	ம்	
தந்தைசெய்த நிஷ்டை	ம்	
தகாதடி யின்னே	ம்.	[மோசம்]
என்றாலாகாத வில்	லை	
யார்வனைப்பார் வருமில்	லை	
ஏற்றமணை நெஞ்சுமில்	லை	
என்னசொல்வேன் மிகத்தொல்	லை.	[மோசம்]
மணமில்லா வகையா	லே	
மகிமையி லெவ்வனத்தா	லே	
வசைசொல்வார் புவிமே	லே	
மாநேசுசே, ஆரலா	லே.	[மோசம்]

விருத்தம்.

மந்தர கிரியானுலு வளைக்கலா மதைவளைக் க
எச்சுற லாகாதென்றால் யாவரா லாகுமந் தோ
இந்தவீற் சபகம் வைத்ததென்ன விச்சனாகன்செய் த
விந்தையென் சொலுவேன் சிதைமணமென்ன விதமாயா மோ.

(சாரணன்.) மஹராஜ் அவளிடத்து அவ்வளவெண்ணமிருக்குமாயி
ன் அவளை எவ்விதமும் அபகரித்துக்கொண்டு போகவேண்டியதுதான்.

[சதானந்தர் பிரவேசித்து]

விருத்தம்.

பூபதி ஜனகமன்ற புகழ்மதிக்குலமாணிக் க
தீபனே செல்விமன்ற னிமித்தம்பந்தய மாய்ச்சொற் ற
மாபெருங்கிரி நிகர்த்த மஹேச்சுர னருள்மகாப் ர
தாபவிச் சாபந்தன்னை சாற்றியபடி கொணர்ந்தே ன்.

[கொள்கிசர்.] அட குழந்தாய் இராமபத்திரா இதனைப்பாராய்.

(இராமர்.) குரு வாக்கியப்படியே, எனக்குப்பீரெனவெழுந்து சராசனத்
தினருகிறீர். செல்கின்றனர்.

 (இராவணன்) விருத்தம்.

திடுக்கிடா திவன வினனேக்கித் திரமாய்நடக் கின்றான்கொ ல்

 (வித்திச்சிசுவன்)

வெடுக்கெனக் கரத்திறுக்கி வில்லினைவளைப்பான் கொல் லோ

 (சாரணன்)

சுடக்குசச் சனகியாம் நற்கோகில வாணியத் த
மடக்கொடி ஜனகிதன்னை மணமுஞ்செய்திடவான் கொல் லோ.

(அப்பால், அழைத்தசேவகன் முன்றால் கொஞ்சத்தூரத்தில் நடக்க சிவ
ந்த பட்டாடைகட்டி பவிஷாய்நடக்கின்ற சீதை முதலிய கன்னியர் பிரவே
சிச்சுக்கின்றனர்.)

(சீதை.) தங்கைகள், மஹானுபாவரான கௌசிகமாமுனிவர் வந்தி
ருக்கிறதினால் நாம் வந்தனஞ்செய்யவேண்டியது.

(இராமர்.) இதுவென்கொல், தன்னுள்,

விருத்தம்.

ஒங்கமுத வீரதங்கா தூற்றமொரு சாரிகையி ன்
யீங்கினிய வாலாபம் இதுமுன் னனுபவித் த

தாங்கெழின் மாயாமயமாம் ஜானகிதன் வாய்மொழியை ப்
பாங்குட னினைப்பிக்கின்ற பான்மையிது வென்பகர்வே ன்.

(ஊர்மினோ.) நங்கைகல்லீர், அக்கா ஜானகியின் வசனம்கேட்டீர்களா.

(இராமர்.) • பார்த்து (தன்னுள்) ஓ இவன் ஸாக்ஷாத் ஜானகியோ.

விருத்தம்.

தென்றலிற்சீதந் திங்களிற்றிருக்கின் சீர்களிப்புட னறுங்காவின்
நன்றளவிறைவு நள்ளிருளகற்றும் நற்சகங்குயினி னுதத்தி ன்
ஒன்றியலின்பமோ தனத்துருசி ஒங்கிவை திருடியமின்ற ன்
என்றனுக்கெதிர்ப்புன் காண்கிவாதவ எவ்வேந்திழையின்று காண்டனனே.

(அட்ட, இவனை இந்த இரண்டிடியங்களாலு மிருகத்தழுவி குளிரும்படி ஆலிங்கனஞ்செய்யவேண்டும்.)

(சற்றாலோசித்து.)

விருத்தம்.

ஆத்திர மடைதலாவென் அரன் றனு வனைத்தாலன் ரோ
நேத்திரா நந்திதன்னை நிமிடம் நீங்காதவண்ண ம்
கோத்திரத் தனமென்மார்பிற் குத்திடத் தழுவல்செய்ய ப்
பாத்திரமாவே னந்தப்ரதிபந் தந்தனைத் தீர்ப்பே னே.

(என வீனாவில் நடந்து வில்லைநோக்கின்றனர்.)

இராகம் பியாகு. ரூபகதாளம்.

பல்லவி.

ஈதொன்று சேதி என்னடிமானே.

அநுபல்லவி.

மாநரசேயென் காநில்வீழ்ந்ததடி.

(ஈதொன்று)

சரணம்.

கோசிகருடன்வந்த இராஜமைந்தரிருவ

ர்

கோடிமன்மதனினை யாவாரா

ம்.

(ஈதொன்று)

(ஈதை) ஆம், ஆம்.

(மாண்டவி) ஓ சரணம்.

அவரிவொருவனொரு அரிவைதன்மனந்தன்

னை

அபகரித்திட்டவ னுவானு

ம்.

(ஈதொன்று)

(சீதை.) அழுக்காறுடன், ஆ மாண்டவி என்னடிபுலப்பம் சும்மா வாயடக்கிக்கொண்டுவா.

(என்று கையிலிருந்த லீலாநளினத்தாலடித்தனன்.

(ஊர்மிளை.) சிரித்துக்கொண்டு.

விருத்தம்.

மாண்டவி வசனத்தாலே மனஞ்சகியாத தென்	னோ
எண்டியுன்றனைச் சொன்னாங்கொ லேந்தினமுலயினு	ளே
வேண்டியபடி தனக்கு மேற்போட்டுத் தாங்கிக்கொண்	டு
தாண்டிவந்த தட்டுகின்றாய் ஜானகியுனக்கேன் கோப	ம்.

(சீதை) விருத்தம்.

விரித்திடவேண்டாங் கண்டாய் விஸ்தாரக் காரிநீ	யே
தரித்தபேர் ஊர்மிளைதான் சமத்திதான் சரிதான்போ	போ
அரற்றிடேலுன் மதத்திற் காளல்ல வெதுருன்	பா
லுரைத்திடல் தகுதியன்றே தூரத்தி லோடிடா	யே.

(சுருதிகீர்த்தி.) ஹா, ஸகி, ஜானகி ஏதடி இத்தனைகோபம்.

இராகம் நாதநாமக்கிரியை. ஏகதாளம்.

பல்லவி

சுந்தராங்கியே கோபமேதம்மா.

அறுபல்லவி

மந்தரக்கனதனமைதிலியே அடி

(சுந்த)

சரணங்கள்.

கந்தர்ப்பனைநேர் ராஜமைந்தனொருவனைத்த	ன்
கனவினிற் கண்டு மிகமயற்கொண்	டு
வந்தகோடைகாலத்து சந்ததம்நதிநீர்போ	ல்
வற்றிமெவிந்ததேகமுற்றதாரோ	அடி. (சுந்த)
கூதீராபிலேச தானாகொண்டிலகி	டு
செய்யதனித்தங்ஃப் பதுமையைப்போ	ல்
கோரவிரகவாதை மீறிடமெய்வெளுத்	து
குளித்தவன்போற் கண்ணீர்வடித்தவனார	டி. (சுந்த)
காமவேட்கடுங்கோவி மாமலர்க்கணையே	வி
கருதியென்னக்கந் துணைத்தான்பா	வி

சோமனூர்தென்காலும் வேமனலாச்சுதென் டு
 சொன்னவனாரிந்தக் கன்னியர்க்குள் அடி. (சுந்த)

விஸ்தாரமணீய உத்தியானவனத்தி ல்
 விளங்கிமொதுள நெறுக்கத்தி லே
 சுற்றிநாளிகோஞ்சேர் மத்திமாதவீமண் ட
 பத்திற்றளிர்ச்சயனத் திருந்ததார டி. (சுந்த)

செந்தளிர்ச்சயனத்திருந்த பூங்கொடியின்மே ல்
 சந்தணக்குழம்பிட்டு சகியரா லே
 தந்தணன்னா ஆரம் மென்றனங்கனிகேரே ம்
 சாற்றிவைத்திடப் பெற்றதையலாரோ அடி. (சுந்த)

சேநிழலுமந்த வாதமுமாயுகந் த
 சிறந்தயிடத்திற் சகியர்சேவையுட ன்
 வதடிநாதன்வாரா சிருப்பதென்னெ ன்
 றிப்படியேநாட் கழிச்சதாரோ அடி. (சுந்த)

(தவிரவுந், உதயகாலத்தில் காமவிலச்சையுடன் ஒருவரும் இல்லாதயே காந்த ஸ்தலத்தில் சகியினிடத்தில் இவ்வீதம் இரகசியமாயுரைத்தவளாரோ.

(மாண்டவி.) அடி, அடி சுருதிகீர்த்தி அபெப்படி சொல்லு சொல்லு.

(சேதை.) சுருதிகீர்த்தி இப்படிச்செப்புவன்.

(சுருதிகீர்த்தி) ஆசிரியவிருத்தம்.

அரிதரிதுகண் சற்றுங்கிடுவ தொருவே ளை
 அவசமாயிமை சாற்றிடி ல்
 அப்போது திகழுமென் சொற்பனத்தினில் மிக் க
 அபிராமவர சுந்தர ன்
 இரவிகுலமதில்வந்த ஸரஸகுணலேன ம்
 இரகுராமனெனு மெவ்வன ன்
 எதிர்வந்திலங்கு மன்னவன் மெள்ளமெள்ள வே
 என்பக்கல் வந்தெய்துமா ல்
 தெரிவையர்க்கரசி நானுன்னடிமை யென்றிடு ள்
 செப்புமுலை மேன்முந்தியா ள்
 சேலையைக் கூசாதிழுத்திடம் புருவங்க ன்
 சேதிச்சளிப்பதி லவ ன்

காமெடுத்தஞ்சுவிகள் செய்யும் யேமாற்றினி
கனிபோற் சவைத்துமுத்தி
கனியொடு புறம்பினினகைப்பன் றிடுக்கென
கண்விழித்திடிற் காண

(என்றே)

(ஊர்மினையும் மாண்டவியும்.) சீசையின் முகத்தை நோக்குகின்றனர்
(சீதை.) தன்னுள், இலச்சையுடன் ஒ, ஒ, இவர்களால் நமது விருத்
தாந்தம் யாவும் அறிந்துகொள்ளப்பட்டது. இனிமென்செய்வது கதியென்
கொல்.

, (வெளிப்படை.) தங்கைகான் நீவிர் அறியீர். இதுவெல்லாம் பரிசா
ஸவதியான மெச்சகி சேவதியின் கேலிக்கடமோனம். எங்நனமெனில்,

கொச்சகம்.

பாலருக்குமுத்தோர் பகர்கட்டுக் காதைகன்போ
சேவதி கன்னியென்றே சீதைமெய் வெளுத்தினத்தா
மாலடைந்தா ளிப்படியப்படி யானொன்று வந்
கேலிசொல்லிக் கிண்டிவிட்டாள் சுருதிகீர்த்திக்கே உனிச
(மாண்டவி.) எதினோனோக்கி.

ஆசிரியனிருத்தம்.

இதுவென்கொல் பாதலம்புகுகின்ற குகையெ
இலங்கயப்பெட்டி தன்
வேயிருப்பதில் சிதம்பூசசெய் சுகந்தக்
ளேற்றயிச்சிவசாபமெ
விதமிக்குவந்ததோ அதன்பா லகோவ
வினயமதிருண சேலனா
மிக்ககம்பீரனாய் குமரனாய் சகலக
விக்குானா யெவர்க்கு
துதிபெற்றிலங்கு சிறுமதிபோற் கணுநர்
சொருபனாய் முகில்வண்ணனா
தோற்றமில்வுடச பூமிக்கலக் காரனா
சந்தா விலாஸனா
அதிவிசாலம்பெற்று கர்னாந்த மேவிடு
அம்புயக்கண் கடைகளி
அருணனாய் கரிகரபுயத்தனாய் நிற்கிற
ஆர்கொவிவனா கொலம்

(சீதை.) நிதானித்து தன்னுள் (வசனம்.)

ஓ, இந்த சந்தாகிருதியானது என்சொற்பணத்திற் காணப்பட்ட மனோ
ரதவல்லவனிவுன்றானென்று வருத்தல்போலும், ஆகையால் இனி யென்ம
ரோதம் பவிக்குமென்பதிற் சந்தேகமில்லை.

இராகம் தஞ்ச. ரூபகதாளம்.

பல்லவி.

கண்ணானைக் கண்டேன்

அனுபல்லவி.

விண்ணட்டரசனாக் கண்ணாயிரவனுங்

வேதனும்புகழா தித்தியகுல நாதனும்பரக்யாதனை.

சரணங்கள்.

அங்கஜன் தன்பா ணங்கனென்ற	ன்	
அங்கமெல்லாந் துளைக்கவும்	தென்றல்	
அடிக்கவும், யான்றுடிக்கவும்	இந்த	
திங்கட்கூடவும் யானேவதைக்கண்	டு	
தெய்வந்தான் தந்ததுவோ இவனையெ	ன்	(கண்)
	ய	
னை ந்துமய்யிலத்தீர்க்கவோ	யான்	
என்செய்வேன், மதன்மிஞ்சுரான்,	என்	
சுந்தையினினைவேமுடிந்த	து	
எந்தன்பாக்ய மிவ்வுருவாய்வந்த	து.	(கண்)
பந்தைநிகரெழி லென்றனங்க	ளு	
வந்து தினவுகள் தின்பதும்	மதப்	
பயல்செய்வீம் பதையுமே	நான்	
எந்தவிதத்திலு மொருகைபார்க்கிறே	ன்	
இனியென்ன மனக்கவலை	திர்க்கிறேன்.	(கண்)

(ஹ, ஹ, என்செய்யப்போகின்றேன் மதனவாதை சகிக்கவசமா இது
தான் சமயமென்றே மன்மதன் என்னைக்கொல்கின்றனன்.

இராகம் காபி. ஆதிசாய்ப்புத்தாளம்.

பல்லவி.

இவனையனைந்துசகம் பெறுவேன் இவனையனைந்துசகம்

அனுபல்லவி.

புவனாலங்காரனை புகழ்ரகுவீரனை
புயல்வண்ணன்கனவினிற் பொருந்துகெட்டினை
எவனஉதாரனை யென்மனசோரனை

(இவனை)

சாணங்கள்.

கரும்புவின்னாலே வண்டு	மலர்கள்
கணைகளதனைக்கொண்டு	
உருவிலிறயம்படைத் தோங்குறான்	நெர்த்தி
ஒர்மீபண்டினை வருத்தூறனபகீர்த்	தி
வருமென்பனைபாமல் வாட்டுகின்ற	னே. (இவனை)
சுடலில்வயித்ததாலே	பழக்கம்
காளகூடததைமேலே.	
உடலிற்புன்னத்து கொண்டொருவிதமா	சு
உற்றதெனக்கபடததொடு நிலவீசு	ம்
உடுபதுசுக்கின்றான் ஒகோவென்செய்வே	ன் (இவனை)
தென்றிசை பொருத்தலாலே	எமன்
சேர்க்கைமிகுதியாலே.	
தென்றலெனுமனிலன் சிறுறன் பா	வி
சிறிதுத்தயையில்லாமல் ஸ்திரீபழி மே	வி
கொன்றிடத்திரிகின்றான் குடிகேடுபுரிகின்ற	ன். (இவனை)

(என) பொதுவிருத்தம்.

உள்ளவிராமன்றனை வகைவகை நோக்கிக்காம
துள்ளவும்பரவசாழி தோகைஜானகி யாழ்ந்தென்ற
உள்ளபுண்ணியங்களெல்லா முருக்கொண்டு வந்ததோவெ
றுள்ளத்திற்புகன்றுகொண்டாளோ வியம்ப்பொனினு
(மற்றக்கன்னியரும் பார்த்துக்கொண்டு நற்கின்றனர்.)
(சதானந்தர்.) தினகரகுல ரகுமாரனை பாருங்கள் பாருங்கள்.)

(ஜனகர்) விருத்தம்.

சகடமோரெட்டில்ப் பஞ்சசதவல்லவீரரா
மிகமிகவருத்தத்தோடு மேவியேயீர்த்துவந்
மகசராசனத்தை லேசாய்மதித்து மிப்பாலன்கொஞ்ச
அகமதிற்பயமில்லாம லதனையேநோக்கின்றானு

 (கௌசிகர்) விருத்தம்.

அனைவரும்பாரீர் ராமனவ்வில்லை வினையாட்டா க
தனதுசெங்கரத்திற் றூக்கித்தரையினி னிருத்துகின்ற ன்

 (இலக்குமணன்.)

தனுவிதைநொடிவளைத்துச் சாற்றிநானேற்றுகின்றார்.

 (ஜனகர்) சந்தேகாஹவியப்புடன்.

எனதுளக்கவலையோடும் வளைத்திட்டான்.

 (சதானந்தர்.)

இறுத்திட்டானால்.

(சனகர்.) ஆச்சரியத்துடன்.

விருத்தம்.

ஊழிகாலத்துறுமு முகிற்குலத்தோசை யாமெனவொப்பி வன்ராகவன்
பாழிசேர்ப்பிண வில்லிறுத்திட்டவோர் பாரசத்தத்திலான பயத்தினால்
ஆழிசூழ்புவனங்கள் திகிலடைந் தந்தந்தப்படியே களைப்பெய்தி ன
கீழ்விழுந்து தெளிந்துபினூந் திடுக்கிட்டெழுந்தீ தென்னென்றுவியந்தன.

(அகோ அகோ, சதானந்தர் இரகசியத்தில், ஓ மஹராஜ ஜனகா, உற்ற
சங்கதி முற்றமழிந்தனம்.

விருத்தம்.

மாமுனி விசுவாமிதீர மாதவரிவ ரயோத்தி க்
கோமகனினையா னின்னோன் கோதண்டராம னின்னோ ன்
காமமுற் றுருவமாரிக் கபடமாய் முன்னர்வந்தோ ர்
தீமைசேர் அரக்கரென்றே தெளிந்திட வெளியாச்சன் ரோ.

(ஜனகர்.) இரகசியத்தில், ஆம் ஆம், நன்கறியலாயிற்று.

(சதானந்தர்.) இரகசியத்தில், நம் கவலைக்கடல் கடந்தவாறு கபடக்க
டலினின்றும் கறையேறியது தெய்வச்செயலேயாம்.

(கௌசிகர்.) ஓ, மதிசூலஜனக மகாராஜனை, கேட்கக்கடவீர்.

இராகம் காபி. ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

வில்லொடிந்த வேடிக்கைபாரீர்.

அனுபல்லவி.

தொல்லவினைகடர்த்து ஆதியாய்யேக ஃ

சோதியையனுதினந் தொழுமண்பா க

தொல்லுலசெலாம் புகழும்விதே   க
 சூரியகுலோத்துங்கனூல் நமக்குநேரா   க.   (வில்)

சரணங்கள்.

திரிபுவனத்திலுள வீர்தன்னு   லே
 சித்தப்ரமணங்கொண்டு நிற்கும்படிமென்மே   லே
 பிரளையகாலத் திடையைப்போ   லே
 பெரியவோசைசொண்டே புவிமே .   லே.   (வில்)

அயன்வாய்முடினான் அரணிடப்பாகத்   தை
 அணைத்தான்வலக்கையா லாரப்பதைக்கத்   தை
 வியன்மார்பணிந்து மறைத்தான்மால்கத்   தை
 மென்முழற்பெண்டுகளை ரக்ஷிக்கயிவ்வீதத்   தை.   (வில்)

(ஜனகர்.) ஆம் ஆம், இது வாஸ்தவமே.

(வித்திச்சிகுவன்.) ஓ, இந்த கூத்திரியப்பயல் மகாபராக்கிரமசாவிதா
 ன் ஏன் அங்ஙனமன்றோ.

விருத்தம்.

இந்தமகராஜன் எமனூரில்முன்னமியற்றிடு வெஞ்சமரினீற்ற னீனார்த்
 தான, கந்தரமுங்கணகணனைக் கண்களிற்றீக்கண மெழும்பக்கனவிடிபோ
 ற் கர்ச்சித்தானூல், சிந்தூரங்கள் செவிடுபடத்திசையோ ரெட்டுந்திகிலடை
 யச் செய்தனவச்சத்தமொப்பாம், வீந்தையரன் வில்லொடிந்த ஓசையோரில்
 மிகப்பலவானிரவிசுவச் சிறுவனாமே.

(சாரணன்.) என்ன என்ன, வித்திச்சிகுவனூல் மிக மிக வர்ணிக்கப்
 படுகின்றாற்போலுமிருக்கின்றது. யாதொரு ஈசுரதனுர்ப்பங்கமானது ம்
 மகராஜனுடைய மனோரத்ததை வேர்களைந்ததாயிருக்கின்றதோ, அப்பேர்க்
 கொத்த விஷயத்திவ் மிக மிகப்புழ்ச்சி விஸ்தரிக்கின்றவிதமென்னை.

(இராவணன்.) வித்திச்சிகுவனைக்குறித்து, கோபநகை செய்துகொ
 ண்டு.

விருத்தம்.

இந்துதரன் நனுவொடித்திப்பயல்வைதேகியினைமணஞ்செய்கின் நவனி
 ச்சனகன்றானும், மந்திரங்கள்புகன்றீகின் நவனிசெல்லம்மாமுனியிக்கோ
 சிகன்சீர்நடப்பிக்கின்றோன், நிந்தையதாய்ப்பானுருவந்தரித்துவந்தும்நிர்ப்ப
 லனாய்ச்சுமாவில்விலங்கைவேந்தன், வந்தவழிபோந்துவருகின்றதென்ற
 ல்மகிமையென்கொல்நீனைக்கும்வகையென்கொல்லோ,

(வித்திச்சிசுவன் தன்னுள்.) ஓ, இவ்வரசனே கோபமடைகின்றான். ஹா ஹா, நன்று நன்று, ஆகையாலிவனை அனுசரித்தே பேசுகின்றேன்.

(வெளிப்படை.) யாதொருகாரியம் இக்காலோசிதமோ அதை இங்கி தந்தெரிந்த மகராஜனுக்கு யானெடுத்துறைப்பதென்னே.

(இராவணன்.) அங்ஙனமாயின், இதனைக் கேட்கக்கடவாய்.

விருத்தம்.

நத்துமென்ற மரைக்கொன்ற நரணமுன் கொல்லல்வேண்டு ம்
 மித்திரனெனினும் பின்னர் விதேகனை வெட்டல்வேண்டு ம்
 சித்திரப்பதுமையன்ன சீதையைச் சேரவொட் டா
 தித்திரங் கொடியவஞ்சு மியற்றிய விதத்தினு லே.

(சாரணன்.) இங்ஙனமாயின்.

கட்டளைகலித்துறை.

கைக்கதையா லந்தமானிடக் குட்டிவக்கத் தலத் தை
 கொக்குகொக்காக கொறுக்கிக் கொழுப்பைநுகர்ந்து கொண் டே
 அக்கணமெ னுனகன்றனை வாட்க்கொடறுத் திரத்த ம்
 மிக்கவுந்நடுநிக் குடிப்பன் விடைதரல் வேண்டுமின் றே.

(வித்திச்சிசுவன்.) தன்னுள்,

விருத்தம்.

இதுபுதுமை இதுபுதுமைவிடவராவை எதிர்த்திடவோர்மண்கேமிசை வதென்ன, அதிகருவத்துடனெழுந்தான்சாரணந்தோ ஆளில்லாவிடத்தசு வமேதஞ்செய்வான், விதவிதமந்திரங்கள் முனியருளப்பெற்றுவிளங்குரகு வீரன்முன்வேந்தன்றானும், குதிகொளமர்செயநிமிடம்பொறுப்பான்கொல் லோகூத்தாடிச்சிலம்பம்பகைகொன்றிடாதே.

(வெளிப்படை.) அடடா, மூர்க்கா என்ன உளறுகின்றாய்.

ஓ, இராஜா திராஜ மஹாராஜனே, சற்று தயையசெய்து கொஞ்சம் செவி கொடுக்கவேண்டுகின்றேன்.

(இராவணன்.) ஸரி ஸரி, இதத்தைச்சொல்கின்ற மந்திரிகளின் வார்த்தைகளை கேட்கவேண்டுவதுதானே கடமை (எனத்திரும்பினன்.

(வித்திச்சிசுவன்.) ஆலோசிக்காத காரியம் அத்தனையுமபத்தமென்ற படி யோசியாதெதிலும் பிரவேசிக்கலாகாது. அத்தனை யோஜியாது அவச ரத்தில் பிரவேசித்த ஒருகாரியம் முடிவுபெறாமல் மத்தியில் கெடுதலை அடை

யுமாயின் அக்காரியத்தையே திரும்பவும் மந்திரிகளுடன் நன்காலோசனை புரிந்து முடிவுக்கு கொண்டுவரவுங்கூடுமொகையால்.

விருத்தம்.

தலங்களெலாம்பரவுகின்ற புகழ்ப்ரதாப தசகீவகாரணன வசாலமகவுந் தப்பாம், பலங்களெலாந் தெரிந்ததுதான் விறுதாப்பீத்தல் படபடப்பாயுள றுகின்றன்கேட்கொணாதே, இலங்கையிற்போ யமைச்சர்களாற்றெளிந்து நாமேஇன்னவளைஇணக்கவழிஇசைப்போம்சாமி, கலங்கவிடாதும்மனதை த்திருத்திக்கொள்வீர்கடுகெனச்செல்வோமிதுவென்கருத்தய்யாவே.

• (இராவணன்.) ஸரி ஸரி, வித்திச்சிசுவன் விளம்புவது ஸரியே, நன்று நன்று, இந்தச் சீதாதரிசன குதூகுலத்தினாலென்னை திரும்ப விமான மேறி இலங்கைபோய்ச்சேருவோம், யாதொருத்தி பலாத்காரமாய் அபகரிக்கப்படவேண்டியவளோ அது விஷயமாய் யோசிக்கவேண்டும்.

என இராக்கதர்கள் எல்லவருஞ்சென்றனர்.

(ஜனகர்.) அத்தியானந்த பரிதனய்,

இராகம் பியாகு. ரூபகதாளம்.

லோககுருவே சங்கரநாமதருவே என்றமெட்டு.

பல்லவி.

மாதவோ, மாமுனியே வந்தனமய்யா.

அனுபல்லவி.

காதிவம்சோததிமதியே

அருள்க்

கௌசிககோ கருணாநிதியே

ஞானப்

பதியே நீரே

கதியே.

[மாதவ]

சரணங்கள்.

கவலைக்காட்டமெறித்த

கனலே

அரக்கர்

கவடக்கனலவித்த

புனலே

தவச்

செனலே கிருபைத்

துனலே.

[மாதவ]

சிந்தித்ததுதவிடுந்

தேனுவே

மனச்

சந்தேகவிருணீக்கும்

பாணுவே

தவப்ர

தானுவே காதி

சூனுவே.

[மாதவ]

மனவிசாரந்தூலைத்தாய்

வந்தனம்

மகள்

நினைவின்படிமுடித்தாய்

வந்தனம்

அனேக

வந்தனம் அன்பாய்த்

தந்தனம்.

[மாதவ]

(சதானந்தர்.) பகவன், கௌசிகரோ.

விருத்தம்.

வெற்றிவேல் விழியாள் சீதைவீர னிராமனுக்கு ம்
பெற்ற ஊர்மிளைப்பெண்ணைப் பின்வரும் வள்ளலுக்கு ம்
மற்றநற் கனிவ்டருக்கு மாண்டவி சுருதிகீர்த் தி
உற்றலிம் மணப்பொருத்தம் உமக்குஞ் சம்மதமதா மே.

(கௌசிகர்.) நன்று நன்று, அவ்வீதமேயாகட்டும்.

(சீதை தன்னுள் தொடர்மொழி.) முக்கணன்றன் உக்கிறகோதண்ட
த்தை வெடுக்கென முறித்தெறிந்திட்ட மனோதவல்லவன்றன் மிக்கமதவே
தண்டசுண்டம்போல்நீண்ட வாசுபலத்தால் ஒருமன்மதன்றன் இக்குவில்லு
முறிக்கத்தக்கதுவே.

அடுக்குமொழி.

கன்னமதச் சிறுவேழங், கன்னலைப்போ ல்
மன்னனிந்த வல்லவளால், துன்னுமரன் வில்லுமிகச், சின்னபின்னமா
னதுவே. ஆச்சரியமாச்சரியம்.

அடி ஊர்மிளாய், இடென்னடி.

(ஊர்மிளை வசனம்.) அந்தோவந்தேர், இந்த ரகுசுமாரன் மனோச்சவ
ரன்றன் சராசனமிறுத்த பிரளையகால இடிகரித்த பயங்கரமான பெருஞ்சப்
பத்தால் கிடிகிடென நடுக்கினவர்களாய் ஒருவருக்கொருவர் கையொடுகை
பற்றி காலொடுகால்பின்னி முகுளித நீலோற்பலலோசனை களாயிருக்கின்ற
நமக்கு திகப்பிரமைகொண்டு ஒன்றுந் தோன்றா திருக்கின்ற தடி.

(மாண்டவி.) ஆகையால், நாம் கௌசிகர்தம் பாதவந்தனத்தைச் செய்
துவிட்டு அந்தப்புரஞ்செல்லோமடி.

(சுருதிகீர்த்தி.) நன்று நன்று, அவ்வீதமே செய்வோமடி.

(ஜனகர்.) ஆனந்தஸ்கேக வெருமானத்துடன், வத்ஸ ராம, ராம மங்க
ளராமா, மனோக்கியராமா வாராய் என்னருகில் வாராய்.

இராகம் கமாஸ். ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

வா வா வா கண்மணியே

ரவிகுல மாமணியே.

(வா)

அநுபல்லவி

மூவுலகிலும்நிகரில்லாத ரூபா

மூவருந்தேவரும் புகழும்பரதாபா.

(வா)

சரணங்கள்.

கோசலதேசத்திராஜன் செய்தவமீடேர சேயாய்க்
 சூவலையத்தில்வந்தவதரித்த ஜயவீர
 மோசநிசாசரியை சாசஞ்செய்தாயிஷ்ட
 முனிபத்தினிக்கருள்செய்தவனே ஸ்ரீமானேகிட்ட. (வா)

ஐம்பதுபத்துக்கிங்கரர் கொணர்ந்திடுவில்லைச்சால வேசாய்
 அரைக்கணத்தில்ரெண்டா யொடித்தெரிந்தசிறு பாலா
 நம்புமுங்களைப் பொய்யென்றிருந்தேனே பாவி
 ராகூதரைமெய்யென்றிருந்தேனே மேவி. (வா)

பூவைஜானகிசெய் புண்ணியமென்னசொல்வே ஶ்ரே அவட்குப்
 பொருந்துங்கணவாகை நீவரத்தவமென்னசெய்தே ஶ்ரே
 ஆவலாயுந்தனைத் தழுவவேணும் ராமா
 ஆகையாலென்னருகில் வானயனூபிரா மா. (வா)

(இராமர்.) முகம் வணங்கினவராய் கௌசிகர் பக்கத்திலிருந்தனர்.

(வாயிற்காப்போன்.) கன்னியர்கள் வந்துவிட்டார்கள்.

(சீதை நோக்கி தன்னுள்.) அந்த அரன் வில்லொடித்த அறிவீரசிங்கம்
 அதோ இருக்கின்றது, என் கை கால்கள் பயத்தினால் விரைவாக நடைகொ
 ள்ளவில்லை.

(என மாண்டவியின் பார்ச்வத்தில் மறைந்து நடக்கின்றனள்.

(இராமர்) தன்னுள் கட்டளைகவித்துறை.

மின்னனையா டனைக்காண மென்மேலும் விருப்பமுள் ள
 என்னிருகண் கதிதன்னைத் தடுக்கின்ற தேற்றகு ரு
 சன்னதி யென்பதிலுண்டாம் வினயஞ் சரணணிய ன்
 கன்னயநாதச் சிரவணத்தால் நனிநான் றன்ய னே.

(ஊர்மிளை) தன்னுள் விருத்தம்.

அரன் றனுவொடித்தஇவனுடைப்பக்கலாடகப்பேரொளியழக ன்
 வரைநிகர்புயத்தன் மன்னவனிலக்குமணனிவனிருக்கின்றூன்மகிழ்ந்தி த்
 திருவருவத்தைத்தெரிசித்தஎன் றன்சிந்தையைச்சித்தஜன் லீ லா
 மிருகமதாகவகித்தனென்னேமிகமயக்கின் றதென்விந் தை.

(என ஜனகராஜன் பக்கத்தைச்சார்சின் றனள்.)

(இலக்குவன் தன்னுள்.) ஒ லு யென்ன சொளந்தரியம்.

இராகம் பியாகு. ரூபகதாளம்.

பல்லவி

இவள்கடைக்கண் கயிற்றூலிழுத்திட்ட வென்
இதயந்திரும்பிவர வில்லையே.

அநுபல்லவி.

நவநீலமுகிற்சூழலால்மறைத்தா . னோ
நங்கைநெற்றிற்றிலதமாய்வகித்தா னோ
கவலையுண்டாக்குதே காதல்மயக்கு தே
காமன்கணைக்கு லக்காக்கு தே. (இவள்)

சரணங்கள்.

கச்சமென்றனத்திலோ கனசகனத்தி லோ
கனிவாயிதளமுதந் கமமுமெவ்வனத்தி லோ
இச்சையுடன்பொருந்தி யெனைமறத்திட்ட தே
இன்புறவே மயங்கிட்ட தே. (இவள்)

மாரன்கொலுமண்டப வாசலில்நாட்டி ய
வாழையாந்துடைகளிலோ விளபூட்டி ய
ஆரமனையகையொய் யாரத்திலோமுங் கி
அயிக்கியமாயினவே மயங் கி. (இவள்)

கட்டுடையிலோதந்திடை யுந்திப்புடையி லோ
காரிகைஅஞ்சமென நடக்கின்றநடையி லோ
எட்டுணையுமிவளை விட்டகலா து
இருந்தூமிக்கின்றதே இதுபொல்லா து. (இவள்)

(எனப் பரா முகமாயிருந்தனர்.)

(ஐனகர்.) சூழந்தைகள் இந்த பகவான் கொளிகரை வந்தனஞ்செய் யுங்கள்.

(கன்னியர்கள்) விருத்தம்.

ஐயனேபோற்றி யெங்களாரிய போற்றி ஞான த்
துய்யனேபோற்றி கன்மத்துக ளறுத்திட்டோய் போற் றி
மெய்யனேபோற்றி விசுவாமித்திர முணியே போற் றி
நைய்யிடைக் கன்னிமார்க ணுங்களேபோற்றி போற் றி.

(கௌசிகர்.) கன்னியர்கள், உங்கள் உங்கள் மனோரதம் நிறைவேறுக
நீத்தியகல்யாணமுண்டாகுக.

(கன்னியர்கள்.) கொஞ்சம் தூர ஒதுங்கி அதிரமணியஸ்தலத்திலுட்
கார்த்திருக்கின்றனர்.

(கௌசிகர்.) சந்தோஷம் சந்தோஷம் குருகுதா, நன்று நன்று, யானே,
இப்பொழுது யாகதீக்ஷயிற் பிரவேசிக்கின்றேன் ஒ ஒ மிதிவேசா, தும்சப
தத்தைப் பூர்ணம்செய்யின்.

(ஜனகர்.) ஏ ஏ சேவகர்களே! அமைச்சர்களை வரச்செய்வீர்.

(சேவகர்கள்.) உத்திரவுப்படியே.

[எனச்சென்று மந்திரியர்கள் சகிதம் திரும்பவந்து.] மந்திரியர் வந்திட்
டார்கள் மகாராஜனே.

(ஜனகர்.) ஒ ஒ மந்திரிகளே, கன்னிகைகளின் விவாகோற்சபம் ஆ
கையால் வாசலிற் வாழைகண்டி பழவிதானங்கள் அதிசிக்கிரம் சிறப்புச்
செய்யும்படி திட்டஞ்செய்யுங்கள்.

(மந்திரிகள்.) உத்திரவுப்படியே,

(என மற்றவேலைக்காரர்களைக்குறித்து,

இராகம் காம்போதி ஆதிதானம்.

கண்ணிகள்.

ஸ்ரீமன்மிதிவேசன் செல்வமகள் சிதாதேவிக்கும் ஸ்ரீராமன்றனக்கு ம்
திருமணமின்றெற் றறிவியுங்க ளெல்லாத்தேசங்கடோறும்சேவக ரோ
மாமஞ்சட்காப்பிட்டு மங்களபச்சிகை மன்னர்க்கெலா மனுப்பிடுங்க ள்
வாரணங்கண்மற் சிங்காரித்து டம்மானவாத்தியங்கண் முழக்கிடுங்க ள்
வீதிக்கடோறும் பூப்பந்தல்விதானம் விசவிதமாக விசானித் து
மேற்பட்டிகன்கட்டி ரதனங்களால் ரஸக்குண்டிகளாலும் நிதானித் து
துணுத்துசது நெருச்சு ணுக்குச்சுண் நல்லசொன்னப் பதுமையுண்டாக்கி
தோரணங்கன்கட்டி பன்னீர் ளித்தெங்கும் ளெஸம்புபெறத்தூளைப்போக்கி
வாழைகமுருகண்டி வரிசையாய் மாணிக்கத் தீபங்களேற்றி ப்
வானளவாய் திருக்கல்யாண மண்டபம்வான் றச்சுறற்செய்யின்றேத் தி
நல்லதப்படியே செய்கின்றோம்.

(எனச் சென்றனர்.

(—) திரை.

மிதிவேமானகரா ளெங்கள் வெண்மதிக்குலத்தோய்நாளு ம்
துதிபெறு பொன்னாடாளுங் குவிசனைத் துயர்தீர்த்தாண் ட

பதியெனுந் தயாதேந்தரன் பாலரும் மனைவிமாரு ம்
கதியுள பண்டயஞ்சூழக் களிப்பொடு வந்திட்டாரா ல்.

(ஐனகர்.) பகவன் கௌசிகரோ இது தேவவிரத சமாசாரம் ஆகையால்
எமது ஆசாரியசதர்னந்தர் இராம லெக்ஷுமணர் கன்னிமார்கள் இவகர்ளுட
ன் நாம் எதிர்சென் றுபசரித்து அழைத்துவரவேண்டும்.

(கௌசிகர்.) ஆம் ஆம், அப்படியே.

(ஐனகர்.) அடா தேவவிரதா வருகின்ற. கோசலேசவரன்றன் அந்தப்
புரஸ்திரீகளை உபசரிப்பதற்காக எமது அந்தப்புரஸ்திரீகளை அழைத்துவருவா
யாக.

(என எல்லவர்களுஞ்சென்றனர்.)

விருத்தம்.

திருவெனும் சிதாதேவி சிந்தைக் கிசைந்தராம ன்
திருமணக் கோலங்கொண்டான் சிதையுங்கோலங் கொண்டா ள்
திருமண மண்டபத்திற் சீர்பெறக்களித்து வந்தா ர்
திருமண முறையேசெய்தார் தேசத்தோர் மகிழ்ந்தார்மா தோ.

கான்காவதங்கம் முற்றிற்று.

ஐந் தா வ த ங் க ம் .

ஆம்பம்.

(அப்பால் விராதன் பிரவேசிக்கின்றனன்.

விராதன் விருத்தம்.

அடவியிற்சன்னியாசிகளுக்கபயமீந்தே அரக்கர்குலமறுப்பதெனச் சப
தம்புண்டு, மடமயிலாஞ்சனகியொடு மனுசனோடும் வயிக்கின்றூன்ராமனெ
னக்கேள்வியாகி, சமீதியிலன்னவனை வதைத்திடுவாயென்றென் சகனாமக்கர
ன் விடுக்கத்தாவிவந்தேன், திடமுடையயாடுறொ மித்திட்டபோதுஞ் சிறு
மனிதனினியேறு திண்ணந்தானே.

(கர்வபுன்னசையுடன்.)

விருத்தம்.

பலசாலிலுங்கைவேந்தன் அகனினுங்கரன்பலிஷ்ட ன்
தலைமையன்னவரினும்அச் சதிலவன்சாற்றலாகு ம்

ஜானகிபரிணயநாடகம்.

கக்ரு

நிலமிசையெவர்க்குமேலாம் நிகரற்றபலவானநா
குலவிடும்வீராமென் றெவரென்முன்குறித்துநிற்பா

னே
ர்

(வசனம்.) அங்ஙனமாயின். தனக்குத்தாழ்மையான பல்வானாகிய இ
ராவணனை இலங்கைக்கரசாக்கி வைத்ததெல்லாம் கேகசியின் சுதனென்று
நமது சம்மதத்தினால்லவோ) சற்றாலோசித்து ஆச்சரியமாச்சரியம்.

விருத்தம்.

திரிநிசாசரர்குலத்தைச் சிதைத்திடச்சபதம்பூண்
கரன்றயிசியமென்சொல்வேன் நகமிமாலயமேபோலா
• கரணுரையிலெயென்றாலுங் கடிந்திவன்றினைவதைத்த
சரிபெறுமவனுத்தாரந் தந்துந்தாமதந்தப்பா

ட
ம்
ற்
மே.

விருத்தம்.

முகுளங்கணிறைந்தாசையை மூட்டும்நிழல்காட்டு
வகுளங்களுயர்ந்தோங்கிடு வராயின்றடமதி
அகுளங்கமைதிலியோடில கின்றானன்னரனை
புகழங்குயில்வடிவாய்நனி பொருந்தக்கண்டன

ம்
லே
ப்
னே.

விருத்தம்.

பலவானசந்தனவாடியின் பக்கல்வளமிக்
இலயாலொளிர்குடிசிறற்றலை எதிரிலினையானு
விலவாளியைக்கீழ்வைத்துறை வெள்வாடமையுறு
துலயாறுகணைக்கின்றனன் தூய்விண்டலமதி

ச
ம்
வி
லே.

(அகோவகோ, இவனுடையதீரமும் பராக்கிரமமும் என்னென்று சொ
ல்வேன், அட்ட,

(கோழைத்தனத்துடன்)

இராகம் காம்போதி, ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

இவனைச்செயிப்பார் திரிபுவனங்களிலு மில்லை
என்னலாகுமோ ஆகாதே,

அறுபல்லவி

கவனமில்லாமலந்தக்

கரணனுப்பிடவந்தேன்

கண்டேன்மிகவுமெவ

குண்டேன்மனம்நெரந்தேன்

(இவ)

சரணங்கள்.

அரியைநீரியுமத	கரியைவெள்ளாடும் கல்
லரவைத்தவனையும்வென்	றிட்டாலும் மேரு
கிரியைநிகர்ப்புவன்	னரனைவெல்லவோஎன்றாற்
கிட்டவாகிலும்போச	எட்டுமோஎதொருக்காலும். (இவ)
தீரசெம்பீரரன்	வீரசுபாவத்தன்
சிவசிவசாலக	படசித்தன், மிசுத்
தூரத்திருந்துகாண	இவனவுபயமாகூல்
சொல்லவாவேனுமிவனை	கொல்லவுநான்றானே சக்த்தன் (இவ)
இவனுக்கிவளவானூல்	இவனினூர்பெரியவன்
இராமனைச்செயிப்பதர்க்	கிடமேது, இத்த
அவனியிலுயிர்மீ	தாசையற்றுவடங்
கவன்முனெ திரக்கவேண்டும்	அவனெகொல்வான் ற்ப்பாது. (இவ)

ளிருத்தம்.

மனிதொன்றுகாக்கப்போமோ வலுத்தவரிவர்பாற்செல்லே ன்
 இனியென்னசெய்வேனந்தோ இவனுயிர்த்தலைவியா ன
 வனிதைஜானகியாமின்னாள் வனப்பினிலுயர்சிமாட் டி
 அனநடைஇவளைநானே அனைந்திடஆவல்கொண்டே ன்.

செவ்விருத்தம்.

பைந்தொடிஇரதியுமிப் பாவையினெழிற்குநே ரோ
 இந்தவல்லியைநீங்கா திருக்கின்றனராமனென்னு ள்
 சுந்தரச்சுடிசைப்பாந்த ளிடத்தினிற்றுலங்காநின் ற
 மந்தரத்தனைவையேகிமணியை யெவ்விதம்யான்கொள்வே ன்.

இராகம், பியாகு. ரூபகதாளம்.

பல்லவி.

வஞ்சியிவள் நெஞ்சிரங்கியே கொஞ்சவாராளோ
 என் மிஞ்சுகமையல் தீராளோ (வஞ்)

அனுபல்லவி.

பஞ்சபாணன்றன் வெஞ்சரங்கனும் பாயுநென்மேலே
 கஞ்சமலர்க்கண்ணாற்பாராளோஎன்றன் காதல்தீராளோ
 கட்டிமுத்தந்தாராளோ. (வஞ்)

சரணங்கள்.

மங்கைஇவடன்செங்கமலம்கேர் வதனமுந்தனமும்
எங்கணும்புகழங்கஜன் ரதசர்ஜகனமும்

கண்டிழுக்குதென் மன்றும். (வஞ்)

பாக்கியமென்செய்தேனே இந்தப்பாவையைக்காண
பார்க்குள்யார்க்கும்சிலாக்யவதியாய் பார்க்கையிற்றேண

பகருதேஇவள் காணம். (வஞ்)

மன்மதன்பாணம்பாயப்பாய வாடிக்கொந்தேனே

கன்முலைஇவனேரிட்டுப்பார்க்கக் கண்ணிற்கணேனே

கலந்தனைந்திட காணே. (வஞ்)

விருத்தம்.

வனசமலர்மாலையொன்று கோவிலங்கின் வன்சரத்தில்விளங்க சிறுமா
னதன்மேல், அனவரதமாசைகொண்டா லாவதென்னை அவ்வாறுமென்னி
னும் யானவனைவிட்டு, வனிதையிவடனித்திருக்கும்கேளை நாடிமனிதனன்
னேனுருவுதனை வகித்துக்கொண்டு, மனமுவந்தஇடத்திலகடனைச் சேர்ந்தி
ஷ்டம் வந்தபடிமருவிரிதம் சுகிப்பேன்மன்றே.

சை விருத்தம்.

குவனையங்கண்ணி இக்கோதையைக் கொள்வனே ல்

இவளுடை வியோகத்தாலி ராமனிநப்பனே ல்

துவலினை யானுமன்றொடியிற் பொன்றுவ ன்

கவலைகொள்கரணுகாரிய மாகுமா ல்.

(வசனம்.) ஆகையால் ஜானகிதனித்து அவனைவிட்டு வெளியே வரு
கின்ற வரவை சமையம்பார்க்குக்கொண்டிதோ சமீபத்திற்கென்பகிசின்ற
கோவிதாரவனத்திற்கங்கியிருக்கின்றேன்.

நன்று நன்று இவ்விடத்தில் சடாயுவைக் காணப்படவில்லை, ஏன் ஸரி
ஸரி, நிச்சயமாய், தன்றமையன் ஸம்பாதியை வந்தனஞ்செய்துவரப் போ
யிருத்தல்வேண்டும்.

(எதிர்கோக்கி) ஒ ஒ இலங்கைத்தீவில் நின்றும் சூர்ப்பனகை வருகின்
றனன்கொல்.

[எனகடக்கின்றனன்.]

[அப்பால்] சூர்ப்பனகி பிரவேசிக்கின்றனன்.

[சூர்ப்பனகி] வசனம். யானே பஞ்சவடிவில் வந்திருக்கின்ற இராமன் மனையை என்னிமித்தம் கவர்ந்து வருவாயென்று மஹா ராஜலங்கேசவரனா லனுப்பப்பட்டு பஞ்சவடிதீரம் வந்துசேர்ந்தேன்.

கவிவிரூத்தம்.

வந்துவஞ்சனன் வடிவம் புனைந்	த
எந்தன் கண்ணினைக் கிலக்கதாயினு	ள்
அந்தமானிட னண்டையிலேய	தோ
சந்தராங்கி துலங்கிரு னேர்த்தியா	ய்.

வசனம். நன்று நன்று, இவளை எவ்வாறபகரிப்பதென ஆலோசிக்கின்றேன் [இது நிற்க] கந்தர்ப்பசுந்தரனாய் நீலோற்பலம்போல் சாமளகாத்திரனாய் விளங்கானின்ற இவ்விராமன்பால் எனது நயனங்கள் செல்லவே காமனா லென்னிதயங்கவர்ந்து கொள்ளலாயிற்று.

கவிவிரூத்தம்.

மநையொத்தவம் மன்னவராமனை	ன்
னெ திரிற்றென்பட வென்மனக்கந்துக	ம்
அதனிலேரி பென்னாசைநொடிக்கு	ளே
சதிருடனவன் நன்னிடஞ்சார்ந்த	தே

[ஆகையால்]

விரூத்தம்.

ஒண்டியாயவனு லாற்றுமொரு சமையத்தில்தா	னே
வண்டமர்க்குமுலி யாமம்மைதிலி வடிவங்காட்	டி
அண்டியேயேமகூட மதிலன்னே னுடனெசென்	று
சண்டப்ரசண்டலீல தான்புரிந்தினிது சேர்வே	ன்.

[என] நடக்கின்றனன்.

[விராதன்] அடி சூர்ப்பனகாய் வா வா நல்வரவா.

[சூர்ப்பனகி] ஆ, விராதனா நன்றாயிருக்கின்றனகொல்.

[விராதன்] அடி சூர்ப்பனகாய், இராஜாதிராஜ மஹாராஜலங்கேசவரன் குசலன்கொல்.

[சூர்ப்பனகி]

கவிவிரூத்தம்.

குவிபுயா சலக்கூற்ற விராத	னே
கவலையற்றுக் களித்துடு காலமு	ம்

அவனைவந்து பொருந்திடு மாகில்ந ற்
சுவமங்கெய்தும் விதிதுணை வேண்டிமால்.

[விராதன்] [தன்னுள்] இவனுக்கப்படிக்கு விசாரமென்கொலோ,
[வெளிப்படை]

கலிவிருத்தம்.

அந்தராம னரக்கர் குலத்தினை ிச்
சிந்தமாய்ப்பதாய்ச் செப்புசபதமா ம்
இந்தச்சங்கதி யேற்றலங்கேசர்த ம்
ஐந்துநாலு செவியடைந்திட்ட்தோ.

[சூர்ப்பனகி வசனம்] மஹாராஜன் கேள்வியுற்றதுந்தவிர மேனடக்
கவேண்டியதைப்பற்றியும் அமைச்சர்களோடு ஆலோசனைசெய்து சாரானுகிய
அகம்பனல் பிறர் யாரும்றியப்படாத யேதோ ஒருசமாசாரத்தை அக்கரணு
க்கறிவித்துவிட்டு வேறுவிதங்களு முயர்ச்சித்துக்கொண்டிருக்கின்றனன்.

(விராதன்) [தன்னுள்] ஸரி ஸரி அதனற்றான் அந்தக்கரணல் வெகு
ஆத்தரத்துடனுபசரித்தழைத்திங்கணுப்பிடப்பெற்றேன்.

[வெளிப்படை] அங்கனமாயின், அரக்கர்களின் வதத்தின் பொருட்
டாகத்தானிங்கு ஐனஸ்தானத்தில் இவ்வரசினோருர் எய்தினர்போலும்.

[சூர்ப்பனகி] ஒ ஓ விராதனே, கேட்கக்கடவாய், நமது மஹாராஜனி
லங்கைச் சக்ரவர்த்தி தேடிக்கொண்ட சுயங்கிரதானர்த்தத்தைக் கேட்கக்கட
வாய்.

[விராதன்] ஆதரத்துடன்] அஃதென்கொல், நன்றாய்க் கேட்கின்
றேன் சொல்லக்கடவாய்.

[சூர்ப்பனகி]

இராகம் நாதநாமக்கிரியை, இந்துஸ்தான் கோட்டு.

பல்லவி

ஐனகரென்னும் இராஜரிஷி தானருக்கிரார்.

அநுபல்லவி.

அனகமதிக்குலத்திலவ தரித்திருக்கிரார் (ஐன)
(விராதன்) ஆம் ஆம் தெரிவேன் தெரிவேன்.

அடுக்குமொழி.

ஈசபூசைவி லாசயிக்கவன்
ராஜனுக்கவன் நேசனல்லவா.

(தெரிவேன் தெரிவேன்.)

[சூர்ப்பனகி] ஆம் ஆம் அவர்தான்.

விருத்தம்.

அன்னவன் நவகுமாரி ஆயிழையழகின் மிக்கா ன்
கன்னிகைசிதாதேவி கருததெல்லாம் ராமன்மீ தி
லென்னவேதெரிந்துகொண்டிராமன் நனுருவம்பூண் டு
மன்னவனவனை நன்குமன்றலே புரியச்சென்றா ன்.

[விராதன்] தன்னுள், அடட என்னைப்போலவனும் இவளிடத்திலா
சையை நாட்டியிருக்கின்றான்.

விருத்தம்

யானே இப்போதவண்மேல் மையல்கொண்டேனிலங்கேசனதர்க்கு மு
னமென்பெற்சொசுகி, பசினர்நன்மொழி பாடன் கருத்துக்கேர்க்கப் பரனு
ருவர் தரித்தெவ்வொருபயமாக, நாநாவிதங்களுலா முயர்ச்சைசெய்து
நாடிநனியிருக்கின்றான் நன்று நன்றே, ஆனலும்பெண்மயக்குப்பொல்லாதந்
தோ ஆர்மயங்கார்முனிவர்களு மயங்கிடாரோ.

[வெளிப்படடை] நன்று நன்று அப்பால் மேற்சொல்லடி.

சூர்ப்பனகி விருத்தம்.

அதன்பிறகவ்விதேக னருமைப்பெண் கல்யாணத்தி ல்
இதுவொருசுபத்தமென்ற நென்னென்றிற்றுதி கைலா ளு
பதிசராசனத்தினாலே பணம்நனி முடித்தபேர்க் கு
வதுவைநடாத்தலாகு மெனவுரை வழத்திட்டானு ல்.

(விராதன்) ஓ ஓ அது இராக்கதத்துவத்தினால் நமது மஹாராஜ ராவ
ணேசுவரனால் முடிக்கப்படாத காரியமல்லவோ.

[சூர்ப்பனகி] ஆகையினாலேதான் அந்த இராமனென்பவனால் அந்தச்
சானகி மணந்திடப்பெற்றாள்.

[விராதன்] அப்பால் மேனடபடிக்கை என்ன அதை விளம்படி சூர்
ப்பனகாய்.

மனதின் குடில்ங்காட்டுமுடல் மாபிசாசங்கேசயன்றன்
 றனையயரங்கைகேசியையுந் தயரதனையும்வளைந்தது வே.

(விராதன்.) எப்படி, மேல் மேல்,

(குர்ப்பனகி). யாதொரு மந்தரைப்பிசாசு அயோத்தியாபுரியில் முத
 லில், கைகேசியென்ற பட்டமகிவழியினுடலிவழிமுற்றியாயிற்று.

விருத்தம்.

கேசயராஜன்றனாய் தசரதேந்தரன் கிள்துறையினைத்தியின்சொற்
 கேள்வியாலே, மோகமதாயவன்மக னிராமனுக்கு முருட்டமுயன்றதன்
 பால் மோசங்கண்டாய், ஆகையிறைப்பரதனுக்கம் முடிபைவைப்பாய் அரணீ
 யவாசம்ராம னடையச்செய்வாய், வாகுபெறுமுன் வரங்களிர்ண்மேநல்ல
 வரய்ப்படியோமகராசிவழியிதாமே.

வசனம். (எனக்கிண்டி மனம்பேதிக்கும்படி எடுத்துரைத்தமந்தரை
 யின் தந்திரத்தை யுட்கொண்டு அதற்கிசைந்தவளாய் ஆங்கனமே புரிகின்
 றேனென, கோபாகிரகத்தைச் சார்ந்த அக்கைகேசியின் பக்கல் தயரதன் வந்
 து, ஹா, ஹா, மின்னரசே, யிதேது புறமை, என்னகண்டி நேரிட்டது,
 ஹா, வேண்டாம், வேண்டாம், என்று தனனிருள் மனமுடிகி ஆசுவாஸ
 ன்செய்ய, அம்மடநல்லான்,

விருத்தம்.

மன்னவரேவெகுரூயங் குறையொன்றில்லை மானம்வைத்துவரிசையு
 டனாண்டிரிப்போ, தென்னவென்றுசேட்கவந்தீர் போம்போமென்ன இரு
 ந்ததயரதராஜன் மனங்கலங்கி, மின்னரசேயென்னகுறை விதனம்வேண்டா
 ம் வேண்டிவெதெலாம் பெறுவைவிளம்பாயென்ன, முன்னமருள் வரமிர
 ண்டெங்கு கொடுப்பீரென்றான் முனிவுதணித்திடுகி தந்தேன் முற்றமென்றார்.

இவ்வுரைகேட்டெழுந்த கைகேசி.

விருத்தம்.

முன்னொரு வரம்பரதன் முடிபெற வேண்டமய் யா
 பின்னொருவரமிராமன் பெருஞ்சடை முடிதரித் து
 நன்னயக்கானகத்தில் நாடியே வாசஞ்செய் ய
 மன்னவா அருள்வீரெண்டு வரங்களுமிதுவே என்று ன்.

(வசனம்.) இவ்விதம் மந்தரைப்பிசாசின், மயக்கத்தைக்கொண்ட கை
 கேசியின், கடினவார்த்தையைக்கேட்டதயரதன், அதிகசோபுதாபங்களடைந்
 தவனாய் கீழேவருமாறு புலம்பத்தொடுத்தான்.

(விராதன்.) எப்படி,

(சூரப்பனகி) ஆசிரியவிருத்தம்.

படியினில்மிகப் புதுமைகடினகற் குண்டாய்ப்படிப்ப தென்னிருகைமா னே
பதராநூர் விசைத்தனுவோ நின்மகனினும் பகர்கனவீனும்புதா ன்
குடிக்கொண்டராமனைத்தாயினும் பெருமையாய்க்கொண்டானேமுடிதாங்கந்
கோலமானவனை நன்னால்வரில் முதல்வனைக் குளிக்காட்சிகாணவந்
துடிதுடிப்புடனுணையகழ்ந்திடப்பழிதேடிதுர்க்கதிக்காளாகியே [தோர்
சுகிகாணிலேகவருளென் றினையெனுவியைத்துறந்தெங்ஙனமுய்குவேன்
அழபாவவுருவமே சுடிகையரவாய்க் கலையுமாகுமென் றறியனந் தோ
ஆனயில்லாளல்ல கருணையில்லாணீயுமல்லோ அரக்கிதா னே.

(இதுவுமது) விருத்தம்.

மானதனகேகயன் றன் றனையாகிமாகிலிரவிக்ஞலத்தென்மனையாய்வா
ய்த்து, தேனொடுகிரம்போல்வாழ்ந்துவிடமாகிசெய்வையென்றோளிர்ந்து
செவியிழுத்தபான்மை, யானினிக்கிளர்த்துவதென்மாசண்டானியெழிற்
பரதனிதுகேட்கிலிசைவான்கொல்லோ, ஆனநன்னைறிதவறிமொழிந்திட்
டாய்நீ அனியாயமனியாயமாகாதாகா.

(இதுவுமது) விருத்தம்.

நயனாபிரமணைநூராமனைவிடேன்மற்றுநாடிடிலெதுவமீவே ன்
அயனானையரியானை யென்மொழிமறுப்பையேலாருயிரிழப்பனதன ல்
பயனானைசென் கொல்மாபாசகீதோதகீபாழ்நரகில்வீழ்வையந் தோ
கயனாவெதித்தினியுரைத்திடேல்சுமுகமாய்க்காண்கைகைமகராசி யே.

(வசனம்.) இவ்விதமாய் சகிக்கொணாத சோகாக்கினியால் சகதகவெ
ன்றெறிகின்ற இதைத்தேதோடு தயரதேந்நீரன் தடுத்தாரைத்திடவே, செந்த
ணற்பொரி கண்களிலெழச்சினங்கொண்டம் மந்தபாப்பிசாசம், அன்னவன்
நனுடவிலும்புக்கி, யன்னென்சிறதை சூழும்பும்படி கலக்கிடவும், அப்போது
கைகேரியென்னுய் கனிமொழியான் அம்மன்னனுக்கு சுறுக்கென்றிட சரமு
டுருவவிட்டதுபோலும் சிற்சில ஞாயத்தோடு சுடினச்சொற்களால் அடியில்
வருமாறு உத்தரித்தனள்.

(எங்ஙனமெனில்),

இராகம் எதுகுலகாம்போதி. ஆதிதாளம்.

பல்லவி

மன்னவனோரும் அன்னியாயஞ்செய்தீரே மக்களிற்பக்கபாதமாமோ.

அநுபல்லவி.

என்னயோஜனைசெய்தீர் தசரதராஜ னே
இலாமையல்லவேநீரும் யெந்தன்பிராணேசனே.

[மன்ன]

சரணங்கள்.

நேயமவளிடத்தில் நிவ்நேமென்னிடத்தி ல்
 ஞாயமோஉமக்கீது ஞாலமென்னென்றேது ம்
 நாயகநயத்தில், நீவிர்முனுரைத் த
 வாய்மையைவிடுத்தீர், தீவினையெடுத்தீ ர்
 வண்ணமணிமருடம் ராகவன்பூணு ம்
 மகன்பரதனவர்க் கடிமையாய்நாணு ம்
 எண்ணிதுவேகால்ல திருக்கட்டுங்காணு ம்
 எல்லாமறிவேனெனக் கிசைந்திடவேணு ம். [மன்ன]

சூதுசெய்யநினைத்தீர் தோதகிசக்களத் தி
 போதனையோபூமி பொருக்குமோயென்சா மி
 கோதில்நற்குலத்தி, லேதனுவெடுத்தீ ர்
 சாதனைவிடுத்தென், மீதருள்பொருத்து ம்
 சந்தமும்பரதன் முடிதாங் க
 சதிர்வனத்தில் ராமன்வசுத்தேரங் க
 இந்தவரங்களிப்பீர் மெய்வீங் க
 யென்மனங்களிக்கு மிதூநல்லபாங்கா ம். [மன்ன]

(என்றே)

(விராதன்.) ஸரி, ஸரி சூர்ப்பனகாய் மேலுளசங்கதி நன்சறியலாயி
 ற்று.

விருத்தம்

இனிச்சொல்வதென்னை. யெல்லாமெடுத்துரைத்ததுபோற்றி னே
 தனிச்சகாசும்விருத்தன் தயரதனெனினுங்கைகை க்
 கனிச்சகவை வாயாள்சொல்லக் காழுகளுன தா லே
 வனத்தினில் ராமன் றன்னை வரிசையா யனுப்பிவைத்தா ன்.

(சூர்ப்பனகி.) ஆம், ஆம், அவ்விதம் இராமன் வனத்திற்செல்லவே.

வீருத்தம்.

இலக்குமன் யெழில்வைதேகி யிவர்களும் ராமன்பின் னே
விலக்கொணு நிழல்போற்சார்ந்தார் வெவ்விராக்கதப் பேய்நீங் க
துலக்கமாய் மகன்பிரிந்த சொல்வதை யறிந்தமன்ன ன்
கலக்கமாயுயிரிந்து காலனூர் சென்றான் மா தேதா.

(விராதன்.) ஹா, ஹா, ஓ நம் அரக்கர்வேந்தலால் தயரதன் ஆவிபொ
ன்றினுன்கொல், என்று என்று, மேல் மேல்.

(சூர்ப்பனகை) வசனம். அப்பால், இதைத்தெரிந்த பரதன் மிகவும்வரு
த்தமடைந்து தந்தை கடன்முடித்து வனத்தில் இராமனையடைந்து துக்காக்
லாந்தளம் அடியில்வருமாறு புலம்பிப் பிரார்த்திக்கின்றனன்.

(எப்படியெனில்,)

இராகம் கௌளிபந்து. ஜம்பைதாளம்.

பல்லவி.

இதற்கோ உடம்பெடுத்தேன், யென்பாவமேதோ ஸாயி
இப்பழிக்காளானேன், என்னமாய்வாழ்வே னே
இராகவா, இராகவா, இராகவா, ராகவா. [இதம்]

அநுபல்லவி.

கதைகளிலாவதுண்டோ, கனிஷ்டாதிகார ம்
காணனேநீயித்தாரம், கானில்வந்ததின்னோ ம்
கஷ்டமே, கஷ்டமே, கஷ்டமே, கஷ்ட மே. [இதம்]

சரணங்கள்.

தமையனைக்காட்டிலோட்டி, தம்பியச்சொத்தைக்கட் டி
சதிசெய்தானென்றேசுட்டி, சாற்றிடுமேவையக்திட டி
தர்மமோ, தர்மமோ, தர்மமோ, தர்மமோ. [இதம்]

கெஞ்சம்பதைக்குதையோ, நீபரதேகிபோ லே
நிற்கின்றாயென்முன்னாலே, நின்றதைக்கிடமாய்மே லே
நீதமோ, நீதமோ, நீதமோ, நீதமோ. [இதம்]

சொர்னமணிமகுடம், தூக்கசத்தனோசொல்லா ய்
துரையேநீயேவல்லாய், சூட்டியாள்ஜகமெல்லா ம்
சொல்லினேன், சொல்லினேன், சொல்லினேன், சொல்லினேன். [இதம்]

(என்றே கொய்யோ முறையோவென்றழுது கறைய.

செவ்நுத்தம்.

இப்படிவே ண்டிரின்ற யெழிற்பரதனுக் கிராம	ன்
பற்பல புகன்றுதேற்றி பாதுகை தம்மையீந்	தே
அப்புனல் வால்குழும் அயோத்திக்கே யனுப்பிவிட்	டு
வெப்புறுங் கானகத்தில் மேவியுலாவு கின்ற	ன்.

(விராதன் வசனம்.) சரி, சரி, சூர்ப்பனகாய் சங்கதிகளெல்லாம்நன்கறிந்து கொள்ளலாயிற்று. ஆனால் இவ்வளவு வீருத்தாந்தத்திலும் மஹாராஜனுக்க னார்த்த சம்பாதனம் ஒன்றுங்காணவில்லையே, முதன்முதலில் இராமனை வன த்திற்குவரும்படிசெய்து அவனது பிரபு சத்தியைக்கெடுத்துவிட்டான். அது னால் மந்திரசக்தி உற்சாகசக்திகளும் தாலே கெடுதலடைந்தது, ஆகவே அவ ன்செய்திருக்கிற மந்திராலோசனையும் கமல மஹாராஜனுடைய நடபடிக் கைகள் அது நிபுணமாயிருக்கின்றது.

நன்று, நன்று சூர்ப்பனகாய் நிரம்பசந்தோஷம் ி இங்குவந்த வரலாற் றை யெடுத்துரைப்பாயாக.

(சூர்ப்பனகி தன்னுள்) அடுக்குமொழி

வந்தனன்ராமனை, யெந்தவிதத்திலும்.

சுந்தைமகிழ்ந்துபு, ணர்ந்திடவேண்டியே.

(சூர்ப்பனகி.) விராதனிடம் வெளிப்படை.

ம.

என்வரலாற்றைக்கேளா யிராவணேச்சுரனுங்கா	க
கன்முலச்சனகியென்னுந் கன்னியைக்கானினின்று	ம்
என்பெருமாயாலே யெடுத்துக்கொண்டேகவந்தே	ன்
தன்மையாய்மன்னென்பாற் சாற்றியேவிடுத்தான்கண்டா	ய்.

(விராதன் தன்னுள்.) அவடானின்விராதன லபகரிக்கப்படப்போகின் றனளே.

வெளிப்படை.

உனக்கீதசாத்தியமாகும்.

(சூர்ப்பனகி தன்னுள்) விருத்தம்.

என்னுடை விவசாயங்க ளிராமனை யுபாயமா	க
யின்னவள் சனகமாதின் வேடத்தை வகித்துக்கொண்	டு
தன்னமை யுடன்போய்க் கிட்டித்தழுவிட வாதலா	வே
இன்னவன் நனக்கிணங்க யிப்படிப்புகல்வேன் மா	தோ.

(வெளிப்படை.) அதனாற்றான் இலங்காபுரிக்குத் திரும்பச்செல்கின்

(விராதன்.) தன்னுள், சந்தோடத்துடன் என் உத்தேசகாரியத்தில் நேரிட்டிருந்த பெரிதான விகாதமானது விலகிற்று, நன்று நன்று நிரம்பச் சேராவும்.

(வெளிப்படை.) ஆம், ஆம், அவ்விதமேசெய்கிறது சூர்ப்பனகாய்.

(சூர்ப்பனகி) ஓ, விராதா நீரெவணிநுந்திவணி ராமாச்சிரமத்திற்கு வந்துசேர்ந்தீர்.

(விராதன்.) யானே,

அடுக்குமொழி.

மாவனந்தனில், மேவுராமனை,

ஆவீமாய்த்திட, த்தர்விவந்தனன்.

இராமன் வதைசெய்யப்பட வேண்டியவனென கரணலனுப்பப்பட்டே னடி சூர்ப்பனகாய்.

(சூர்ப்பனகி தன்னுள்) விருத்தம்.

காளில்ராகவ னைக்கண்டு கருத்தெலா மவன்பாற்செல் ல
மானமில்லனங்கனென்னை காட்டவுமிகமயங் கி
ஜானகியுருவங்கொண்டு தழுவிடத்தகுமென்றோர்ந் து
காடுண்டு ழுமினைக்கத்தெய்வம்நண்ணியொன் றெண்ணிற்றின்றே.

கொ கொச்சகக்கலிப்பா.

வல்லவனைக் கொல்லுகைக்கோ வந்தாய் மகபா வி
புல்லவெண்ணு மென்மனத்திற் பொன்னூசி யூடுவிட்டா ய்
நல்லமனப்பால் குடித்தாய் நன்றுநன் றிருந்திருந் தே
தொல்லெசெய் துட்டப்பயலே தாரத்திற் செல்லா யோ.

(வெளிப்படை.)

ஹா, விராதா, உன்னாலுமீதாகாத காரியந்தான்,

(விராதன்.) தன்னுள் இதனென்ன.

கொச்சகம்.

பைங்கிளி யைத்தங்கப் பதுமைத னைமாஜன க
மங்கையைக் கவர்ந்தவனை மருவி வினையா டி
பொங்குசுக மெய்திடவிப் போதிச்சை யானகினு ல்
இங்கிவட கிணங்கவுரைத் திவளையனுப்பிடுவே ன்.

ஆகையாற்றான் சூர்ப்பனகாய் யென்ஞலாகாதென்பதைத் தெரிவிப்ப தற்கு கரணிடமிதோ போகப்போகின்றேன்.

(சூர்ப்பனகி.) தன்னுள், யான்நினைத்தகாரியத்தில் தெய்வாதீனமாய் துரிதநிவாரணமாச்சது.

வெளிப்படை.

ஆலைப்படியே செல்கிறது.
(வன யிருவருஞ்சென்றனர்.)

[அப்பால், பஞ்சவடியில் பன்னகுடியில் வாசஞ்செய்கின்றவிதமாய் இராமனும் சீதையும் பிரவேசிக்கின்றார்கள்.

(இராமர்.) அடி, பிராணநாயகி, ஜானகி, என்னருகில்வா, பங்கஜலோ சனி.

விருத்தம்.

சசிதரன் றன்சரா சனமென்ன அற்பமோசை லமொப்பாமலோதாக்கி விசையுடனெனையு மினல்ச்செயுந்துவச மீனவன்வில்லென்ன மிதமோ இசைகொளும்பரசுராமன் றன் வீரமென்னசற்றெளியதோ எல்லாம் விசயஞ்செய்துனை நான்மேவிடப்பெற்றாய் மிகவெளிதாகவே மின்னாய்.

(சீதை) புன்னகைகொண்ட வதனத்தினளாயிருந்தனர்.

(இராமர்) சிங்காரப்பத்தியம்.

சொன்னவான்மின்னலே சுகபோகச்சென்ன	லே
தோகைஜானகி தளிர்ச்சுந்தராங்	கி
அன்னநன்னடையாளே அழகுள்ள துடையா	ளே
ஆருயிர்க்கண்ணாட்டி அருகில்வாரா	ய்
துன்னுங்குயிற்பேடின் ரொளியென்செவிகறை	டி
துயருற்றதவைகள் சுகிப்பதற்	கு
மன்னெவ்வனத்தாளே மதுரவசனத்தா	ளே
வாய்திறந்தொரு வார்த்தைவழுத்துவா	யே
பொன்னளிசச்சோபை வகித்திருத்தல்சரிதா	ன்
பூவைநின்முகமளித் தொனிசெய்கின்	ற
நன்னளிசச்சிறப்படைதல் நன்றேயாரு	ம்
நங்கையேதங்கைமலைக் கொங்கையா	ளே.

இராகம் நவரோஸ். ரூபகதாளம்.

கண்ணிகள்.

வாய்திறந்தோர் வார்த்தைசொல்ல மனமும்வல்லே	யோ
வஞ்சியென்றன் பாலுன்கிருபை வரவுமில்லை	யோ

நேயமுடன் நானயந்து நிகழ்த்துறேன் டி
 நீயதையெண் ணு துசம்மா நிர்க்கின்றாய டி
 யேகாந்த வேளையிலும் யென்னமெளன மோ
 என்னுடன்பே சாமலுனக் கெங்கேகவன மோ
 தோகாயுன் இன்சொற்கேட்கத் துடிக்குதென்கா து
 சொல்வதற்குப் பிரியமானால் சுருக்கில்நீயோ து.
 (ஈதை.) சினேகத்துடன்.

இராகம் சஞ்சு. திரிபுடைதாளம்.

பல்லவி.

ஸாமீபொருத்தருள் சாணஞ்சாணம் யென்

அநுபல்லவி.

ஸ்ரீ மாணுமதுபுகழ் சிந்தித்திருந்திட்டேன்.

சிறிதும்விகற்பமில்லை சீதைநான்கும்பிட்டேன். (ஸாமி)

சாணங்கள்.

பண்பவில்லொடித்ததும் பரிந்தென்கைபிடிச்சது ம்
 குணபூவுணுநானந்தக் கொள்கைநினைவிற்கொண் டு
 குறித்துத்திகைத்திருந்தேன் குற்றமிதனைக்கண் டு. (ஸாமி)

வலிகொண்டபார்க்கவன் மதங்கொண்டெதிர்க்கவு ம்
 நலங்கொண்டபலன்யாவும் விநித்தோடவு; நான்கண்டேன்
 நாதாஉம்பலமுன்னி நான்கைப்புக்கொண்டேன். (ஸாமி)

ஆகையால் அடியாள்மீது சற்றுப்பெருத்து தயையெய்தருளல்வேண் டும்.

(இராமர்.) ஹா, பிராணகாந்தே இது வென்கொல், தயையெய்தருளல் வேண்டமெனப் பிராந்தித்தின்றுப், ஒரு விதத்திலும் நீ குற்றஞ்செய்ததாய் க்காணப்படவுமில்லையே, எனக்கு கோபகாரணம் யாதொருவிதத்திலும் தோன்றவில்லை.

பின்னை, காந்தே கேட்கக்கடவாய்.

விருத்தம்.

கைபினிற்கிடைத்தஇராச்சியம் விநித்துக்கருதியெங்குருமொழியாலே, வெய்யகாணகத்திலெய்தியவென்னை விரும்பியேசிந்தைநோய்கொண்டென், அய்யர்விண்புகவும் அரக்கர்சஞ்சார அதிபயங்கரவனமிதிவே, தையெலந்து யர்கடவிர்ப்பதுன்சகசஞ்சரிப்பன் றோசந்திரமுகியே.

சீதை விருத்தம்.

மானத ஸ்வன்மணுள மகராஜ ராமரா	மா
தினையாளோ நின்றன் நிருச்சன்னிதானத்தா	லே
நானிலம்புக ழயோத்தி நன்னகர் தனிலுமிந்த	க்
காணகந்தனிலே பெற்குக் களிப்பதிகரிக்கு தைய	யா.

(இராமர்.) ஆம், ஆம், நீ சொல்லுவது ஸரி, இதோ இங்கே பார்க்கக் கடவாய்.

விருத்தம்.

எவ்வளவற்பமச் சிருமியர் காணமிவ்வளி இசைத்திடுமிசைக் கே
 இவ்வனக்கரியின்கன்னவாத்தியத்திற்கெதிரிலப்பேரிகைமுழக்கம்
 செவ்வையம்பலவச்சயனமிங்கிருக்கத்தேடுமோதூவியினம ளி
 திவ்வியமதுரக்களியுணவி துமயோத்தியைமறந்திடச்செய்யு ம்.

(சீதை.) (வசனம்) மகராஜ் விசித்திரவிசித்திரமாய் மிருககணங்களென்
 ன பட்சிகணங்களென்ன இவைகளின் விளையாடலோடு விளங்காநின்ற இ
 வ்வரணியப் பிரதேசமேஎன்மனதிற்கு மிகவும் திருப்திகரமாயிருக்கின்றது.

(இராமர். ஹா, பிராணநாயகி நன்றாய்ப்புகன்றாய்.)

விருத்தம்.

நீர்க்கடம்பதனிற்றோகையைவிரித்து நீர்க்கின்றமயிலினப்பாரா ய்
 தீர்க்கமாந்நயனமானினந் தழையத்தின்று வாய்மென்றுகொ ண்டிருக்கும்
 வர்க்குமத்தகத்தாலுயர் நெடுஞ்சினையை இபத்திரன்ம ண்டியிட்டிடிக்கு ம்
 பார்க்குமிவ்வனம் யார்க்குநற்களிப்பாம் பங்கயமங்கையாம் நங்கா ய்.

[இன்னமும், அடி யென்னுயிர்த்தலைவி.]

(வசனம்) இதோ, இதோ மாமரக்கிளையில் மாந்தளிர் அருந்தி அழகிய
 குயில்கள் இனிமையாய் சப்திக்கின்ற கோலாகலததைப்பார்.

இக்கொடிகள் படர்ந்திருக்கும் வந்தையைப்பார்.

களிப்போடுரையாடுகின்ற களிப்பேடினைப்பார்.

மடையிலழகிய பிடியினைப்பார். அடி காதல் கண்ணாட்டி.

இராகம் கானடா. ஏகதாளம்.

பல்லவி.

அடிகாதலி இந்தக்கானமே அநிசோபையாலுனக்குச் சமானமே. (அடி)

அநுபல்லவி.

வடிவீற்சிறந்த மதிவாண்முகி
மங்கைஜானகி
சுமுகி
நாய்கி.

(அடி)

சபணங்கள்.

என்மனோரி நின்னளகபாழ் த்
தெழில்வகித்தே இலங்குதேமயூர் ம்
பொன்மானினநோக்கம் புகழுன்கண்ணின்சிராய் ப்
பொருந்துதே நேராய்
பூவையே நீபாராய்.

(அடி)

இபமஸ்த்தகம் இணை முலைபோலு ம்
இளந்தளிருன்கைக் கிணை யாகலாலு ம்
சுபநற்குணசந்தரீ ஏக்காலு ம்
சோபைமென்மேலும்
துலங்குவதினாலும்.

(அடி)

குறலோசுயில் கூவிக்காட்டு தே
கொடிநின்னிடையோல் பாராட்டு தே
பிறைதுதலாயுன் பேச்சைநாட்டு தே
பெடையஞ்சுகம்
பிடிநடைகூட்டுதே.

(அடி)

(சீதை.) ஆசையுடன், தன்னுள். (வசனம்)

எனது மாமனார் மகன் என்னை வர்னிக்கச்சுடங்குகின்றனர். ஆகையால் இவர் மனதை வேறுபக்கந்திருப்புகின்றேன்.

(வெளிப்படை.) மகராஜ் இங்கே இப்படித்திரும்பல்வேண்டும்.

இராகம் பந்துவராளி. ஏகதாளம்.

கண்ணிகள்.

வெண்டாமரைத்தண்டென்ன நிரம்மலகோமளமா ய்
விளங்குமிகத்துப்பற்கள் மின் ன இவை
கண்டால்யார்க்கும்பீதி கரமாய்வீஸ்தீர்ன்னமாய் க்
காணுமுகங்களுடன் துன் ன

விளைநன்னிலவெனவே சரீரங்களுட	ன்	
விளையாடுகின்றதிதோ மன்	ன	ன்
வளவேயென்பிராணநாதா பென்னமிருகங்களி	வை	
வழங்கும்பெயர்தா னிவைக்கென்	ன	
சுரீரஸாகரத்திவ்வெண்டிங்க ளொழுவெண்டி	ரை	
சேரவருதுரை போ	வே	மிக
சேர்பெருவெண்மையாய் அழகாய்விளங்குத	ன்	
நீண்டவால்வீசிக் கொண்டிப்பா	வே	
லோலவிழிசுளுடன்றிற்கும் இவைகளை	வை	
லோகநாதனை சொல்லுயீ	ரோ.	

(இராமர்.) அடி, ஜனகநந்தனீ, எனதாருயிர்ச்சுண்ணாட்டி.

இராமம் பூரிகல்யாணி.

கண்ணிகள்.

தாலர்புகழமுடி கோலமணிவிளக்	கே	
ஜானகியே இதைச்சொல்வே	னே	எழிற்
பாலசிங்கங்களைவை பார்த்துச்சவரிமாண்க	ள்	
பதுங்கிநின்றின்று திவைதா	னே	
காதலியேஅரிகள் விளையாடுவதுங்கண்	டு	
கவரிமாண்கள் பயந்தொளிப்பது	ம்	குகை
மீதுநின்றும்பாய்த்து கடுவாய்க்கிடாக்க	ளை	
விறட்டிக்கடித்துத்தின்று களிப்பது	ம்	
காட்டுப்பன்றிகளினதோ மேட்டுத்தலத்தழைக்கா	ல்	
கடுந்தாவாய்ச்செய்வதுங் காண்டியா	ல்	
சேட்டையாய்க்கவிகள் தேன்றாட்டையிழுக்கவீக்க	ள்	
சீறிக்கடிப்பதும் நீகாண்டியா	ல்.	

(சீதை.) (வசனம்) கோக்கி, வாஸ்தவந்தான் இதோ திரிசவிரகூத்தின் கிளைகளிற்றாங்குகின்ற தேன்றாட்டுகளில் ஒவ்வொன்றில் பதக்கு முக்குறு னிதேன் இருக்கலாம். அதில்வடிசிற தேன்களை வானங்கள் குடிக்கமுயல, அக்கடந்தைகள் முகத்திற்கொட்டிவிட கீச்சப்பீச்சென்று கத்திக்கொண்டு சிதறியதேனைக்குடித்து திரிகின்றன.

(இராமர்.) ஆம்.

(சீதை.) இதுவெல்லாம் அர்த்தபரண்களுடைய பிரகாரமாயிருக்கின்ற து. எப்படியெனில், ஒருவன் சேர்த்துவைப்பதை மற்றொருவன் அனுப விக்கின்றானன்றோ.

தேனீக்களால் தேடிவைத்தமதுவை பலவானாகிய மனிதன் பறித்தனுப
விக்கின்றனல்லவா.

(இராமர்.) தன்னுள், இவர் அர்த்தபாறாக இல்லையென்றென்னிடத்
திவ்வருக்கெண்ணம்.

(வெளிப்பட.) ஒருவன் சேர்த்துவைப்பதும், அதை மற்றொருவன்
அனுபவிப்பதும் பாக்கியவசத்தினாலாகும்.

(இதோபார்.)

விருத்தம்.

புத்தமுத னையதேனை பூவையே மாரன்றே டி
வைத்தனன் நின்னுதட்டில் மாதவஞ் செய்ததா லே
சித்தமதுவந்து பானஞ் செய்கின்ற இந்தநா னே
இத்தலமிருக் கின்றேனே இந்தவா ரெக்குமா தோ.

(சீதை.) தன்னுள், வல்லவர்செய்யும் பரிசாஸம் வர வர மிஞ்சுகின்
றது என்றிலச்சையுடன் தலை கவிழ்ந்திருந்தனள்.

(இராமர்.) தன்னுள், இப்பொழுது இந்த என்னுடைய வார்த்தையி
னால் இவளடைகிற இச்சை அதுவும் ஓரழகாய் ரமணீயமாயிருக்கின்றது.
(எங்ஙனமெனில்,)

வெண்பா.

புளகக்க போலத்தின் பொற்பி னெடுங்காதி
லுளகட் புரைவிழிக ளோடும்—வளமிக்கும்
தன்முசத்தை மட்டுமன்றிச் சற்றுந் தளரவென்
நன்மன த்தையும் வணக்கி னாள்.

நன்று, நன்று, ஆகையால் வேறு காண்பிக்கின்றேன்.

அடுக்குமொழி.

(வெளிப்பட.) காவியங்கணி, ஆவியானவென், தேவிஜானகி, மே
விகோக்குதி.

விருத்தம்.

துப்புதல்கின்னுமிழ்நீரின்றனைவின்றித்தாராய்ப்பூச்சொரியாநிற்கு ம்
ஒப்பில்வணப்பேந்திழைநீபுனைதற்காய்க்கேசரிசுகந்தமோங்கு ம்
அப்பரிசாலாங்கங்கேயிருந்துவந்த அளிகணமொய்த்தழகாய்நிற்கு ம்
செப்பரியநிறையொழுங்குன்வேணிதனக்கிணையாகுஞ்சிறப்பைக்காண்பாய்,

(சீதை.) தன்னுள்,

விருத்தம்.

என்களுக்களிற் சங்கர்ப்புதேசையில் யெதிரிவிரகு வல்லோனிருந்து புன்சிறிப்புட னின்பவின் பங்களாய்ப் புகல்வசனாதியாந்தொழிற்சுந் நன்கியற்றிடுமுறைகளைவ்விதங்கொல்நனவிலுமென்முனம்நன்றாய் வன்புயத்தினரவ்விதஞ்செய்யவும் மகிழ்வுற்றேன்வித்தைமாவிந்தை.

அடுக்குமொழி.

(வெளிப்படட.) மாமனாக்கு மனமகிழ்மைந்தரே, மாமனாளரே வரி சைநோக்குவீரே.

விருத்தம்.

புகழ்மழைக்காலம் பொருந்திடொளம் புயலெனச்சாமள வணமாய் மிகரமணீய கோமளமாகி மேம்படுசீதல குணமா ய் திகழலர்ப் பூங்கொத்தினங்களோ டழகாய்ச்சீர்வனத்திவ் விடஞ்சிறக்க பகரதசியார் தருவிதுநேராய்ப் பரிந்துவாழ்கின்றது பாரீர்.

(இராமர்.) தன்னுள், பலேபலே, இவள் என்வார்த்தைக்கு பதிற்சொ ல்லுகிறமுறையாய், நம்மை மிகச்சாதுரியமாய்க் கேலிபண்ணுகின்றான் நன் று நன்று.

(வெளிப்படட.) அடிவனதரிசன குதூகலினீ, ஸர்வாபரண பூஷிதா லங்காரீ, அடி ஜானகி.

இராமர் விருத்தம்.

பஞ்சவரன்னமாந்தா துக்கள்பக்கல்ப்படர்ந்தொளிபரவிடப்பாய்ந்து மிஞ்சவேகத்திலுடல்வெடவெடர்த்துமேவிடுகிரிந திபாரா ய் கஞ்சப்போ தினிலஞ்சங்களுடற்கலகத்தாலிணாச்சலிட்டெழுர் பும் அஞ்சத்தங்களோசினவ தியுன் றனமைணிச்சத்தம்பே லா மே.

(சீதை.) விலக்ஷணபாவத்துடன் தன்னுள், (வசனம்) நன்று நன்று, அ ண்ணல் மாமனாக்கருமை மைந்தரை முன்னம் வனப்பிரயாணகாலத்தில் எ ண்ணல் மிக மிகப்பிரார்த்திக்கப்பட்டிருந்தும் என் அனுமனைத்தைத் தடுத்து வி ட்டாடொன்று கோபங்கொண்டவளாய் புருவங்களைநெரித்து முகத்தைமாற வைத்துக்கொண்டு அதிவினாவாய் நானந்தப்புரஞ்சென்ற எனது கமனத்தையு ம் அப்போது சப்தித்த யெனது மணிமேகலையின் சப்தத்தையும் நினைத்து க்கொண்டெனக்கு ஞாபகப்படுத்துகின்றனர், நல்லதிருக்கட்டும் யானிவ்வ ண்ணம் புகல்கின்றேன்.

(வெளிப்படை) விருத்தம்.

அரக்கர்சஞ் சரிக்குமிந்த அடவியில் முனிவர்தங்க ட்
 குரத்தினு லபயமீந்த உமையடுத் திட்டவெற் கு
 திரத்தொடு மபயமாகச் சீர்வனத்தினி வென்னென் ன
 கருத்துக் குகந்தவைக ளவையெலாங் காண்கலா மே.

[இராமர்.] கேட்டுக்கொண்டே, சற்று தூரத்தில் நளினலோசனங்களை நாட்டினர்.

விருத்தம்.

மேவுயானமுடி கோவையானஒரு வீரகுலமொடு மாவின் ம்
 சுவமாறுபொரு தீவியாக்கிரக சருமமான உடைதானுமா ய்
 கோவையானவிழி ஆலமானஉட லானுமாகிவெகு கோரமா ய்
 கோவிதாரவன மூநிலாவியரு கொலையரக்க னிவனார்கொ லொ.
 ஒ, இது தம்பி இலக்குவன் அழிகின்றானில்லை.

[அப்பால்] இலக்குவன் பிரவேசிக்கின்றனன்.

[இலக்குவன்.] ஒ, ஒ, இவன் யாவனோ ஒரிராக்கதன்கே கோவிதாரவன த்திற் பிரவேசிக்கின்றனன், இவன் யார்கொலோ.

நல்லதிருக்கட்டும், இவனை இப்பொழுதே எழுபுரிக்கேவிவிடுகின்றேன்.

[என] ஆயுதக்கிரகணத்தைச் செய்கின்றனன்.

[சீதை.] மற்றோர்பக்கம்வாய்ப்பொடு நோக்கி, ஒ மாமனாள் என்மாம னார் மைந்தரே.

விருத்தம்.

மலையிலுப்பைத்தோப்பிதன் றுகன்னிகாரவனமாமிதோவருவ தரக்கனன் று,
 பலவிகற்றுப்பற்களோடார்க்குமிக்கப்பயங்கரமாயிலங்குகின்றமுகத்தி னோடும்,
 அலையுஞ்சுணாக்காய்களென முலைகளோடும்அதனினுமுன்னதங் காட்டுமுதரத்தோடும்,
 நிலையிலுந்திக்கிடங்கொடும்விரும்பமானீலநிறக்கொ டியநிசாசரியாமன்னே.

[இராமர்.] எங்கேபார்க்கின்றனை, யானிங்வனமன்றே வடுத்துரைக் கின்றனன்.

[சீதை.] நோக்கி, அங்வனந்தோன்றுவதரக்கனன்றே, அண்ணல் செ ங்கமலக்கண்ணனையான அழகுளவீர்தானன்றே.

[இராமர்.] தன்னுள், ஓ இவனென்னை இராக்கதனாகவும் வர்னித்துக் கொண்டு பரிஹாவிக்கின்றான் கொல்.

திரும்பவும் செங்கண்பரப்பி,

[வெளிப்படடை.] ஆச்சரியமாச்சரியம் ஓ, ஓ, திரும்பப்பார்க்கையில் இராக்கதனே என்ருபத்தைத் தரித்துக்கொண்டவனுக்காணப்படுகின்றனன்.

(சீதை.) முன்னோக்கிய திசையினிற் கண்மலர்பரப்பி, வியப்புடன் ஓ, ஓ, இதோ கன்னிகாரத்தோப்பிற் பிரவேசிக்கின்ற இவ்வரசுக்கியும், எனது ரூபத்தைத் தரித்துக்கொண்டிருக்கின்றனள்.

வாய்த்தமனாள் மாமனாற் கண்மணியே நோக்குக நோக்குக.

[இராமர்.] பார்த்து, ஆச்சரியத்துடன் அட்ட, இவர்களுக்கிவ்வருவத்தால் யாது பயன் கொல்.

(சீதை) இந்தக் கிரிசிகரத்தினின்றங்கீழிறங்கி இவ்வேடிக்கைபைக் காண்போம்.

[இராமர்.] அங்ஙனமன்று இங்கிருந்தே பார்க்கின்ற நமக்கு சுற்றி ஒருயோஜனை தூரமட்டுமுள்ள யாவையும் நன்கறியலாகும்.

[இலக்குமன்.] திரும்ப நோக்கி வியப்புடன் அந்தோஉந்தோ.

நொச்சகம்.

கொல்லவென்றே ஆயுதங்கள் கொண்டவரு முன்ன	ம்
வல்லரசுக்கொன்றோ மறைந்திட்டான் மாயமதா	ய்
சொல்லுபிரதிசுகினையால் துட்டனைவதைத்திட	வே
வில்லினோடிநாகவனை மேவினன் கொல் மெய்யிது	வே

[அங்ஙனமன்றோ.]

விருத்தம்.

தனுவிடக்கையிற் றங்கிடக்கூர்மைத் தங்கப்பட்டங்களோடெழிலாய் கணகநன்னிறமாய் கங்கபத்திரமார் சரம்வலக்கையினிற் கலிக் க நனிடக்கின்றான் நாயகராமன் நவிலரசுகன் மறைந்திட் ட தனியிடம் ஈட்டுவெனவங்குமிங்கும் தாமரைக்கண்ணொளிதழைக்கு ம், (சுற்று நிதானிதா, அங்ஙனமாயின் ஜானகிப்பிராட்டி யெங்ஙனம்.

வீதாப்பிராட்டியும் ஸ்ரீ ராமச்சந்திரரும் இந்தப்பருப்பதச் சிகரத்தினன்றே யேறினார்கள்.

எந்தாய் சீதாப்பிராட்டியைத்தனியாய்விட்டுவிட்டு ஆர்யஸ்ரீராகவர்தான் மாத்திரமாய் கீழிறங்கிவிட்டார்கொலோ.

என்று கிரிசிகரத்தை உயரநோக்கி ஆச்சரியத்துடன்.

இராகம் பியாசு. ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

அண்ணனிதோ மாயலையில் வீற்றிருக்கிறான்.

அநுபல்லவி.

வண்ணமணி. ஜானகியாம் மா துடனன்பாகவே
கண்ணொத்திண்ணனொங் கார்நிறத்தவண்ணனும்.

(அண்)

சரணங்கள்.

கங்ஃபத்திரம்புனை சரமுகார்முசமு	ம்
சையழகும்மலர்ந்த அரவிந்தமுசமு	
தந்தகெம்பீமொளிர் மணிமாப்புமென்சொ	ல
ஸாய்யாம், பூமகள் ஜானகிமணுளனொணு	ம் (அண்)
வந்தஅரக்கன்அவனே ராமவேடம்பூண்டன	ம்
வஞ்சகமாய்வருகின்ற நென்றறிக்குமொண்டன	ல
பைச்சொடிஜனகியுடன் பாரமலையேறி	மீய
பங்கபக்கண்களால் யெங்கெங்கும்பார்த்துசுகொ	ண் (டண்)

(வசனம்) நல்லதிருக்கட்டுர், இதோ இந்த செடிகள் கொடிகள் படர்ந்தடர்ச்சியாய் நெறுங்கியிருக்கானின்ற வனமார்க்குந்தோடே மறைந்து மறைந்து பின் சென்றே இவ்வீரத்தைப்பார்க்கின்றேன்.

என, மறைந்து மறைந்து நடக்கின்றான்.

(அப்பால்) இராமவேடம்பூண்ட விராதன் பிரவேசிக்கின்றான்.

(விராதன் எதிர்போக்கு) ஓ, நன்று நன்று, அதோ கன்னிகாரவனத்தினின்றும் அந்த ஜானகி அடுத்த செண்பகாடவிக்குள் வருகின்றாள் கொல்.

நன்று நன்று, கொஞ்சம் கிட்டி நடந்துபார்க்கின்றேன்.

(அப்பால்) சீதாநுபதாரியான சூர்ப்பனகி பிரவேசிக்கின்றாள்.

(சூர்ப்பனகை.) யானிப்போது இந்தச் செண்பகாரண்யத்திற்குள்ளே செண்பகமலர்களைக்கொய்கின்றேன், இரகுநந்தனனும் இங்கேயேவந்துசேர்வான்.

(என,ப்போது கொய்தலைப்புரிகின்றாள்.)

(விராதன்.) நோக்கி தன்னுள், ஹ ஹ, இந்த ஜானகி நிகரற்ற ரூபலாவண்ணியசாலினீ, அகோவகோ இச்சப் பிரமசிருஷ்டி அபூர்வமாயிருக்கின்றது.

விருத்தம்.

சனகிஇவடன்னழகைப்பார்க்கக்கண்கள் சதகோடிசங்கைவரம் பெற்றே
 னல்லேன், இனமுகிம்மண்டலமேற்றீழிந்துபிம்பயிலங்கின்றதெழிற்சனை
 விண்ணிதற்குமேலே, கனகையமாலைகள் மணர்க்குன்றின் கீழ்சதவிமாயிர
 ண்தெலகீழாய்க்காணும், மனமகிழிச்சிருவடிக்கோபுதுமைத்தாகும்மன்ம
 தன்செய்திட்டதென்றேமனத்தோர்கின்றேன்.

(ஆகையாலிவளை எவ்விதத்திலும் அபகரித் துக்கொண்டுபோய் ஸைச்ச
 ந்தமாய் வினாயாடப்போகின்றேன், இராமலக்ஷணர் வருவதற்குள் அபகரி
 த்துச்செல்கின்றேன்.

(சூர்ப்பனகை.) பார்த்து.

இராகம் எதுகுலகாம்போதி, ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

இங்கேதான் கோக்குகின்றான் எந்தனிதயசோரன்.

அநுபல்லவி.

துங்கபா துருலத்திலவந்த தோன் றல்ரகுவீரன் (இங்கே)

சரணங்கள்.

எனதெண்ணத்தின்படியே எங்கோசீதையைப்பிரிந்து
 ஜனகிவடி வந்தரித்தவென்னைத் தானவளென்றறிந்து (இங்கே)

அதிருபமன்மதனுக்கும் ஆசையைத்தருங்காமன்
 சகிராய்நான் றமுவரினைத்த ஸாமிஸரஸராமன் (இங்கே)

சாமளவண்ணனிற்ருள் சாடையில்மையற்பெருக
 தேமற்படர்முலைகள் விம்மிச் சேரவென்மனமுருக (இங்கே)

ஒ கன்று நன்று இதோ என்னிதயசோரன் இங்கெனக்கெதிர்ப்பிற்
 ருனே வருகின்றூற்போற்றெரிகின்றது இவரோ.

விருத்தம்.

உத்தமவெழிற்றருணசீலர்பலவாயிரமுண்டாக்கிகான் முகன் ற ன்
 கைத்திரம்வெளிப்படுத்திட்டதெனசிருவடித்தகட்டழகனிவனாங்கொ லோ
 நத்திமகிழ்சுகலபுவனத்திரயனங்கள் செய்நற்புண்யராசியே யென்
 சித்தமுருகிடவிந்தவடிவஞ்சமைந்ததோதெரிகிலேன் தெரிகிலே னே,

ஆகையால் இவனைத் தந்திரமாய்பகரித்துக்கொண்டு போகப்போகின்
றேன், என, பார்த்துக்கொண்டே போதுகொய்தலைப் புரிகின்றனன்.

பொது. இராகம் சாம்போதி. சாப்புதாளம்.

பல்லவி.

சூர்ப்பனகை பூப்பறிக்கத்துணிந்தான்.

அன்னுபல்லவி

வாய்ப்புடன்சீதாதேவி வடிவோடுவந்த

(சூர்ப்ப)

சரணங்கள்.

ரகுமுரனிங்கென்னை நா

டி

இதோ

எதிர்வருகின்றனவனைக்கூடி வினையா

டி

சுகம்பெறுவென்று மனங்கூ

டி

எழிற்

சுகராசினேர்நகத்தாற் கொய்துமலர்சூ

டி.

(சூர்ப்ப)

தேட்டமுடன் செண்பகப்பூந்தோட்ட

ம்

தன்னிற்

சென்றிராமனென்று விராதன்மேற்கண்ணோட்டம்

போட்டுமிகமகிழ்வொடு கொண்டாட்ட

ம்

உடன்

பொல்லாதமையலைப் பூட்டிவுயிர்வாட்

ட.

(சூர்ப்ப)

(விராதன்.) கிட்டவணுகி, அடி ஜனகநந்தனி, ஆருயிர்ச்சானகி.

இராகம் நவரோசு ரூபகதாளம்.

கண்ணிகள்.

கண்ணமுதே பெண்ணரசே காதல்நாய

கீ

காவலன்வி தேகன்மக ளானஜான

கீ

வண்ணமணி கண்ணமுலை மானெயென்றே

னே

மாவனத்தில் நீபிரிந்த ககையென்சொல்வே

னே

அங்கம்பூசந் தங்கமன்றே அந்தோனோசூ

மே

ஆவியேநீ அலைந்தாலா யாஸமரூ

மே

பைங்கிளியே இங்கேயென்ன பர்க்கின்றய

டி

பரிந்தென்பா லறைந்திடாதேன் வேர்க்கின்றய

டி

செண்பகப்பூ வேண்டுமென்றால் சாடையாயென்பா

ல்

சந்தேசொன்னால் நான்பறித்துத் தானோனாவன்பா

ல்

தன்பெருலீ லாவிஷய தாசனிருக்கிறே

ன்

ஜனகியுனக்கேகன்சிரமம் நானேபறிக்கிறே

ன்.

(சூர்ப்பனகை.) களிப்புடன் தன்னுள், இன்னவன் என்னைக் கண்ணி
ஜனகியென்றே கருத்துட்கொண்டான் அந்தோ அந்தோ.

விருத்தம்.

பதுமநன் னுள்ள்தின்று பகரஞ்ச நாடமொப்பா ம்
கதிர்குடி பசிய மின்னொன கண்டததுத் தொனியுதார ம்
சதிரபெறமிக ம னுங்கி ப சாஞ்சா துரிய வார்த் தை
சுணைநுடவ்ள மெ கை மசேவி பெருக்கிறம் மா.

நல்ல ஓரகட்குட் டெவோ சங்கையன்னியில் கவர்த்துகொண்டு போக
வேண்டிய விஷயம் உட வி + புசுல்கின்றேன்.

வெளிட்டு நடவனய ஆரயிற்றலவ, ஆரியபுத்திரரே இவ்விடத்
தைச்சுடி மலம கொஞ்சதூரத கிலந்தா அவ்விடத்தில் மன்மதன் பிரதாபத்
தை விஸ்தரிப்பனபோல் விசுவசித விளங்காநின்ற செண்பககுசுமங்கள் மிக
மணீயமாயிலங்குகின்றன, ஆகையால் அங்கனஞ்சென்று புட்பங்கள் பறி
ப்போம், என நடக்கிற நனள்.

(விராதன் தன்னுள்.)

விருத்தம்.

தன்மனனெனவென்றனைத தான்நினைத்திவள் நடப்போடு ம்
இன்மொழிநாதாவென்றே இயம்பிடக் கேட்டவிப் போ
தென்மனமடமான்குட்டி யெழின்மத கிராதகன்ற ன்
சொன்மலர்க்கணை விலககுட் டிண்ணென விழுந்ததந் தோ.

(நல்ல திருக்கட்கும்) இவள் தூரத்தில் நகண்மீபோகிற மட்டிலும் இவ
பாபகரிக்கப்படுவதற்கிசைவுதான்.

(வெளிப்படை) (காமரஸமோகன கல்யாணியின் கருத்திற்குக் கந்தபடி
பாகட்டும், எனப்பின் நடக்கிற நனள்.)

(இலக்குமன் வசனம்.) அநேக செண்பகவனமத்தியில் நம்ஜானகிப்பி
ராட்டியின் சப்தம்போலுங்கேட்கின்ற தென்னை ஆலெ, ன்னென்று பார்த்து
ன்றேன் (என) நாலந்தடி நடந்து இதுவென்கொல்.

விருத்தம்.

மாமருத்தலைக்காரின்ற வஸ்தூரத்தலைப்பி னு
பூமகள் சீதாப்பிராட்டி புன்னகையொடுமகிழ்ந் து
வாமபாகத்தத்தத்திற் றுமரைத்தொன்னைவைத் து
கேசுமநற்செண்பகப்பூக் கொய்திடச்செல்கின்றளா ல்,

ஆகையாலிவரும் ஓராக்கியாய்த் தானிருத்தல்வேண்டும் (என) நோக்கி
க்கொண்டிருக்கின்றனர்.

[சீதை.] எனதாசைசேசப்பிராணேசா, இங்ஙனம் நோக்குக நோக்குக.

விருத்தம்.

இளையவென்கொழுந்தன்நீவினொன்றிராக்கதனையெண் ணி
பளபளவெனத்துலங்குபகர்பட்டாக்கத்தியோடு ம்
வளைவில்லினெடுந்தோணினதன்னையும்வகித்துக்கொண் டு
கிளைமிசூங்காவிற்பின்னாற்கிட்டியேநடக்கின்ற னே.

(இராமர்) அடுக்குமொழி.

அடி, காமநிரஸவிலாஸமனோன்மணி

கேசுமவிலக்கணப்பூமகன்ஜானகி.

இங்ஙனம், நன்குநோக்குவை, எனதீளையான் மரங்களில் ஒளித்தொ
ளித்துச் செல்கின்றான் பார் ஆகையால் இவன் அவனை இராக்கதனைனத்
தெரிந்துகொண்டு தான் சொல்கின்றனென்றறிந்துகொள்.

[விராதன்.] தன்னுள் அடட, என் எதிர்ப்பில்நடக்கின்ற இந்தஜான
கியின்பேரழகை யென்னென்றுசொல்ல.

கொச்சகம்.

கமனவெழிலோவியமாங்கல்யாணியின்சகன த்
தமர்மணிகன்மேகலையிராவங்கடாளணியி ன்
ரமணியசத்தங்கண்மனத்தென்னவோசெய்கின்ற தே
திமிநயனத்தாளிடத்திற்சிற்தையொப்பித்திட்டேனூல்

[வெளிப்படை.] அடி, கந்தரக்குழல் மந்தரத்தன சுந்தரீ வனந்தரத்தி
லெவ்வளவுதாரம் செல்கின்றாய்.

(சூர்ப்பனகை.) தன்னுள், எவ்விடம் விஜனமாய் என்னாலுன்னையப
கரிக்க ஏற்ற இடமோ அதுவடைசெல்கின்றேன்.

[சூர்ப்பனகை.] வெளிப்படை, ஓ, என் வாழ்வளித்திடுமாமணவாள்
னோ, இதோ எதிரிற்காண்கின்றதே அவ்விடந்தான் சற்றுப்பொருத்தருள்
வேண்டும்.

(இராமர்.) ஓ, ஓ, அவ்வரக்கி அவ்விராக்கதனை தூரத்திலிழுத்தலைக்கி
ன்றவிதமாய்க் காணப்படுகின்றது.

[சீதை.] என்கொழுந்தனிலக்குவனும் ஆங்கங்கெசெல்கின்றான்.

[விராதன்.] தன்னுள், அடட, என்னென்றுசொல்லஇந்தப்பேரழகை

வெண்பா.

அல்லோ அறலோ அலர்க்குந்த லண்டுது னை
வல்லோ வரையோ வளர்தனங்கள்—மல்லுல வு
பூங்கமுடிகோ பூணத்தோ பொன்மிடற்றிப் பூவையர்க்கு
மாங்கனியோ வானமுதோ வாக்கு.

விருத்தம்.

இன் னவடன்னைப்போல்நானெங்குமேகண்டதில் னை
அன் னம்போனடக்கின்றளாலாபிக்கின்றான் பிகம்போ ல்
வன் னமான்போனேக்கின்றான் வான்மின்போற்சோபிக்கின்றான்
சின் னவான் றிங்கட்போநற்றிருக்கானந்தஞ்செய்கின்றான்.

விருத்தம்.

இவன் குழலிருட்டுலந்தானெழின் முகமதுபிம்பந்தா ன்
பவழந்தானதரமீன் தான்பதுமவஞ்சனக்கண்டொங் கை
நவமதாய்ச்செய்நற்றங்கனிக் குடந்தானிங்கேதா ன்
கவாந் திடக்கருதுகின்றேன் கண்ணாட்டிதனையிப்போ தே.

நன்று, நன்று இவளை எவ்வாறு அபகரிக்கப்போகின்றேன். இராமணி
ருக்கின்ற இடத்திலிருந்து வெகுதூரம் வந்தாய்விட்டது.

வெளிப்படை.

இராகம் கமாஸ். தாளம் ருபகம்.

எந்துருவாடலகிநாடோ என்ற வர்ணமெட்டு.

பல்லவி.

பைக்கிளியே இங்கேவாராய் பாவையேநேராய்.

அனுபல்லவி.

மங்கையே யென்மைதிலியே மயிலேகுயிலே. [பைங்]

சாணங்கள்.

எட்டிஎட்டிமுன்னடந்து வகின்றாய்மானே என்
கட்டழகிஇவ்விடம்நல்ல கனிவுள்ளயிடந்தானே. [பைங்]

செண்பகப்பூவாடைகொண்டு தென்றல்நம்மையே இங்கு
புண்பொடிருக்கப்படுமாறு பரவுதுண்மையே. [பைங்]

விருத்தம்.

மெல்லியலிவனில்வாசமேவியசெண்பகத்தி ல்
 அல்லியம்போதமோகமாயைநீயும்நானு ம்
 சொல்லியபூக்கொய்வோம்வாசுதுசேரக்கர்மேன்மேல் ச்
 சல்லியமிருத்தகானிற்றையலெத்தூரம்வந்தா ய்.

[இலக்குவன்.] அடே, அடே இந்த நிசாசரனிவளை சீதையென்று நினைத்துக் கொண்டு இராமவேடத்துடன் ஁பகரிக்க நினைக்கின்றான் கொல் நன்று நன்று.

[சூர்ப்பாகை.] தன்னுள், நானே நிசாசரிதானே, அன்னியில் வேறார்.

[வெளிப்படை] வசனம். ஁, வீராதி வீர ஆரியபுத்திரா, யானெவ்வளவுதூரஞ்சென்றலுமென்னை நிசாசரகுலவதப்பிரதிக்கினை செய்திருக்கின்ற தேவரீர் ஁ன்னிதானத்தில் யெனககென்னபீதி.

[இலக்குமன்] தன்னுள், வசனம். இவ்வரக்கி இவளை இராமனென் றெண்ணிக்கொண்டு ஜானகி பிராட்டி, இராமனைட்போல், அனுசரித்துவெகு பொருத்தமாய்ப் பேசுகின்றனள்.

இவளுக்கிவ்வருவத்தாற் பிரயோஜனம் யாதோ, ஆனால், சுந்தரராமனை ஆசைகொண்டு வஞ்சிக்க நினைத்து விளையாடுகின்றனள் கொல்.

[விராதன்.] தன்னுள், அங்ஙனமன்றே என் சபதம் அடிபேதே.

வெண்பா.

என்சபதமீதன்றே இராக்கதாவேறழப்பா ஁ன்
 முன்சபதஞ்செய்ராமன்முற்றுயிர்போல்—உன்றினையே
 வவ்வீக்கொடுபோகவல்லவோமாமதிபோ ஁ற்
 செவ்வீத்திருமுகப்பேதே.

வெளிப்படை.

விருத்தம்.

வழுத்ததிலென்ன஁னம்வகதையின்மகளே ஁ரான ம்
 பழுத்தமெய்த்தவத்தோர்க்கெல்லாம்பயம்பெறவிஞ்சைசெய்யு ம்
 செழித்தசாகரம்போற்சூழந்திரப்படைச்சேனையோடு ம்
 கொழுத்தவக்கரனைநானேகொல்லாமல்விடுவதுண் ஁டோ.

[இலக்குவன்.] புன்னகையுடன், அடட, இவ்விராக்கதன் எனதாரி யரைப்போற் பேசுகின்றான்கொல்.

[சூர்ப்பனகை.] தன்னுள், மனங்கெகத்துடன், இவன் என்றமயனை அவ்வீதம் திங்குசெய்யப்போகின்றானென்றென் மனந்தவிக்கின்றது.

[வெளிப்படை.] நாநா, இராவணனைக்காட்டிலும் அதிகப்பலவானன்றோ அக்கரன், அங்ஙனமிருக்க அத்தகைய கரனைக்கொல்ல சலபமாய்ச் சபதஞ்செய்ததென்னையோ.

[இலக்குவன்.] அந்தோ அந்தோ, இவன் இவனை ஆரியமொன்ற பரமார்த்தபுத்தியுடன் இவன் மனதைச்சேர்த்துக்கூட்டுப்படிப் பேசுகின்றான், இவளாக்கிதான், அதற்கையமில்லை.

[சீதை.] மகராஜ் இவர்களொன்றுக்கொன்று என்னென்னவோ எம் பாவுதித்துக்கொள்கின்றனர்போலும் காணப்படுகின்றனர்.

[இராமர்.] ஆம், ஆம்.

[விராதன்.] தன்னுள்.

நலிவிருத்தம்.

என்னசேள்வி இராமனைக்கேட்பேறோ
அன்னசேள்வி அவளெனைக்கேட்கிறான்
வின்னிபாஸ மிருக்கட்டுமேவிநான்
இன்னவாழரை இயம்புவேனறே.

[வெளிப்படை.] அடி பேதாய் அறியாய்கொல் பரசராமனைச்செயித் தவன் பராக்கிரமம் அறியாய்கொல்.

[இலக்குவன்.] ரெப்ப ஸரி, இவனுத்தரம் உசிதமாயிருக்கின்றது.

[சூர்ப்பனகை தன்னுள்.]

ஆகையால்தான் சீதனுடன் சஞ்சரிக்கின்ற என்னை என்சய ஜனங்க ளாலுங்கூட பாதிக்காமலே நின்ற நினைக்கின்றேன்.

[வெளிப்படை.] தன்னுள், மனப்போது கொய்தலைப்புரிக்கின்றான்.

[விராதன்] தன்னுள். அட இவன்.

விருத்தம்.

அண்ணாந்தமுகமலரும் உயர்த்தவாயிருக்காமல் சிவந்தவாயாக நிற்கும் கண்ணாந்தகுசத்துணையும வளைவிடலக்கொட பருவநுள் மலைந்துகாணும் உண்ணாந்தவெக்குண் முடிப்பூன்று கீழ்க்காணுனிகளுடன் பூக்கொய்யும் தண்ணாந்தகுவிளைவிழி இவளிருப்பென் மனம்பதித்த தன்மையா மே,

இராகம், பியாகு கோட்டு ஆகிதாளம்.

பல்லவி.

காதலி இந்தமாதசெண்பகப்போது கொய்கின்றான் சாதுரியராய்.

அனுபல்லவி

பாதாங்குளிகளில் மேதினிதொட்டுப்
பதுமமலர்! வநனமுத்தா! நிதமுடனே! இசமுடனே (காதலி)

சரணங்கள்.

செங்கமலக்கைகரையரீட் டி
சிறுகுடமுலைகணியிர்த்திக்காட் டி
சங்கிலிபோல் மயிரொழுங்குகாட் டி
தத்திடைநி! மிந்தெக்குள்! மென்றுகில! வித்திடவே. (காதலி)

கத்தைக்குழல்க ளவிழ்த்துசரி ய
கருதியணிந்த மலர்கள் சொரி ய
நெற்றிற்றிலதம் நனைந்து தெரி ய
நேர்பெறவே! சீர்முகத்தில்! வேர்வையெனும்! நீர்நீள (காதலி)

வளர்மரமிதில் மல்கள்கொய் ய
மணிக்கைநீட்டிஞா லெட்டுமோ ஐயோ
குளமொழியிவள் மேனிதொய் ய
கொங்கைக்கு! லுங்ககுதித்! திங்கெழிலாள்! பொங்கமுடன். (காதலி)

(வெளிப்படை.) (வசனம்) அடி, என் ஆவலுக்குரிய நாயகி, மலர்கொய்த
லென்னும் ஸாகஸத்தில் நின்றும் நீங்குவாய், நீங்குவாய் போதுகொய்தது
போதும் போதும், ஏனெனில் இதனால் மிகவும் இளைப்படைகின்றீனா.

(ஆசையுடன்) (வசனம்) இல்லாமற்போனால் அடி மடநல்லாய் உன்புட்ப
ம்பரிக்கின்ற வினியாஸத்தை திரும்ப ஒந்தரங் காண்பிப்பாய்.

ஏனெனில், உன் முகேந்துவானது ஒருவித சோபையை அடைகின்ற
தன்றே.

விருத்தம்.

இங்கிதக்குண வொய்யாரி யெழிலுன்மு கேந்துதன்னி ல்
குங்குமக்கபேர லவன்னக் குறிகளிர்கொ ள்சங்கொஞ்ச ம்

மங்கிடவேர் வைசிந்தும் அதுவுமேர் வனப்பதா க
மங்கனச்சோ பைசெய்யும் மலர்கொய்யும் வினியாஸந்தா ன்.

(சூர்ப்பனகை.) இலச்சையுடன் குருநகைகொண்டு, (தன்னுள்) என்ம
னேகர வல்லவ ருநந்தனனுடைய இந்த வசன்மானது கிரீடைசெய்யும்படி
யென்னை ஏவுகின்றது, ஹ ஹ.

(வெளிப்படை.) பிரானேசா இந்தச் செண்பக புட்பங்களிடத்து எ
னக்கிருக்கும் ஆசைக்களவில்லை, பின்னை, சிரமத்தினாலன்றி மற்றெவ்விதத்
திற கைக்கூடும்.

இலச்சுவன் விருத்தம்.

இவ்வரக்கியை அரக்கனெழிற் பெறுசீதை யென்று ம்
இவ்வரக்கனை அரக்கி ரவிசுலரா மனென்று ம்
ஒவ்வொரு வரும்னத்தி லுண்மை யாய் நினைத்துக்கொண் டே
ஒவ்வொருவரும் பேசிக்கொண் டாசையா லுலவுகின்ற ற்.

(விராதன்.) அந்நனமாயின் என்னாலேயே புட்பங்கள் பரித்துத்தரப்
பெறுவாயாக.

என்று மலர்கள் கொய்கின்றனன்.

அடி, என்னுரைசக்குகந்த வைதேகி.

விருத்தம்.

கொம்பினைவனை த்துக்கொண்டு குயின்மொழி நானேகெய் த
சம்பகமலர்க டம்மைச் சடையினிற் றரித்துக்கொள்வா ய் .
கும்பல்சேர் குழங்குமுடிப்பை யுலையேற் சகோரக்கண் ணி
அம்புவிதனிற் புட்பங்க ளவளவுஞ் சிதழமன் றே.

(சூர்ப்பனகை.) களிப்பனுராகத்துடன் தன்னுள்.

விருத்தம்.

என்னைச்சானகி யென்றெண்ணி இந்தவென் னுரைசநாத ன்
தன்னமை யொடுநயந்து சதுரமாய்ச் சாற்றுகின்ற ன்
இன்னவன்றனை க்கொண்டேகி எனதுவட்டப்படி யெவ்வா ரே
நன்னயக் கலவிசெய்து நான்சுகம் பெறதல்மன் னே.

வெளிப்படை. இராகம் பியாகு. ரூபகதாளம்.

பல்லவி.

மலர்கள் கொய்து தாரும்ஸாமி மாமணாரே.

அறுபல்லவி.

தலமகிழும் ரகுபதியென் றன்சனாளரே.

(மலர்)

சரணங்கள்.

உயர்செண்பகத்தாருவிங்ங னேங்கு,தல்ல	வோ	
நயமிகுமோர்வசனமும்பால் நான்சொல்ல	வோ.	(மலர்)
என்கணவாநான்குனிவேன் யென்முதுகே	றி	
இந்தமரத்துயர்ந்தகொம்பின் இன்மலர்தாரீ	ர்.	(மலர்)
எந்தமலர்கள் உகந்ததோவென் னிஷ்டமபோல	வே	
எந்தன்முதுகில்நின்று கொய்வீர்யிப்போசால	வே.	(மலர்)

(இலக்குமன்.) நசைத்துக்கொண்டி ஓ, இவ்வரக்கி இவ்விராக்கதனை ஆரிய ஸ்ரீராகவொன்றெண்ணி அபகரிக்க இச்சிக்கின்றனன்.

(விராதன்) தன்னுள், இது எனதப்பிரயத்திற்கிடங்கொடுக்கின்றது.

இராகம் நாதநாமக்கிரியை.

ஓரடிவைத்து மற்றோரடிவைக்குமுன் என்றமெட்டு.

ஜானகி இன்சொற்றேன் பானகி மதிமுகி தையலென்றையகியே	அடி
மானெனும்விழி மடமானே யெனக்குகந்த மாதுவைதேகி	யே
மாங்குயில்நீயெனைத் தாங்கவும் வசமோவஞ்சி துண்ணிடையன்றே	நா ன்
தேன்முதுலுன்மேல்ப் பாங்குடனேறுதல் தேவீ இதுநன்	றே
நீகுனிந்தலுன மேகமுடிக்கனம் நின்னைக் கீழிருத்தாதோ	கீழே
வேகமோடுனைத்தன பாரமுயிமுத்துனை வீழ்த்தி வருத்தா	தோ
நானேகுனிந்திடுவேனடி நீயென் நன்முதுகேறிநின்று	இந்தக்
கூனிவாஉயர் கொம்பில்பூநிறைத் திருப்பதைக் கொள்வாய்மிக	நன்று.

என, உடலை வணக்கிக் குனிந்துகொண்டனன்.

(இலக்குவன் வசனம்.) அகோவகோ இவளை சிதாப்பிராட்டியென்று தீர்மானமாய்நினைத்து இவளை அபகரித்துக்கொண்டிப்பாக இவனெத்தனிக் கின்றான்.

அகோவகோ இதுவென்ன புதுமையாயிருக்கின்றது.

நல்லதிருக்கட்டும், மேலும் கிட்டவணுகி நடக்கின்ற விர்தையைப்பார் க்கின்றேன் (என நடக்கின்றார்.

(சூர்ப்பனகை.) தன்னுள், (வசனம்) இருக்கட்டும் அதனென்னபாதகம், இவன்முதுகிலேறி நின்றுகொண்டி மலர்கொய்யும் பாசாங்குகாட்டி கால்க ளாலிவனுடலை வணைத்துகொண்டந்தரத்திற்கினம்பி ஆகாயமார்க்கமாய்க்கொ ண்டிபோய்விடுகின்றேன் (என்று அவன் முதுகிலேறுகின்றனன்.

(சீதை.) ஆ, ஆ, பிராணேசா, இதோ இவர் யார் இருபக்கங்களிலும் விசாலமான மேகராசிசுளுடன் அத்யுன்னதபருவதம்போல் ஆகாயத்திற்றென்படுகின்றார்.

(இராமர்) நோக்கி, அடி ஜானகி தனது முதல்வராகிய ஸம்பாதியை வந்தனஞ்செய்து க்மதய்யா ஜடாயுவருகின்றார்.

(சீதை.) ஆசைசேசப்பிராணேசா இதோ இதோ பார்க்கவேண்டும். இவ்வரக்கி அவ்விராக்கதன்மேலேறி நிற்கின்றாள்.

(இராமர்.) ஆச்சரியத்துடன் இதுவென்கொல், அடி ஜானகி இந்த விந்தையைப்பார்.

விருத்தம்.

பைச்சொடியுன்னுருவமைந்தாடன்னையிந்தப்பயலென் வடிவர்படைத் தோன்றுக்கிக்கொண்டு, விந்தையதாய்மகவேகத்தொடுசெல்கின்றவிதந்தனைபெங்கிருந்தேதாக்கண்ணுற்றுப்போலும், தந்திரமாயென்னுருவோடெவனோஉன்னைத்தான்சதுசெய்தானெனஒர்ந்திட்டார்போலும், வந்திஜடாயுமன்னனெதுநோநேர்ந்துவழிதடுப்பதெனவவர்முன்வருகின்றாரே.

(சீதை) நகைத்துக்கொண்டு, ஆச்சரியமாச்சரியம் இனிமேல் நடக்கப்போகின்றதின்தென்றறிகிலேன்.

(இலக்குமன்) ஹ ஹ, ஜானகிருபாக்ஷவியை இராமருபராக்கதன் அபகரித்துக்கொண்டு அந்தரத்திற் கிளம்பிச்செல்கின்றாள் கொல்.

என உயரநோக்கி, ஓ ஐயா ஜடாயுவருகின்றார்போலும், இவனைக்குறித்து யேதேதோ புகல்கின்றார்போலும்.

விருத்தம்.

இராகவஹுரு வந்தாங்கி யேத்திளைச் சனகிதன்	னை
மோகமாய்த் தூக்கிக்கொண்டு முன்பின் கவனித்திடாம	ற்
போகின்றார் சில்லுநிலலு பொல்லாத பயல்நீயாவ	ன்
சாகஉன்றனக் கிவ்வேளை தானிது சபதங்கண்டா	ய்.

எனவே, எடுத்துணாக்கின் மனர்போலும்.

ஆகவே இவர் இவ்வரக்கியை வாஸ்தவசீதையென்று நினைக்கின்றனர்.

(சீதை) இவர்கள் ஆரியஜடாயுவைக்கண்டதும் பயத்தினால் அவசரத்திற் கீழ்விழுந்தவர்கள்போலும்.

(இராமர்.) தம்பி இலக்குவனும் இவர்களைதிரிசு கட்கபாணியாக கிட்டெறங்குகின்றான்.

(சூர்ப்பணகை.) நடுக்கத்துடன் தன்னுள்,

விருத்தம்.

வல்லரஞ்சுராமனல்ல னிவன்வேறாரோ மாறாமன்வடிவத்தால்மயக்குகின்
றான், அல்ல திந்தமனிதனுக்குவான்கிளம்புமத்தனைக்கியதிவேகமதுவுமுண்
டோ, மெல்லியலஞ்சானகியென்றன் மெல்மையல்பிகக்கொண்டிவ்வுருவத்
தோடொருவன்றுக்கிச், செல்லலெனத்தோற்றுக்கின்றத்தோவென்னசெ
ய்வதினிமோசமாமோசந்தானே.

(வெளிப்படை.) அடடா நீ யாவனடா, என்னையபகரித்துக்கொண்டு
ஆகாயத்திற்கிளம்பினவன்.

(விராதன்.) தன்னுள்,

விருத்தம்.

இணை முலையாளிவளையபகரித்தலென்னுமென்சோலிக்கிடையூறிக் கழு
கால்நேர்ந்த, திணைநீரைத்தடுத்தலெனவ தூநிற்சட்டும்ஆயிழைச்சானகியல்ல
இவடானாரோ, குணபுருவத்தாளவடன்னுருவங்கொண்டான் கொண்டிவ
ளோடியர்கிளம்பிச்செல்லுமென்னை, துணைப்பதங்கொண்டிறுகப்பினனித்
துக்கிக்கொண்டே தூரிதமாய்க்ககணம திற்சென்றிட்டாளே.

(விராதன் வெளிப்படை.)

விருத்தம்.

கேலெனும்விழியினுளே	மேவியென்றனை	நீயுன்ற	ன்
காலினிவிடுக்கிக்கொண்டு	கடுகவான்	செவ்வதென்	னை
மேலவர்கன்னிதானே	வித்தியாதார	தம்பெண்	னே
நீலிராக்ஷவியோநீயும்	ஆரடி	நிகழ்த்துவா	யே.

(இலக்குவன்.) கிட்டநெருங்கி நீங்களிருவரும் அரக்கனு மரக்கியுமே
யாம். ஒருவருக்கொருவர் வஞ்சிக்கப்பட்டீர்கள்.

(சூர்ப்பணகை) சூரபகம் ஓர்ந்து ஒ நீ லிராதன்கொல்.

(விராதன்) சற்றாலோசித்து அடி நீ சூர்ப்பணகையா என்ன.

(இலக்குவன்) அடடா பரதார சோரப் பரவிப்பயலே நீ இதோ மடித்
தாய் மடிந்தாய். (என விராதனைக்கரத்தாலெட்டிய பிடித்தனைன்.

(விராதன்) கோபத்துடன் விடுவிடென்று கையைத்திமிரிக்கொண்டு
நிஜரூபத்துடன் சூலத்தைக்கொண்டு சமுற்றினான்.

(சூர்ப்பனகை.) நிறுபத்தாடன் பிரவேசித்து வேகத்துடன் அகோ பிரமாதம், பிரமாதம், கூ கூ இவ்விராதன் அகப்பட்டுக்கொண்டான், இலக்கு மகாதகன், பக்திராஜன், இவர்களிடத்திற் சிக்கிக்கொண்டான்.

(எனக்கூக்கரவிட்டமுகின்றான்.)

ஜடாயு பிரவேசித்து (தனனுள்.) அடட இவன் சூர்ப்பனகையா.

ஹ ஹ ஜானகியினுருவத்தைத் தரித்துக்கொண்டிருந்தனர்.

[வெளிப்படை.] வஸ்ஸ இலக்ஷ்மண இவ்விராதிசண்ட கவிராதினை விட்டு விடாதே.

[சீதை] ஓ இவ்வரக்கி தன்மடிவத்துடன் அகப்பட்டுக்கொண்டான். அவ்வரக்கனும் நிறுபத்தாடன் கொழுந்தலும் ஜடாயுமாமராலும் தகையப்பட்டான்.

[இராமர்] ஆவியன்னவென் நேவிஜானகி! தெய்வாதீனமாய் வர்த்தி க்கின்றோம்.

(எங்கனமெனில்)

விருத்தம்.

இலக்குவனவ்வரக்கன் கைச்சூலந்தன்னை இரண்டுதுண்டாய்ச் செய்தனளே ரேவுளிலே, துலங்கமுள்ளகத்தியினுற் புயங்கடம்மை துணுக்கிட்டான் பின் னுமந்தத்துட்டன் நன்னை, பலக்கயத்தை வீழ்த்தலென அந்தோபாராய்ப் படு குழியில் வீழ்த்திமிகப்படபடப்பாய், இலைக்கழிகள் குழைதழைகள் கற்கள் மண்களிவைகளினால் மூடிவிட்டானினை யான்றானே.

(சீதை) எனக்கு மிகத்திருப்தி நிரம்புந்தோஷம் நிரம்புந்தோஷம்.

(சூர்ப்பனகை) சோகவேகத்துடன். ஹ ஹ அந்தோ அந்தோ அனியாயம் அனியாயம்.

(சூர்ப்பனகை) விருத்தம்.

எஞ்சுகோதரகரினேகிதா எபலம்படைத்திட்ட விராத னே வஞ்சராமவதன்செயவந்தநீ வல்லசெயமொர் மானிற்பட்டாலெ ன கொஞ்சலககுமரால் மடிந்தாயடா கோதையைகொடுவாயென்றுகோவுளல் நெஞ்சுவந்துவிதித்திடவந்தான் நிந்தனைக்கிடமாகி சொந்தேன டா.

அந்தோ அந்தோ அனியாயமே(வசனம்)இவங்கேசன்உத்திரவுப்படி சீதையை அபகரிக்க யென்னால்முடியாமற்போனாலும் இராமன்மேல்மையல் கொண்ட படிஜானகியின் உருவத்தைப் புனைந்தேனே அப்படியாவது எதேச்சையாய் இராமனை அபகரித்தேமகூட்டுசென்று கட்டிப்புணர்ந்துசமணுபவித்தேனே,

அ துவயில்லை, பிள்ளையோ என்ன அனுபவித்தேனெனில், ஐயையோவிராதா நின் வதத்தைக் கண்டு சோகநீரிற் குளித்து துக்கமேகதியாய் நிற்கின்றேனே அதுதான். (என்றழுதலறுகின்றான்.)

(ஜாடாயு) அட குழந்தாய் இலக்ஷ்மண இவ்வரக்கியின் வார்த்தைகளைக் கேட்டனையோ,

விருத்தம்.

இவன் மொழிசெவிபுக்கற்றே இராமனைக் கொல்லவென்றே
அவனிங்குவந்திட்டானும் அவ்விராதனை மடித்தாய்.

(இலக்குவன்.)

கவடலங்கேசனே வச்சனகியைக் கவருதற்கே
இவளிங்குவந்திட்டானாம் இவனையும் விருபஞ்செய்வேன்.

(எனக்கத்தியைப்பிடித்தனன்.)

(இராமர்.) பார் மடந்தை நீ, பார் மடந்தையே.

விருத்தம்.

கிரத்தவென்றம்பி இலக்குவன் சிறித்திகழ்க்கத்தியாலறுத்திடவும்
அரக்கிதன் மூக்குச்செவிமலைமூலை களறுப்புண்டிரத்தமோராறாய்ப்
பெருக்கிவிண் செவிவளிடத்து திருகிரபிந்துக்களிற் திரகோபத்
திரட்டரைமேயும் விதமெனவீழ்ந்து செவேலெனப்பூதலஞ்சிறக்கும்.

வசனம். ஸந்தோஷம் ஸந்தோஷம் அடி நங்கையர்க்கரசி இனி நாம்
இத்தக்கிரி சிகரத்தினின்றும் கீழிரங்குவோம். ஐயா ஜடாயுவை வந்தனை
செய்யவும் சதருசம்காரத்தம்பி இலக்குவனை வெகுமானிக்கவும் வேண்டும்
சிக்கிறமிரங்குவோம்.

[சீதை] மாமனா மதலைக்கி மனமுகந்தபடியே)

என்று இந்நவரும் இரங்குகின்றனர்.

[இலக்குவன்] ஆரிய ஜடாயு ராஜனே இதோ இத்தக்கிரிசிகரத்தினி
ன்றும் சீதாப்பிராட்டியுடன் என்றமயன் இராகவர் இறங்குகின்றனர்.
ஆகையால் நாரும் பன்னசாலை போய்ச்சேருவோம்.

(ஜடாயு.) லல்லதப்படியே செய்வோம் (என, இருவரும் கடக்கின்றனர்.)

(இராமர்.) அடி, இன்பத்தருமேந்தினமூலையாய், ஜானகி,

விருத்தம்.

கனகாங்கிநின்கரத்தாலென்சைப்பற்றிக்கொளவுஞ்சங்கைவகிக்கர்துவா
ராய், வனமார்க்கமிதுகொடிதுபள்ளியிங்கேவன்கற்களிவைகளிற்கால்வரு
டிடாதே தனகாடிண்ணியக்குமரிமெள்ளமெள்ளச்சலுக்குப்பிலுக்கிணவிட்
டுத்தளுக்காய்வாராய், இனமானமுட்கடமைப்பார்த்துப்பார்த்துன்எழிற்ப
தங்களெடுத்துவைப்பாயென்கண்டடி.

(சீதை.) பிராணேசா ஆய்ஜடாய் மாமனும் கொழுந்தனிலக்குவனும்
அதோ பன்னசாலையின் வாயில அடைகின்றனர்.

(இராமர்.) நல்லதிருக்கட்டும், நீ அங்குமிங்கும் பாராதே, எங்ஙனம்
பார்க்கின்றாய்.

விருத்தம்.

சேறுகொண்டதில் வழியினடக்கொணுது சிற்றடமவ்வழிகொண்டெ
ளினுஞ்செவ்வோம், ஆறுகொண்டநீர்கடக்கின்றோக்காற்சேலையதுமுழங்
கான்மீதுகொஞ்சமகற்றிக்கொள்வாய், மாறுகொண்டமரக்கொம்பில்வருடி
டாமல்வாண்மதினேர்முகம்வணங்கிவருவாய்மாதே, தூறுகொண்டமாதூ
யில்மாட்டிக்கொண்டதுகின்முந்திவிடுவிப்பாய்தோகைநல்லாய்.

(சீதை.) அவ்வண்ணமே இராமனைத் தொடர்ந்துவருகின்றனர்.

(ஐடாய்) இங்கிங்கே மெத்தசந்தோஷம்.

விருத்தம்.

சலசலோசனியாள்ஜானகிவளர்த்தசதிர்மயிலினங்கண்மானினங்
குலவிவாழ்த்திடவுமலர்களிப்போதுகொய்திடுபொன்மையாய்க்குளிரா
கலசமாங்குயத்தான் கலசநீர்வார்த்துக்கமழ்தரவளர்த்ததாய்க்காணு
பலதருவினம்சூழ்ப்பின்னவாச்சிரமம்பகர்மக்குக்களிப்பாரு

(இராமர்.) அடி மனோகரி.

விருத்தம்.

மலைமுடியினின்றென்னோடிநங்கிவந்தமாதேமிகச்சிரமம்வகிக்கின்றாய்
நீ, சலசமுகம்வியாவைநீர்க்கணங்கனோடுதழைத்திடுகபோலங்களுடையதா
கி, சலவமுதபிந்துவினைததூற்றூனின்நறன்னிலவார்சசிமண்டலத்தே
ப்பாம், நிலையைடைகின்றதகோகுளிர்கந்தஞ்சேர்நிழற்சோலையிதற்சற்
நின்றிடாயே.

அடி, கையலர்க்கரசே சிரமவிமோசன நிமித்தம், இதில் சற்றுத்தங்கி
இருந்துபோகலாம்.

(சீதை.) பிராணகாந்தா மெள்ளமெள்ள ஆச்சிரமம்போய்ச்சேருவோம் இலக்குவனும், ஆரியஜடாயுவும் வரவை யெதிர்பார்த்திருப்பார்கள்.

(இராமர்.) அப்படியானால் இவ்வழியாய்ச்செல்வோம் இங்கோ.

விருத்தம்.

நீர்த்துளிக் கணங்களோடு நிகழ்த்து கல்லாரவா	டை
சேர்த்து நற்கந்தமாகி சீதளமாகி நன்றாய்	ப்
பார்த்து காரண்டவங்கள் பரிந்தவ்வி யக்தமா	க
ஆர்த்திடும் படிபராவி அனில னுலாவுதிங்	கே.

(என்று, நடந்துகொண்டே பார்த்து, ஐயா ஜடாயுராஜனே.

விருத்தம்.

எந்தைநின் வரவுகண்டேன் யான்றசரத குமார	ன்
வந்தஜடாயு மன்னு மலர்ப்பதம் போற்றிபோற்	றி
(ஜடாயு.) வஸ்ஸ ராமபத்திரா சிரஞ்சீவியாக வாழக்கடவை.	

சீதை றை விருத்தம்.

சந்ததம் புகழ்ச்சிமிக்கத் தங்கிடு மாமனா	ரோ
பைத்தொடி சீதைநானே பதமலர் பணிகின்றே	னே.

(ஜடாயு.) குழந்தாய், ஜானகி, வீரப்பிரஸுவையாக பவிக்கக்கடவாய்.

(இராமர்.) இலக்குவனே ஒருகத்தழுவிக் கொண்டு, தம்பி தெய்வாதீன மாய் ஜயம்பெற்றவனாய் நின்னைக்காண்கின்றேன்.

(இலக்குவன்.) எல்லாம் ஆரியஜடாயுவின் அனுக்கிரகத்தினாலேதான்

(ஜடாயு.) வஸ்ஸ ராமபத்திரா, இனையான் வெற்றியுணர்ந்தனைபோ லும்.

(இராமர்.) சைலசிகரத்தினின்றும் எல்லாம் எங்களால் நன்கறியலா யிற்று.

(சீதை.) ஆனால், மற்றதெல்லாமறிவோம். அவ்வரக்கனரக்கியின் பே ரும் ஊருமட்டுமறிகிலேம்.

(ஜடாயு.) அவன் ஜனஸ்தானத்தில் சஞ்சரிக்கின்ற வீராதனைன்னு ம் அரக்கன்.

விருத்தம்.

கனத்தசதைக் கொழுப்பினருன் மத்தந்தியர்கண்டகர் பொல்லாமனத்தர் காலரான, சனத்தானத்தி ரோழாயிரமரக்கர் தமக்கதிபன்கொடியகர னென்

போனோர்பால், அனர்த்தவினைக்கா கரன்விராதனோர்பா லரியதவத்தினர்க் கல்லலதுவேசெய்வோர், தனத்தையிழந்தவளந்தக்கரன் றன் றங்கைசதியர க்கிசூர்ப்பனகி அவடன்பேபோ.

(இராமர்.) ஓ, அவ்விராதன்ருளே இப்பொழுது தம்பி இலக்குவனாவி றந்தவன்,

என சினேக வெகுமானத்துட னிலக்குவனைநோக்கின் றனர்.

(இலக்குவன்.) வணங்கின முகத்தினனாய் விளங்குகின்றான்.

(ஐடாயு.) ஆம் ஆம்.

(இராமர்.) மற்றெல்லார்களுடைய வதங்கள் என்னுடைய பாகங்கள் எனத் தீர்மானிக்கப்படுகின்ற துகளல்லவா.

(ஐடாயு வசனம்.) ஆம், விருபையான தன் தங்கை சூர்ப்பனையைப் பார்த்ததக்கூணமே ஒருமுகூர்த்தப்பொழுதில் உக்கிரகோபாக்கிரககரணவன் தனது சேசைமுத்திரங்களோடு உயுத்தஸன்னொறுநாய் நின்னை வந்து வளை ந்துகொள்வான், இப்பொழுதே வரலாச்சுதே.

(இராமர்.) உற்ஸாகத்துடன், நன்று நன்று வந்தாலென்ன, வரட்டும் வரட்டும்.

(ஐடாயு.) ஸரி, ஸரி சிரமபரிகாரநிமித்தம், குஞ்சங்களடர்ந்த சிகரக்கு ன் றமடைய இச்சிக்கின்றேன்.

விருத்தம்.

பகலவன் குலத்திலவந்த பாலக ராமச்சந்தி	ரா
சுகநிகர் மொழியாடன்னே சூகழித்துக் காக்கத்தம்!	பி
அகல்வுற் றிடாமற்பாரா யரக்கரை மடிப்பாய்நா	னே
சிகரவான் குன்றஞ்செவ்வேன் செலவுதந் தனுப்பும்பிள்ளா ய்.	

(இராமர்.) அங்ஙனமாகட்டும், அப்படியே செய்கின்றது.

(ஐடாயு.) குழந்தாய் இனிமேல் ஸாவதானமாயிருத்தல்வேண்டும்.

என்று சென்றனா.

(—) திரை.

விருத்தம்.

துட்டநிசாசரகரன் றனடியில்வீழ்ந்து சூர்ப்பனகைமூக்குமுலையிழந்தே னென்று, முட்டிவிழுந்தலறினாவளைத் தேற்றிமுதிரகோபத்துடனரக்க னுணையிக்கோலம், இட்டதுயாருடையெனத்தாசரதியென்னயிசைந்தவனோ டியுத்தமகுதியுற்றச்சேனைக், கட்டுகளோடெழுந்தன னிவ்வுயுத்தம்பார்க்கக் கருத்துளறேலென்போற்கேசரோவாரீர்.

(இலக்குவன்.) ஹா அண்ணா, வீணைவிநோதராய் பிரமபுத்திரராய் கலகப்பிரியராயிருக்கின்ற நாரதமுனியின் சப்தம்போலும் கேட்கின்றது.

ஆகையால் நாம் ஸன்னத்தமாயிருத்தல்வேண்டியது.

(இராமர்.) யான் தயாராய்த்தானிருக்கின்றேன். தந்தை ஜடாயுவின் ஸன்னிதானத்தில் இனிவருகின்ற தளங்களோடுகூட அக்கரணை ஸம்ஹரிக் கவேண்டிய தென்னுடைய பாகங்களென்ற தீர்மானிக்கப்பட்டபடி ஜாகரூககைவேயிருக்கின்றேன்.

தம்பி இலக்ஷுமண ஆகையால்,

கலிவீருத்தம்.

சாவதானம தாய்ப்பன்னசாலையி ல்
தேவிஜானகி தன்னுடன்சென்று நீ
காவலாயிரு தம்பிகராதிரி யை
மேவியார்கொன்று மீண்டிடுவேன ரே.

(சீதை.) பிராணகாந்தா, அஜாகக்கிறதையாயிருந்துவிடக்கூடாது ஸாவதானமாயிருத்தல்வேண்டும்.

(இராமர்.) என்ன சந்தேகம்.

(இலக்குவன்.) அப்படியே செய்கின்றது, என, சீதாப்பிராட்டியுடன் சென்றனர்.

(—) திரை.

வசனம். ஹே ஹே, கூரம்புகள் கைக்கொண்டாரவாருஞ்செய்கின்ற கோசொருபங்களான என் வீரப்படைகள், இங்ஙனம் தர்ரத்தொடு தம்பி யொடு தாபஸவேடங்கொண்டு கெம்பீரத்துடன் வசிக்கின்ற இக்ஷ்வாகுகுல இராஜகுமரனைவந்து வளைந்துகொள்ளுங்கள், வளைந்துகொள்ளுங்கள்.

(இராமர்.) ஆனந்தச்சிரிப்புடன், ஓ கரந்தான் வந்திப்படி கோஷிக்கின்றனரென்கொல்.

வீருத்தம்.

அட்டதுன்மார்க்கா மூர்க்கா அக்ரமஞ் செல்லாதிங் கே
படபடப்பா யென்னென்ன பரிவுடனார்க்கு கின்ற ய்
வடிகணையொ ன்றுற்சேனை வகையுடனு னையுமின் று
கிடம்பெரு மேமனுக்கு வீருந்துசெய்கின்றே ன்றிண்ண ம்.

என்று கவசமணிந்து சாசாபஹஸ்தராய் அம்பரூபுத்துணியொடு குபீரெனவெழுந்தி நடந்துகொண்டு.

விருத்தம்.

கவனமாய்நுந்த கரநின்றாலிற்ந்தார் யாவலோ அவர் கடத்தெலும் . 4
 சவனமாய் விளங்குகின்றதே யாவர்தங்கடந் தவத்தினைக்காப் ப.
 அவர்களாற் பொருக்கப்பெற்றனை கொல்லோ ஆமுனைப் படையுடனறுத் து
 நவவிருத்தளித்துப் பறவைகட்கவர்க்கு நல்குவன் களிப்பினைநா னே.

ஐந்தாவதங்கம் முற்றிற்று.

ஆறுவதங்கம்

ஆரம்பம்.

(அப்பால்) அனலை பிரவேசிக்கின்றனள்.

(அனலை.) எதிர்நோக்கி, ஓ நம் தந்தை விபீஷ்ணுடைய அமாத்தியரா
 ன ஸம்பாதியோ, இங்கேயே வருகின்றார்போலும்.

(அப்பால்) ஸம்பாதி பிரவேசிக்கின்றார்.

ஓ, இவள் நமது விபீஷ்ண இராஜகுமாரி அனலையோ, ஆம், கிட்டவணு
 கி, அடி குழந்தாய் அனலாய் எவணிருந்து வருகின்றாய்.

[அனலை.] வித்திச்சிசுவன்றன் வீட்டிலிருந்து,

[சம்பாதி] அங்குனக்கு யாது காரியம்.

(அனலை.) அமாத்தியவரோ கேட்கக்கூடவீர், இருக்கின்றாளன்றோ,
 மஹாராஜலங்கேசுவரின் நங்கை சூர்ப்பனகையென்பவள்.

(சம்பாதி கலகலென நகைத்துக்கொண்டு, வசனம்.) அத்தையென்ற
 றையத்தக்கது யாதாமொருத்தி, இராமனையிச்சித்து, இலக்குமனால், விருபத்
 தையடைந்தனளோ, யாதாமொருத்தியினிரக்கமான சொற்களினால் தனது
 அனுசராளோடு கராதியர் இராமபுஜப்பிரதாபப் பெருந்தணலிற்வீழ் யீசர்க்க
 ணமாகப்பவித்தார்களோ, அப்பேர்க்கொத்தவளை அத்தையெனச் செப்பிட
 லாகாதோ.

(அனலை.) அவள் வித்திச்சிசுவன்றன், மனைவி மாயாவதியிட்டம்.

விருத்தம்.

வினயமாயா வதிப்பெண் மேவுமென் னெதிரன்னு ளை
 உனதுமூக்க ருந்ததான காரணமுறைத் தியென் னை

வினவிட விளம்பாரின்ற விற்தையக் கதையினூ டே
 னனியவன் ராமருபமிது வதுவென நலின்று ன்.
 (சம்பாதி.) மேல், மேல்.

ஐ (அனலை) விருத்தம்.

ரகுராமனுருவெழு திவிலங்கானீன்ற விசைந் திடுமோவியப்படமுன்வீத்
 திச்சிருவன், வெருகாவலாய்க்கொணர்ந்தானது விம்மட்டும்மேவியென்க
 ணமர்ந்திருந்ததைவிரும்பிப், புகழ்மாயாவ திராமனெழிற்றான் காணப்பொ
 ருந்திடுமப்பட்டந்திரும்பவீயென்றளால்,

(சம்பாதி.) மேல் மேல்.

(அனலை) ஐ

திசுழ்தருமப்பட்டந்தனையன்னுள்கைக்கீயந்து திரும்பவருகின்றெனன்
 செய்கியீதே.

(சம்பாதி.) அந்தச்சித்திரப்படம் உன்னிடமிருக்கவேண்டியதென்னை
 யோ.

(அனலை) விருத்தம்.

சேர்க்குமாமணத்தின்முன்னஞ்சீதையால்மையல்கொண் டி
 ஏர்க்கவேவரைந்ததானெழிற்பெருபடமீ திங் கே
 தீர்க்கமாம்பிரிவாற்றாமையவடனைச்சேர்ந்ததா லே
 பார்க்கவப்பட்டதைக்காட்டிப்பரிதாபந்தீர்த்துவைப்பே ன்.

(சம்பாதி.) சற்றாலோசித்து, ஆச்சரியமாச்சரியம்.

விருத்தம்.

சீதையை அபகரித்திடுவதி லரசனாற்சென் றிறந்தனன்மாரீச ப்
 பா தகன்பொன்மயமானெனமாயையாற்பரிவொடுலாவியேநின்றும்
 கோ திலக்கலுழன் றமையனாற்புதல்வன் குறித்திகெழுசரசானே ன்
 வேதையைவகித்துமடிந்தனனாகும்வீரஜடாயுவென்போ னே.

வசனம். நல்லதிருக்கட்டும், அப்பால் அடி பெண்ணே அனலாய்
 இனிமேல் அந்த ஜானகியின் ஸந்தாபம் எவ்வாறு தணிவிப்பாய், யாதாமொ
 ருத்தி மிகப்பழக்கத்தினாலே உன்னிடத்திலேயே ஆப்தசகிஸனேகானுபந்தத்
 தை வைத்துக்கொண்டிருக்கின்றாளுக்கொல், அத்தகைய அவடுயரம் எப்படிமா
 ற்றுவைக்கப்போகின்றாய்.

(அனலை.) இனி, என்செய்வது.

இராகம் பியாகு. ரூபகநாளம்.

பல்லவி.

அவள்விரகமெப்படியாகுமோ அறியேனே

அனுபல்லவி.

தவமிசூசர், தரத்தனியா, டயங்கின்றூ, டனியாய் இந்தத்
தாலமகிழ், கோலநயனத், தையற் சனகியா ம். (அவள்)

சரணங்கள்.

பர்த்தாவைப்பிறிற், தேழுமாதம், பரந்துபோச்சதே இதுவோர்
பாக்காமினித், தோப்பாந்துயர், படுவதாச்ச தே. (அவள்)

காவல்மட, லோவியமுங், கைகடர்ந்து தே எதைக்
காட்டித்துய, ரோட்டிவைப்பேன், கவலைபடர்ந்து தே. (அவள்)

சிறையகப்பட்ட, நெருகுவதென், செப்புவேனய்யா அவள்
தேகமுய்யு, மோவதுஞ்சர், தேகந்தானய் யா. (அவள்)

விருத்தம்.

தந்தநூர் துதிர்ந்திடு முத்தங்கொத்த கண்ணினீ ர்
தனைவடித்தச் சனகியா டனங்களை நனைக்கிறு ள்
சிந்தைநொந்து சுவாஸம்விட்டு சீர்மையி லமுக்கட ர்
சேலைமுந் தியாலேகண் கடிசமுறத் துடைக்கிறு ள்
சந்தமாப டத்திலங்கும் தன்பிராண நேய னை
தாமரைக்கணுல் விரும்பிச் சந்ததமும் நோக்குற ள்
இந்தவாறுசிம் சிபாதருத் தலத்திருந்து கொ ண்
டேங்குறான் கண்டுக்கொ ளொறேழு மாதமாச்சு தே.

(சம்பாதி) விருத்தம்.

வாலியின் வதத்திற்கிப்பால் வள்ளல் விட்டணர்க்கு ம்
மாலியவான் முதலாம் மந்திரிமார்கட் கெல்லா ம்
மேவினி ஜனகிதன்னை வீரகோத ண்டாராம ன்
பாலினி லொப்புவிக்கும் படிமனோ லீஷ்டமம் மா.

அவ்விதம் ஒப்புவித்தால்தான் நமக்கு நன்மையுண்டென்று அபிப்பிராயம்.

(அனலை.) ஆ, மகராஜலங்கேசுவரனைச்செய்த அந்த வீரவாலியும் இராமனால் மடிந்தான்கொல்.

(சம்பாதி.) ஆம், ஆம்.

(அனலை.) ஆனால் மகராஜலங்கேசுவரன் என்னென்றுநினைக்கின்றார்.

(சம்பாதி.) அடி பெண்ணே அனலாய், இந்தச் செய்தியை மஹாராஜனுக்குத் தெரிவிக்க மந்திரியர்கட்குள் வல்லவர் யாவர்.

இப்போது விருத்தம்.

குளிரநிலன்கொணர்ந்திடுநந்தனவனப் பூவமளிதனைக்கொண்டோனாகி
நளினநயநாளமணிவருணனல்கத்தரித்தவனாய்நாளும்நீங் கா
தளிவருநற்குழற்சனகியவன்பாலற்பிதமனனாயவ்வள்விட் டு
வெளிவருதலறிந்திலமால்யிப்படியாய்க்கழிக்கின்றனரக்கர்வேந்தன்.

வசனம். ஆகையால் அனலாய், தனக்கு நாசத்தைக்கொடுக்கக்கூடிய
நான பறக்கிரமப் பிரபலசத்துருவின் பகை கிட்டியதை அறியாதவனாயும்,
மந்திராலோசனை செய்யாதவனாயும், முக்கியமாய்ச் செய்யவேண்டியவைக
ளைச் செய்யாதவனாயிருக்கிற, இராவணனுக்கு, வாசுபனியாஸத்தால் வாவி
வதத்தைத்தெரிவிக்கிறதற்கு அசக்தர்களான மந்திரிகளால் ஒருவித யேற்
பாடுசெய்யப்பட்டிருக்கிறது. என்னெனில், சக்கிராசாரியரால் இராமகதை
யைக் கவியாய்ச்சேர்க்கச்செய்து இராவணனுக்கு நாடகரூபமாய்க் காண்பிக்
கவேண்டுகென்றே.

(அனலை.) ஓ, அது எதிலிருந்தாரம்பம் எதில் முடிவு, எவ்விதமாய்ச்
செய்யப்பட்டிருக்கிறது.

(சம்பாதி.) இராமன் சீதையைத்தேட வாரம்பித்தது முதல், வாவி
வதைபரியந்தம்,

(அனலை.) மேல், மேல்.

(சம்பாதி வசனம்.) அதையும், அவசியம் பார்க்கவேண்டியதென்று
அந்தப்புர பரிஜனங்களால் அரசனுக்கு அறிவித்திருக்கின்றது. அப்ஸரஸ்க
ளால் நடத்தப்பட்டதென்று ஆவலுடன் பார்க்க விரும்பி மஹாபாரசனென்
னும் வினோதமந்திரியுடன் மஹாராஜன் தெய்வவசத்தால் ஸங்கீதசாலையில்
விஜயமாயிருக்கின்றார்.

(அனலை.) அது சரியே, நீர் எதை உத்தேசித்துப் புறப்பட்டீர்.

(சம்பாதி) விருத்தம்.

மந்திரிவ ர்க்கத்தோடு மன்னன் விட்டணன்று ன்
சந்தத மனனோய்கொண்ட தசானன் சதசிலன்பா ய்
கந்தர்வ நாட்டியக்காரர் தம்மையங் கழைத்துவாரீ ர்
இந்தநேரத்தி லென்று னென்வறலா நீதாமா ள்.

(அனலை வசனம்.) அப்படியானால், ஒரு காரியமனுக்கூலமாச்சது, என்னெனில், இதுபரியந்தம் தனது நாயகனுருவத்தை எழுதியிருந்த சித்திரப்படத்தைப்பார்த்து துக்கநிலிர்ந்தி செய்துகொண்டிருந்த என்சுகி ஜானகியும் இனி இந்த நாடகத்தில் பிரத்தியக்ஷத்தில் இராமவேடத்தையும், கதையையும் பார்க்கின்ற துனால் சந்தோடத்தை அடைவனன்றே.

(சம்பாதி.) அதுசரியே, திரஸ்கரிணீ மகத்துவத்தினால் மறைந்திருந்துகொண்டு பார்த்தல்வேண்டும். அதற்கு யாதுபாயமோ.

(அனலை.) அதற்கு உபாயமிருக்கின்றீது.

(சம்பாதி.) அஃதெப்படி.

(அனலை) விருத்தம்.

காரிகையாவது இராக்கூஸாந்தங்கரணமணிக்கங்கனங்களிர்ண்டந்தாண்முன், சீரியவவ்விரண்டிலொன்றையென்கைக்கிட்டுசீதையின் கைக்கொன்றிட்டுச்சிறப்பதாக, நேரிலன்றாகச்சாலைக்கெய்தியோர்ப்பானின்றுகொண்டவ்வேடமுதலெல்லாங்காண்போம், ஆரியசம்பாதியையாய் துபாயமன்றிவேறென்றளதோஅதுநன்றாமல்.

(சம்பாதி வசனம்.) ஒ, ஸரி ஸரி முன்னமே இது கேட்கப்பட்டிருக்கின்றது. எப்படியெனில், பூர்வத்தில் கௌசிகரால் ஜானகிக்கக்கொடுத்து அப்பால் அவளிடத்தில் சாரணன் வெகுமதியாகப்பெற்று இலங்கேசனிடங்கொடுக்க அவனால் வித்திச்சிருவனிடம் வைக்கப்பட்டிருக்கின்றதென்றே.

(அனலை) ஆம் ஆம், நன்று நன்று, அமாத் தியவரோ இராஜாக்கையை ஜல்தியாய் பூர்த்திசெய்வீராக, யானே தபித்துக்கொண்டிருக்கிற ஜானகியை மனோவினோதன நிமித்தம் சங்கீதசாலைக் கழைத்துக்கொண்டிருக்கின்றேன்.

(நல்லதென்றிருவருஞ்சென்றனர்.)

(அப்பால் மஹாபாசனுடன் இராவணன் சங்கீத சாலாமத்தியில், பிரவேசிக்கின்றனர்.)

இராவணன் கொலு.

இராகம் கமாஸ். ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

கொலுவீற்றிருந்தானே இராவணன் கொலுவீற்றிருந்தானே.

அனுபல்லவி.

புலவகரத்தன் சிங்காசனமேலே பலமுளமநாக மலைநீளப்போலே,

சரங்கங்கள்.

சங்குலகற்றும் பத்துக்கதிர்களென்	ன
கனகமகுடம்பத்துத் தலைகளிலும்பிரசன்	ன
தங்குபுயங்களில் வீரலகழிமிதுன்	ன
தடக்கைநாலந்திலும் வீரவாளொளியின்	ன. [கொ]
மருத்துகந்தமிசு மலர்போ	ட
வருணன்பனிநீர் தெளித்தோ	ட
திருத்தியவாரங்கள் மார்பா	ட
சீவூதையெண்ணி மனம்மிகவா	ட. [கொ]
தேவர்கள்வந்தனு தினம்பணிகேட்	க
சேடனொளிமணிகள் செவ்வடிகளிற்சேர்க்	க
காவலர்கள்வந்து முடிதாழ்க்க	க்
கட்டியஞ்சொல்லோசை திசையெட்டிலும்போயார்	க. [கொ]

(கட்டியம்) விருத்தம்.

பைன்றாக மென்னப் படையோடு சீறு	ம்
ஒன்றார்க டம்மை யுடைவாட்க் கைகொண்	டு
சின்னாபி ன்னஞ்செய் தேவா பறாக்	கு
மைன்றாகத் தோளாய் மன்னா பறாக்	கு.

பறக்கு பறக்கு பறக்கு.

எச்சரிக்கைப்பெண்கள் கண்ணிகள்.

இராஜராஜ மகாராஜனே பிரகாசனே எச்சறிக்	கை
யீசன்கைலைதனை வீசியெறிந்திடு லங்கேசனே	எச்சறிகை
வீரனே ரணசூரனே ஓய்யாரனே	எச்சறிகை
மேருசிரிரேநர் கெம்பீரபுய விஸ்தாரனே	எச்சறிகை
பூபவனி தைஸல்லாபவகிலப்ர தாபனே	எச்சறிகை
தாபதர் சுரர்யாவரும் நடுங்குங்கோபனே	எச்சறிகை
அட்டகிக்குஞ் செயித்திட்ட வீரப்ரக்கியாதனே	எச்சறிகை
அஷ்டடைசுவரியம் நிறைந்திட்ட இலங்கைக்கரசே	எச்சறிகை

மஹா பார்சவன் விருத்தம்.

தனபதினைச் செயித்துப் புட்பகந்த னைப்பறித்	து
கனம்பெருகிக் கயங்கள் கொம்பையும் மார்பிற்காட்	டி
மனங்கொண்ட தலங்களெல்லாந் கைக்கொண்டு புவனமூன்றும்	
தனியடியோர் குடையிலாநுந் தசானனா போற்றிபோற்	றி.

[இராவணன்.] மஹாபார்சா நாடகதரிசனத்தின்பொருட்டு மந்திரி ஜனங்கனால் தட்டாயஞ்செய்யப்பெற்றோம் அஃதென்னை.

[மகாபாரசன்.] ஆம், மகாராஜா சானகிரிமித்தம் அனங்கதாபத்தாலே வருந்துகின்ற இருதயத்துடன் வருத்தமடைகின்ற மகாராஜாவின் மனோற் சாக்ரமித்தம் ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றது.

[இராவணன்.] ஆ ஆ, அப்படியா அங்கனமாயின் அன்னாடகக்காரர்களால் ஆரம்பஞ்செய்யப்பட்டும்.

[அப்பால்.] அந்தநாடிகை ஆரம்பம்.

[அப்பால்.] நாடகக்காரரிலொருவன் பிரவேசிக்கின்றனன்.

விருத்தம்.

எவன்விடு பகழிக்காற்றா தெழிற்கலா தரனாமந்த	ச்
சிவனுந்தன் னங்கத்தோர்பாற் றேவியைப் புணந்திட்டா	ளே
எவனதாம் பதியர்க்கின்பன் யாவளே வியோகியர்க்	கு
தவனவின்னாச் செய்ச்சித்தசன் மிகத்தழை க்கின்றனா	ல்.

[இராவணன்.] இது எதார்த்தம் எதார்த்தம்.

(நாந்தியந்தே சூத்திரதார்.)

விருத்தம்.

மயிலொன் றிருதுசாத்து வந்திடமே கந்தன்	னை
இயல்பதாய் மாகந்தன்னிற் காணாம லேங்கியென்	கி
உயிருயிர்த் துடலங்கூசு ஒகோவென் றமுதுகானி	ல்
நயம்பெரு மேனிவாடி நாடிசஞ் சறிக்குதந்	தோ.

[இராவணன்.] ஓ என்னாலபகரிக்கப்பட்ட ஜானகியை காணக்கிடை யாமல் அலைகின்ற க்ஷத்திரியப்பயலின் வியாபாரம்போல் சூசிக்கப்படுகின்ற து.

(மகாபாரசவன்.) யானாமவண்ணம் நினைக்கின்றேன்.

அப்பால் நடி இஷ்டதேவதாவந்தனமாக கானஞ்செய்கின்ற விதங்கா ண்க.

இராகம் முகாரி. ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

ஆதிமுகுந்தா அபயவரந்தா.

அனுபல்லவி.

வேதவேதாந்த விமலசச்சிதானந்த

மாதவகோவிந்த மணக்கும்பாதாரவிந்த.

(ஆதி)

சரணங்கள்.

எங்கும்நிறைந்த நிதியே
வெங்கடாசல பதியே
சங்கட அவதி
சாற்றர்க்கனவதி
இங்கெனக்கார்கதி
எனரகழிப்பாய் ததி

எங்குல்தெய்வ
ஐயாயென்
யே
யே
யே
யே. (ஆதி)

மலையைக்குடையாய்ப் பிடித்தாய்
மழைப்பிரளயத்தைத் தடுத்தாய்
கலைகொடுத்த தாதரித்தாய்
கரியினிடர் தவிர்ந்தாய்
நலவமுதங் கொடுத்தாய்
நனிசுரர் தமைக் காத்தாய்

கோவலர்க்காக
பாஞ்சாலிக்கன்று
க்
ய்
ய்
ய். [ஆதி]

தேவசகாயனே
காவலாண்டருள்மாயனே
மேவுமெழிற் காய
வெண்ணையுண்ட வாய
யாவுமான துய
இலக்குமி கேய

முத்துசுப்பன்நின்
காயரம்புநிற்
னே
னே
னே
னே. [ஆதி]

(—) திரை.

ஹா ஹா, தம்பி லக்ஷ்மண சீதையைத்தேடுகின்ற என்னால் பன்னசாலை
குனியமாக்காணப்படுகின்றது.

(ஆத்திரதாரன் வசனம்.) மகராஜலங்கேசுவரா இதோ நாடகாரம்பஞ்
செய்கின்றேன், கவனமாயிருந்து பார்த்து சந்தோஷிக்க வேண்டுகின்றேன்.
இப்பொழுது பிரவேசம் யாரெனில், இலக்குவனுருப்புணந்திருக்கின்ற கிரு
தாசியுடன் இராமவேடந்தரித்த புஞ்சிகஸ்த்தலையென்ற கந்தருவஸ்திரி, பிர
வேசிக்கின்றனள்.

எனச்சென்றனள்.

பிரஸ்த்தாவனை.

(இராவணன்.) ஹ ஹ நன்று நன்று, இன்னாடகாரம்பம் நன்று நன்று,
இதில் எந்தக்காரணத்தால் சீதையைக்காணாமல் இராமனென்னசெய்கின்றார்
னென்பதை அறியவிரும்புகின்றேனே, அதனற்றான்.

அப்பால், ஒருகைக்கங்கணம்பூண்ட சீதை பிரவேசிக்கின்றனள்.

(சீதை.) சகி அனலாய்,

அந்தரநாடிகை.

விருத்தம்.

கற்புள பெண்கள்கொண்ட கணவனைப் பிரிந்தயல்வீ ட்
 டிற்புகுந் திருப்பதுண்டோ யென்னைப்போற் பாவியுண் டோ
 சற்புளையாய்க் கொணர்ந்த தசானன் றனக்கெதிர்ப்பி ல்
 எப்படியிருப் பேனம்மா நாடகமெனக்கு முண் டோ.

கொச்சகவிருத்தம்.

அத்தப்புரத் தலத்தில ரக்கர்புதி க்கெதிர்ப்பி ல்
 இந்தப்பெருங் கெ டியா ளெய் டவதோ நிர்க்கதியா ள்
 சிந்தைக் கொடுஞ்சோகத் தீயினா ளு ம்
 எந்தன் கொழுனன்கை யென் றுவந்தே யான்வந்தே ன்.

(அனலை) பிரவேசித்து, வாஸ்த்தவம் சகி ஜானகி ஆகையாலிங்கு சங்கீத சாலாமத்தியிலுட்கார்ந்து பாப்போம்.

(சீதை.) நடுக்கத்துடன் அடி அனலாய் இந்தப்பரதாரக்கிரகண பரமச ண்டாளப்பதிதராக்கூஸபதி, இடேதோ சமீபத்திறென்படுகின்றான், என்செய் வேனடி.

[அனலை வசனம்.] அசனாலென்ன, அரக்கர்களின் கட்டிலனைடைக் கும் மணிக்கடகங்களணிந்திருக்கின்ற நாம் சங்கையற்றிற்கிருந்தே யாவுங்க ண்டுகளிக்கலாம்.

அவனிருக்குந்தாரம் ஸமீபமாயிருந்தாலும் நாம் சொல்லிக்கொள்ளும் வார்த்தைகள் ஒருவருக்கொருவர் கேன்க்கக்கடியதன்று, ஆகையாலிதுவே யோக்கியம்.

[சீதை வசனம்.] ஸரி, முன் ஆயோத்திவாசிபோல் முனிவேடந்தரி த்துவந்த இராக்கதனுக்கு என்னால் சம்மானமாய்க்கொடுக்கப்பட்டதான இரா க்குசாந்தங் கரணமணிங்கங்கணங்களிப்போ தெனக்குத்தானுதவியாயிற்று.

[அனலை வசனம்] ஆச்சரியமாச்சரியம், மாமுனிவரின் மகத்துவம் என்னென்றுசொல்ல, யாதாமொரு கங்கணதாரணத்தினாலிப்போது நீ என் னாலேயுங் காணப்படுகின்றாயில்லை, கேவலம் குருடானவன்போலிருக்கின் றேன். நின்னை ஸ்பரிசுமாத் திரத்திலறிகின்றேனென்றறிந்துகொள்.

[சீதை.] நீயும் மற்ற அரக்கர்களால் காணமுடியாதவளாகவே விளங் குகின்றாய், ஏனெனில் உன்கையிலும் அதிலோர் கங்கணமணிந்திருப்பதால் தான்.

[அனலை.] அப்படியுரைப்பதேன், உன்னாலேயே உன்னையுங்காணமு டியாதென்றுறைத்தல்வேண்டும், ஏன் என்னை எதனால் யானே அறியவில்லை யோ, அதனால்த்தான்.

[சீதை.] அது நிற்க, அடி அனலாய், அரக்கர்களுக்குத்தான் காணொண்ணாதவர்களாயினோம், இன்னடைக வேடதாரியர்களான அப்ஸரகாரிகட்க்கெப்படியாகின்றோம்.

[அனலை.] இவர்கள் பார்ப்பதனாலென்னகுற்றம்.

அப்பால், இலக்குவனுடன் இராமன் பிரவேசிக்கின்றனன்.

[இராமர்.] பரபரப்புடன்.

விருத்தம்.

இல்லாதயிலைக்குடிசிற்றினைக்கணுற் றென்னிதயமதைத்துக்கவனலெறிக்குத
ந்தோ.

[இராவணன்.] ஸந்தோஷத்துடன், எறிக்கட்டுமெறிக்கட்டும்.

[சீதை.] கண்ணீர் பெருக்குடன்.

கொச்சகம்.

என்வலவ நென்மீ திருத்திடுஞ் சினேகமி தோ
தன்மனங் கொதிக்கின்றான் சாமி அவன்கண்ணு லே
நன்மைபெறக் காணுதற்கு நானின்றி சூரியமா ம்
இன்மையி லிலைக்குடிசி லேர்க்குநல்ல பாதிர மோ.

[இலக்குவன்.] ஆயாஸப்படவேண்டாமண்ணு.

முன்விருத்தத்தொடர்ச்சி.

நல்லோயிம்மலைக்கருகில் மயினின்றும்நற்றலமா நிகுஞ்சமதில்நாடலாகும்

[இராவணன்.] கலீறென நகைத்து, இவன் என்னாற் சீதை அபகரிக்கப்பட்டாளென்பதை யுணர்ந்திலன்.

[சீதை.] என் கொழுந்தன் நடப்பில்லா அபிப்பிராயம் நவில்கின்றனன், ஆனால் நாயகர்க்கு சோகமாற்றமுபாயமாகும்.

இராமர் முன்விருத்தத்தொடர்ச்சி.

எல்லாரும்போ விவணமின்றியெங்கு மேகமாய்ப்போக வடியெடுத்திடாளே

[இராவணன்.] ஆம், ஏற்பட்ட கோழைத்தனத்தாலன்றி இவன்மீது என் ஆசைநெச விசுவாசத்தால்மட்டுமன்று.

[சீதை.] இது வாஸ்த்தவம், என்னெனில் எனது மாமனார் திருமகன் வளர்ஸன்னிதானமன்றி மற்றெவ்விடத்தினும் எனக்குப்பிரியம் வருகின்றதில்லை.

அந்தரநாடிகை.

இலக்குவன் முன்விருத்தத்தொடர்ச்சி. வல்லோய்தெய்வார்ச்சினைக்கிமலர்கள் கொய்யமனங்கொண்டு புன்னாகவாழிக் கேடும்

[இராமர்.] அங்நனமாயின், அடா லக்ஷ்மண அவனைத் தேடிப்பார்க்க வேண்டும்.

[இலக்குவன்.] அங்நனமாகட்டும். .
என நடக்கின்றனன்.

[இராவணன்.] அட்ட, அவன் புன்னாக வாழிகையிலன்று, பிண்டியே அது அவன் அசோகவனத்தை அலங்காரஞ்செய்கின்றனன்.

[சீதை.] அந்தோ அந்தோ, அந்தத்தினத்திவிது முந்தியே ஆச்சது, சகி அனலாய் அவ்வவஸ்தையை நினைத்து சோகத்தினும் பரவசத்தை அடைகின்றேனடி.

விருத்தம்.

அன்னமே யனலாயந்த அவஸ்தையை யெண்ணியெண் ணி
என்னுரு சோகத்தாலே யான்பர வசமானே னே
மன்னவன் றனைக்காணுது வல்லரக்கனைக் கண்ணுற் று
சன்னயில் வளிக்குட்பட்ட கதலியாய்ச் சலித்தேன்மன் றே.

இராகம் காதநாமக்கிரியை. ரூபகதானம்.

பல்லவி.

அன்னாளிலென் அவஸ்தைசொல்ல அடங்காதடி அனலாய்.

அனுபல்லவி

மன்னவனுஞ்சின்னவனும் மானின்பின்னே போனபோ தினில், [அன்]

சரணங்கள்

நட்டநடுக்காட்டில் தானாய் நானிருந்தவீட்டி ல்
மொட்டைத்தலைச்சன்யாசிபோல் முன்வந்தரக்கண்ணின் றிடும். [அன்]

வாய்புழுக்கயிவ்வரக்கன் வம்பாய்ச்சில தியம்ப தியில்
காயவைத்தயீயம்போல்நான் கறைந்தேனங்கம்பரந்தே ன். [அன்]

சிரமீனாந்துங்கரம்நாலந்தும் திக்கண்களைனாங்கும் உடைய
சருமலைபோலுருவத்தோடிக் கண்டகனென்னண்டைவந் த. [அன்]

கம்பத்தினைக்கண்டேனுடற் றம்பித்துநான்நின்றேன் மிக்க
வெம்புமனத்துன்பங்கொண்டு வீழ்ந்தேன்மண்ணிற்சாய்ந்தேன். [அன்]

பாரோடெனைத்தேரில்வைத்து பத்துத்தலைப்பாவி வெகு
திரத்துடன்சோரத்தனஞ் செய்துவரும்போதி ல். [அன்]

[அனலை.] ஸகி ஜானகி, ஆனாலும் நீ நல்ல சுத்திரியருலப்பெண்
ணுகையால் அத்தருணம் மனத்தையசாலியாகத்தானிருந்தாய்.

[சீதை.] அன்மன்று, அத்திரிமுனிவரின் பத்தினி அனருயையால்
கொடுக்கப்பெற்ற திவியாங்கராகமென்ன வெண்பட்டென்ன இதுகளின்
மகத்துவத்தினாலென்றறிந்துகொள்,

[அனலை.] ஸரி ஸரி.

[இராமர்.] ஹா, பிராணகாந்தே, ஜானகி, எங்கனமகன்றாய்கொளோ.

[சீதை.] வேகத்துடன் ஹா, அந்தோ அந்தோ அச்சமயத்தில் எனது
பிராணைசன் இவ்விதமாய்த்தான் அங்கலாய்த்தவறியிருத்தல்வேண்டும், ஹ
ஹ கஷ்டங்கஷ்டம்.

[இராமர்.] அந்தோ அந்தோ.

இராகம் சங்கராபரணம். ரூபகதாளம்.

பல்லவி.

எங்கேதான் சென்றிட்டாளோ, என்னாயகி.

அனுபல்லவி.

பங்கயவிலோசனத்தான் பண்ணெழில்யாழ்வசனத்தா ள்
தங்கவரையார்த்தனத்தான் ஜானகிதூயமனத்தா ள். (எங்)

சரணங்கள்.

எந்தனைவிட்டொருபோதும் யேகிடாளெங்குமீதே து
பைந்தொடியவனோசாது பாரவனத்தினம் து. (எங்)

போதுகொய்யச்சென்றிட்டாளோ பூவையெங்கேநின் றிட்டாளோ
வதெதுபுகன்றிட்டாளோ யிதைவிட்டேனகன்றிட்டா ளோ. (எங்)

ஹ ஹ கஷ்டங்கஷ்டம்.

கொச்சகம்.

காதலியென் றேவிதனைக் காணாமற் சோகயிடு ி
தாதாமொன் றில்லா தறற்றி விளையாடுசுக ம்
கோதுவினிய குறற்கொண்டு பஞ்சாத் துழ ல
மாதவன் வனத்திருவோ டெங்கு மறைந்தன ளோ.

அந்தரநாடிகை.

(இராவணன்.) ஆம், இருக்கலாம்.

(சீதை.) கருணையுடன், கையொடு கையிசைந்துகொண்டு, ஹா சகி, அனலாய் யான்வளர்த்த சுபத்தியென்ற பெயருடைய அச்சுக்கப்பேடானது என்னைக்காணாமல் சற்றுநேரங்கதறி அப்பொழுதே ஆவீச் சோர்ந்திருத்தல் வேண்டும், இனி இதற்கென்செய்வேனடி ஸகி.

(அனலை.) ஆ சகி, வேண்டாம் வேண்டாம் இத்தகைய தெய்வவிபரீதத்திற்கு யாம் செய்வதென்னை அழுதாலாவதுண்டோ.

(இராமர்.) ஹ ஹ, கஷ்டத்தின்மேற்கஷ்டம்.

விருத்தம்.

குகையெனவாய்திறக்கவைத்துக் குளிர் பலவநாளமதைக்கொடுக்காளி
ன்ற, தகையுடைப்புன்னகையானத்தேடலெனவிலக்குடிசிற்பலங்களெ
ல்லாம், மிகவிழையாயிலேது திக்கைச்சிருவேழமுழங்கின்றவிதமென்சொ
ல்வேன், சுகமொழியாண்மதிவதனசந்தரியென்பைந்தொடியெங்குற்றாள்
கொல்லோ.

(இராவணன்.) அட்ட, இதனால் ஜானகிக்கென்ன குறைந்துவிட்டது, அவள் விரும்பினொலிப்படி ஆயிரம் விதங்களாய் நம்பாலிருக்கின்றன, இதுவென்ன ஆச்சரியம்.

(சீதை.) அனுகம்பத்துடன், ஹா என்னருமைச்சுதனை காளமேகா; யானிங்நமன்றோ, என்றவைவார்த்தையிலேயே.

அடி சகி, அனலாய் இது காடகமன்றோ ஏதிர்ப்படி வாய்விட்டுப் புலம்பினேனடி.

[அனலை.] ஸகி ஜானகி, நீ வைத்திருந்த ஆசையினால் அந்த யானைக்குட்டி உனக்குப் பிரத்தியக்ஷம்போலவே நோற்றுகின்றது.

இராமர் கொச்சகம்.

கோலவினாயாட்மெயில்குறித் துடசத்துண்ணுழைந்து
சாலவிறைவாய்வெளியில்ச்சார்வதும்அடிக்கடி யே
நாலுபுறம்நோக்குவதும்நாடிடிவென்றையகியா ம்
சேலெனுங்கட்சானகியைத்தேடலெனக்காண்கின்றேன்.

[இராவணன்] அட்ட, இது மற்றென்செய்யும், என்னுலகரிக்கப்பட்டிருக்கின்ற ஜானகியின் விஷயமாய் யென்செய்யக்கூடும்.

சீதை விருத்தம்.

நேசத்துடனையேனைநினைத்துநினைத்துச்சோகமுற்றமுலு ம்
 ஆசைக்கிளியேயான்வளர்த்தஅருமைக்கிளியேஐந் துவண் த்
 சேசுக்கிளியேவினையாடுஞ்சின்னக்கிளியேதித்திக்க ப்
 பேசுக்கிளியேசுபுத்திபெனப்பேர்வாய்ந்திட்டபெண்கிளி யே,

ஹா ஹா, கஷ்டங்கஷ்டம், அன்றுனக்குணவருத்தித் தீருமுன், பாவி
 அரக்கனாலபகரிக்கப்பட்டேனே, ஹா சுடுசுடு அப்பால் அனேகநாள் யென்
 னைத்தேடிக்காணாமல் நிச்சியமாய் நீ வாயும்பிளந்து காலும்பிளந்து மாய்த்தி
 ருப்பாயென்பதிற் சந்தேகமில்லை, (எனப்புலம்பி.

இராகம் முகாரி. சாப்பு.
 பல்லவி.

பாவிநானேன் பிறத்தேன் பொல்லாப்பழிபடவோசிந்தேன்.

அனுபல்லவி.

பூவுலகிலுள்ள யாவருந்தேவரும் புகழுவையன்பாக எனை
 மேவியிருந்தபென் புருடனைவிட்டுப் பிரியவோ பெண்ணாகப் [ப-வி]

சரணங்கள்.

புருடனைப்பிரிந்துநான் அரியஇச்சிறையினிற்புலம்பிந் தாவிப்பதற்கோபுண்ய
 புரவலனாதிதிலேசன்கீர்த்தியைப்பொருந்தியழிப்பதற் கோ. [பாவி]

என்னுடைநாயகனைன்னைநினைத்துளமேங்கமயங்கிடவோ அதை
 உன்னிஉன்னிநானும்தன்னந்தனியேஉருகித்தயங்கிடவோ. [பாவி]

அய்யோவிதியேமயிலுங்கிளியுமென்னையும்பேர்ச்சலவோ பாவி
 தெய்வமேநீயெனைக்கைவிடலாகுமாசிறுமையிங்காச்சலவோ. [பாவி]

என்றமுது புலம்பி களைப்புற்றனள்.

(அனலை.) ஆ, சங்கையுடன் கரங்களாற்றமுவிக்கொண்டு, தன்னுள்,
 ஓ ஓ, இவள் மூர்ச்சை அடைந்தனள் கொல்,

(வெளிப்படட.) அடி அடி சகி, இதேசடி ஆசுவாஸங்கொள்ளடி,
 ஆயாளந்தீரடி, ஆரணங்கே.

(சீதை.) சற்று தெளிந்து, அடி அனலாய் இப்படிப்பட்ட மகத்தான
 துர்த்தெசைகளை அனுபவிக்கவென்றே பாவி தெய்வம் என்னைச்சிருஷ்டித்
 தசடி, இதற்கென்செய்வேனடி.

அந்தர நாடிகை.

இராமர். நினைத்து நினைத்து, அடி காரொத்தகருங்குழற் காதல் கண்ணாட்டி.

(வசனம்.) ஹ ஹ, கஷ்டங்கஷ்டம், எனது இனையான் எங்கெல்லாந் தேடி அலைந்தினைக்கின்றானே, அங்ஙனம் அலைந்திட்டாலும், காட்டிற் பிரிந்தவனைக் கண்டேனென்றென்பாற் கழறப்பெறுவேனே, ஏதேது, எங்ஙனம் நின்று பரிதவிக்கின்றானோ, இனிக்காண்பதேது, கஷ்டங்கஷ்டம்.

இராகம் நாதநாமக்கிரியை. திசிர சாப்புத்தாளம்.

பல்லவி.

காண்பதேது, ஸ்யோயினி, காண்பதேது இந்தக்
கான, கத்திற், சானகியட, மாண, பிப்போ து. [காண்]

அனுபல்லவி.

வாண்மதி முகத்தினுளை மாண்பெறு தனத்தினு ளை
வஞ்சியை அபரஞ்சியை, வாணை, வேலை, நேரும்விழி, யானையினி மீமலே. [கா]

சரணங்கள்.

என்னுயிலா யென்கண் ஶீன
மன்னன்ஐன கன்பெண் ஶீன
கன்னியை யென்றன் பன்னி ஶய
கால, கதி, யாலே, பிறித்த, காரணத்தா ஶே. (காண்)

தனியாய்விட் டேனகன்றே ன்
அனியாயத் தவிக்கின்றே ன்
எனைநாடி யவன் சென் றே
எங்கா, கிலும், நின்றுகொண்டேய ளென்றோ அறியே ன். (காண்)

தேடிவரப்போன தம் பி
காடெலாமலைந்துவெம் பி
வாடுகின்றானே காணாம ல்
வந்தேன், கண்டேன், என்ற, பாலென், வயற்றில் வார்ப்பனே. (காண்)

புனற்குளித்தயீரமதுபுலர்த்தவேண்டிபொற்கொடிமின்றின்கொங்கைப் பொருப்பின்மீதே, கனக்கருங்குழலைவிரித்துன்கரங்களாலேகமழ்தரவடிக்கடிக்கோதிடுங்காலத்தில், முனைக்கிரிகடமிலினத்தோடிற்றங்கிவந்தமுகிற்குலமென்றெண்ணியுனமுன்பிற்கேகா, நனிக்குறவின்விளையாட்டுமயினின்றும்நற்றோகைவிரித்துமனங்களித்துநாளும்.

(இராவணன்.) இது வாஸ்தவம், எங்ஙனமெனில்,

விருத்தம்.

வந்திளமுலையாளானயிரதிநேர்சிதாதே	வி
கூத்தலைக்காரென்றெண்ணிசூதித்திடுகின்றநந்	தோ
வாய்ந்தவெண்ணிதயமாமயூரம்போள்வாய்மையென்பா	ற்
சார்ந்தவன் னானேநாதமுலையேசுகிப்பதென்	றோ.

(சீதை.) அடி அனலாய், யான்வளர்த்த சித்திரதொரிசனனென்ற பேருடைய அம்மயூரத்தின் சிறப்பான அவ்விளையாடலை என்னுயகரால் நன்குணர்த்தப்பெற்றேன்.

(என்று, சோகநீரைச் சொறியாநின்றனர்.)

(அனலை.) ஆசகி, இப்பொழுது அம்மயிலே கதாசேஷமாய் முடிந்திருக்கின்றது, அங்ஙனமிருக்க, அதன் விளையாடலை, நினைத்தாவதென்னை, அதனென்பயன்.

(இராமர் அடிக்குமொழி.) அடி, ஆவியன்ன, சிதாதேவி, பூவமர்ந்த, காவடர்ந்த, மாவனத்தினில், மேவியெங்ஙனந் தாவிச்சென்றாய் கொலோ, ஹா, பிராணகாந்தே.

இராகம் நாதநாமக்கிரியை. ரூபகநானம்.

பல்லவி.

மாமயிலே யிவ்வனத்தனில் எனைப்பிரிந்த மாயமேதடி.

அனுபல்லவி.

கோமளவாணி, சாமளவே	ணி	
தாமரைப்பாணி, க்ஷமகல்யா	ணி.	(மாமயி)

அந்தரநாடிகை

சரணங்கள்.

அனமே, நீ, எங்கேசென்றாயடி, அனமே
ஆருமில்லாத, கான, கந்தனில், அனமே

தனியரசையும் விட்டு

அனைமுதலோரை விட்டு

வனமதில்வந்து புகுந்தேனே துணையாய்
உனையே கம்பியிருந்தேனே அடியுள்

பெணமபநிறமா ன

தலுகுறமுதலா ன

கனதயத்தருகா னத்

தூளிவெண்போனாய்.

(மாமயி)

கட்டழி உணப்பிரிந்து

நான்

கணமுயிர் தரிப்பேனே சகிப்பேனே

கட்ட

இட்டமோடெந்தையின் சொற்

றட்டிடாதிங்ஙன் வந்தேன்

கட்டமிது பெறத்தானே, வீட்டுவிளக்

கை

வெட்டவெளி கவிழ்ப்பேனே, ஐயய்யோபாவ

ம்

இட்டனல் பெழுநானேன், பட்டுதிர்சருகானே

ன்

நட்டுகால் முடகானேன், கொட்டுகண் குருடானே

ன்.

(மாமயி)

(எனப்புலக்பி, மோகத்தை அடைந்தனர்.)

(இராவணன்.) ஸந்தோஷ உற்சாகத்துடன் ஆ, (வசனம்) இவனுக்கி
ப்பொழுது நேர்ந்த சொக்குதலான தனர்ச்சியானது தெளிவுறாமலே பலிக்க
வேண்டும். அங்ஙனமாயின், இந்தச்சானகி இவனிட ஆசையற்றதனாலுட
னே இந்த என்னுடைய மரீயில் உல்லாசமாய் வந்துசேர்வானரே.

சீதை கொச்சகம்.

சகியனலா வெந்தன் சாமிரகு நாயகனா

ர்

மிகவுமயம் கிட்டனரால் வேதையடைந் தெதெபொருட்

டே

தகையிலனாய் வச்சிரயிதயத் தினளாய்க் கொடுப்பா

வி

சகதலமெ லாமிகழத் தானிருக் கின்றேனடி

யோ.

(அனலை.) ஹா சகி ஜானகி, நீயுமிவனிமித்தத்தில், கூணே கூணே மோகப்பெருங்கடலில் முங்குகின்றும், அதினின்றுமுன்னே உஜ்ஜீவீக்கும் படி க்றையேற்றுதல் மிகப்பாடாய் முடிகின்றது. அங்ஙனமிருக்க வச்சிர யிதயத்தினளாய்ப் பவிக்கின்றதெங்ஙனம்.

(இலக்குவன்.) கிட்டவணுகி, ஆ, அண்ணா ஆய்லந்தீர்தாகவாஸம் பெறுவீராக.

(இராவணன்.) அட்ட, கேடுகெட்ட இவ்விலக்குவன், இவனை ஜீவி க்கும்படி ஆசுவாஸஞ்செய்கின்றன்.

(சீதை.) ஆ தெய்வரதினமா யிலக்குவன் வந்தென்னுதனை உய்யுமாறு களைப்பாற்றிவைக்கின்ற விதமாய்க்காணப்படுகின்றது.

(இராமர்.) தெளிவுற்று, அடா லக்ஷ்மணை,

(அடுக்குமெரழி.) புன்னாகவாடியில், மின்னாமிருத்தனள்கொல், பொ ன்னாரசுணங்குமுலை, யென்னாருயிர்க்கணவி.

(இலக்குவன்) தன்னுள், அடுக்குவசனம். தனிநின்றழற்றி, மனமும் அறற்றி, முனவன்றுடித்து, வினவுமிதற்கிங், கனம்யானெடுத்து, நனியாது னைப்பன், கஷ்டங்கஷ்டம்.

(இருக்கட்டும்.)

(வெளிப்படை.) அண்ணா, அரையக்கேண்மோ.

இராகம் முகாரி. ஆதிதாளம்.

பாலிம்பவம்மா யென்றமெட்டு.

பல்லவி.

தேடினென்குஞ் சென்றங்குமிங்குக்.

(தேடி)

அனுபல்லவி.

பாடுமிசைப்பிரசம் ஆடுமலர்க்குழலான்

பாவையை எழிற்சீதா தேவியை மணூர்தா.

(தேடி)

சரங்கங்கள்.

வளர்புன்னாக

வாடி

மீதோங்கும்

வனமெலாமிக

நாடி

அண்ணாநான்

குளிரும்பூஞ்சோலை

கூடி

குயில்களுடன்

கொண்டாடி

கோதையாள்

வினாயாடிக்

பொண்டிருப்பா

ளென்றேடித்

(தேடி)

அந்தரநாடிகை.

மதுகரமுரணி	சை	ரீங்கார
மாக்கந்தவன	மிசை	கிரிநதியின்
சதிரமணற்குன்றத்தி	சை	
சக்கரவாகம்நடந்தி	சை	
சரணடையாளந	சை	
நானதினூறு	வீசை.	(தேடி)

(இராமர்.) உத்வேகத்துடன், ஹா ஜானகி, காணப்படவில்லையா.
(பெருமூச்செறிந்து.)

இராகம் கமாஸ். ரூபகதாளம்.

பல்லவி.

பைங்கிளியே, தங்கமேநீ, பாரவனத்தெங்கோ போய்ப்பதுங்கினையடி.

அனுபல்லவி.

இங்கெனைத்தவிக்கவிட் டு
வகினையோ, பாகுமொழித், தோகையேவை தேகியேயென். (பைங்)

சரணங்கள்.

வெம்புமனத் துன்பமெல்லா ம்
மெல்லியலுன்னுலே நான்விலக்கினன டி
கொம்பிழந்த மந்திரையப்போ ல்
சூலைசூலைந்து நிலைசூலைந்து அலையுமன மலைவடைந்தென். (பைங்)

ஆசையைச் சோதிப்பதற் கே
அப்பாலேபோ யொளித்தாயோ அடியே ன்
யோசியாதெந் கோசென்றாய் நீ
ஒண்டியதாய்ச்சென்றிடலே திண்டுபிண் ஒண்டொடியென். (பைங்)

ஹா பிராணகாந்தே, இனியென்செய்வேனடி, ஏன் ஆசை மறோகரி,
நீ எங்ஙனஞ்சென்றாய் கொலோ.

கட்டளைக்கவித்துறை.

சோகானலம் வளர்ந்தென் மனத்தாடு சொலிக்குந் தோ
வேகாமல் வேகுது சந்திபந்தங்களை வெட்டுத ரே

தோகாயெங் கண்ணெதிர் தோற்றிடக்காண்கிலை சுந்தரியே
பாகார்மொழிச்சியென்செய்குவனென்னுயிர்ப்பைங்கிளியே.

(இராவணன்.) ஆம், உத்தமஸ்திரீ வியோகனுக்கும் இவ்விலங்கேசு
னுடைய மனோபீஷ்டத்திற்கும் யாதுசிதமோ, அதையேடுசய்யத்தக்கது.

(சீதை.) அந்தோ அந்தோ, அடி அனலாய்.

இராகம் காம்போதி. சாப்புத்தாளம்.

பல்லவி.

செய்வகின்ன தென்றறியேன், ஐயய்யோ நான்
ஐயய்யோ, நானொரு, பெண், பிறந்தேன். (செய்)

அனுபல்லவி

வையகம்புகழுமென் மணவாளனைவிட்
வன்சிறையகப்பட்டு, வாடுகின்றேன்
வாடுகின்றேன் சகியே அனலாய். (செய்)

சரணங்கள்.

என்னைப்பிறித்ததுயர், தன்னாலென்றாயக
இன்னுயிர்பொருப்பாரோ, பொருத்திடா
பொருத்திடாரோ, எப்படியாகுமோ. (செய்)

செல்வத்திற்பிறந்துநான், சீராடியேவளர்ந்
திஞ்சிறைபுகுந்தேனடி, நான் பா
நான்பாவி, ஆவி, துடிக்கு தே. (செய்)

(சகி, அனலாய் இதற்கென்செய்வேனடி.

கட்டளைக்கவித்துறை.

எனைக்கண்ணுறாமலென்றேன் நலுமிக்கவிநங்கவவன்
றனைக்கண்ணுறுதுதமியாடயங்கச்சகியனலாய்
வினைப்பயனாஇவ்விரண்டுமென்றாகொல்மென்மேலுமம்மா
மனக்கவல்லுளுதுசெய்வதென்றோவடிமாதரே. (செய்)

(என்று, சோகமுற்று மோகித்தனன்.)

அந்தா நாடிகை.

(அனலை.) வசனம். ஆ, ஸகி ஆயாசப்படவேண்டாம், ஆசுவாசம் பெருவாயாக, மிகச்சமீபகாலத்துள் திரிபுவனங்களிலும் நிகரற்றவீரனாகிய நின் மணவாளரகுராமச்சந்திரன் வந்துசேர்ந்திடப் பெறுவாயம்மா ஜானகி கிலேசம்வேண்டாம்.

(சீதை.) சற்றுதெளிந்து, ஆ ஆ அடி சகி அனலாய்.

விருத்தம்.

மாதெழில் னலாயென்றன் மணவாள ராமச்சந்திரன்
வேதனை கொண்டுகொனில் அலைந்துமென் மேலும்வாடி
யேதிதுவ யையுந்தானே இறந்தான் கொலிருக்கின்றன்கொல்
யீதுசந் தேகஞ்சேர்வா யென்றுரை தந்தாயென்னே.

(அனலை) ஆ அம்மா, அந்த சந்தேகமும் இந்த நாடகத்தில் அகற்று வையம்மணி.

(இலக்குவன்.) அண்ணா தைரியத்தைக் கடைப்பிடிக்கவேண்டும். குறைவனப் பிரதேசங்களெல்லாம் சென்றலைந்து யார்த்தல்வேண்டும், அழுது கொண்டிருப்பதிற் காரியமாசுமா.

(இராமர்) இராகம் இந்துஸ்தான் காபி. ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

ஐயோ இனிமேல்நான் என்செய்வேன்.

அனுபல்லவி

மைய்யவனத்திலென் றையலைக்கைவிட்டேனே இந்த
மா, பா, தகத்துட், பட்டேனே. (ஐயோ)

சரணங்கள்

எங்கென்றுதேடுவேன், யெங்கவளைக்கூடுவேன் இவளை
எண்ணி, யெத்தனை, போதுவாடுவேன். (ஐயோ)
காட்டாளைவந்ததோ, கோட்டாற்பிளந்த தோ அவளைக்
கடித்துத், தின்று, கடர்ந்த தோ. (ஐயோ)

(எனப்புலம்பி எதிர்நோக்கி)

விருத்தம்.

மந்தமாருத முலிவிடக்கந்த மலர்கண்மாமாரி போல்வழங்கு ம்
சந்ததங்கு ளிர்தங்கிடநிழிலைத் தருகின்றகிளை யொடுதழைக்கு ம்
எந்ததேர் வளரிளந்தருவ குளமீ துவைதேகிக்கு மெனக்கு ம்
அந்தரங்கமாம் சங்கதியெல்லா மறிந்ததேர் சாக்ஷியாமன் றே.

(இராவணன்.) அதனுவென்ன.

(சீதை.) ஓ இது எனது யர்மத்தைப் பேதிப்பிக்கின்ற பூர்வவிருத்தந்
தத்தை உணர்த்துகின்றது.

இராமர் விருத்தம்.

கிட்டியேவின் வல்செய்வேன் கிருபைசெய் வகுளமேயெ ன்
இவ்நாய கியையீயு மிவ்வழி வரக்கண்டா யோ
எட்டியெங்நவ ஞ்சென்றாள் கொ லென்னென்ன புதன்றிட்டாள் கொ ன்
திட்டமாயுரை செய்யென்பால் செப்புவ துருசியீ தே.

(இராவணன்.) கோபத்துடன், அடா அடா குட்டிமாமே, மட்டித்த
னமாயுளராதே.

(இராவணன்) விருத்தம்.

ஆவலாய் மனிதன்கேட்க அகந்தையால் மரமேயீயு ந்
தேவனா ளி லக்கேசுன்றன் சீதையைக்கொ ணர்த்தானெ ன் று
காவெடுத்து ரைத்தாலுன்னை நறுக்கியே இரண்டொன்றாய் ச்
சிவிரவெறி வேனிந்தச் சிர்சந்தர் காசத்தா லே.

[மகாபார்சவன்.] தன்னுள், ஹ ஹ.

சுவிவிருத்தம்.

குத்துமா முலைக்கோ தைவைதேதி மேல்
வைத்த ஆசையில் ராமனு மாமுத ம்
பத்துளா னுமேரோ தப்பாங் குனா ல்
மத்தர் போல மயங்கி விட்டார றே.

[வெளிப்படை.] இராஜா திராஜ மஹாராஜலக்கேசுவரா இதேகீப்படி
மயங்குவது, இத்தரு, அசேதனமன்றே, தவிறவும் இது நாடகமன்றே.

[இராவணன்.] ஓ ஓ, மந்தபுத்தியுடைய என்னால் யீதறியவசமில்லா
மற்போயிற்று.

[சீதை.] ஹ ஹ, என்னகவந்தம் என் மரமனா தம் வரிசை மகனா

அந்தாநாடிகை.

கேவலம் உன்மத்தனாப்போல் அசேதனமாகிய மரத்தையுங்கேட்கலாயினார். ஆகவே, என்மீதுள்ள சினேகானுபத்தமே அவர்க்கபராதியாக ஆகின்றது.

[இராமர்.] அட்ட, இது கொஞ்சங்கூடக் கணித்தெதிருணாக்காதிருக்கின்றதே, என்ன விபரீதம் இருக்கட்டும் இதனாலென்ன.

விருத்தம்.

பூகாவுணாத்தி சீதையெத்திசையிற் பேயினட் புகன்றிடாதிருந்தா	ல்
மேதகுபகழியாலுனையடித்துமிகமிசுப்பொடிப்பொடி செய்வே	ன்
மோதிமுற்பகையைச்சாதிக்கவிருக்கும்முத்தநின்வையிராஞ்சண்	ட
வாதமப்பொழுதேமீதுணக்கிளப்பிவாருண்களிற்றுக்குத்திமொ	ல்.

(இராவணன்) கவிவிருத்தம்.

இத்தரா தாமேத் திழையின் செய்	தி
சித்தமே துணைச் செப்படிச் செப்பிடு	ம்
ஒத்ததாம் வச்சிரா யுதமென் னுமெ	ன்
கைத்த லத்தினடி கண்டிருந்து	மே.

(சீதை) விருத்தம்.

மட்டையே மரமே வனத்தயர் வரை	யே
இட்ட நாயகியை இயம்புவீ ரென்ற	ல்
சட்டை செய்திடுந் கொலசே தனமன்	ரே
கட்டமா மிதனைக் காணவும் விதி	யோ.

[இராமர்.] ஹ ஹ, இது கொஞ்சமும் சலிக்கிறதில்லையே.

[இருக்கட்டும், இந்த கிரிந்தியைக் கேட்கின்றேன்.]

விருத்தம்.

மலைமடியிக்கும் நினைப்போலென்றன் மடிவினையாடு மென்மனையாள், தொலையெங்குற்றாள் கொல்சொல்லுந் நினைப்போற்றாங்கிடாப்பங்கயக்கண்ணாள், நிலைநறுக்கவரு மதுகரநெய்க்க நீண்டநாழுவலி னணின்போல், நலவெழிற்கோகத் தனத்திடுடனை நீநலநுமாண்டனை கொலோநதியே.

[இராவணன்.] ஆ இதுவுஞ் சொல்லப்போகின்றதா, என்னிடமிருக்கின்ற பயத்தினூலிப்பயம் உடலெல்லாம் நடுக்கிக்கொண்டே போகின்றதே இது எப்படிச்செப்பும் ஒருக்காலமுறைக்காது.

[இராமர்.] ஓ இதுவும் சலரூபத்தால் நின்று நிலைத்துப்பேசுகின்றதா, யில்லையே, ஹ ஹ, கவட்டங்கவட்டம்.

இராகம் உசேனி. சாப்புதாளம்.

பல்லவி.

எளிமையடைந்தேனென் நிவ்வனமுமறிந்த தென்செய்வேனடா

லக்ஷ்மண, அட லக்ஷ்மண.

[எளி]

அனுபல்லவி

சளிகொண்டென் கையில்வந்த கனராச்சியமப்போதே

வெளியில்விட்டிங்குதவ வேடமாய்வந்தபோ தே.

[எளி]

சரணங்கள்

அரசும்பவிகும்போ மருங்கானத்தினில்வந்தே

ன்

அல்லாமலா அலைந் தங்கமெலாம்நொந்தே

ன்

வரிசையென் காத்தியால் மனமகிழ்ந்திருந்தே

ன்

மனையாட்டியவோயும் மாயமதாய்ப்பிறிந்தே

ன்

வனந்தானவோயும் மறைத்துக்கொண்டெ

னை

மயங்கச்செய்வதோ அதற்கென்றண்ட

னை.

[எளி]

பெண்டைப்பறிகொடுத்துப் பேய்கொண்டுழல்கின்றே

னை

பேசவாயுண்டோவென் பெருமையிழந்தே

னை

கண்டேனென்றொருவார்த்தை மரமும்மலையுந்தா

னை

காறும்விளம்பிடா தேனோவினவினே

னை

கர்மமோமிக வர்மஞ்செய்யு

தே

காலமோயெனைக் கேலிசெய்யு

தே.

[எளி]

[சுதை.] ஒருவிதநினைப்புப் பெருமூச்சுடன்.

கொச்சகவிருத்தம்.

அடியனலா யென்கணவ ரசலந்தரு நீர்பற வை

செடிகளிடங் கேட்டலைந்து திரிகின்ற ரென்செய் தி

அடிமுதலா யவர்க்குறைப் பாராரம்மா சோக க்

கடலைவிட்டுக்குவரர்கண்படைத்தோர்காண்பா ரோ.

[அனலை.] ஆஸகி, எல்லாங்கண்டறிவோமடி ஜானகி துக்கப்படவேண்டாம்.

[இலக்குவன்.] தனலுள், ஆ ஆ, எனது முன்னவன் அகிசோகத்தி

அந்தரநாடிகை.

னால் மோகத்ததை அடைந்தனன், என்செய்வது இனியென்றூரியனுக்கு யா துகத்சம்பவிக்குமோவே.

[வெளிப்படை.] அண்ணா, இதுவென்கெரல், குடிக்கெக்கின்ற துய ரத்தை அடிக்கடிவகிக்கலாகுமோ, தேவரீர், ஸஹஜதையத்துடன், ஆத்மா வை ஸ்தம்பனஞ்செய்யவேண்டும்.

இன்னமும், இதோ இப்படி தென்மார்க்கத்துடன் சென்று பார்த்தல் வேண்டும். இதோ,

விருத்தம்.

சந்தமிழினம் புல்லோடுத் தண்ணீருங்கொடுத்தபான்	மை
சிறையிலெண்ணிக்கண்ணீர் சிந்திடத் தெற்கேநோக்	கி
இந்தமானி னம்நிற்கின்ற திவ்வழிசென்றொளன்	றே
அந்தரங் கத்தினோடு மறையுமா றறையுதன்	ண.

[இராவணன் கோபத்துடன், அடுக்குவசனம்.] இந்தக், குட்டிமான்க ளை, வெட்டிடவேண்டுமால், என, கத்திகைக்கொண்டனன்.

[மஹாபாரசவன்.] ஓ, இராஜா திராஜ மஹாராஜலங்கேசவரா.

[அடுக்குமொழி.] கேடுபுரிந்துடேல், நாடகம்நாடகம், வேடமான்கு ட்டிவி, சேடங்களல்லவோ.

ஆகையால் படபடப்புக்கூடாது.

[சீதை] கண்ணீர்ப் பிரவாகத்துடன், சினேகவாற் சல்லியத்துடன், ஹ ஹ, என்மக்களான இத்தமான் குட்டிகள் தாம், எனது நாயகருக்கு என் செய்திபை முதன்முதலிலுணர்ந்தியதோ!

[இராமர்.] அங்ஙனமாயின், தம்பி தென்மார்க்கத்தே தேடிச்செல் வோம்,

என்று நடந்துகொண்டே.

இராகம் எதுகுலகாம்போஜி. ருபகதாளம்.

கண்ணிகள்.

மானினங்கா எவ்வழியே வந்ததுண்டோ என்மடமா	ன்
தேனெனுஞ்சொல் சிதைபுற்கள் தேடிப்போட்டு நாடிவளர்த் த	(மா)
மயிலினங்காள் காணீரோ மாதரி சென்றவ	ழி
குயிலினங்காள் கூறிரோ கோபமெனமே லேதுமுண்	டோ (மயி)
அஞ்சுகங்காள் அறியீரோ அறைந்திட்டா லாகா	தோ
பஞ்சரங்காள் நீவீரேனும் பகர்ந்திடில்மா பாவமுண்	டோ (அஞ்)

[எனப்புலம்பி நடந்துகொண்டே, அட்டா, தம்பி லக்ஷ்மண, இதோ இங்ஙனம்பார்க்கக்கடவாய்.]

விருத்தம்.

ஜானகிகூந்த றன்னிற்றம்பி நான் சூட்டிவைத் த
தேனுசுரளி கண்மொய்க்குந் திவ்விய சுகந்தமா ன
பூனிறை வழிலாரங்கள் பொருந்தி இப்போதுதா னே
கானில்வீழ்ந் திருத்தலந்தோ*காண்டியால் கண்முன்னு லே.

[இலக்குவன் வசனம்.] ஆம் ஆம், அண்ணா, இதையோஜிக்கின்ற கொழுதுயாரோ ஒருவன் ஜானகிப்பிராட்டியை வஞ்சித்தபகரித்துக் கொண்டோயிருக்கின்றனென்பதிற சந்தேகமில்லை, அப்போதவள் கூந்தலினின்றும் நழுவிருத்தல்வேண்டு மிப்பூங்கொத்து.

[இராவணன் வசனம்.] ஆ அந்தோ, அந்தோ, யானவளை அபகரித்துவரும்பொழுது பரபரப்பன்னியில் சாவதானமாய்வந்தேனல்லேன் அதுதானிதில் அஜாக்கிறதை ஏற்பட்டது.

(சீதை வசனம்) சற்று தெளிந்தாசுவாஸமுற்று, ஆம் ஆம், பாவியர்கள் என்னையபகரித்துத் தாவிவருகின்ற வழியில் எனது கூந்தலினின்றும் கீழ்நழுவினதன்றோ?

ஓ, இது அரக்கன் அபகரித்துக்கொண்டு சென்றமார்க்கத்தைக் காண்பிக்கின்ற முக்கிய அடையாளமன்றோ?

[இராமர்.] கொஞ்சம் பத்தடிதூரம் நடந்து, தம்பி லக்ஷ்மண இதுவென்கொல்?

ஆசிரியவிருத்தம்.

தலைசாய்ந்து முயிர்வீய்ந்து தாரணிகிடக்கின் ற
சாரதியிதார்கொலட டா
சதிர்கொண்ட தேர்பூண்டகவின முறுவாயொடு பி
சாசவ தனங்களோடு ம்
வல்கொண்ட குந்தத்தினடிகொண்ட புண்கொ டு
மாண்டெதிர் கிடக்கின்றயி வ்
வன்கரவினத் தொடுநொறுங்கிக் கிடக்கின் ற
மாவிரத மெவருடைய தோ
வில்லொண்டுதண் டாயொடித்தெறிந் திட்டதா ர்
மேவுமீது டையரார்கொ ல்
மேலானமகுட மணிசிதறிக் கிடக்கின் ற
விந்தையீது டையரார்கொ ல்

அந்தரநாடிகை,

மலைபோன்ற வன்புயங்களில் வகிக்கின்றதோ
 வளைகளீரைந்து சொன்
 மயமாய் விளங்கின்றதிவை யிங்நனுற்றதோ
 வகையென் கொலுடையரா
 ள்
 ன
 ரோ.

[இலக்குவன்.] வசனம். ஆ, அண்ணு ஆச்சரியம் ஆச்சரியம், யானி
 வ்விதம் தீர்மானிக்கின்றேன்.

எங்நனமெனின், ஜானகிநிமித்தத்தில் இரண்டுவீரர்கள் உயுத்தஞ்செய்
 திருக்கின்ற கோலங்களென்றே.

(இராவணன்.) கோபத்துடன்.

விருத்தம்.

சீதையை யபகரித்துத் திரும்பியேவரும் போதெற்கு
 தீதுசெய்த தீவிகாதஞ் செய்தவன் யாவனந்த
 பாதகச் சடாயுதன்னீனப் பவிஷெலா மிகக்கெடுத்
 மேதகு சிகைபுயன்றே விளைவித்தேம் நன்றுநன்
 த்
 ப்
 து
 ரே.

[சீதை.] ஹா தாத பகிராஜா இவ்வற்பபாக்கியவதியை இப்படிப்பிர
 யாசப்பட்டிரகிக்குமுயன்றும் அந்தத் தர்மபலத்தை யடையாமற்போயினீரே
 கஷ்டங்கஷ்டம்.

[அனலை.] ஆ ஜானகி, அந்தத்தசகண்டன் மகாபலசாவியென்று முப்
 புவனங்களும் முறை இடுக்கின்றததல்லவோ ஆகையாலென் செய்யலாமம்மா.

[இராமர்.] தம்மி லக்ஷ்மணு வில் வில்,
 என்றே வினாந்துநடக்கின்றனர்.

[இலக்குவன்.] இதுவென்கொல், அகாரணமாயிப்படிக்கேட்கின்ற
 னரென்னை,

எனப் பின்தொடர்ந்தனன்.

மஹா பார்சவன் விருத்தம்.

இவனைச்சிறுவ னென்றிருந்தேம் யிருகணுந்தீப் பொறியெழும் ப
 அவனித்தலத்தை விழுங்குகின்ற அன்னேக்குகளு மாணனமு ம்
 துவலுங்கா ரகந்தரமு துதலுமுதமும் பார்க்கத்தி ரி
 புவனங்களையுஞ் சுட்டெரித்துப் பொடியாக்கிவொன் போன்றனனும்.

[இராவணன்.] பரபர்ப்புடன்.

கட்டளைக்கவிப்பா.

இன்ன வன்முன் னிருக்கவி சைந்தி டா
தேடுவோ மடாமற் றேரிடத் தினி ல்
சின்னவன் றனைப்போ ரிற்செயி ப்பதி ற்
சேரும ன்றேயெ னக்கபகீ ர்த்தி யே.

(என்றெழுந்தனன்.

(மகாபாரசவன்) ஆ மகராஜ், அடுக்குவசனம். ஆடுகின்ற, வேடஜால,
நாடகமிது, நாடகம், ஆகையால் உட்கார்ந்து பார்த்தல்வேண்டும்.

[சீதை.] எதைக்கண்டென் கணவர்க்கிப்படிப் பரபரப்பெழுந்ததோ.

(இராமர்) விருத்தம்.

கோத்திராநிகர்த்த காத்திரமுடையான் கோரரத்தங்களாற் சிவப்ப ன்
நேத்திரத்தினமகள் சாத்தியுச்சுவாச நிச்சுவாசமிக மிகநீட் டி
நாத்திரமதனிற் சனகியைச்சுவைத்து நாளத்தைச்ச ரியெனவருந் தி
ஆத்திரமடங்கிக் கிடக்கின்றான் வழியிலக்கமுருருவ மாமரக்க ன்.

ஆகையாலிங்னமிவனை யதஞ்செய்யப்போகின்றேன்.

[இராவணன்.] சின மிகப்பொங்கி,

விருத்தம்.

என்மனப் பிரியாளான சிதையையெவன் கொன்றன்கொ ல்
வன்மம்பெவன் தின்றன்கொல் வலுத்தவவ் வரக்கனார்கொ ல்
கன்மனத்தவனை யிங்கென்கதிர் கொண்டகற வாளத்தா ற்
றிண்மைசெய் கழுச்சதைவெட்டிச் சீக்கிரமரு ந்துவே னே.

[மகாபாரசன்.] ஆ ஆ, மகராஜ், மறதிவந்ததென்கொல், அவனை அ
சோகவனத்தில் காவலில் வைத்திருக்கிறதன்றே.

(சீதை) கொச்சகம்.

ஐய்யய்யோ யென்னையுமோர் அரக்கனுமற் றுருங்கொன் று
மெய்யை அருந்திடவில்லை வேதைகொண்டென் வியோகத்தால்
நைய்யகொடுஞ் சோகமுற்று நாயகர்வரு ந்தயின்ன ம்
உய்யுகின்றே னென்றனைப் போலுண்டோ ஒருநீ லி.

[இலக்குவன்.] எதிர்க்கொக்கி, பரபாப்புடன், ஆ அண்ணா, (அடுக்கு
மொழி) தடாபுடாவென்றுசினம், எடாதருள்வீர்சாம், விடாதிருப்பீரிவர்,
சடாயுசடாயுவே,

அந்தரநாடிகை.

(—) திரை.

குழந்தாய் இராமபத்திர, இராமபத்ரா.

வெண்பா.

சீதைனை வவ்வீத்திரு ட்டரக்கன் சென்றிடுங்கா ல்
 மாதைவிடு வித்திட நான்வந்தெய்தி—பாதகன ல்
 வெட்டுண்டேன்நீயுமெனைமேலும்வதைபுரியே ல்
 ஒட்டுயிர் ச்சடாயு வென் றுண ர்.

[இராவணன்.] கேட்டு ஓ, (வசனம்.) இக்கிழட்டுக்கமுகு இவ்விரண்
 டி இராஜகுமாரர்வருமளவும் உயிரகொண்டிருந்தனவா, என்னாவிழந்த ஜீவனை
 யுடையஇக்கமுகு இவர்கட்கென்செய்தியை இயம்பமாட்டாதென்று நம்பிக்
 கையுடன் விட்டுவிட்டு வந்தேனே.

[சீதை.] ஸந்தோஷத்துடன் சிங்காரக்கவி.

ஈறிதக்கமுமிலாதபஞ்சமா, யாவிராக்கதன் பண்ணியதீமையை
 ஆவிவைத்திருந்தன்பனுக்குறைத்தார், தேவதேவனென் சடாயுமாமனே.
 [அங்ஙனமாயின்இவ்வளவுகாலபரியந்தம் என்னமீட்காது தாமதம் யாதோ!
 (அனலை.) எல்லாம் இன்னாடகமூலமாய் அழியலாமம்மா.
 (இலக்குவன்.) அவசரத்திற் கிட்டவணுகி, ஹா தாத சகுந்தராசனே
 உமக்குமில்வவஸ்தைநெரிட்டதா.

சீதை விருத்தம்.

ஆரியவிஹங்க மன்னா உமக்குமில் வவஸ்தையா மோ
 வீரனாமம் கிப்போது விளம்பவுஞ் சக்தியுண் டோ
 காரிருட் குழலிதன்னைக் கவர்ந்ததார் பலமென்யே டோ
 ஊரென்ன பெயர்தானென்ன யார்மகனு னைசெய்வீ ரே.

(இராவணன்.) தைரியத்துடன், (வசனம்) ஓ இக்கெட்டசமுகு இவர்க
 ளுக்கு சர்வவீர்த்தாந்தத்தையுந்தெரிவித்தாலுந்தெரிவிக்கட்டும், அதனாலிவ்வ
 லங்கேசனுக்கென்னபாதகம், அதுவில்விலங்கேசுவரன்ப டப்படுவான்கொல்.

(சீதை.) ஆசையுடன், பாவிதசகண்டனது பாணங்களால் புளக்கப்
 பட்டிருக்கின்ற காயத்தையுடைய இச்சடாயுமாமன் என்னென்றுணைப்பொ
 ன்று மனங்கலங்குகின்றேனடி அனலாய்.

(திரை) —

ஆ, குழந்தாய் ராமபத்திரா.

 விருத்தம்.

மனமயங்குது கண்கள் சுழலுது வார்த்தை தள்ளாடுதடா.

(இராவணன்.) எனக்கு மிகச்சந்தோஷம் மிகச்சந்தோஷம்.

(சீதை.) கருணையுடன், ஆரிய சகுந்த ராஜாவே என்னிமித்தம் இப்படிப்பட்ட மகத்தான துர்த்தெசையை அனுபவிக்கின்றீர்களால், கஷ்டம் கஷ்டம்.

(இராமர்) ஐயா, ஐயா, கொஞ்சம் தைரியத்தைக் கடைப்பிடித்துக் கொண்டு பரிசொலவவேண்டும்.

இராகம். சங்கராபரணம், ரூபகதாளம்.

பல்லவி.

சொல்லுவீர் அப்யனே, சொல்லுவீர்.

அனுபல்லவி

தொல்லுலசெல்லாம்புகழ் வல்லவரே நல்லசெய்தி (சொ)

சரணங்கள்.

தைரியத்தைக்கடைப்பிடித்து சாங்கோபாங்கமாய்த்தொடுத்து
வைரியை இனம்பிடித்து (சொ)

நாடிநாமில்லாகேலையிலே நாய்போனுழைந்தான் சாலையிலே
பேடிப்பயலையிக காலையிலே (சொ)

குலமென்னபலமென்ன குறித்திதும்பேர் நலமென்ன
நிலையாமவன் நலமென்ன (சொ)

நாமில்லாநெஞ்சகத்தான் இக்குலையுமையுஞ் செய்தான்
சோரனைஇன்னொனென்று தான் (சொ)

(நிறை) —

என்னசொல்லப்போகின்றேன்.

 [முன் விருத்தத்துடர்ச்சி.]

ஜனகியைக் கனமாயை களியற்றித் தானபகரித்தானால்.

(இராவணன் கருவத்துடன்) ஞானிவதகோபியாகிய இவ்விலங்கேசுவரன் எளிதில் விட்டு விடுவான் கொல்?

அந்தரநாடிகை.

(சீதை.) ஆ, பிரானேசா! அடா என்வள்ளற் கிளையாய் இன்னம் எனது செய்தி அறிந்திலரா, நிற்கதியாளான இந்தச்சானகியை பாவி இராக்கதன் (என்றைச்சொல்லிலேயே.

அடி சகி அனலாய் இதுவென்னடி பைத்தியம், இன்னாடகத்தைப்பார் த்துக்கொண்டிருக்கின்ற என்னால் பயநடுக்கங்கொண்டு முன்சொல்லிய சமர சாரத்தை எடுத்துப்புலம்பலாயிற்று, என்செய்வனாடி.

[அனலை] ஆம், ஆம், வாஸ்தவம் போற்றோற்றலால் அப்படி உண்டாகின்றது.

[இராமர்.] அட்ட, அந்தப்பதித இராக்கதப்பயல் இவ்விராமசமுகத்தி ல் வந்தபகரித்தானிலை என்செய்வது.

[இலக்குவன்] கோபசீலனாய்.

கட்டளைக்கவித்துறை.

காரிகைசீதையைக் கைக்கொண்டரக்கன் கடர்ந்தனனெ	ன்
ரூரியர்மெய்யறுபட்ட ஜடாயு வறைந்தனரா	ல்
சோரணப்போல்வந்து தூக்காவிடிலவன் றுண்டுதண்டா	ய்
வீரவென்வாட்க்கொ டறுத்திடமாண்டு விழுவனன்	றே.

[இராவணன்.] புன்னகையுடன்.

வெண்பா.

மன்மறுக்கின்ற மாவிதனமொன்றார்க்காம்
தன்மன திரக்கிஷ்டத்தின் சாதகமாம்——கன்மத்தில்
எச்சுதூராயினு மற்றென்செய்வரீ தறியா
மற்சினப்பயர்க் கென்னவாய்.

[இராமர்.] ஐயா மேற்சொல்லவேண்டும்.

(—) திசை.

 [முன்விருத்தத்துடர்ச்சி.]

வியயமைந்தனேவிந்துவேளையில் வீய்ந்திடுபொருண்மீளும்.

[இராவணன்.] பரபரப்புடன் (வசனம்) அடடா எல்லாங்கற்றரிந்த என்னு லேயும் அந்த விந்து முகூர்த்தமகத்துவம் பெண்ணி யோசிக்கப்படாமற்போ யிற்று, கல்லதிருக்கட்டும் தெய்வபலம், யெனக்கில்லாமற்போனாலும் புருடப் பிரயத்தினத்தால் ஆனமட்டிலும் நன்றாய்ச்சரிப்படுத்திக் கொள்கின்றனன்.

சீதை அடுக்குமொழி.

கட்பொமொமன், செப்பிடுவிதமிவ்
வற்பாக்கியவதிக், செப்படிக்கிடைக்கும்.
வசனம். இப்பாவியின் கொடுமையை நினைக்க நினைக்க
நெஞ்சில் சோகவன்னி பற்றியெறிக்கின்றதடி.
இந்தசோகத்திற்கவஸானமுமுண்டோ.

இராகம் தேதாரம் ரூபகதாளம்.

பல்லவி.

எனதுசோகவனுபேசும் யெப்போபோகுமோ,

அனுபல்லவி.

வினையின்கெடுதி தனையென்சொல்வேன்
சனகிநான் இனியென்செய்வேன்

[எனது]

சரணங்கள்.

பூமியிற்செனிப்பதுவே பொல்லாததோஷம்

பொருந்தவே அதிலும் பெண்ணுய்ப்பிரந்ததேமோசம் [அதிலும்]

மாமணானைப் பிரியவும்விதி

வசமாநான்செய் பூசாவிடுஷம்

[எனது]

என்னைத்தொட்டகாலமுதலாய் யென்கணவர்க்கும்.

எடுத்ததெல்லாம் துயராய் வினேந்ததென்செய்வேனிதற்கு (பிரிந்து)

இங்கரக்கன் எதிர்ப்பிவிருந்து

இறந்திடாமல் கறைந்துதவிக்கும்

[எனது]

என்னைத்தேடி உருகுமிவர்க்கு இலங்கைச்சிறைவிலே

இருக்கின்றெனென்றெடுத்துச் சொல்வார்யாருமங்கிலை [ஜடாயு]

மன்னனுஞ்சொல்லாமுனெங்கே

வாணஸ்விட்டிடுவாரென அறிகிலேன்

[எனது]

[இலக்குவன்.] அவ்வரக்கனின்னென்றே தெரியவில்லையே, அவ்
வனமிருக்க நஷ்டமானபொருள் திரும்பக்கிடைப்பதெவ்வனம்.

[சீதை] ஹ கஷ்டம் கஷ்டம். இன்னமும் இவர் சமாசாரக்குறையை
முடித்தாரில்லையே,

அந்தரநாடிகை.

ஆ, தெய்வமே.

விருத்தம்.

ஐயய்யோ அதிர்வுட்டமில்லா அனாதையாயானேன் பா வி
 தெய்வமே இனியென் செய்வேன் திக்குவேரில்லைக்கண்டாய்
 பைய்யவானாலுமாமன் பார்த்திபன் றனக்கெனெல்லா ச்
 செய்தியுஞ்சொல்லுமட்டுஞ் சீவனோடிருக்கச்செய்வாய்.
 [இராமர்] ஐயா என் வினவிலுக்குத்திரம் விளம்பல் வேண்டும்.

(—) திரை.

குழந்தாய் யாவுமுறைக்கின்றேன் கேட்கக்கடவை.

இஃ (முன்விருத்தத்தொடர்ச்சி)

முனிவிச்சிரவன் மகனிராவணன் மூவுலகினிலு மமூக்கன்.

[இராவணன்] ஓ இந்தக்கெட்ட கிழட்டுக்கழுகு, கூத்திரியருலப்பதித
 னை இவனுக்கென்னை யியம்பிட்டதுகொல்?

[பெருமூச்செரிந்து.]

விருத்தம்.

மட்டிலாவனப்பினுளைக் கவர்ந்துநான் வரும்போதன் கே
 கிட்டினான் தடுத்தான்வந்த கிழக்கழுகி தனைவானா ல்
 சுட்டிஅச்சிறைகள் கால்கள் துணித்திட்டே நெனினுமா ள
 வெட்டினேனல்லேன் அன்னோன்விளம்பு மக்கமுத்தைத்தானே.

[சிறை] உள்ளந்தெளிந்தா சுவாஸுத்துடன்) இப்படிப் பேரமைட்டுங்
 குறித்துச்சொன்ன இந்தச்சமாசாரத்தினால் தீபாந்தரத்திலு இவ்விலங்கைத்
 தீவிலிருக்கிற என்னை எவ்வாறரியப்போகின்றனர் என்றாயகர்.

[இராமர்] ஐயா குறையுஞ் சொல்லிமுடிக்கவேண்டும்.

[இலக்குவன்] சோகரீரால் தொண்டை தத்தலிட்டி.

அந்தோ அந்தோ.

விருத்தம்.

ஐயய்யோ அங்கமெல்லாமயர்ந்து மூக்காற்றுலா வி
 யையவே கண்கழன்று பஞ்சடைந்துமையாடா து
 வையயீதடித்து வீழ்ந்தார் மாண்டனர்போலுமந் தோ
 செய்யவாய்பிளந்தார் நாவந்தள்ளினார் சிறைக்காலற்று ர்.

[இராமர்] ஆதங்கத்துடன் ஹா தப்பி குறைச்சமாசாரமும் கடறமு
ன்னர் நம் தாதா ஜடாயு உயிர் ஒழிந்தனர்கொல், ஹ ஹ கஷ்டங் கஷ்டம்.
(கிட்டவணுகி தலையில் முகத்திலடித்துக்கொண்டு.

விருத்தம்

தசரதர்க்கன் புள்ளவரே தாதாவே மாண்ட	ரோ
இசைகருடர்க் கண்ணாவே இங்ஙனமிறந்தி	ரோ
திசைபுகழும் பஞ்சவடி தீர்த்தமர்ந்தேர்க்	கு
நசையொடு சகாயகரே நல்லுயிரொழிந்தி	ரோ.

இராகம் சங்கராபரணம் சாப்புதாளம்.

பல்லவி.

மையவனத்திலீர் மாளநான் சகிப்பேனே.

அனுபல்லவி.

மெய்யாயிந்த்ரர்க்குதவி செய்யுந்தசரதர்க்கு
கையாய்க்கண்ணானவரே ஐயோஜடாயு நீரே [மைய]

சரணங்கள்.

தந்தைஇறந்ததாயர்	தமிலுமீ ததிகமாய்	
செந்தணலாய்வயிற்றைத்	தெகிக்குதென்செய்வேன்	[மைய]
துறந்தரசைவனத்தில்	பரந்தலைந்தும்பாரியை	
பிறிந்துமுனையிழந்தும்	பேருயிர்தரிப்பேனே	[மைய]
எங்குநானிருக்கினும்	இவ்வனத்திற்றுணையாய்	
அங்கங்குதிப்பீரே	ஆருண்டினிமேலைய்யா.	[மைய]

விருத்தம்.

ஒங்கரசைவிட்டதிலும் ஒர்தந்தைமாண்டதிலும்	ம்
தீங்கானத்தினிரடந்து திரிவதிலும்வருதுயர	ம்
பாங்காமுமதுட்பால்ப் பரிந்தொழிக்கயிருந்தே	ன
யீங்காருயிரிழந்தீர் யீத்தினும்பெரிதாமா	ல்.

[மஹாபாரசன்.] மஹாராஜ் இவனது வன்றுயர் அனைத்திற்கும் தா
ங்களே காரணமன்றோ?

[இராவணன்.] அடட, அமார்த்தியவரனே அறியாய்போலும்.

[மஹாபார்சன்.] அஃதெப்படி? அருளல்வேண்டும் மஹாராஜனே.

(இராவணன்) விருத்தம்.

கோவமுச்சிரங்கரன் கரானன்சுபா குவொடுமாரீசணுங் குலைக்
 வலிலங்குகை ராமனாற்பட்டனர் இன்னம்நழ் மவர்களென்றாலு
 பாவிலக்குவனென் னுடைத்தங்கை சூர்ப்பனகையை மூளியாய்ச்செய்தான்
 ஆவ்வைத்தினி திருக்கவோஇத்துயர் அதனினுமதிகமா மன் . ரே.

[பரபரப்புடன்.] ஆகையாலிப்பொழுது.

விருத்தம்.

இனத்தைவீண் போக்கடித்தே னிருந்தென்ன லாபமிந்த
 சினத்தையாரிடத்தில் வைப்பேன் திகழ்கத்தியா லென்றங் கை
 தனத்தைச்சே துத்தோன் கண்டந்தனையிப்போ துண்டுசெய்தி த்
 தினத்திற்கூர்ப்பனகையாலு திரத்தைமண்டிடச் செய்வேனா ல்.
 (எனக்கட்கப்பாணியாய் குடீரென எழுந்தனன்.

மாகாபார்சன் அடுக்குமொழி.

கோடிமாமன்னர்கள், தேடிவந்தேத்திடும்,

மோடிவங்கேசுவரா, நாடகம்நாடகம்.

எனத்தகைந்தனன்.

[சீதை சோகத்துடன்.]

இராகம் முகாரி. சாப்புதாளம்.

பல்லவி.

என்னொழிப்பேனிந்தத்தோஷம் அய்யோ

என்னிமித்தஞ்சடாயு மன்னனி றந்தகிலேசம் [என்னாள்.]

அனுபல்லவி.

முன்னாள்செய்திட்டபாவமோ

அல்லால் .

அன்யாயமாரிட்டசாபமோ

[என்னாள்]

அந்தர நாடிகை.

பறைபனூரினிற் சிறைப்பட்டிருப்பே ளே
 பாருள்ளவும்வசை யாம்சகிப்பே ளே
 துறையெய்ப்போகாண்பேளே துக்கந்தவிர்ப்பேளே (விதி)

நாதனைநினைந்து நலிந்துமெலிந்துதே ட
 நாளேவன்சிறைப்பட்டி நலங்குஞ் றிவா ட
 பேதப்படுத்திவைத்தாய் பிறந்ததேமிகப்பாடா ம் (விதி)

(இலக்குவன் வசனம்.) ஆ ஆ, அண்ணு இதுவென்கொல், தைரியங்கொள்ள வேண்டும், சும்மாவிதனத்தையடைய இதுசமையமன்று அதிசிக்கிறத்தில் சத்துருவின்வாஸ ஸ்தலத்தை விசாரித்தரியவேண்டும், சும்மா துன்பப்படு வதிலாவதென்னை.

இராகம். தோடி. ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

ராமவிபுவேமிக நீமயங்கிவருந்தலாமா
 இதுதருணமா, வீரகோதண்ட (ராம)

அனுபல்லவி.

பூமா இரவிகுல சோமா பலவீமா
 புலம்பிப்புலம்பிக்கண்ணீ ரலம்பிப்பொழுதுபோமா (ராம)

சரணங்கள்

எத்தனைபோதுதானமுதாலும், இனிச்
 செத்தார்வருவாரோ ஒருக்காலும், இன்னம்
 மெத்தவும்அவஸ்ததைகள் வந்தாலும், தைரி
 யத்தைவிட்டுவிடலாமேர மேலும், நம்மன்
 உத்தமிதனைக்கவர்ந்த இத்தனைதுன்பமுந்தந்த
 சத்துருவைக்கொன்றுந்தன் சித்தமகிழாமலெந்தன் (ராம)

அன்னவன்வயிப்பதெந்தத் தலமோ, புயம்
 மன்னிடுமவனுடைய பலமோ, மற்றும்
 பன்னுமவனுடைய உட்ப்புலமோ, எல்லாம்
 இன்னமறியா திருத்தல்நலமோ, இதுகளை
 முன்னர்விசாரித்தரிந்து துன்னுமரியைப்பரிந்து
 சின்னொயின்னமாயறிந்து இன்னலொழிக்காமல்நொந்து (ராம)

எங்குகொண்டொளித்தானே பாவி அவனையென்ன
சங்கடஞ்செய்கின்றானே மேவி அவனுக்கவள்
தங்குயிர் பரிக்கும்பச்சை நாவி என்றலுமெங்கே
அங்கலாய்க்கின்றனோ தேவி அதையெண்ணாமல்
- இங்ஙனம் நீ துயர்கொண்டால் சங்கதியென்றோமோகண்டாய்
துங்கனே விஜயோத்தண்ட சிங்கனே வீரகோதண்ட (ராம)
(இராமர்) கோபத்துடன்.

இராமம் பியாகு ஆதிதாளம்.

பல்லவி,

என்னநினைத்தாயடா அடா என்பலமறியாயோ.

அனுபல்லவி,

என்னசொல்வேன் நமது முன்னேமடிந்தஇவர்
தன்னை நினைந்துசோகந் துன்னிக்கொண்டிருக்கையில் (என்)

சரணங்கள்.

பாவி யரக்கனெங்கே தாவிச் சென்றலுமென்ன
பூவுலகமுழுதும் ஏவொன்றிலழியாதோ (என்)
ஆயிரங்கண்ணனூல காயினு அயனூல
காயினும்பாதல மாயினும்விடுவோமோ (என்)
முக்கணனுடலிலே புக்கியிருந்தாலும்
இக்கணமேரெத்தங் கக்கிடச்செய்யேனோ (என்)
உரகம்பதுங்கினுலங் கருடன்விடுவதுண்டோ
சரமொன்றவ்வரக்கன் நன் சிரங்கொன்றிடாதோகண்டாய் (என்)
[இராலணன்] அமுக்காறுகொண்டு அடே அடே கூத்திரியப்பயலே

விருத்தம்.

சேட்டையடாயீ துனக்குத் தகுதியன்றுசிறுவிரலத்தனைகாணு நீயிதென்ன,
மேட்டிமையோ குலக்கொழுப்போ விருதாச்சொற்கள் விளம்புகின்றாயுனை
யெளிதில் விடுவதில்லை, மூட்டையென நசுக்கிடுவேன்பதனமிந்த மூவுலகு
ம் றெயித்தயென்றன் றுணியும்வீர, தாஷ்டிகப்ரதாபமும் நீயறியாய்நன்று
கூமைவந்ததினிச்சொல்லிற் சரியாகாதே.

அந்தரநாடிகை.

[சிறை] சந்தோஷத்துடன் வசனம், என்னுயகர்ச்சிவ்வளவு கால பரியந்தம்நாமதம் யாதோ.

(சோகத்துடன்) அடிஸகி அனலே இது நாடகமன்றே, ஆகையால் யான் நினைக்கின்றேன். நிஷ்படரான அம்மஹா புருடனிடத்தில் மஹாமா யாவியான அரக்கனூல் ஏதேனும் வஞ்சகமாய் பயங்கரமான மாயை களிய ற்றப்பட்டிருக்குமென்றே.

(அனலை) ஸகி, ஜானகி, கொஞ்சம் சகித்துக்கொள், எல்லாமின்னூட கழலுமாய் வெளியாகும்.

(இலக்குவன்) ஆ அண்ணா தயவுசெய்யவேண்டும் தயவுசெய்யவேண்டும்,

கட்டளைக்கலித்துறை.

இங்கிருந்தேசரம் விட்டிடிஸ்ராவண னென்பவ	னை
எங்கிருந்தாலுந்தொடர்ந்துயிர் மாய்க்குமிதிலென்ன கா	ண்
தங்குடியோடவன் றுணையுங்கொன்று தகர்த்திடில	ா
தங்கம்அகற்றுவிது வைரசாந்தியதாய் விடு	மே.

இன்னமும் கட்டளைக்கலித்துறை.

உலகிலராக்கத மென்றொருபாணம் உருப்பையென்ற	ல்
கலகவிழ்ச்சியர் கன்னியர்பாலர் களங்கமற்ற	ர்
இலகும்விருத்தரு முண்டலவோமாய்த் திடுதனன்	ரே
உலைமனத்தின சரணியயீதுனக் கொத்ததன்	றே.

(இராவணன்.) ஆ அடா அமைச்சர் நாயகமே இம்மூடவசனம் நின் செவிபுக்கின்றே.

(மஹாபாரசன்.) அடட இவனிவ்வண்ணம் நினைக்கின்றான் அதனூ லென்னகெடுதல்.

(இராவணன்.) இவன் நமது பலந்தெரியாமல் இலேசாய் நினைத்து வாயில்வந்தபடி உளறுகின்றனன். கொள்ளிகொண்டு யானையைச்சுடுவது போல் சராக்கினியாலிவன்களைப் பொசுக்குகின்றேன்.

(சிறை.) ஓ, என் வள்ளர்க்கினையாய், என்பிள்ளை இலட்சுமணா, நன்றாயுரைத்தனை, மகா அபராதி யான இக்கொடிய இராக்கதனுக்குச் சரியான தண்டனைமுறை சாற்றினை, நன்று நன்று.

(இராமர்.) அங்ஙனமாயின் அதற்கென்னதான் செய்யவேண்டுமென்றாய்.

(இலக்குவன்) விருத்தம்

ஏதுக்கண்ணு தெரியாதவர்போலென்ன செய்வமென்றீர்
காதுக்குங்கண்ணுக்குங் காதுமுண்டோ நங்கருதலன்றீர்
தீதுக்குடன்பட்ட தென்றிசைசென்ற செறுக்கறிவோம்
போதுக்குப்போது புலம்பிடிவாவதென் பூவலனே.

(இராமர்) விருத்தம்

கல்லதப்படியேசெல்வோம் சந்தந்தை ஐடாயுவுக் கு
மெல்லஇம்மலைநீர்கொண்டு மேவியேவளர்ந்த தெர்ப்பைப் ப
புல்லொலிவிதிவந்தாகப் பொருந்தவக் கடன்முடித் தே.
ஒல்லையிலவருவாயென்முன் ஒங்குநற்குண ஒப்பில்லாய்.

(இலக்குவன்.) தேவரீர் கட்டளைபிட்டருளிய வண்ணம் சீக்கிரம் முடித்துவருகின்றேன்.

என்றுசென்றனன்.

(இராமர்.) நினைத்து நினைத்து.

இராகம் பியாகு சாப்புதாளம், கின்னடபாசி என்றமெட்டு.

பல்லவி

என்னசெய்வேனோ ஏதுசெய்வேனோ என்
நன்னாமறந்தேன் மிகத்தாழ்ந்தேனடோ (என்ன)

அனுபல்லவி.

அன்னியாயமோஇது யார்செய்தருதோ
அரிவையைப்பிரியென்றே அயன்வருத்ததுவோ
ஆனாலும்பாவி, நானேஇப்பூவில், என்னைத்
நானெண்ணியிருகுவ னென்றேவி (என்ன)

சரணங்கள்.

அரசிழந்தேனருமைத் தந்தையைத்துறந்தேன்
அரணியத்தினிலவந்தேன் அரிவையைப்பிரிந்தேன்
அதுவும்போதாதோ, உதவிசெய்பறவை
அதுக்குப்பழிகாரனாய் ஆனேனய்யோ (என்ன)

விருத்தம்.

கடல்கடைந்தமந்தரம்போல் மிகப்பருத்துக்காதமட்டும் நீண்டில்குகைக
னோடும், புடையெனத்துவாரங்கனொடு வளர்ந்ததானபுத்தென ஒங்கினொ
சிபொருந்தும்வட்ட, மடுவெனவாய் கண்கன்பயம்வருவிச்சின்ற மாதிரியா
ய்வீனங்குகின்றமாடகத்தை, நடுவயற்றிலுளதாகிக் கோரமாகிளாடுகி ன் ற
தோர் கபந்தவடிவமீதே.

(இராமர்.) அகோ பிரமாதமே ஆகையால் யான்விறைவிற் செல்கின்
றேன்.

(—) திரை.

[வசனம்.] ஆ ஆ அடா நீயாவனடா இராமகுமாரன்போல் காண்கின்ற
ய், நின்னது விதியின் முடிவிலால் என்னதாகாரத்திற்கு பவியாய்வந்து வா
ய்த்தாய், தெய்வாதீனமே, என்பாக்கியமே பாக்கியம்.

(இராமர்.) கேட்டு அதிவிறைவில் நடந்து, நோக்கி] ஆ நந்தம்பி இல
க்குவனால் அவ்வரசர்கள் நமனுலகுற்றனன்கொல்? என்னென்று சொல்ல.

இதோ விருத்தம்

வந்ததோர்வந்தவடிவ மைமாக்கன்வாளினால் யோசனையளவா ய்
விந்தையாய்வளர்ந்தவன் கரத்துணையும்வெட்டுண்டு வீழ்ந்துயிரிறந்தா ன்
முந்தவந்தணைந்தவிஜயசந்தரியின் முலைக்குக்குமங்கனோ வெண் ன
சிந்தியஉதிரக்குறியுளனாகி த்திகழிலக்குவன் வருகின்ற ன்.

(இராவணன்.) சோகாச்சறியத்துடன்.

விருத்தம்.

மீதென்னபுதுமையையோ இவர்களை அதஞ் செய்தற் கு
திதுசெய்கபந்தன் றன்னைச் செப்பியங்கிருத்தி வைத்தே ம்
காதகச்சிறுவன்வாளால் கணத்தினிற் கரங்கடம்மை ச்
சேதித்தான் றனுபந்தன் செத்தானிதென்கொற் தே.

(சுதை) சந்தோஷத்துடன்.

அட அப்பா, யென்பின்னை இலட்சுமணீ கூற்றுவனது வாயினின்றும்
உயிருடன் மீண்டனை கொல், தெய்வாதீனம்பா.

(இலக்குவன்.) பிரவேசித்து விண்ணிலக்குவைத்து.

கவிவிருத்தம்.

ஆரியரைக்குறித் தந்தரவா ணி
சீரியநன்மொழி செப்பல்போலு மே

அந்தரநாடிகை.

ஒருரைகினம்பின தொழுக்கதாக வே
 ரேரிலென்னென்று நின்றகேள்ப்பளு ல்.

(அசரீரி) அடுக்குமொழி.

ஜயஜயபூமா, நயகுணஸ்ரீமா
 புயபலவீமா, இபலீபுகேன்ராமா.

ஒ ராமச்சங்கிரா, யான் புகல்கின்றேன் ஜானகி லாபசத்துரு விஜயோ
 பாயம், ஒ ரகுகுலதிலகா, கேட்கக்கடவாய் எனவே.

(இராமர்.) ஆதரத்துடன் காதுகொடுக்கின்றனர்.
 (இலக்குவன்.) திரும்பவும் இயம்புகின்றறதென்கொல்.

(அசரீரி) ஶிருத்தம்.

இரவிசுலமாமணியேஜானகிதன்னை இனிபடைவாயரிக்கடமை எளிதில்
 மாய்ப்பாய், ஒருமொழிகேள்கவிவரன் சுக்கிரீவனென்போன் ஒருநான்கமை
 ச்சர்களோடுகந்திருப்பான், கிரிரிசியமுகமதில்விறைவாய்ச்சென்று கிட்டி
 யவனோடுகட்பாய்க் கிடக்கின்றதைக்கி, திரமுடையவாலிகையக் கொன்றிவனே
 ஆளச்செய்துவைத்தால் நின்காரியம்ஜயமெசொன்னேனே.

(இன்னமும்) ஶிருத்தம்.

சாமிராகவனே தீனதயாளனே கமலக்கண் ண
 வீமனும்வாவிதன்னை விஜயமேசெய்து நீயு ம்
 கோமகன்சுக்கிரீ வர்க்குக் குறித்தகிஷ்டக்கிந்தை தன்னை
 மாமுடிசூட்டிவைத்தால் மங்களமுணக்குண்டா மே.

(இன்னமும்) ஶிருத்தம்.

தூலசிராமமுனிவரளித்த சாபந்துலைந்ததுன்னாற்றனுபந்த வடிவந்தா
 னே, மேலவனாமென்வடிவந்தனை யடைந்தேன்மென்மேலும் புகழுடனே
 வாழிவாழி, சாலஉன்றறுதவிக்கோரு தவிகானேன்சாற்றிடு மிவ்வாக்குத
 விதந்தேன்சாமி, சிலகுணபூடணனையானிப்போது செப்பியமுறைப்புகசெ
 ய் செயமுண்டாமே.

(இலக்குவன்.) ஆ இங்ஙன மிறந்த கபத்தன்றான் திவ்வியதேகத்தைப்
 பெற்றிவ்வண்ணம் சாற்றுகின்றனன் கொல்.

(இராமன்.) அமுக்காமுடன் ஹ ஹ தனுபந்தனுங்கட.

சிக்காசக்கவி.

சிகைசெய்யெதிரி, கழியிற்சேர்ந்தனன்
இசுணைநமது, பசுந்துறந்தனன்.

(மஹாபாரசன்.) ஆ மகராஜ் எடுத்ததேகம் விற்றுவீழும்டும் மமது ப
சும் மறந்தவனல்லன்.

(சீதை) சிக்காசக்கவி.

காயந்துறந்தா, காயமடைந்தா
ரூயஞ்சொலிச்ச காயங்கள்செய்தார்.

(இராவணன்.) அடட, மஹாபாரசவா, இதுநடக்கத்தக்கதன்று, ஏனெ
னின் வாலிவீரனது இராசசியத்தில் சுக்கிரீவனை நாட்டலென்பதேயாம்.

அடா என்னென்று நினைக்கின்றாய்.

விருத்தி.

மந்திரிபொருட்புகாரகேள் மாபலசாலி வா வி
வந்தமானிடனும் சென்மவைரிசுக்கிரீ வன்றன் னை
அந்தராசசியத்தில் நாட்டலாகுமா இறையோஜிக் க
விந்தையாமிவரைக்கொல்ல வினயமேசெய்திட்டானால்.

விருத்தம்.

திரிசிரின்றன்னைக்கொன்றான் செய்யபார்க்கவனை வென்றான்
கரணையுக்கொன்றான் ராமனென்னினும் கவிக்குலத் து
நிருபனை அதிடுகம்பீர நீன்பயோனி தியை கோம்பிற்
வரமிருவாலிதன்னை மாய்த்திடவலியனல்லன்

(ஆகையால்தான்) இந்தகோக்குலக்குமாரர்களை வதஞ்செய்யும்பொரு
ட்டு மஹாபலவாலி வீரனையே அனுப்பிவைக்கவேண்டுமென்று அமைச்சர்
ளால் சித்தாந்தஞ்செய்யலாயிற்று.

பார் பார், விருத்தம்.

திரிகாலம்வாலிவீரன் செய்யனுட்டானத் திரிக்கு
ஒருகாலக்கடன்கழிப்ப தொருகொடிக்குண் மூன்றர்க்கிய
திருகாதுசிந்துமூன்றிற் றினகரப்பிரீ திசெய்வோ
கிரிபோற்றாந்துபிபைக்கொன்று கிடத்தினேன் மிகக்கெம்பீரன்.

(அந்தமகைய வாலிவீரனுக்கு நிகர் அகிலஉலகிலுங்கிடையாது.

அந்தா நாடிகை.

(மஹாபாரசன்.) தன்னுள்.

விருத்தம்.

மூடனில்விலங்கை வேந்தன்முற்றிலும் வாலியைக்கொண் டாடுகின்றான் பிரதாபம் அடிக்கடியுறைக் கின்றானு ல் கேடடைந்திறந்தான்வாலி யென்றினிக்கேட்ட தர்ப்பி ன் காடிஇன்னவனென் செய்வான் நானென்றமுறிகிலே னே.

(வெளிப்படை.) ஆம், ஆம், அப்படியே மகராஜனே.

[இராமர்.] வான்முதத்துடன். (வசனம்) தேவரீரால் நன்றாயனுக்கிர கிக்கப்பட்டோம்.

தேவரீர் கட்டையிட்டருளியபடியே நடக்கின்றோம்.

தேவரீர், யதேச்சையாய் திவ்வியபதத்தை அடைவீராக.

(தேவரீர் மருபடி அருள்வதென்கொல்.?)

இந்தப்பான திக்கறை மார்க்கமாக ரிசியமுககிரிக்கிச்செல்லவேண்டு மென்றோ. அங்ஙனமாகட்டும் அதுவேஸரி.

என்றிருவரும் நடக்கின்றனர்.

இராவணன். ஆசன்கையுடன், இந்தக்கபட தாபதனுக்கு அந்தச்சுக்கிரீ னது சிரேகம் எங்ஙனம் கிட்டும்.

(மஹாபாரசன்.) மகராஜ் இதுகடக்கக்கடியதன்று.

இராவணன். ஹடவீரத்துடன்.

விருத்தம்.

திகழுமாயிரம்சுக்கிரீவர் ராகவர்கேர்ந் திட்டாலு ம் மகபலச்சலதியான வாலிமுனெ திரக்கப் போ மோ பகரசமார்ச்சாலங்கள் பநிணய்யாயிர மானாலு ம் புகல்மதக்கரிமுன்னின்று பொருந்துமோ புதுமைமாதோ

[மஹாபாரசன் தன்னுள்.] உட்பலனறியாதிப்படி, மன்னர் மன்னவ ன் உளறுவானாகில் உபஜீவனஞ் செய்கின்ற மந்திரியரென்செய்வார்.

[வெளிப்படை.] எல்லாம் இன்னாடகமூலமாய் வெளியாரும்.

[சீதை] நினைத்து நினைத்து.

(வசனம்) ஆ, என்னைப் பாவியரக்கணபகரித்துக் கொண்டந்தரத்திற்செம்பி அடிவேகமாய் வருங்காலத்தில் அங்கொரு மலைச்சிகரத்தில் ஐந்துசாகாயிருக்கங்கள் இருக்கக்கண்டனன், அவைகளில் ஒன்றுதான் சங்கிரீவனென்னும் பெயர்கொண்ட குங்காயிருத்தல்கேடும்.

(அனலை) ஆ, அப்படியா, அவரிலொருவரேனும் உன்னுடைய சகலனையிசெபொருட்கள் நின்னாலு பிரார்த்திக்கப் பெற்றாரில்லைகொல்.

(சீதை) அஃதெங்கனம் நடக்கும், பாவி அரக்கனென்னை அபகரித்துக்கொண்டு வாயுடைப்பழிக்கும் வேகத்தோடு தாவிவருகின்றதில் எங்கனம் கூடும்.

(இலக்குவன்) எதிர்ப்பில் நின்றகொண்டு, அண்ணு இதுதானன்றே பம்பானதி.

கவிவிருத்தம்.

கொந்தாமலர்ச் சோலையும் சாலவு	ம்
மந்தவாதம் மகிழ்ந்தெதிர் வீசலு	ம்
சந்தணுதித் தருக்களு மேவி	ய
இந்தமானதி யின்கறை யென்சொல்வே	ன்.

இன்னமும் கவிவிருத்தம்.

குட்டிமாண்கள் குதித்துத் தடம்பதி	ந்
திட்டபள்ளம் நிறம்பிமந் தாழையி	ன்
மட்டிலாது மலர்மதுத் தங்கிடு	ம்
சட்டமா மின்னதித் தடம்சாமி	யே.

ஆகையாலிம்மார்க்கத்தோடு செல்வோம்.

(இராவணன்.) ஆம், அந்தப்பம்பாநதிக்கறை வனப்பிரதேசங்கள் அதிரமணீயமாகத்தானிருக்கும்.

(சீதை) உத்வேகத்துடன் அடிஸகி அனலாய் அந்தரமணீயமான பம்பாநதிக்கறை வனத்தைக்கண்ணுற்று என்னொசை நேசப்பிரானேசர் என்நினைப்பறே, யாது புகல்வறே ஒன்றுமறிகிலனடி.

(அனலை) எல்லா மின்னாடகமூலமாயறியலாமம்மா,

(இராமர்.) ஹ ஹ இந்தப்பம்பாநதியில்.

அந்தரநாடிகை.

விருத்தம்.

குஞ்சரங்களிகொண்டு நண்ணாங்குலவுதன் டிடிதனக்கூட்டி டி
 நெஞ்சுவந்ததுதின்ற பின்வாயில்நீரினையருள்கின்றதந் தோ
 (எண்ணி, எண்ணி, ஆகவட்டங் கவட்டம், என் கருத்திர்க்குகந்த காதல்
 கண்ணாட்டி, அந்தச்சானகி என்னைவிட்டெங்குணம் எப்படியிருக்கின்றனோ
 (என்று கண்ணீரைப்பெருக்குகின்றனர்.

(இராவணன்.) அடட இவ்விலங்கேசுவரன்றன் தயை உள்மடம்பும்
 அந்தச்சானகி அரக்கியரால் நன்றாய் இரகஸித்க்கப்பட்டுகொண்டிருக்கின்றன
 ள்.

[சீதை] கண்ணீர்ப்பெருக்குடன்.

கலிவிருத்தம்.

ஆவியன்னவென் அன்பனைவிட்டு	மே
பாவியேனிப் பறையறினாரி	லே
காவலோடுங் கடுஞ்சிறைப்பட்டு	மே
ஜீஉடோடு மிருப்பது நீத	லே

[இராமர்.] கண்ணீரைத்துடைத்துக்கொண்டு,

விருத்தம்.

அஞ்சம்பேடினைத்தழுவிட ஆவலாயஞ்சிறை யடிப்பவண்டினங்கள்
 மிஞ்சுசுததமிட்டெழுந்திட நளினமிகவலைத்திடக் களிமேவு ம்
 (ஹா பிராணகாரதே அடிநானகி (என்றதங்கத்துடன்றுககத்திற் சொ
 ககிகொப்புறனர்.

(இராவணன்) ஐயமுற்று, இவன் மூர்ச்சைகெட்டு விழுந்திட்டானா
 யினும், திருபடத் தெளிநசெழுந்திவ்வனகொல், அவலது தீக்ககந்திரயே
 வய்துவன் கொல்.

(சீதை) வசனம். ஹா, சுடு, சுடு இனிபென்ன யிருப்பு, எனத்சை
 கேசப்பிராணேசனுடைய இடமஹா விரக அவஸ்தாந்தாத கில் என்னை ப,வி
 தெய்வம் அகற்றி வைத்ததே இதாசகென் செய்வது, அகநோவந்தோ.

இராகம் காபி ஆதிதாளம் மாயாகாளி மோசமியுடு என்றமெட்டு

பல்லவி.

அய்யோபாவம், அய்யோபாவம், அய்யோ தெய்வமே,

ஜானகிபரிணயநாடகம்

அனுபல்லவி.

நையோமென்றே ளானிருந்தேனே
நசிச்சட்டி இரக்கினாய் நீதானே.

(அய்)

சரணங்கள்.

என்மணத்தினில்முன் நெத்தனைவிவாத ம்
இஷ்டப்படிமுடிந்ததேப் பிரமாத ம்
கன்மணக்கைதேசி வீனாவித்தபேத ம்
கறையிலாக்கடலாச்சே கேத ம் (அய்)

நாட்டிலிருக்கொணாமல் காட்டிலடித்தா ய்
நாதனைப்பிரிந்திட நீமருட்கொடுத்தா ய்
தாஷ்டிகவரக்கர் வன்சிறையிலெனமடுத்தா ய்
சற்பனைதொடுத்தாய் கெடுத்தா ய். (அய்)

அடிக்கடியெனைநினைத் தாவிசொக்கிட வே
அவஸ்தைப்படுமென் கணவர்க்குத்தென்பட வே
முடியாமலெனமறைத் தொளித்தாயொர்கட வே
மோசந்தவிர்த்திடாய் கும்பிடுவே ன். (அய்)

அதிவிரகத்திற் களைப்பானவென்னேசர் க்
கண்டையில்நானிருக்கலாகாதோ மோச ம்
இதுவுன்கெடுத்தல்லாற் பிறிதில்லைவலேச ம்
இனிநான்சகிப்பேறே பிறயாச ம். (அய்)

(என்றாதங்கத்துடன் புலம்பிக்கொண்டிருக்கின்றனள்.)

(இலக்குவன்) ஆ, அண்ணா ஆயாசந்தெளிவீராக ஆகவாஸங்கொள்
வீராக.

விருத்தம்.

நிந்தைப்பாதக வரக்கன்றன் பேரையும் நேரா ய்
அந்தச்சோரனைச் சயிக்கு முபாயமு மறிந்தோ ம்
சொந்தச்சோலியை முடிப்பது மிகமிகச் சுவ ம்
இந்தச்சோகமுற் றிறங்கிட லேனினி யண் ணை.

(இராமர்) களைப்பகன்று, அடா லக்ஷமண அந்த ரிசிடமுக்கிரி இன்ன
ம் எவ்வளவு தூரமிருக்கின்றதோ.

(இலக்குவன்) அண்ணா இதோ, (அடுக்குமொளி) தெந்நிணக்கெத்திர்
ப்பினில, பிக்ஷபோற்காண்குறர், இ ஈண்ண மவரிடம், பக்ஷமாய்க்கேட்கிற்றன்.

அந்தரநாடிகை.

(அப்பால்) யதீசுவரர் பிரவேசிக்கின் றனர்.

(யதி) யானே இந்த யதி வேடத்துடன் இவ்விராஜ குமாரரை வந்த டைந்தனன்.

(இராவணன்) ஆ,

கவிவிரூத்தம்.

எஞ்சொற்கொண்டங் கெழுந்திடுவாவிதா	ன்
விஞ்சைசகற்சன் யாசியின்வேடமா	ய்
செஞ்சிலைக்கைச் சிறுவரைச்செற்றி	ட
வஞ்சமுற்றெதிர் வந்தவனாகுமா	ல்.

மெத்த சந்தோஷம், மெத்த சந்தோஷம்.

(சீதை) அடி அனலை, ஆ குடிகெட்டது குடிகெட்டது.

(அனலை) அதென்னடி சகி அகாரணமாய் ஏதப்படி நடுங்குகின்றாய்.

(சீதை) கவிவிரூத்தம்.

என்னைவஞ்ச மியற்றிய பான்மைபோ	ல்
பின்னும்ராமனைப் பேதமை செய்தி	ட
அன்னராக்கதனை வந்திட்டான் கொ	லோ
சன்னியாசியென்றாலே தவிக்கின்றே	ன்

(வசனம்) (ஏதடிசகி) என்னமோசம் சம்பவிக்கப்போகின்றதேதாவே, இந்த சன்னியாசியேடத்தால் யென்னைமோசஞ்செய்ததுபோல் என்னுயகனையும் மோசஞ்செய்ய அவ்வரக்களே இவ்வடிவத்துடன் வந்தனென்று நினைக்கின்றேனடி.

(அனலை) அடி சகி ஏதடி இது நாடகமன்றோ, ஆகையால் எல்லாங் கண்டறிவோம் அதற்குள்ளே பதறுகின்றாய், பயப்படவேண்டாம்.

(இலக்குவன்) ஓ, பகவன் யதீசுவரரே தெரிவீர்கொலோ. யீரிண்ட மைச்சரோடு சுண்டன் வயிக்கின்றதான கிரிரிசியமுகம் எங்கனந்திகழ்கின்றதோ, எங்கட்கியம்புமின்.

(யதி தன்னுள்)வசனம். ஓ தன்னால் யேறத்தகாத இந்தரிசியமுககிரியில் சக்கிரீவனை வதைசெய்யும்பொருட்டு அவ்வாலிவீரனாலேவப்பட்டு இவர்கள் வந்தவர்கன்போலும் (ஆகையால்) இந்த ஐயயங்கொண்ட உளத்தனை அந்த ச்சக்கிரீவனால் தெளிந்துவரும்படியே விடப்பெற்றேனல்லவோ, ஆனாலிவர் களாவ்விதந்தோற்றப்படவில்லை,

எனெனில் அந்தராத்மாவானது நிரம்பதயுவோடு கூடுகின்றது.

(ஆகையால்தான்.)

வெளிப்படை விருத்தம்.

திகழ்காதம்பினியிருமால்சிகையிற் பூட்டிச்செடிகள் கொடிகள் படர்ந்து செழித்ததுக்காணும், மகவாரணியத்தலமாம் அங்கிதன்னைவரிசையொடு தன தங்கமரைத்துமாட்டி, புகழ்மேவும்பொன்னருவி யுடைவாடன்னைப் பொ ருந்தவே பளபளென்பிடித்துக்கொண்டு, மிகவீரத்தன்மையுட னென்திரில் சேராய்விளங்குகின்றான் ரிசியமுசுவெற்புவேந்தன்.

• (இதனைக்கேட்டரித்துகொண்டது சரியே.

நீவீர் யாவர்கொலோ, அதனைத்தெரிய விரும்புகின்றேன்.

(இராவணன் தன்னுள்) ஓ, ஓ, இவன் வாலியன்று.

(வெளிப்படை.) அடா மஹாபார்சா நீ அறியவில்லையா இவ்விருவரி ல் ஒருவன் கரவதக்கொடியன் மற்றவனோ சூர்ப்பனையை முகபங்கஞ்செ ய்த துவட்டவிரேதி என்றறியாய்கொல்.

(சீதை தன்னுள்) இந்தச்சன்னியாசி அரக்களுக்கத்தோன்றவில்லை.

(வெளிப்படை) அடியனலே யீதிவரறிக்கின்றறில்லை இவ்வற்பபாக் கியவதியின் அன்பனது திருவேடத்தைப்பினைந்த ஒரு அப்ஸாமடந்தையும் என் கொழுந்தனது வடிவந்தரித்த மற்றொரு கந்தருவப் பெண்ணுமென்ப தையே.

(இலக்குவன்)

கவிவிருத்தம்.

ஆரெனவினவும் ஆரியஇவ ரே.
பேரிராமனென் றுறைக்கப்பெற்றவ ர்
கூரும்யானிவர்க்கணுசன் லக்குவ ன்
பாரியாளிவர்க்கென்ன பகர்வனா ல்.

(யதீசுவரர்) போதும் போதும் மேலறிவேம் கேள்வியுற்றனம். இரா வணனா லபகரிக்கப்பட்டான் சீதையென்றே.

(இலக்குவன்) பகவன் யதீசுவரரே, இவ்நனமெங்கட்குக்கதி சுக்கிரீ வனைத்தவிற மற்றுண்டோ.

(யதீசுவரர்) ஸரி, ஸரி, ரகுவீரர்கள் யானே அனுமான் யென்னும் நா மத்தைப்பெற்றவன் அந்தச் சுக்கிரீவனுக்கு நானே முக்கிய மந்திரி ஆகை யாலிப்போது கேட்கக்கடவீர்.

அந்தர்நாடிகை.

விருத்தம்.

தினகரகுல தீபசுக்கிரீவன் நேவியை வாலிகைக்கொண்டா ன்
முனமவன் றன்னை. வதைத்தவன்மீனையை முத்திடவளிப்பை யேவிவனு ம்
இனமுடன்பாவி ராவணன் றன்னை இடித்தடித்தெம் புரத்தேற் றி
சனகியாங்கனியை நினக்குகத்தானைத் தருகுவனுடன் கையிற்று னே

(வனெனில்) வசனம் தன் றமையனைய யாதொரு வாலிராஜனிடத்தி
ல் அனேககோடி ஆயிரக்கணக்கான சேனைத்திரள்கட்கும் இவனதுபதியாக
ப் போகின்றானே அதனலத்தான் முதன்முதலில் அன்யாய சரணான அவ்வா
லியைக கொன்றுவிடவேண்டுமென் றறிவித்துக்கொண்டேன்.

(இராவணன்) கோபத்துடன், என்னென்ன பிதற்றுகின்றானிச் சன்
னியாசிப்பயல் எட்டா என் சந்திரகாசத்தை

விருத்தம்.

முன்னமிச்சன்னியாசி தன்னுயிர் முடித்துவிட் டு
உன்னதகிரியிலோங்கும் உற்றவவ் வமைச்சரோடு ம்
பன்னும்சுக்கிரீவனென்ற பயிலையுமொருகணத்தி ல்
இன்னல்வன் குலையியற்றி யெமபுரிக்கேவுவேற ல்.

(சற்றாலோசித்து) யெனக்கிதனை படபடப்பேன் அந்த கடித்திரியபா
லரை வதைசெய்யும்படி யென்னுலேவப்பெற்ற அவ்வாலிவீரனே இவரைபு
மடியாமல் விடுவன்கொல், அவ்வாலி மாய்ப்பதருதியே.

[மஹாபார்சன்] நன்குரைத்தருளினீர் இராஜா திராஜனே.

[சீதை] சந்தோடத்துடன், நல்லமாதிரிதான் இவர் ஒருவர்க்கொருவ
ர் செய்துகொள்ளும் ஒப்பந்தம்.

[இராமர்] ஆ அங்நனமாகட்டும் ரிசியமுகத்தை அடைவேளாம்
(என்றெல்லவரும் நடக்கின்றனர்.

[இராமர்] இதுவென்கொல்.

விருத்தம்.

யீதென்கொல் என்புக்கும் பலிமையமா மலைபோலிங் கே
பாதையை அடைத்துக்கொண்டு பாதையாய்க் கிடப்பதே னே.

அநுமார் விருத்தம்.

நீது செய்வாலிபாலே சீவன ற்றறிற்றத்துவீழ்த் த
தோதசஅவுணான துத்துபிடதென்பிற் தே.

[இராமர்] ஆ, அங்கனமாயின் போக்குவரவுக் கிடஞ்சலன்னியி லிஃ
தை அப்பா லெற்றிவிடுகின்றேன். (என காவீட்டெற்றுக்கின்றனர்.)

[இலக்குவன்] வியப்புடன்.

கொச்சம்.

என்றமையன் கால்விரலா லெற்றிட மகாகிரிபோ ல்
நின்றவத்தி யின்கணமே நீள் டோசனைத்தச மே.

சென்றுவிழுந்திட்டதகோ.

[அனுமார் தன்னுள்] தீரனிவன் மா வீரன்.

[வெளிப்படை] தேவ அன்று யுத்தசமையத்தில்,

அன்றுதைத் தோர்யோசனைக்கு ளகற்றினுன் போர்வாலி.

[இராமர்] எதிரோ நோக்கி.

சுங்காரக்கவி.

தாலத்தின் முனைத்தசத்த, சாலங்கள் சரங்கவெய் து
வாலங்கள் வடுக்களான, கோலங்களிதுவென் கொல் லோ.

[அனுமார்.] இவை மராமாங்கள் வாலியாலெய்தெய்து புண்படுத்தப்
பட்டிருக்கின்றதுகள்.

[இலக்குவன்] அகோவகோ.

விருத்தம்.

புரவலனெனது முன்னென்புக்கவ ராமச்சந்திர ன்
பருவிலூன்றிப்பூமி பாகத்தைநேர் நிமிர்த தி
திரமிகுவாலியாலுஞ் சிதைக்க ஒண்ணைததா ன
தருவொருமூன்றும்நான்கும் சாமொன்றில் விழுவெய்தானூல்.

[அனுமார்.] களிப்புடன் ஓ தேவ தேவ ரகுலோத்தமா இங்ஙனம்
நோக்குக நோக்குக.

அவ்வாலியின் றம்பியாகிய எமது சக்கிரீவராஜன் இதோ கிரிகரத்தி
னின்றும் மந்திரவாருடன் இறங்குகின்றனன்.

அதனை இவ்வண்ணம் நினைக்கின்றேன் ஓ புவனநாயகா.

ஆசிரியவிருத்தம்.

மகமேருவென்னக் கிடந்ததுந்துயிபென் பைவண்மையில் மணுக்கட்டி
போல், வானிலோர்யோசனை கிளம்பியோசனைபத்துமட்டும் விழுவெற்றி
விட்டாய், மிகவல்லசத்தசரு வீழ்த்திட்டநின்றுமீ வெற்றிபுதுளைத்திட்ட
தால், வீராதிரீவரோய்மேவுருணசாலியாய் விளங்குகின்றாயாதலால்,

அந்தரநாடிகை.

சகமி தில் தீனனுபந்துவாம் நிண்ணையேசரணு கதம் அடைந் து
தன்மைபெரிசம்பினால் நிண்ணுதவியால்சென்மசத்தரு தனைச்செயிக்கத்
தருமென்றும்வான்றா திபனாகவுங்கருதி சாமிக்கிரீவராஜன்
தகைகொண்டிவருகின்ற விதமாய்த்துலங்குறான் சந்ததங்காத்தருண்வை
[இராவணன்] மிஞ்சுவிய்ப்புடன். ஒ ஓ இதுவென்கொல். [யே

விருத்தம்.

தந்துபிவலும்பைப் பத்துயோசனைதூரம் வீ ழு
உந்தினுன்மரங்களேழும் ஓர்சரத்தாலமுத்தா ன்
சின்னையுற்றிரவிச்செல்வன் ஆசைநட்பதளிற் சேர்ந்தா ன்
அநதவாலியையுமந்தோ அவன்மடித்திடுவன் மா தோ

[சற்றாலோசிதது] அதேது ஒருக்காலும் நடக்காது. சத்துருவுக்குச்
சத்துரு எமனுக்கெமன் அவ்வாலிவீரன் இரணக்களத்தில் சிலாவருவிபன்
ரே அவனைச்செயிக்க யாவரால்முடியும். ஒருவராலும் ஆகாதகாரியம்.

(சீதை) நன்று நன்று இக்காடாந்திரத்திலும்.

அடுக்குமொழி.

கர்த்தனாரிய புத்திரர்க்குயர்
மித்திரலாபம்வந் துற்றதுண்மையே.

[இராமர்] ஆம் அவன் அவ்வண்ணமே இங்ஙனம் வருகின்றனன்.

[அப்பால்] அனுசருடன் சுக்கிரீவன் பிரவேசிக்கின்றனன்.

[சுக்கிரீவன்] வியப்புடன்.

விருத்தம்.

எவர்களைக்கண்டவாலி யேவலால் வந்தாரென்றுட் க்
கவலையும்பயமுங்கொண்டேன் கருதியே அனுமனே லே
அவர்களைநண்பராக்க அழைத்துவந்திடப் பெற்றேனா ல்
குவலையத்திவரைச்சேர்ந்தால் குற்றமொன்றில்லமா தோ

[அனுமார்] ஓ பானுகுல மானுபாவ தீனபந்துவே, தேவ தேவ ஸ்ரீரா
மச்சந்திரனே, மிக்கவுன்னாவல், உட்கொண்டெவந்த சுக்கிரீவராஜன் நமக்கறி
க்கின்றனன்.

இராமர் அடுக்குமொழி.

துட்டராவென்றமே கட்டங்கள்வாராமல்
கட்டங்கள்ணுகாமல் இட்டநீவாழியால்
(நண்பனுக்குயர் நன்மையுண்டாகுக..)

எனத்; முவிக்கொண்டனர்.

(சுக்கிரீவன்) தேவ தேவ ஸ்ரீ ராமச்சந்திரா, தேவரீர் திருவாக்கினால்
நண்பனென்றேனை நவின்றபோதே எல்லாக்கஷ்ட நஷ்டங்களும் யெனை
விட்டு நீங்கின தமியேனூக்கு சுகமல்லாத சுகமினியேது.

இசைவிடவும் வேறுநன்மையென்பதென்ன யிருக்கின்றது.

(இராமர்) ஒ உத்தம மித்திர ரத்தின சுக்கிரீவா நன்கறிவாய்கொல்.
விச்சிரவன் மகன் இராவணென்பவனை, விள்ளுவை அவனதூர் உள்ளசங்
கத்யெல்லாம்.

(இராவணன்) இந்தச்சகண்டன் யாதுத்தரமோதுவான். (எனகாது
கொடுத்தாக் கேட்கின்றான்.

(சுக்கிரீவன்) ஒ தீனணபந்துவே யானென்றமறிகிலன்.

(மஹாபாரசன்.) இதுவென்கொல், இராஜாதிராஜ இலங்கேசுவரன்
றன்னி நுப்பை இந்தச்சுக்கிரீவனுமறியான் கொலோ.

(இராவணன் நகைப்புடன்) சசிவேந்திரா கேட்கக்கடவாய்.

விருத்தம்.

குடக்குச்சனகியம்மடக் கொடியைத்தூக்கிக்கொண்டுவந்து குளிர்
சோலைக்குள் ளிருத்தி, சடைக்கடவுடனைக்குறித்துத் தவஞ்செய்தக்கான் நல
வாசர் மகேந்தரமட்டுமயாவரேனும், அடக்கமுளயெனதிருப்பை அறிந்தி
ட்டாலுமதை மறக்கவரமடைந்தேன் அதிலத்தன்னூகங், கடக்கவிட்டான்
எனைத்தெரிந்தோனெனினும் வாலி கனிவ்ட்டனிந்தச் சுக்கிரீவன்மறந்தான்
கண்டாய்.

(சீதை) ஆ ஆ அடி அனலாய் இனியென்செய்வதடி.

விருத்தம்.

அவ்வரிச்சிறையும் ராவணன்செய்தி அறிகிலென்பதனா லே
இவ்விலங்கையினிற் கொடுஞ்சிறைஇடத்தி விகலரக்கியர்சூழாரெவி ல்
வெவ்வரவின்பல் வாய்த்தேரைபோல மேவுமென்விரிதுயர்ச்செய் தி
செவ்வையாயென்றன் நாயகர்க்கிறங்கிச் செப்புவாயர்கொலோதெரி

என்றமுதுசோரின் மனன்.

அந்தரநாடிகை.

அனலை,

இராகம், கமால், ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

சோகமேனம்மா இந்தத்துன்பமொழிந்துனக்
கின்பம்பொருந்துமடி, பெண்ணே கண்ணே (சோக)

அனுபல்லவி.

பாகுமொழியினுளே, அடி, பாணவழியினுளே
வாகுசேரும், மாஜனச, மகளுனக்குச், சுகம்வந்தெய்துமடி
பெண்ணே கண்ணே (சோக)

சரணங்கள்.

இத்தனை தூரம்வந்தும்உன் னிருப்பறியாமனொந்து
இத்தகையசிறைமீட்காமல், யேசுவரேடுவென்று, சோகமுற்று
யடியோ பெண்ணே கண்ணே. (சோக)

சுக்கிரீவன்சேவகரில் அடி தூதாயெருத்தன்வந்து
பக்கல்வந்துனிருப்பைத்தெரிந்து, பத்தியாய்ராமர்க்குரைத்தறி
விப்பானடி, பெண்ணே கண்ணே. (சோக)
(சுக்கிரீவன்) ஆனால் ஒருகுலோத்தம ராமச்சந்திரா.

கட்டளைக்கவித்துரை.

தீயரக்கன்முனஞ் செந்திருப்போலொரு செல்வியொடு
போயினன்வான்வழி அப்போதுமிக்கப் புலம்பினளா ய்
தாயவளிங்நனணிமுடிப் பொன்றினைத் தள்ளினளா ல்
நீயிதைகோக்குதி இத்தாதந்தேனிந்த தேரத்தி லே.
என்று கொடுத்தனன்.

(இராமர்), நோக்கி ஒய்தவளுடைய மேல்முந்தியிற் கிழிபட்ட உத்த
ரியந்தான்

எனக்கரத்தில் வாங்கினார்.

(இராவணன்) ஆவேசத்துடன் ஆ இதுவென்கொல் யானறியேனே
ஆகாயமார்க்கமாய் வாயுவேசத்தைதிக் காஞ்செய்து யான்வருகையில் தனோ
த்திரியத்திலணிகளை முடிந்து அந்தச்சானகி யானறியாது நழுவுவிட்டனன்
கொல், இதுவுமொரு புதுமைதான்.

(சீதை) தெய்வாதீனீந்தான்.

கட்டளைக்கலிப்பா.

நல்லவேளையென்றாயுகர்கையிலே நான்விடுத்தநகைமுடிப்பீய்ந்தனன்
வல்லாமர்க்குமாவனந்தன்னிலே வானராஜிபன்சினேகதினத்திலே
(இராமர்) சந்தோடசோகத்துடன் (தன்னுள்) யீதவளதுதான்.

. விருந்தம்.

கனதனக்கஸ்த்தூரிமணங் கமழானின் நகட்டழகி மேற்றுகிலாமிதைக்க
முற்றி, நனிபெருமத்யுன்னத காடின்னியமானநங்கைய வடங்கமலைக்கொங்
கையின்மேல், கனிவொடியான்லீலை செய்யக்கருதிக்கையாற் காம்பினைத்
தோட்டூர்க்கவவள்கண்ணலெற்றி, சினமோடெனைநோக்கிவெ ளுடனேயிந்
தச்சீர்துகிலால் விசறிமிகச்சிறப்புச்செய்வாள்.

(இராவணன்) ஓ இவ்விராஜகுமாரனுக்கு ஆசையோ கணக்கில்லாமல்
பெருகின்றது.

(வியப்புடன்) ஆனால் பிராணஹானி உண்டாகவுமில்லை.

(சீதை) உதவேகத்துடன் ஆ என்பிராணேசர் யென்னையன்னியில்
எனது ததீயத்தைமட்டுங்கண்டு அவஸ்தாந்தரத்தை எப்படிச்சகிப்பார்கொ
லோ, ஆ, கஷ்டங்கஷ்டம்.

(இராமர்) வெளிப்படை.) நல்லதிருக்கட்டும் இந்தமுடிப்பை அவிழ்த்து
என்றபுகியின் ஆபரணங்களைப்பார்க்கின்றேன் (என்றவிழ்த்து) கண்ணீர்
பெருக்குடன் ரோக்கி,

(தன்னுள்)

இராகம் நாதநாமக்கிரியை, ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

ஆபரணங்கள் கண்டேன் அணிபவளைக்கானேனே (ஆபர)

அனுபல்லவி.

சேட்பைமிகத்துலங்கும் சொன்னமயமாயிலங்கும் (ஆபர)

சரணங்கள்.

செண்பகநாசியற்	தி+ய்கின் நநததி	தே	
ஔன்பெருநவரந்	உயர்ந்தபுல்லாககி	தே	(ஆபர)

அந்தரநாடிகை

குலங்குழவடன்முலை	க்குடங்களிற் புண்ட	லை	
இலங்கவக்கராகத்தாலே	யீதவள்முத்துமா	லை	(ஆபா)
சரசநடையொய்யாரந்	தன்னையன்னேர	ம்	
உரைசெய்அன்னூபுரம்	ஒங்குதேஇன்னேர	ம்	(ஆபா)

 கட்டளைக்கவித்துரை.

தங்கக்கொடியிடை யாளணிமேகலை தானிது லே

(இராவணன்) ஸரி ஸரி இவ்வீராஜகுமாரன் இவ்வாபண தரிசனத் துளுலேபே உயிர் இறப்பானென்பது திண்ணம்.

(ஈதை) விருத்தம்.

நேயமாயென்னணியை நினைந்து நினைந்த ருசு
 நாயகர்தாங்கொண்ட நவிலுமென்றறையாய் நல
 காயுமென்னிதயங்கனலிற் புளலிலுமே
 போய்நானுள்வீழ்த்து புறண்டிட்டாற் போய்நலவ.

(சுகிரிவான் தன்னுள்) ஒ ஓ இவ்வாபண தரிசனத்தமுல இவ்வா ஜா
 னகிரவப் பாயிச்சின்றுரென்பது திண்ணம்.

(அராவல்தகான்)

விருத்தம்.

நெரிநீரத் தவியா னனைத்த நரிநம்போ லு
 அநிசோகரோட லந்தானாரும் புயத் தொ
 டி வப்பாழ்தென்னேயர் இருக்கின்ற ராசலிநு வ்
 மதிநெர்முக்கதாளம் நாரதிலியை எண்ணுந்நூ ிர்.

(கொளிப்படை) ஒ சிவெந்த சிங்க ரகுலெலாத்துங்கு, இதுவென்கொ
 ல் சோகமுந்நிறங்கிடிற் றேரகையைப்பெறலாங்கொல்.

(இராமர்) நினைத்து நினைத்து தன்னுள்.

 முந்தியகட்டளைக்கவித்துறைத்தொடர்

நங்கைக்கரசியை ஆலிங்கனாதி நடத்திடுங்கா ல்
 அங்கைத்துணை கொடரைத்துகிறன்னைய விழ்த்திமுக்கும்
 எங்கைத்துணையொடு போர்செய்திடுப்பி லிறுக்குவளே

(வெளிப்படை) ஆ வெட்சுமனா தாங்கடாவெனைத்தாங்கடா [எனத்த ளர்ந்து சொக்கிச் சாய்த்தனர்.

(இராவணன்) ஸரி ஸரி இவனுக்கிதுதான் முடிவு. இசற்குமேலினி இவனுய்யும்வகை இல்லை (என) அத்தியானந்த பரிதனயெழுந்தனன்.

(மஹாபாரசன்) இராஜாதி ராஜமஹா ராஜலங்கேசுவர இது நாடகம் நாடகம் (எனத்தகைந்தனன்.

(சீதை) ஆ அந்தோ அந்தோ.எனதாசை நேசப்பிராணேசருடைய இந் த மனோவியாபார உணர்ச்சியினால் அந்தந்த அவஸ்தையை நினைத்து நினைத் து ஓயன்சித்தத்தில் ஒருவித விகாரம் பற்றிபது இனிமென் செய்யப்போகி ன்றேன்.

இராகம் இந்துஸ்தான் பியாகு ஆதிதாளம்.
[அரிபரந்தாமாநினைத்துதித்தேன் யென்றமெட்டு]

பல்லவி.

இனிநானிருக்காமலோ பூமியில் (இனி)

அனுபல்லவி.

எனைநினைத்தென்றோபகர் யேக்கிக்களகொள்ளவு ம்
தனியாய்நான்வலை மீன்போற்றுள்ளவு ம் (இனி)

சரணங்கள்.

பாவியெனைநினைத்து பரதவித்துயிர் உல்லோ ன்
ஆவியெனைநினைத்து பரதவித்துயிர் உல்லோ ன் (இனி)

குலமங்கையாய்பிறந்து கொழுநன் நனைப்பிறிந் து
நலங்கெட்டிருத்தல் நன்றோநலிந் து (இனி)

கர்த்தன் நனைப்பிறிந்து கடுஞ்சிறையிலவீழ்ந் து
எத்தனைநா ளிருப்பேனிசைந் து (இனி)

எனச்சோகமுற்றிங்கிச் சொக்கிவிழுந்தனன்.

(அனலை) ஆ ஆ ஸகி ஜானகி ஆசுவாசங்கொள்வாயாக.

(இலக்குவன்) ஆ அண்ணா அண்ணா இதுவென்கொல். அடிக்கடி மூர்ச்சைகெட்டு அலுக்கோலப்படுகின்றீர், ஆயாசந்தெளிந்தா சுவாஸம் பெ ருவீராக.

அந்தர நாடிகை.

[இராமர்] களைப்புவிட்டெழுந்து.

அடுக்குமொழி.

எப்பவுமென்றன் நட்பைவிடாதி
 ருப்பையேற்கை யடிப்பாய் சுக்கிரீவா

(சுக்கிரீவன் களிப்புடன்) வலக்கைதொட்டடித்தனன்.

(—) திரை.

கெடிபெருமென் நண்பனிலங்கேசுவரன் றன் கிட்டியதாயாதியரைச் சமரி
 ற்கிறி, அடமொடெவன்மாய்த் தனன்கொலெவனென் சென்மஅரியெனுஞ்
 சுக்கிரீவனுக்கன்பானான் கொல்லோ, கெடவவனையுயிர் பறிக்கப்பருத்ததான
 கிரியிதனைவேர்க்கிளப்பி எடுத்திட்டேனாள், திடமுடையபார்க்கவனைச் செயி
 த்தான் றன்னைச் செய்யிலக்கென் புகழறுக்குஞ்செய்கையாகா.

[சுக்கிரீவன்] ஒ ஓ தானாகவே வாலிவந்தவ்விதம் வழுத்துகின்றான்
 கொல்.

[அனுமான் தன்னுள் வசனம்.] ஆ ஆ பிரமாகமே சுக்கிரீவன் மறதி து
 ன்பத்திர்க்கிடமே, யாதொருகாரணத்தால் வாலியாலேறத்தகாத மலையினி
 ன்றும் கீழிறங்கி வனாதத்திற்கு வந்தனனே. அசனாள் யாதுசங்கடம் சம்
 பவிக்குமோவே. [நல்லதிருக்கட்டும்] இராமசன்னிதானம் இவனைப்பாது
 காக்கும் ஆகையால்பயமில்லை.

[இராமர்.] இதுவென்கொல் சிங்ககாச்சனையா.

[இலக்குவன் கோபத்துடன்] அடே அடே கெட்டபயலே குரங்கு
 டன் செய்யிலக்குத்தான் எங்கள் புகழ்க்குன்றத்தை அறுக்கின்றதடா.

விருத்தம்.

தடிக்குரங்கேயென் புகன்றாய்நின்னெடு செய்யிலக்கெம்மைத் தகர்க்குதப்பா
 படிக்கரசாய்த்தன் அனுசன்பரதனைவைத் தண்ணன்வந்த பரிசுகேளா ய்
 நடக்குமெக்கானத்தினும் பொல்லாருளறேற் கடிந்தறங்கனாட்டற் கன்றோ
 துடுக்குநீருமை யெனும்நின்சோதரபாரியை மருவுத்துஷ்டாவா டா

விருத்தம்.

மாவலவ ராகவரால் வானமே நீபடுவா ய்
 கேவலமீ யோர்நிரணங் கெய்பிரமாய்ப் புகன்ற ய்

மூவுலகமும் திரண்டுமொய்த் துணைவந்தாண்டாலு ம்
சாவலதுனக் கேதுதப்பிப் பிழைத்தல டோ
இராவணன்.] ஆ

கவிவிருத்தம்.

ஆந்தராமகதை முடிவாக	வே
வந்தனன்கொல் மகபலவாவி	யே
சந்தரகுடனைத் தியானித்தயென்றவ	ம்
இந்தவேளை சபலமிதாசு	மே

ஆனால் அவ்வாலியின் வீரமறியாமல் அவனையுத்தண்டிக்கத் தகுமென்று
மூடத்தனத்தினுலிவ்விலக்குவன் நினைக்கின்றான்.

[சீதை] ஒ ஒ எனது பிரானேசரிடத்தில் மிகுந்தவழுக்காருடன் பில
வங்கராஜன் வந்தெய்தினன்கொல் அவனை என்வள்ளர்க்கினைய இலக்குவனா
ல் தனது இயல்பானகெம்பீரதீர மதுரவாக்கியங்களாக பகரப்படுகின்றதுகள்.

(—) அடுத்ததிரை.

அந்தோ வந்தோ.

கவிவிருத்தம்.

என்னயென்ன மதங்கொண்டியம்புறா	ன்
கணிகூர்ப்பனகை முகபங்க மா	ம்
இன்னலொன்றங் கியற்றிய மட்டிலு	ம்
துன்னுட்வீரன் சுமித்திரைபாலக	ன்

[தவிரயும்]

விருத்தம்.

நன்றிவன்பின்னுமந்த நவில்விராதனையும் போரி ல்
கொன்றனனானுலீது குணகூரனாயமாகு ம்
வென்றிசேர்பலமிருந்தால் மேவியென்றன்பாற் சற் றே
நின்றெதிர்காண்பிக்கட்டும் நிமிடத்திற் வெளிச்சமா மே
நல்லதிருக்கட்டும் சிறுபயல் இவனோடென்ன.
அடே அடே இராகுமாரா.

விருத்தம்.

கார்க்குரல்த்ரடகையை சுவாகுவையுமந்தக் கராளனையுமாரீசன் றினை
யுங்கொன்றோம், பார்க்கவனைத்தோர்க்கவைத்தோம் பின்னுமிக்கப்பலத்தகரா

அந்தரநாடிகை.

தியரை உயிர் பறித்தோமென்றே, மூர்க்கமுள்ளயெக்களிப்பேன் வேண்டாங்
கண்டாய் மோசமடாநீயெனக்கோர் முருங்கைப்பிஞ்சாம், ஏர்க்குநல்லசகுன
ம் வாய்த்தாலுஞ்சோரம் இருளகன் றபருநிவந்த பினுமேறாதே.

விருத்தம்.

கண்டெட்டபூனையொன்று விட்டம்பாய்ந்தகதைபோலாம் நீசெயித்தகா
ரணங்கள், வெண்பட்டணிர்த வெழிற்சனகிதனை விட்டகன்றுவிரகத்தீ
மென்மேலோங்கப், புண்பட்டுவாடி மனம்பொசுங்குகின்றாய் யேர்க்கனசீவ
ர்அசனிநுமிப்போதுநானே, விண்டொட்டகிரி இசைவேவிட்டெறிந்துன் மெ
ய்யழித்துமிகக்கேடு விளைவிப்பேனல்.

[இராவணன்] பேஷ் பேஷ் ஒ அமரேசபுதல்வன் நன்குறைத்தனன்
ஸபாஸ் மெத்தசந்தோஷம்.

[சீதை ஆதங்கத்துடன்.] ஆ சகி அடி அனலாய் இதற்குமேல் யெப்
படிஆகுமோவென்றென் மனந்தவிக்கின்றதடி.

[அனலை] ஆ ஆ சகி இராமகாரியமேஜயம் இருகவீரே ஜயம்பெருவா
அதைப்பற்றி கொஞ்சமும் நெஞ்சிற்சஞ்சலம் வேண்டாமடி ஜானகி.

[இராமர்.] ஆனால் இங்ஙனம் பொருதிட உசிதந்தான், வருக வருக
ஏன்சென்றனர்.

(—) திரை.

ஆ ஆ கெட்டேனே கெட்டேனே, அற்பபாக்கியவதியாயினேன்.
அந்தோ அந்தோ.

கொச்சகம்.

தடனாகமொன்றைத் தான்விடுக்கு முன்னம்
விடனாகம்போன்ற வெஞ்சரமிராமன் விட
உடனாகத்தூடுதைத் தூடுருவிச் சென்றிடவென்
னுடைநாதன் பட்டானென்றுறை காதினற்றத ரோ.

இராகம், குல்லோஸ் அரவாபரணனை அபிராமிநேசனை என்றமெட்டு.

இதுவோயென்புண்ணியம் யென்பிராணநேசனை யெப்படிநான்சகிப்பேன்
கதையோநாகூடிக் காலங்கழித்ததெல்லாம் கனவோநினைவோதா
ன்பொன்பூடணமற்றேன் புதுமஞ்சட்ப்பூச்சற்றேன் புட்பங்கள்சூடலற்றேன்

என்பெருந்தாலியை இரும்பென்றிருந்தேனே இன்றைத்தானுமற்றே ன்
 கடல்முடிநினுந்தாலி கணத்தின்றிரும்புலீரே கணத்தடம்பலம்போச் சே
 திடமுனிதாபால் போரிடலாகாதென்றசொல் சிறிதும்யேராமற்போச்சே
 சாவாமருத்துமத்தேவர்க்குக் கொடுப்பாயுன் றனக்கில்லா வசையேடு னு
 மூவர்களாலுமீ சாகாயென்றிருந்தேனேமுந்தும் கைவ்வீனாதா னே
 (சுக்கிரீவன்) ஆ, வாலிமடிந்தனன்கொல், அதனாற்றான் அதனைக்
 கேள்வியுற்று அவசுமனவிதாரை குகைகின்றும் வெளிவந்தவளாய் அட
 ங்காத்துயரங்கொண்டு அங்கலாய்த்துக்கண்மாரி பொழிகின்றனன்.

விருத்தம்.

ரகுவீரனம்பால் வாலிஇறந்தன னாதலா வே
 குகைகின்றவெளியேவந்து சொதிக்கின்றான் தாரைதானு ம்
 சுபாசுமிகச்சந்தோடும் சத்துரு துலைந்தானப் பா
 புகழிலக்குவகான் ராமன்பொற்பதம் வணங்குவேளு வ்.

எனதுபரிவாரசகிதம் இராமபாத வந்தனநியித்தம் செல்கின்றேன்
 எனச்சென்றனன்.

(இராவணன்) வீரவாலி இராமனும்மடிந்தனன்கொல், யீதென்கொல்,
 இதையெப்படி கம்பலாகும் ஒருக்காலுமில்லை, பலத்தவட்டப்பாறை தண்ணீ
 ரில்மிதக்குமா.

விருத்தம்.

யீதெல்லாம் விறுதாப்பொய்யே இத்தமானிடனால் வா லி
 காத்தகனிந்தானென்றால் கதையேது கார்யமே து
 வதடாவுலகில்வந்தை எரும்பூறக் கற்குழிந் து
 சேதமாமெனுஞ்சொற் போலாம்சிறிதும் வாஸ்தவமிதாமோ.

(—) சீரை.
 ஆசிரியவிருத்தம்.

ஆரவாரஞ்செய்துத்துபியை யோரடியினிலடித்துட னெறுக்கிமலைபோ ல்
 அத்திகளையெல்லாங்கிடத்தியதும் வலிமைசேரக் ரமவரக்கர்புநி யை
 வீரவால்கொடுப்பினை த தொருக்கமதில்வைத்து விழிபுதுங்கிடநெறுக் கி
 வெற்புகேர்தலைகளொடு மண்ணிற்றிஉரென்று வீழ்த்தியதமிசுமணக்கு ம்
 தாரைமாட்பாரந்த ருசுபாரத்தின்ருங்குமச் சந்தம்பொருந்திதெலு ம்
 தக்கனினத்தார் துலங்குவதுமான இச்சதிர்பெற்ற பலவாலியி ன்
 பாரபாருக்களினூடுற விமருபுறம்பாய்க் துடல்வகிர்ந்தார ழு
 பாணயிதில்வடியேர்க்கு செயமங்களந்தந்து பாலிக்குமிதுசரத மே

ஆந்தரநாடிகை.

விருத்தம்.

ஆரணனேசரணஞ்சரணம் எனதாரியனே சரணஞ்சரணம்
 பூரணனேசரணஞ்சரணம் நற்புண்ணியனே சரணஞ்சரணம்
 காரணனேசரணஞ்சரணம் அக்கராவணனே சரணஞ்சரணம்
 நாரணனேசரணஞ்சரணம் ரகுநாயகனே சரணஞ்சரணம்.

சுங்காரக்கவி.

சத்துருவாலியைத்தான் வதைத்தென்னை, கஸ்திகணீக்கிக்காத்தனைசாயி
 முற்றிலுமேனையான் முதல்வனேசரணம், உத்தமராமபத்ரனேசரணம்.

(மஹாபாரசன்) மஹராஜ வாலியின் வதஜனித ஸந்தோஷபர வசத்த
 னான சுக்கிரீவனது சுபஞ்சகமங்கள் வரக்கியமிது.

(இராவணன்) கோபாவேசத்துடன் குயீரேனவெழுந்து.

விருத்தம்.

அட்டதிக்கதிபர்தம்மை அலறிடவாகவத்தி
 கட்டமேபுறிந்துவென்ற கனத்தராவணனொமென்மு
 கட்டணையாகமெய்போல் கடித்தகந்தருவரா
 துட்டநாரியர்தங்கேசந் துலைத்திடச்செய்கின்றேற

(மஹாபாரசன்) அஞ்சலிசெய்துகெண்டு, ஓ இராஜா திராஜ மஹாராஜ
 லங்கேசவரா கிருபைசெய்யவேண்டும் கிருபைசெய்யவேண்டும்.

விருத்தம்.

பெண்குலைபுரிந்திடாதீர் பெருமையீதுண்மையய
 நண்பொடுசுககிராசாரி நவின்றதிலனிசமா
 பண்புடன்படித்ததல்லாற் பாவைகல்லாரென் செய்வா
 திண்புயவிலங்கைவேந்தே சினமமர்ந்திருத்தனன்

(இராவணன் தன்னுள்) அங்நனமாயின் யீதுண்மையாய்த் தானிருத்
 தல்வேண்டும்.

(வெளிப்படடை கருணையுடன்) ஆ யென்னருமை நண்பே, ஆ கவிக்கு
 ல சுக்கிரவர்த்தி ஆ.

விருத்தம்.

மூடிவீழிக்குமு னேடியருக்கிய மூன்றுசமுத்திர முந்தா
 முனமல்தகர்த்தெழு தினகரவர்ப்பண முறையினடத்திடு முதல்வீ

சாடிமதித்தெதிர் நாடிடுதந்துபி தானவனுக்கெம னுலே னே
 தனிநிகரற்றவ சிவபணிமிக்கவ சகவரமுக்கிய சதிர்வா லி
 னூடணவக்கர னுேடுமுச்சிர ரூவரக்கர்கள் சவிராத ன்
 சொலுமிவரிற்றதில் அதனினுமிக்கவெ துயரிதிலுற்றது சொலவாமோ
 கேடுபெருத்தடி யோடிவங்கைப்பதி கேவலமுறறது கெடலாச் சே
 கிவிபுவியைக்கொலும் ஒருகதையொத்தது கெலுதெனுனத்துறுகிறதன்
 [ரே.

இதுவுமுது * (விருத்தம்.)

விராதனிற்றதான் கரனிற்றதானெனினு மிக்கப்பலம்படைத் த
 * இராமன்பகையைத் திடவாலி'நின்றை செயிக்கயிருத்தே னே
 பிராணனிழந்தாய்'யுமெனிற் பின்னிவங்கையாக்கருட ன்
 இராவணன்யானுய்வதெங் கனி'ராமசரத்திற்கிதைதா னே
 (இலக்குவன் அடுத்தமொழி) அந்தவாலியைச், சிந்தவதைத்து, வந்தன
 ன் ராமச், சந்திரன்ருனே.

(அப்பால்) இராமர் பிரவேசிக்கின்றனர்,

(இராமர்) விருத்தம்.

தம்பிகுஷ்க்கிந்தைதன்னைச் சாற்றினாயரசாயத் த
 வம்புசேர்துஷ்டவாலி மகனங்கதீனையேநாட் டி
 நம்புசக்கிரீவனுக்கு நன்மணிமகுடஞ்சூட் டி
 அம்பரிசனசல்லாப னுக்கிடவேண்டுங்கண்டா ய்.

(இலக்குவன்) ஆ, எனதாரியர் தீனஜன பாரவரகியின்றே.

(சீதை) கலிவிருத்தம்.

சின்னவனிவன் செப்பியதுண்மை யே
 யென்னில்யானென்ன தீனையல்ல வே
 என்னிமித்தமிறக் காததென்ன வே
 அன்னமேஅடி அனலைநங்கை யே.

(அனலை) ஆ, ஸகி ஜானகி,

விருத்தம்.

அரிவையர்க்கரசேயென்ற னுருயிர்ச்சனசமா தே
 னிரமுளகரணைக்கொன்றும் திரிசிரன் றினையுங்கொன்று ம்
 உரமுளகோரலீரஉக்கிர வாலியையுங்கொன்று ம்
 வருவதாரீயித்தமம்மா வரிசையாய்வழுத்துவா யே.

அந்தரநாடிகை.

(—) திரை.

விருத்தம்.

மடிந்திமெகவான் மகனுடையரசை வல்லராமன் னிடத்திருந்தும்
அடைந்தசுகீர்வன் சீதையைத்தேட அரியினத்தை யனுப்பினால்.

(இராமர்) நிரம்ப ஸந்தோஷம், நிரம்ப ஸந்தோஷம். தம்பி லக்ஷ்மண
பதில் சமாசாரத் தெரிகிறமட்டிலும் இந்த பிரசிரவண கிரியில் தங்கியிருப்
போம் (என்றிருவரும் யெழுந்துசென்றனர்.

(இராவணன் சற்றூலோசித்து) இனி நம்மாலென் செய்யத்தக்கது.
(சீதை கனிப்புடன்) அடி ஆப்த்த ஸகி அனலாய் நீயே ஸத்திய பா
ஷினீ,

(—) அடுத்ததிரை.

ஆ, சுகனே அதோ பார்க்கவில்லையா.

முன்விருத்தத் துடர்ச்சி

கொடர்ந்தவாணங்கள் சடாயுவின்றமையன் சொற்படி சானகியிருக்கு ம்
இடந்தெரிந்தனுமா நென்பவனிலங்கைக் கெய்திடக் கடல்கடக்கின்ற ன்

(—) திரை. (வசனம்.)

அடடா சார்த்தால இதுவெல்லாம் நாங்கண்டறிந்து கொண்டபடி
மஹாராஜ இலங்கேச்சுவரனிடம் அறிவிக்கச் செல்வோம்.

(இராவணன்) ஓ, நம்மாலனுப்பப்பட்டிருக்கின்ற சுகசார்த்தாலர்களி
ன் சல்லாபமோ,

அகோவகோ நாம் இராமனைக்குறித்தவர்களை அனுப்பி யிருக்கிறதுகூட
மறந்துவிட்டேன்.

(சற்று திகைத்து) ஆ, ஜானகி விஷயகாமக் கலக்கத்தையுடைய யெ
ன்மனம் காரியவந்தநாமன் தெரிந்து தெளியும்படி அமைச்சர்களால்க் கட்
டிவிட்ட தந்திரோபாயமா.

[மஹாபாரசன் புன்னகையுடன்] ஓ, இராஜா திராஜ மஹாராஜா இன்
னாடகம் வேறெதற்காகக் காண்பிக்கலாயிற்று.

[சீதை ஸந்தோஷ அதிசயத்துடன்] அடி ஸகி அனலாய் நாரும் இ
னி அசோகவனத்தை அடைவோமடி வனெனில்,

என்னைக்குறித் திலங்கைக்கிவர அனுமானென்பவனால் பேராழி கடக்
சப்படுகின்றதென்று கேட்கப்படுகின்ற தன்றோ, ஆகையால்ச் செல்வோம்
(என்று சென்றனர்.

[இராவணன்] அங்கனமாயின் நமது பரிஜனங்கட்க்கிவ்வீதம் ஆக்
 ஞாபனம் செய்கின்றேன். ஒ, ஒ பரிஜனங்காள் இவ்வீதம் இலங்காதேவி
 க்கு விடுத்துறைக்க வேண்டும்.

விருத்தம்.

எம்பரிசனங்காள் இலங்கணிக்குறைமி னேரிகள் மடுக்களிலெங்கு ம்
 அம்பிணையொழித்து வற்றவைத்திடுமின் அருங்கனி காய்களொட்டார்ந் த
 கொம்புடைத்தருக் கடமையொழித்திடுமின் கொண்டலின் மண்டலம்வறு
 நம்புரியரண்மேல் முட்களைப்பாப்பி நாட்டுமின்ஞாங்கு நாடாம ளும்.

யானே மேலும் அவ்ஹுமான் பிரவேசித்துவிட்டாலும் அதற்கிடங்
 கொடாமலும் நமக்குஇதமானது ஏதேதோ அதுகளை மந்திரிகளிடம் ஆலோ
 சிக்கப் போகின்றேன்.

என்று மஹாபார்சனுடன் யெழுந்து சென்றனன்.

ஆரூவதங்கம் முற்றிற்று.

ஏழாவது அங்கம் ஆரம்பம்.

(அப்பால்) சூர்ப்பனகி பிரவேசிக்கின்றனள்.

விருத்தம்

வீரனிராமச்சந்திரன் வெற்றியேனொண்டானென்று ம்
 போரினிலரக்கர்மாண்டு போயினொன்றுங்கண் டு
 தேருதலற்றுக்கண்ணீர் சிதறிடத்தொண்டைதுத் து
 மாரினிலடித்துக்கொண்டு மங்கைசூர்ப்பனகிவந்தா ள்
 (சூர்ப்பனகி)

இராகம் ஆனந்தபைரவி, ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

என்செய்வேன் யென்செய்வேன் என்செய்வேனென்செய்வேன்
 என்செய்வேனென்செய்வேன் இராவணேசுவரனேநான் (என்

ன்ற இவ்விராஜபுத்திரர்க் கென்றோக்டமொனவரை முயர்ச்சித்துப் பதிற்கெ
டுதல் வினாவிக்கின்றேன்.

(எதிர்நோக்கி வசனம்) ஓ வீடணனமைச்சன்சம்பாதிக்கொல், புட்பக
விமானத்துடன் சுக்கிரீவனதுகூட்டத்தைச் சார்ந்திருக்கின்றனன். இவ
ளே, தம்பி வீடணர்க்கு பரபகைத்தைச்சாரும்படி தூர்ப்போதனைசெய்து இல
ங்கையை நாசஞ்செய்வனன்றே அவ்வீடணர்க்கிவ்விராஜியங் கிடைத்த
தில் எனக்குக்கொஞ்சமேனும் சந்தோடமென்பதேகிடையாது.

(ஏனெனில்) இராக்கத சூலவீருத்தமே செய்துவந்ததனால்.

• (அப்பால்) சம்பாதி பிரவேசிக்கின்றனன்.

(சம்பாதி) ஆச்சரியத்துடன்.

விருத்தம்

என்சொலராமன் புயபலவீரமெழுதிரைக் கடலின்மேற்சே து
நன்கமைத்ததன் மேனடந்துவந்திலங்கை நகரடைந்திராவணைச்சுரணை
வன்படையோடு வதைபுறிந்தானென் வழுத்துவதவன் பெருங்கருணை
நம்பும்வீடணர்க் கிவ்விலங்கைராசியத்தை நாடெல்லாம்புகழ நல்கின னே
(பக்கத்திலெட்டினோக்கி) ஓ இவன் சூர்ப்பனகியோ, வியாகுலங்கொ
ண்டவன்போற் காண்கின்றனன்.

விருத்தம்

புண்ணியவிபீஷணர்க்குப் பொன்முடி புனைந்ததில் த்த ன்
எண்ணமதழுக்காழள்ளாளிவன் பொல்லாளதை நினைத் தே
கண்ணினீர்சொரிய உள்ளங்கலங்கியே கவலைகொண் டு
வண்ணமுமினோத்தாளிங்கே வருகின்றான் கேட்கின்றேறே ல்

அடசூர்ப்பனகாய் (விருத்தம்)

தோகைசூர்ப்பனகாய் கண்ணீர்சொர நின்றமுதலே ளே
மேகமோவெற்போ வெண்ணவிளங்கிய உந்தன்மே னி
வாகெலாமிக்கக்குறைந்தாய் மனத்தினிற் கவலைகொண்டா ய்
ஆகஇவ்வீதம்நீ நொந்தவாறென்ன அறைகுவா யே

(சூர்ப்பனகி தன்னுள்) விருத்தம்.

என்கிளாமடிந்ததானும் இன்னமீ இருத்தலாலு ம்
வன்குணன்வீடணன்றான் மாமுடிபுனைந்தாலு ம்

சங்கடவேதனைத்தி தகதகென்றெறியு தந்
என்கருமேனிவாடி யிளைத்ததிவ் விதமற்றென்

தோ
னே.

(சூர்ப்பனகி) வெளிப்படை விருத்தம்.

வல்லரக்கர்பல்ருடன் மன்னையுங்கொன்ற மணவாளராகவர்பால் வ
ருத்தநூதர், சொல்லவுளமகிழ்ந்துடலம் புனகித்தங்கச் சூடாரிச்சந்தரியாஞ்
சனகிமின்னுள், புல்லமணப்பிரியமுடன் திருச்சேவைக்கிப் பேகையில்யா
னெதிர்ப்படலு மங்குள்ளோர்வந், தொல்லியிலென் றினைநுந்தமுக்கியெ
ன்றே உதைத்தோட்டிவிட்டனரா லுருகின்றேனே.

[சம்பாதி] ஆம் நீ மூக்கறுபட்டவளன்றோ ஆகையாற்றான் முடுக்கப்
பட்டாய். ஏன், அங்ஙனமன்றோ சகுன நூல் வல்லோரால்ச் சாற்றப்படுகி
றது. எங்ஙனமெனின்.

விருத்தம்.

மூக்குறைச்சிவிதவை யொற்றைப்பாப்பான் செக்கான்முட்டிவிழுந்தமு
மோசைதும்மல்வேம்போர், தாக்குவண்மண்வெட்டி முசலாதியோடு சப்
பாணிகுன்குருடி வேடக்காரன், தீக்குறிசேர்துமும் கவபாண்டயின்னஞ்
சிற்சிலுதுமுன்காண்டல் திணைகடற்கூழ், பார்க்குளெந்தக் காரியவாரம்பத்
தீர்க்கும் பழுதுவரும்பெருந்துயரக் குறியாமென்றே.

ஆகையால் ஞாயமாயுள்ளை விலக்கிய விஷயத்தில் உனக்கேன் விதன
ம் ஆனால் அனுபவமும் சரியாகத்தானே யிருக்கின்றது. என்னெனில்.

விருத்தம்.

உன்னையெதிர்கண்டது மட்டிலுமம்மின்னுள் ஒருமதியைச்சகோரமெ
ன ஆவலோடும், மன்னவராமனைநாடி வரவுமன்னுன்வன் சொற்களியம்பி
டவும் வளர்த்தசெந்தி, தன்னிலவள்மூழ்கினள் நீபெதிரோடுநீந்தாற் சகு
னமென்றோமோவறியேன் தணலோன்றாங்கா, தன்னையிவள்மகத்துவம் நீ
அறியாய்கொல்லோ அதிதூயாளெனராமர்க் கவனீந்தானே.

[சூர்ப்பனகி தன்னுள்] அட்ட, சகுன சாஸ்திரமிப்படியென்று மு
ன்னமே தெரிந்திருந்தால் எவ்வளவு அடியிதி அடைந்தாலும் அவன் யெதி
ர்ப்பிலேயே செல்வேனே.

[வெளிப்படை] நல்லதிருக்கட்டும் அவ்விராமபிரான் இனிமேல் யெ
ன்னயென்னகாரியத்தை இச்சிக்கின்றனர்.

(சம்பாதி) மற்றென்கொள்.

 விருத்தம்.

*புலத்திபவங்கிவந்த னிலங்கேசன் றன்னைப் போரினிற்சிக்கக் கரி
யைப்போற்பினந்து. துலைத்துபுகழ்நயத்தொடு சீதையைத்தினின்றுஞ் சொ
லித்திகொஞ்சன மென்னத்தூக்கிக்கொண்டு,

(சூர்பனகை தன்னுள்) ஆம் அவனுக்கனுக்கலகாலம் இலங்கேசனுக்
கோ பிரதிகூல காலம் என்செய்வது.

(வெளிப்படை) மேற்சொல்லும், மேற்சொல்லும்.

 சம்பாதி முன்விருத்தத் துடர்ச்சி.

மலைத்தலிலாமனத்தனுமான் றனைத்தன்செய்தி வளர்த்தனலிற்குதித்தி
டுமுன் பாதன்முன்போய், சொலத்தகுமென் றனுப்புகின்றான் அயோத்தி
க்கேசத்தாயவிமானத்தேறத் துறைசெய்கின்றான்.

(எனஉறைத்தேகினன்)

(சூர்ப்பாகி வசனம்)ஆலோசித்து] நன்று நன்று இப்போது ஒர்யோ
சனை வந்தது என்னெனில், இவ்வனுமான் இராமனது சமாசாரத்தை பாதன்
முன்போய்ப் பகருவதற்கு முன்னாடியே யான் தாபத ஸ்திரீ வேடக்துடன்
சென்று ஏதேதோ சில அப்பிரியத்தைச்செப்பி அதைக்கேட்ட வுடனேயே
அந்தப்பாத சத்துருக்களர் இருவரும் மாளும்படி செய்யப்போகின்றேன். அ
ங்ஙனமாயின் இராமனாற் கொல்லப்பட்ட என் இரண்டு சகோதர்களுடைய
வதத்திற்கும்பதிலாய் முடியும் நன்று, நன்று அவ்வண்ணமே செய்கின்றேன்
(என்று சென்றனர்.

(அப்பால்) சத்துருக்கனுடன் பாதன் பிரவேசிக்கின்றனர்.

(பாதன்) தம்பி சத்துருத்து வம்ஸனா,

விருத்தம்.

கானகத்திலாரியர்தன் களத்திரத்தைக் கவர்ந்திட்டகண்டகனைத் துண்
டுசெய்ய, யானுரைத்தபடி மகதர்முதல்வரான இராமனொலாங்கடற்றிவண்டு
வந்தாலென்ன, சேனையோடின்னகர் வந்துற்றபுண்டாய் சீக்கிரத்தில
வரவர்க்குச் சிறப்பதாகத், தானமுதலானஉப சாரமெல்லாந்தக்க தக்கபடி
செய்வாய் சரியாய்த்தானே.

யானும், அவ்வரசர்களாற் கொண்டு வரப்பட்டிருக்கின்ற காணிக்கைப்
பொருள்களை ஆரிய பூரீராமபாதுகைகளுக்குத் தெரிவித்து பொக்கிஷத்திற்
சேர்க்கின்றேன்.

[சத்துருக்கன்] வசனம். ஆ, அண்ணா, இதுவென்கொல்தங்களுத்திரவுப்படி மன்னர் மன்னர்கட்கு முன்னமே உபசரித்தாய்விட்டதே தாங்களும் அவர்கள்கொண்டுவந்த காணிக்கைப்பொருள்களை ஆரிய ஸ்ரீ பாதுகைகளுக்கறிவித்து முன்னமே ஷூக்கிஷத்திற்ச் சேர்த்து மாய்விட்டதே, அங்ஙனமிருக்க மருபடியும் அதனையே எடுத்துறைத்த வகையென்கொல்.

[பரதன்] ஆ, ஞாபகம் வந்தது அடா,

விருத்தம்.

தந்தைதாட்பணிதலை மறவாததனையனை நந்தமையன் நன்னை எந்தவேளையிற் காண்பனோவென வேங்குறுசிற்தையென் சித்தம்^௧ நையந்தமுன்பின் செய்கன்மம்யாவையும் கனிமறக்கின்றதே யந்தோ சந்தமியினிமேலுள காரியந்தனைவிடா தியற்றுவாய் தம் பி.

[சத்துருக்கன்] நன்று, நன்று அவ்வண்ணம் நடந்துவருகின்றனன்.

[பரதன்] நினைத்து நினைத்து தினத்துடன், தம்பி சத்துருக்கோ.

விருத்தம்.

சிரத்திலீலச்சடையு மராயினிற்சீர்பெரும் வெண்மையாம் புதுச்சிறையும், கரத்திலக்கமணியுற் தவத்தினுல்கார்நிறத் திருமேனியோர் சோபையும், தரித்துமாவனத் தன்னிலுட்சத்தில் சாயிவியாக்கிர சருமத்தன்னி ல்முன், இருத்தல்கண்டதொர் பான்மையென்கண்ணெதிர் இன்னமுடவி ட்டகன்றிடவில்லையே.

[சத்துருக்கன்] வசனம். சோகநீரால் தொண்டை தத்தலிட்டி ஆ, அண்ணா என்செய்யலாம் ஸார்வ பெளமராயிருக்கின்ற நந்தத்தைக்கி முதல்புதல்வராய் மஹானுபாவராயிருக்கின்ற அவ்விராகவருக்கு தெய்வத்தாலியற்றப்பட்ட அத்தகைய தெசையை யார்தான் மறப்பார்கள்.

[பரதன்] சோகவேகத்துடன்.

இராகம் உசேனி (துதாகவே திய்யபாதா தயாநிதே ராமா) என்றமெட்டி.

ரூபகதாளம்.

பல்லவி.

எப்போதுநா னுன்னைக்காண்பேன் யென்னசெய்வேன்ராமா (ஓ, எப்போ)

அனுபல்லவி

ஒப்பில்லாத உத்தமனை உயர்கதிர்க்குலசோ மா

வெப்புறுங்கா னத்திலீற்போய் மெய்வருந்திடலா மா. [எப்]

சரணங்கள்.

கருணைக்கண்ணுங் கமலமுகமும் கண்முன்னேநிற்கிற் தே
குருசகையும் பவளவாயும் குறித்தெனையுறுக்கிடு . தே. [எப்]

பானகமும் போனகமும் பாலுந்துறந்துநீ யோ
கானகத்திற் காய்கிழங்கே கதியாய்த்தின்றலைவா யோ. [எப்]

ஸார்வபௌம சக்ரவர்த்தி ஸாமிரீதனியா யே
வேர்வைபெருக வெயிலிலலைந்தால் மெத்தவருந்துவா யே. [எப்]

வருவேனென்று சொன்னவார்த்தை வந்ததின்றுதா னே
திருமுகத்தை தெரிசிக்கவத் திசைபார்த்திருக்கின்றே னே. [எப்]

விருத்தம்.

சீர்மிகுக்கும்போதனைய வடிகனோகச் செடிகள்படர் கொடிகள்கெடு
பள்ளம்மேடு, கூர்மைமுட்கனிஹை கானிலிமங்கெடுங்கால் குளிரிரவில் வெ
யிற்பகலிற்சஞ்சரிப்பு, நார்புளிப்புக்கைப்பு துவர்ப்புக்கடுப்பாம் நற்கணிகா
ய்பசிக்கணவு சருகுவீழ்ந்து, சேரமுகல்வீசுமடிச் சலமேபானம்திரட்ப் பர
ல்மேற்படுக்கை ஸர்வஜெகதீசர்க்கே.

ஆ, கஷ்டம், கஷ்டம் (என, சோகத்திற்சொக்கி களைப்புற்றனர்.

[சத்துருக்கன்] ஆ, ஆ அண்ண ஆ, சுவாஸங் கொள்வீரக இப்படி
மயங்கல் ஆகுமா நமதாரிய ஸ்ரீ ராகவருடைய அத்தகைய தெசாபரிணமத்தை
மறக்கல் வேண்டுமண்ணை.

[பரதன்] களைப்புவிடுத்து, அடடா அஃதை எங்ஙன மறக்கக்கூடும்.

விருத்தம்.

கதிர்மணிமகுடம் அணிகின்றசிரத்திற் கனத்தசடாமுடி வகித்தா ன்
சதிர்வெண்பட்டாடைக் கருசுமாமிடையிற் றங்கிடவற்கலை நரித்தா ன்
விதுசுனல்முகமாய் மேவிடுமுயர்வா ன் மேடையிலிருக்கின்ற ராம ன்
மதினீஜானகியோடு டசமத்தியில் வனாத்ரத்திருக் கின்றான்மன் னே.

ஆ, கஷ்டங்கஷ்டம் அந்தோவந்தோ இன்னமும் வச்சிரமயமான யெ
ன்னிதயம் சுக்கல் சுக்கலாக வெடிக்கப்பட வல்லையே.

சோகரீரால் தொண்டை தத்தலிட்டி அந்தோ, அந்தோ.

கட்டளைக்கவித்துரை.

சொல்லுங்கபட இராக்கதன் வவ்விடச் சுந்தரியா ள்
 வல்லங்கமாய்த் தன்னுயி ரிறப்பானன்றி வாழ்த்திடி லோ
 புல்லுத்தமர்களைக் காணு து சீதையம் பொற்கொடியா ள்
 அல்லம்பகலுங் கண்முடாது சோகத் தழுத்துவ னே,
 [சத்துருந்நன்] ஆ, அண்ணு அதர்க்கென் செய்வது.
 தெய்வத்தால் விளைந்திருட் கூத்திரீக்கென்செய்யலாம்
 அழுதாலாவதென்னை வேண்டாம் வேண்டாமண்ணு
 (பரதன்) ஹ ஹ கவ்ட்டங் கவ்ட்டம்.

விருத்தம்.

அரக்களு லபகறிக்க லாயினுள் சீதாதே வி
 இருக்கட்டிங் குணவிசேட மெழிலவள் நற்கபாவ ப்
 பெருக்கச்சை நினைத்திராம பிரான் தீரனெனினு மந்தோ
 உருத்திடு சோகத்தாலே உயிருய்வதைய யந்தா னே
 (ஆகையால்) யானென்செய்வேன் நிர்ப்பாக்கியானேனே.
 இராகர் ஆனந்தபரவி, ஆதிதானம் மாதே சந்திரமதியே என்றமெட்டு.

பல்லவி.

ஐயோ இனியென்செய்குவேன் அற்பபாக்கிய
 னுனே னெப்படி உய்குவேன்.

அனுபல்லவி

கையையோர்பக்கம்விட்டு மெய்யுணர்வுங்கெட்டு
 எய்யாத்துயர்க்கடல்வீழ்ந் துய்யாதுய்கின்றேன்னை
 கேசீ, கெடுத்தாள்மகதோசீ, சிறுவனுணப்பியாசி, அய்யனோபர
 தேசியாவான் (ஐய்யோ)

சரணங்கள்.

நான்குபுதல்வர் பிறத்தோம் வாஞ்சையிகுத்து
 நாடுகளிக்கச் சிறத்தோ ம்
 ஓங்குமுத்தோனும்புகழ் தாங்குந்தம்பியும்நக ர்
 நீங்கிவனம்புகவும் பாங்காய்நானிருப்பது ம்
 நேரே, வனத்திலிலவாரோ, அவரெண்ணினப்பாரோ, யார்தான்
 சகிப்பாரோ, இத்தத்துயரம் (ஐய்)

கானிலலைவதேதிது அதிலும்பெண்டைக்
கைநழுவவிட்டதேது.

* சானகியை அரக்கன் றுனென்ன இம்சைசெய்தி
ருனேஇனம்பிறிந்த மானையாளென்செ
வாளோ, கண்ணை நனைப்பாளோ, புலம்பித்தவிப்பாளோ, உயிர்
தானிறப்பாளோ, தெரிகிலேனே (ஐய்)

அண்ணா அவினாநினைத்து நினைத்துருகி
அங்கமிகவுமிளைத்து.

கண்ணலேநீருதிர்த்து புண்ணய்நெஞ்சம்பதைத்
உண்ணாடிகாய்கிழங்கும் உண்ணாதுயிருயிர்
தோடி, எங்கெலாஞ்சென்றுதேடி, காணாமல்மிகவாடி, குப்புறம
ண்மேற் சாடிவிழுவாரன்றே [ஐய]

[சத்துருக்கனன்] அண்ணா அண்ணா இதுவென்கொல் இதுவென்
கொல்.

(சத்துருக்கனன்) கவிவிருத்தம்.

இந்தமாத்ருய ரோனிதிலென் பய
வந்தராஜர்க்கு வரிசை செய்தன
தந்தந் தேயத்திரக்கவர்கள் சார்ந்தி
சின்தைதோந்து செலவுகொடுத்திட

(பரதன் சற்றலோசித்து) இதுவென்கொல் இவனதுபிரவிர்த்தி வே
றாயிருக்கின்றது.

ஆகையாலிப்பொழுது சத்துருசங்கார நிமித்தம் இவ்வரசர்களோடு ஆரி
யபூரீராகவஸன்னிதானம் போகப்போகின்றேன்.

(சத்துருக்கனன்) ஓ ஆரியபூரீராமபிரானுடைய சமாசாரம் கேட்கப்ப
டவில்லையோ.

(பரதன்) அஃதென்னை.

(சத்துருக்கனன்) அண்ணா வேடராஜனாகிய குகனால் கடிதம் ஒன்றனு
ப்பப்பட்டிருக்கின்றது.

(பரதன்) ஓ ஆம் குகராஜனிடம் முன்னமே யான்மொழிந்திருக்கின்
றேனல்லவோ அவனதுவனசஞ்சாரகிங்கரரால் தண்டகாரணயத்தில் இராம
னது பிரவிர்த்தியை அடிக்கடிதெரிந்து வந்தறிவிக்குப்படி உரைத்திருக்கின்
றேன்.

(அவ்வுண்ணமே)

விருத்தம்.

வன்னமாநொன்று மாயமாய் ரூபவசனத்தால் ராமனைமயக்
 சின்னவன்றினையும் மருண்டிடச்செய்து செலுத்திடத் தூரத்திற்சீதை
 தன்னையொர்க்கன் சன்னியாசிபோல்ச் சார்ந்தபகரித்தனனென் றே
 முன்னமேசுகன்தெரிந்து வந்தெனக்குமுன்னமெய் மொழித்தனன்மு
 நன்று நன்று இப்பொழுது வந்திருக்கின்ற நிருபத்தில் என் [றையே
 நென்ன வரையப்பட்டிருக்கின்றன அடர் முதன்முதலில் மேல்விவாசத்தி
 ற்கு சலங்காட்டி யிருக்கின்றதா.

(சத்துருக்கனன்.) ஆம் ஆம் அண்ணா குசலங்காட்டியிருக்கின்றீது.

(பரதர்) ஆ, தம்பி, அங்ஙனமாயின் மேல்விவாசத்தொடுத்தே முறை
 யே படிப்பாயாக.

(சத்துருக்கனன்) நன்று நன்று அங்ஙனமே ஆகட்டும்.

[மேல்விவாசம் வருமாறு]

வெண்பா.

கேமமிவை ஸ்ரீராமன்செய்திகள் விளக்குமி து
 பூமியிலையோத்தியினும் பொன்னகரில், நே ம
 மிகவரசுகாக்கின்ற மெய்ப்பரதர்க்கன் பாய்
 குகன்வர விடுத்ததாகும்.

[பரதன்] சிரம்ப ஸந்தோடம், நிரம்ப ஸந்தோடம். தம்பி சத்துருத்
 துவம்ஸனா பத்திரிகையை விரித்துப் படிப்பாயாக.

[சத்துருக்கனன்] உத்தரவுப்படி படிக்கின்றே னண்ணா.

கடித ஸமாசாரம் வருமாறு.

கட்டளைக்கவித்துரை.

ஒருதம்பிமட்டிற் சகாயக ராமர்க் குதவியதா ய்
 நிருபர்கள்யாரும் வரத்தேவை யில்லெனின் னேரத்தி லே
 கருதலர்தம் மையதஞ்செய்து தேவியைக் கைக்கொள வே
 பரவைபோற்றற் றையன்சுக்கிரீவ நடப்புப் பவித்தது வே.

ஆகையால் அரசர்களை யதாஸ்த் தானத்தை அடையச் செய்வீர்கள் என்றே.

[பரதன்] ஆ, சுக்கிரீவனென்பவன் யாவன் அவனது சகாயம் எவ்
 வாறு கிடைத்ததோ.

[சத்துருக்கனன் வசனம்.] அண்ணா, சுக்கிரீவனென்பவன் கிட்டக்கிரத்தை
 க்கதிபதியாயும் கவிக்குல சக்கிரவர்த்தயாய் யு மிருக்கின்ற வாலியென்பவனது

கனிவட்டன், நமதாரிய ஸ்ரீராகவரரல் அவ்வாலியைக்கொண்டு அவ்விராஜியத்தி
வ்சுக்கிர்வனை நாட்டிவைத்த விதத்தினுற் கிடைத்ததாம். அவனது ஸஹாய
ம், அண்ணு ஓட்டகவேண்டும் அடியில் வரையப்பட்டிருக்கின்ற கடித ஸ
மாசாரச் சுருக்கம்.

[பாதன்] அஃதெப்படி.

சத்துருக்கன் விருத்தம்.

கொடியவாலியைச் சமரினிற்சுடிந்து கோதண்டராம னவ்வர கை
அடிமைபூண்ட சுக்ரீவனுக்களித்து மவனுடைக்குரக்கு நற்படையா ல்
படியிற்றேவியி னிருப்பிடந்தெரிந்து படையொடும் வானிறிபைபரவு ம்
கடலிலோரணை இட்டதன்வழியாய் கருதலனுரை விடங்கண்டா ன்
என்றே.

[பாதன்] சற்றாலோசித்து ஆ, தம்பி சத்துருக்கை இது இப்படி சம்ப
விக்கக்கூடும், ஏனெனில்.

யான்முன் ஒருக்கால் ஒருவர்க்கொருவர் அதிவியப்புடன் நெருங்கி உ
றையாடிக்கொண்ட கேசரர்களின் வார்த்தை செவியரர்ந்தனன்.

(சத்துருக்கன்) அஃதென்ன சமாசாரம் அடையின்.

பாதன் விருத்தம்

ஆரியக்கூத்தினுங் காரியந்தனிற் கண்ணாமென வரைகுவரதுபோ ல்
காரியத்தனிந்த தன்னினாவானான் நம்மன்காவலன் சதமகபதி யே
சீருடைஇராஜ குமாரனுல்வாலி சீவனற்றிறந்ததிற் சிறிது ம்
வீரியமிசுதன் செல்வனென்றுருகான் விதனத்தைமுழுவதும் விட்டான்,
[என்றே.

(சத்துருக்கன் வசனம்.) ஆ, அண்ணு அங்கனமாயின் இருக்கலாம்.
ஏனெனில், அவ்வித்திர குமாரனுல்லவோ வாலி அசனாவிருக்கக்கூடும்ஆனால்
அந்தச் சுரேசன் யாதுகாரியத்தை அபேகித்துக்கொண்டிருக்கின்றானோ அ
தை அறிந்தலம்.

(பாதன்.) தம்பி சத்துருக்கை அவர்களிடத்தில் திரும்பவும் ஓர் சமாசா
ரங் கேட்கலாயிற்று.

(சத்துருக்கன்) அதுவென்கொல் அடையும் அருளல்வேண்டு மண்ணு

பாதன் விருத்தம்.

காதினற்றேட்டத்தில்லை கண்ணினுற்கண்டதில் லை
மோதலைஎழுப்பிவிண்ணில் முட்டிவீழ்ந்தினைச்சல்செய் ய

காதசாகரத்தினுரு யோசனை தூரங்காட்டு ம்
 சேதுபந்தனமாமென்ன செப்புவேம்விந்தைவிந் தை
 என்றே.

(சத்துருக்கள்.) ஆ அண்ணா அங்கனமாயின் அப்பால் கவிக்குலங்க
 ட்கும், இராக்கதர்கட்கும் கலகப்பிரவிர்த்தியும்நடக்குமென்று நினைக்கிறேன்.
 வனெனில்.

விருத்தம்.

சண்டானிலமன்றோர் தினத் தன்னிற்கிளம்பிட வே
 கண்டேன்கெடுகுறியோவெனக் கனசாந்தியைக்கரு தி
 தண்டாமரைததாரான்ராம சகபிங்களன்றன் னை
 விண்டாரியருவின்முனர் விடுத்தேனவருரைத்தா ர்.
 (பரதர்) அவருறைத்த தெவ்வீதம் அதை பெடுத்துறைப்பாய்.

சத்துருக்கள் விருத்தம்.

கடிமானகரிலங்கைதனிற் கவிராக்கதர்கலக ம்
 இடலாலதுகாண்பான்மிக இச்சைகொடுசெல்வா ன்
 திடவேகவினதைசேயிரு சிறைக்காலெழுசிற்பா ம்
 கெடுவாதமிதன்றமுறைக் கின்றார்முனியென்ற ன்.

ஆகையால் உத்பாதக சாந்தியெய்ய வேண்டிமென்ற பயத்தை ஒழித்து
 விடச்சொல் என்றே.

(—) திறை.

கொச்சகம்.

நன்மனத்தார்பொன்றிடவும் நன்மைகடுகுமிலா த்
 துன்மனத்தார்வென்றிடவுஞ் சோகஞ்சுகிப்பே னை
 என்மனத்தாதங்கம்விட இவ்வான்கிரியடைந் து
 தன்மநற்றவம்புரிந்து தனிநாடக்கழிப்பேனா வ்.

[பரதன்] கேட்டு ஆ உயித்தஞ்செய்பவருடைய செயாபஜயத்தைப்பற்
 றிச்சொல்லிக்கொண்டு இவனாரொருத்திவிருத்ததாபசிபோற் காணப்படுகின்
 றனள்.

[அப்பால்] விருத்ததாபசி வேடத்துடன் சூர்ப்பனகி பிரவேசிக்கின்
 றனள்.

[சூர்ப்பனகி] நன்மனத்தார் பொன்றிடவும்) என்ற கொச்சகம் திரு
 ம்ப்பட்டிக்கின் றனள்.

[பரதர்] வசனம். * தம்பி சத்துருக்கு இளை யார், எங்கிருந்து வருகின்றான், எனவியைவுக. ஒருக்கால் இவன்முகாவழியாய் நம் ஆரிய ஸ்ரீராகவருடைய உயுத்தப்பிரவிர்த்தியைத் தெரிந்துகொள்ளவுங்கூடுமே.

[சத்துருக்கனன்] ஆம் ஆம் அண்ணா அவ்விதமே வினவுகின்றேன். குர்ப்பனகியைக்குறித்து.

அடுக்குமொழி.

ஒ தவமுழையாளே தவலுதிநீயார்
எவணிநுந்திப்போ திவண்வருகின்றாய்.

* [குர்ப்பனகி] சத்துருக்கனனை கோக்கி பீதியுடன்

(தன்னுள்) வஞ்சி விருத்தம்.

இன்னமும் நடுங்கின்ற தென்றனத்தை	க்
கர்ன்னகாரியைக் கண்டித்த காதக	ன்
முன்னமென் வரவோர்ந்து முற்று	மே
என்னமோசம திங்கும்வந் துற்றன	ன்.

நன்றாய்க்கவனித்துப்பார்த்து. வசனம்.

ஒ இவனிலக்குவனன்று, பின்னையோவெனில் சரிசமான ரூபசம்பன்னைனான அவனது தம்பி சத்துருக்கனனாகயிருத்தல் வேண்டும் [காத்தால் நாசியைத் தடவிக்கொண்டு] யான் புனைந்துகொண்டிருக்கின்ற இந்த நாபசீலேடத்திற்குரிய நாசி திரமாயிருக்கின்றது.

விருத்தம்.

கேட்டுமிக்குமானுக்குக் கிளர்ந்துமென் சொல்லிலெந்	த
வாக்கியங்களிலுஞ் சோர்வுவந்திடா துறைப்பேனாளு	ல்
மூக்கிலாவிகாரமந்த மொழிகளில் வருமோ வா	ரா
யோக்கியமாகும் வண்ணம்உசிதமா யுறைப்பேன்மன்	ளே

வெளிப்படடை.

அப்பா நின்னால் யாதுங்கழ்த்தலாயிற்று.

[சத்துருக்கனன்] நீ யார் எங்கிருந்துவருகின்றாயெனக்கேட்கின்றேன் (எது காதுவாழ்ந்தோ.

[குர்ப்பனகி தன்னுள்] காதையுந் தடவிக்கொண்டு இது வேடத்தாலேறப்பட்ட காதெனத்தெரிந்து கொள்வானே எதேது அது ஒருக்காலும் இல்லை (யானே இராவணனுக்குத்தங்கை இலங்கைத்தீவிலிருந்து வருகின்றேன்.

(சூர்ப்பனகை வெளிப்படை.) பெருமூச்செறிந்து சோகபாசாங்குடம்) யான், யாரோ ஒருத்தி எங்கிருந்தோ வருகின்றெனென்றறிந்துகொள்.

(பரதர்) தன்னுள்.

விருத்தம்.

நிச்சியந்தவ மடந்தைஇவளேயாம் நிராசார்த ம்
பக்பாநினீ யன்றன்றுபடுதயர் மிக்ப்படர்ந் தே
இகூணம்விளங்குகின்றான் இதனெலன் றமயனுக் கோ
லச்சுமணனுக்கோ நன்மைபீன மென்நீண்ணுகின்றன்.

[இதுவன்றி, வேறுகாரணத்தால்தான் இவள்வருத்தமடைகின்றனகோ

(அடி தாபசி நின்னது திருநாமமெண்ணை.

(சூர்ப்பனகி) தன்னுள்.

கலிவிருத்தம்.

காதுமூக்குங் கணத்தினிற் கத்தியா ற்
சேதமானதர்க் கெழிற்சிறந் தெவ ன்
ஏதுவானவனோ அ வன் போலிவ ன்
ஒநூலல்ல உருவந் தழைக்கிற ன்

ஆகையினாலிவன் பரதனாகயிருத்தல் வேண்டும், இவனை சத்துருக்கள னும் அடுத்துக்கொண்டிருப்பதால்.

(வெளிப்படை) ஒ மன்னப்பிரானே என்னஉரைத்தீர்.

சத்துருக்களன் அநுக்குமொழி.

உன்னது நாமம், என்னென்று சுவர், இன்னவென்றனுக்கு, முன்ன வன்றென.

(சூர்ப்பனகி) தன்னுள்.

விருத்தம்.

ஹேமமத்தால் வந்தபேயோ திகழ்கூர்ப்பனகி யென்பபென்
கன்மத்தால்வந்தபேயோ சவின்முடவிருபி யென்பா ா
சன்பநற்றவந்தே ந் நிரியாமுடம டு சைலயாச ற்
நன்மைப்பான்றாகிப் பென்றெனையவர் நவில்வார்மோ தோ

எப்படி, புலத்தியமுனியின் குலத்தில்வந்தவனென் றென்னிடத்தில் மிகத்தயையொடு யெண்ணையாவர் ம னிக்கின்றிடுகேளா அஃமுனியரால் பர் னனாதிபென அழைக்கப்படுவேன்,

(பரதர்) அங்ஙனமாயின் நின்வாய்மொழிப்படி, புலத்திய குலத்தி
ற்பிறத்தவளென்றாலும் நின்னூல் ரிசியமூகசியினின்று மிங்ஙனம் அடைய
லாசுகது கொல்.

(சூர்ப்பனகி) ஆம், ஆம்,

(சத்தருக்கனன்.) அல்லது நீ அரக்கிகொல்.

(சூர்ப்பனகி தன்னுள்.) அட்ட, இதைப்பற்றி ஒருவரிடங்கேட்கவே
ண்டுமோ.

(வெளிப்படை) கோப்த்துடன் புலத்தியகுலத்திலுதித்தால் அரக்கி
யாகூத் தானிருத்தல் வேண்டுமோ.

(பரதன்) தம்பி சத்தருக்ன இத்தாபசி கோபிக்கப்பட வேண்டியவள
ன்று, ஏனெனில், விச்சிரவணன் முதலானவர் அரக்கர்களாக இல்லையல்லவா.

ஆகையால்தான்,

[சூர்ப்பனகிதன்னுள் தொடர்மொழி.]

வீடணென்ற விருதாப்பயலும் கூடுமரக்கர் குலத்தனன்று.

வெளிப்படை தொடர்மொழி.

வேந்தர்பிரானூல் விளக்கிவிவார்த்தை பாந்தமதாகும் பழுதொன்றின்றே.

பரதன் தொடர்மொழி.

மிக்காகுவத்தில் வெதும்பினன்போலும்

துக்காக்லாந்தையாய்த் துலங்குவதென்னே.

[சூர்ப்பனகி.] அங்ஙனமாயின் அறையக்கேண்மோ, சற்றே செவி
சாற்றுக.

(நன்மனத்தார்பொன்றிடவும்) பென்றகொச்சகம் திருப்பஉறைத்தனன்.

(சத்தருக்கனன் வாக்கியம்) யாருனக்கு நன்மனத்தர் யாருனக்குத்து
ன்மனத்தர்.

சூர்ப்பனகி தன்னுள் வாக்கியம்.

மாவரக்கர் நன்மனத்தார் வானர்தாம் துன்மனத்தார்

வெளிப்படை வாக்கியம்.

வானரர்கண்மனத்தார் வல்லரக்கர் துன்மனத்தர்.

(பரதர் தன்னுள் சந்தேகத்துடன்) நமது ஆரிய பூரீராமன் பக்கத்தைச்
சார்ந்தவானர்பொன்றினுரெவ்வு வந்துதப்பிவின்றவன்போற் கணப்படு
கின்றனள்.*

(வெளிப்படை) அடி பன்னாதினீ ரிசியமுகிநியில் வயிச்சிற்றே
 நென்று வழத்தினையல்லவோ, அங்கனமாயின் அவர்களின் கலகப்பிரவிர்
 த்தியும் அவ்விடத்திற்றானே.

(சூர்ப்பனகி.) அன்றன்று அது இலங்கைத்தீவிலேயே.

(பரதர்) சறி சறி இருக்கலாம்.

(சத்தருக்கனன்) அம்மணி அதனை எவ்வாறறிந்தனை.

(சூர்ப்பனகி.) அப்பர கிட்கிந்தையென்ற குகையொன்று கேள்வியு
 ண்டுகொலோ.

(சத்தருக்கனன்.) ஆம், வாலியென்பவனுடைய ஆள்கைக்குட்பட்டி
 ருக்கின்றது.

[சூர்ப்பனகி.) இப்போது வாலியென்பவனே இல்லையே.

விருத்தம்.

ரகுலராமனாலே எமபுரத்தேவப் பட்டா ன்
 மிகுபலவாலியென்போன் மேவியவ்விராச்சியத்தி ல்
 புகழுடன்சுக்கிரீ வன்றான் பொன்முடி சூடப்பெற்றான்
 சுகமதாயவனே அத்தைத்துரைத்தனஞ் செய்கின்றானால்.

(சத்தருக்கனன்) ஆ இதுவும் அறிந்தவிஷயத்தான்.

(சூர்ப்பனகி) விருத்தம்.

அக்குகையில் ருமையென்பான் சக்களத்தியுடனலறி யமுதலும் மி
 அக்கினியில்விழுந்திறந்த விதந்தனைக்கண்ணுற்று துயராற்றானா கி
 துக்கமிகுவாரி யென்சுகிசந்தி கர்ணியெனச் சொல்லும்பேரா ன்
 மிக்கவிதனத்தொடென்பாற் கிரிரிசியமுகமதின் மேவீனானா ல்

(அவளையெனக் கரிவித்தனன்.

[பரதன்]வேகத்துடன். ருமையென்பவன் யார்.

(சூர்ப்பனகி) பிலவங்கராஜனான சுக்கிரீ வனது பட்ட மகிஷி.

(சத்தருக்கனன்) பரபர்ப்புடன். ஆனால், சுக்கிரீ வன்றான் அரசர்களா
 ல் அடிபடப்பட்டான்கொல்.

(சூர்ப்பனகி) சோகரீரால் தொண்டை தத்தலிட்டு. ஐயா, அவன்ம
 ட்டிலுமன்று.

விருத்தம்.

அவனுடையமைச்சன் அனுமனென்பவ ன்
 கவனவாலியின் காண்முடியங்க

யுவமன்னவனும் உற்றதனங்களு ம்
சுவமதாகித் தரணீவீழ்ந்தன ர்.

சத்துருக்களன் கலிவிருத்தம்.

மாதவத்தொளிர் மாமணிமங்கைபர் ன்
ஞதின் அவண் நாடினெத்தம ர்
கோதிலாரகு குலக்குமார்த ஞ்
சேதியென்ன தெரித்ததுசெப்புவா ய்.

[சூர்ப்பனகி] அடட எவருடைய செய்கியும் மற்றெவ்விதமாய் முடியும் மகாமாயாவிகளான கொடிய இராக்கதர்களி னெதிர்ப்பிவ எவர்தானு ஜ்ஜீவிப்பார்கள்.

(சத்துருக்களன்) கண்ணீர்ப்பெருக்குடன் ஆனால் அவ்வாக்கர் வேந்த ளுல் அவர்களிடத்தும் அவ்விதமாய்ப் பிழிமாக்குந்நெய்யம் பட்டதுகொல்.

(சூர்ப்பனகி) ஆனால் கேட்கக்கடவீர்

 சூர்ப்பனகி விருத்தம்.

மாவிலங்கையினிற் போனென்தெரிந்த மகிபகிராதனல் நாங்கள்
எவிடப்பெற் றயோத்தியினின்று மிங்குளங் குசுவியபெழுது
மேவினமென்ன வஞ்சராக்கதர் நரவேடத்தார் விழிதுகிவகீவனை
நாவிராமனை இளவலையப் படித்தான் செய்தார்.

(பாத சத்துருக்களன்) பரபாப்புடன். எப்படிச்செய்தார்கள், எப்படிச் செய்தார்கள்.

சூர்ப்பனகி தன்னுள் விருத்தம்.

என்னுடைத்தமையான இராவணேச்சுவரனைக்கும் ப
கர்னையெவன் கொன்றான் கொல் அவனுடைக்கனிஷ்டரா ன
பன்னுமிப்பாலான பாதசத்துருக்கள்தம் மை
துன்னுமென்வாசகத்தாலுயிரினைத் துலைக்கின்றேன ல்.

(வெளிப்படை.) முன்விருத்தத்தொடர். நாமபிச்சுமதாய்.

(பாதர்) ஆ ஆ ராமச்சந்திரா, ஆ தம்பி லக்ஷ்மண.

இராகம் ராதநாமக்கிரியை ஏகதாளம்.

பல்லவி.

இதுவென்னமாபாதகம் அய்யோ எவ்வாறெழியுந்தேரதகம்.

அனுபல்லவி.

சகிர் பெரும்ராகவளோ, அடா, தம்பிலக்ஷ்மணரீ ரோ
மதிமோசம்போயினீரோ, உமையும், வன் குலசெய்தனரோ. (இது)

சுரணங்கள்.

புலிகள் பசுத்தோல் போர்த்தி, வந்தாற், போலார்க்குமாத் தி, உம்மை
குலசெய்தா ரெனச்சாற்றில், என்ன, கூடுவேன்கேத்திநேத்தி. (இது)

வீராதீவீர்களே, உம்மை, வெல்வாருண்டோபாருளே, போரிவெவரும்,
நேரினில்நில்லார்களே, அந்த, நீசரால்மாண்டீர்களே (இது)

தமர்போலுமையித்தார், தூங்குஞ், சமயத்துயிர்குடித்தார் அல்லால்
சமர்தொடுத்தாரெதிர்த்தார், உமையுஞ், சதிசெய்தவர்கெடுத்தார் (இது)

(என்றலறி துக்கக்கடலாழ்ந்து சொக்கி மயங்கினன்.

(சத்துருக்கன்) ஆ, ஆ தமயன்மீர் இராக்கதரின் வஞ்சனையால் இரு
வர்களும் மாண்டீர்கொல். அந்தோ, அந்தோ (என வெட்டிச்சாய்த்த மரம்
போல் அலறிவிழுந்து அதிகளைப்புற்றனன்.

(சூர்ப்பனகி) ஆ, ஆ கஷ்டங்கஷ்டம் நீவிர் யாவர்கொலோ துங்கட்
கப் பிரியச்சொற்களோ இப்படிச் செப்பினேன் சற்று தெளியக்கடவீர், சற்
று தெளியக்கடவீர்.

(பாதசத்துருக்கன்) களைப்புவிடுத்து ஆ, அவ்விருவர்க்கும் ஓர் யெழு
த்தா யிசைந்ததுகொல்.

(சூர்ப்பனகி) ஆம், ஆம், அன்றியும் பந்தி பந்தி யடுக்கடுக்காய்த்தா
னே என் சகிர்த்துக்களான சக்கிரீவரதிகளும் சுரபாணிகளான இரரக்கதவீர
ரால் (என்ற சொன்னடிவே) சொல்லுகிறேன். நிவிர்யாவர்கொலோ அதை
நிகழ்த்துமின்.

(பரதர்) மேலுள்ளது வினம்பல்வேண்மொ, யாருமறியத்தக்கதுதானே
அவர்களும் அதஞ்செய்யப்பட்டார்கள் என்றே.

(சத்துருக்கன்) அடி பன்னாதினீ,

சிங்காரக்கவி.

மன்னிவரெனக்குமுன், வந்து தித்திட்டவர்
பன்னுமபிதானமும், பரதனைன்பரா ல்

யானே, இவர்க்கனுசன் சத்துருக்கனென்பவன்.

(சூப்பனசி) கிளம்புமனக்கேதத்தை கடிப்பித்துக்கொண்டு.

ஆ, ஆ, அப்படியா அவ்விராமலக்ஷ்மணர்க்கு சோதாரர்களா, அந்தோ அந்தோ ஆ கெட்டேனே கெட்டேனே.

கொச்சகம்.

உள்ளதேயானாலும் மொருவருக்குச்சோகமொ ழி
வின்றாவதனர்கமென்றே மேலோர்மொழி யறிந்து ம்
துள்ளித்துடிக்கவைக்குஞ் சொல்லுதும்பாற் சொல்லியிக
நன்றாகக்குழிச்சி ந:ற்றங்க:லா வே ளே

• (எனக்கண்மாரி பெழிகின்றனன்.

(பாதர்) அடி உனகென்னடி பாதகம், நீ புசுவாவிடினும் மற்றுயாக
ரேனுட் எங்கட்கியம் புவரன்றே. இத்தற்கேன்றுக்கிச்சினறும்.

(சூப்பனசி) கஷ்டம் கஷ்டம் சங்குகர்னி சாற்றியமொழியை உந்
கள் சம்பந்தம் உணராதுறைத்தேன்.

[சத்துருக்கனன்] அது நிர்க்க.

வாக்கியம்.

சிதாதேவி செய்துயெவ்வா ரே
லுதாய்தவத்தி னெண்டொடியா ளே.

[சூப்பனசி] அன்னசெய்திபை என்னென்றுரைப்பேன்.

விருத்தம்.

பொல்லாதரிசிராளு லபகரித்துப்புன்சிறைபிட்டென் புணர்மாதாவா
பென்று, சொல்லாதவார்த்தை பலசொல்லப்பட்டாள் சூயவர்த்தந்தியவத்
தை புணர்த்தப்பட்டான், நல்லாளச்சானகியாள் துடிதுடித்து நாதாவென்
றலறினளாய் நான்கொண்டாள், சொல்லாநின்றிநிந்துயரோடு யிரைவி
ட்டாள் கொடும்பாவமிதுவும் தும்பாற்குறினேனே.

(சத்துருக்கனன்)சோகத்துடன். ஆ இதுவும் இப்படி முடிந்ததுகொல்.

இராகம் கமாஸ் ரூபகதாளம் (வந்துருவாடலகிராடோ) என்ற மெட்டு.

பல்லவி

இப்படியோ முடிவுகாலம்ய்தென்னகோலம்

[இப்]

அநுபல்லவி

ஒப்பில்லாத கதிர்க்குலத்திர்க் கோய்விலையென்னுஞாலம்

[இப்]

சரணங்கள்

செகவீரர்கானகத்திற் சென்றுகடக்கவும்	அந்த
மகன்பிறிந்ததுயரைநினைத்து மன்னனிற்செய்யும்	[இப்]
வனம்புகுந்தம்மனையைப்பிரிந்தும் வாடித்தவிக்கவும்	இங்கே
இனமும்நீங்காப்பெருந்துயரம் எம்மையவிக்கவும்	[இப்]
பெண்டைச்சுதித்தகண்டகன்றன் பெருங்கபடத்தீ	பற்றி
மண்டியெறிக்கராமலக்கமணர் மாளவுஞ்சகத்தில்	[இப்]

அந்தோ, அந்தோ என்னன்னை ஜானகி நீயும் இறந்தனாயா.
கஷ்டம், கஷ்டம்.

விருத்தம்.

கானேகடப்பதர்க் கன்னாளிலாரியர் காண்பித்தபடி வற்க லை
கானேவகித்து முன்னாலேகவேயுளம் கைந்திட்ட மாமிமுதலோ ர்
தீனோவத்தைக டெறிந்தாற்சுகிப்போ தோளானக் கருதி நீ
தானேவிடுத்தனை கொல்வாணுனை வன்மையிற்றாயே இதைன்னகஷ்ட ம்.

(பாதன்) ஆ, ஜானகிப்பிராட்டி, நீ மா பாக்கியவதியாகின்றாய் யா
தொரு குலோசிதமான காரியத்தை அனுசரித்தனை ஆகலால் பாக்கியவதியெ
ன்பதற்குச் சந்தேகம் யாது. யானே இப்பொழு தின்னபடி செய்யவேணு
மென்பதரியாது மயங்குகின்றேன்.

(சத்துருக்கன்) வசனம். ஏதண்ணை யீதறியாததா, கடும்போரினிற்சுருதலரைக்
கணத்தினிற் கண்டகண்ட துண்டதுண்டஞ் செய்து காலனூர்க்கணுப்பி
வைத்து வரகாந்தி செய்துகொள்ள வேண்டுவது தான் செய்யவேண்டிய
காரியம்.

(கூப்பனசி) தன்னுள் இது முன்னமே முடிந்தாய்விட்டது.
(வெளிப்படை) விருத்தம்.

விருத்தம். உமக்கிதுமார்க்கமின் றே
விருத்தம். உமக்கிதுமார்க்கமின் றே
விருத்தம். உமக்கிதுமார்க்கமின் றே
விருத்தம். உமக்கிதுமார்க்கமின் றே

(பாதன்) ஹ, ஹ கஷ்டத்தின்மேற் கஷ்டம்.

விருத்தம்.

வருடமொருபதினான்கும் நிறைவதாச்சு வழிபார்த்துநின்றனன் அன்
னொடானெல்லாம், ஒருகணமோருகமதுவாய்க் கழித்தேனந்த உத்தமராகவ
ன்வாவுக் கவதியின்றிற், புரவலராகவன்வருவா னவன்நன்றிவ்விய பொ
ற்பதாம்புயந்தரிசிப் போமென்றென்னுட், டிரமுடனோக்கிமொசைத் தரு
வேறிற்றுத்திடமொன வீழ்ந்திட்டதிப்போ தென்செய்வேனே.

(எனச் சோகமுற்றுச் சொக்கிவிழுந்தனர்.)

(சூர்ப்பனகி தன்னுள்.) அட்டபரதா அது உனக்கு மட்டுமன்று. எனக்குமப்படியே மனதிற்குகந்த வனப்பினனென்றவன் மீதுள்ள எனதாசைத்தரு, அடியோடே வேறற்று வீழ்ந்தது அன்றியும் எனது மூக்கு முலைகளை வழித்துக்கொண்டு விழுந்தது.

(வெளிப்படை) ஆ பரதா வேண்டாம், வேண்டாம் ஆயாசமொழித்தாகவாசங் கொள்ளக்கடவாய், இங்ஙன மயங்கிவிடவில் இராமனைக் காணவுமுண்டோ.

(சத்தகுதுக்கன்ன்) ஆசா சோகத்துடன்.

விருத்தம்.

சரதருதுவிந்துவென அந்தமுகமுந்தண்ணாளின மென்னவன் னயநங்களுங் கருடமணியாலொளிரு தம்பம்நிகராய்க்காணும் ரமணியமுளபுய மலைகளுந் திருவினதுகரபதம மோங்குகமலச்சீ ரெழிலிலங்குமச் செவடிகளு ம்பரிவொடுமருபுடிரகு பதியைக்காணப் பரவியேர்க்கினியேத பாவமன் றே.

இராகம் உசேனி ஆதிதாளம்.

பல்லவி

இனிமேலெப்படிக்காண்பேன் ரகுபதியை
இனிமேலெப்படிக்காண்பேன்.

அநுபல்லவி

வனம்போய்வருவேனென்று வாக்களித்தேகிளுன்
வாராவழியிற் போகினென்பதால் [இனி]

சரணங்கள்

வருவான்வருவானென்று வழிபார்த்திருந்தே னே
வருடமோர்பதினென்கு மலைபோற்கடந்தே னே
திருமுகமியனுக்குத் தெரிசிக்கப்பாக்கிய ஞ்
சிறிதுமில்லாமற்போச்சுதே யோக்கிய ம் [இனி]

கண்ணும்முகமுமவன் கனிவாயும்புன்னகையு ம்
கமணியவார்த்தையும் மாற்புமிருகையு ம்
எண்ணிஎண்ணியுருகி யேங்கித்தவிக்கின்றே னே
எங்குபோய்ப்பார்ப்பேனே அவனைநா னே, [இனி]

மடமடென்றடவியில் வழிக்கொண்டோர்ப்பே ளே
 வருடம்பலசென்றாலும் வருவானென்றிருப்பே ளே
 உடல்விட்டுயிர்பறந் தொழிந்தாற்புவிமீ து
 உண்டோஒருபோதுங் காண்பதே து (இனி)

(எனச்சோகத்திற்துடித்து மோகத்தையடைந்தனன்.

[சூர்ப்பனகி தன்னுள்] அடட, யானவனது சர்வாங்கமும் கண்டிருந்தும், என்மனோர்தம் நிறைவேறிற்றில்லையே.

(வெளிப்படடை) அடடா குழந்தாய் சத்துருக்களே வதிப்படி மயங்குகின்றாய், சற்றுகவாஸம் பெற்றிவீனையுந் தெளியச்செய்வாய், பின்னர் இந்தப் பெருஞ்சோகத்திற்கு பரிகாரவிஷயம் சிந்திக்கலாகும்.

(பரதர்) மூர்ச்சைதெளிந்து.

பாதுகையளித்தே னிநனைமுன்வைத்துப் பாரினையாளுதி பர தா
 தாதைசொற்படிக்கிக் கானகத்திருப்பேன் சமவச்சரம் பதினெண்ங்கு ம்
 மீதுனக்காக மேதனிபுரப்பேன் விதனமேனென் றுலாளனைக ள்
 போதனைசொலிக்கான் புகுந்திராமன் போந்திலனெனிவார் பொருப்பா ர்

(வசனம்.) ஹ ஹ இந்தப்பெருந்துயரம் எவ்வாறு சகிக்கலாம் மற்றெ
 தினொற்றானிது தணியப்போகின்றது, இனிபொருத்தல்லமுடியாது. ஆகையால்
 யானிப்போதக்கினியிற் பிரவேசிக்கப்போகின்றேன்.

(சத்துருக்கன் மூர்ச்சைதெளிந்து) இந்தச்சோகத்தி மாற்றப்பாவகமே
 வேண்டும்.

பரதனைக்குறித்தஞ்சலிசெய்துகொண்டு.

வெண்பா.

எவ்விதமில்லக்குவனார் ராமபிரானைத் துடர்ந்தார்
 அவ்விதம்யானும் மையனுசரித்து செவ்வை
 அனற்குளித் துமைத்துடர்வேன் அண்ணாவிதனம்
 இனிப்பொருக்க கொண்ணாதிசைந்து.

(சூர்ப்பனகை.) களிப்புடன் (தன்னுள்) மற்று யாது நிமித்தம் இத்த
 னை எனது பிரவிர்த்திகளும்.

(வெளிப்படடை) பரதா, நன்குறைத்தனை, நின்னூல்கள் ரூகநிர்த்தாரனை
 செய்யலாயிற்று.

(சூர்ப்பனகை.) குழந்தாய் சத்துருக்களே நின்னது துக்கபரிகாரசிந்தனை
 மிக்கவும் நன்று நன்று.

யானுமே, இனி தவத்தை உத்தேசித்துச் செல்கின்றவனாயில்லை, பின்னையோவெனில்.

கவிவிருத்தம்.

சுக்கிரீவன் முதலினோர் துட்டரா ல்
 ஒக்கமாண்டன ரென்பதி லுற்றிடு ன்
 துக்கசாந்திக் குமைப்பின் ரொடர்ந்துயா ன்
 அக்கினிக்குளமுந்தி யிறப்பினு ல்.
 (பரதர்) ஆ ஆ அடா தம்பி லட்கூமனா.

விருத்தம்.

மன்னவராகவரிதய மனுசரித்துவன் கண்மைத்தந்தையின்சொல் மனஞ்சுகித்தும், என்னனையின்வாயடக்கிடாமலுந் திங்கியற்றிமெந் தரையை முடுக்காமலுந்தான், நன்னகர்விட்டரணியத்தில் ராமன்செல்ல நாடியவன் பின்ரொடர்ந்தாயது போற்போரில், இன்னுயிர்போய்ச்சுவர்க்கமவனுடனே சென்றாயிப்படியார் பக்திசெய்வாவெங்குமுண்டோ.

(ஆகையால் தம்பிலெட்குமனா நீ தன்னியனாய்.

யானே அப்படிக்கில்லாமற் போகினேன்.

இராகம் காம்போதி, ஆதிதாளம்.

பல்லவி

தன்னியனாய், தம்பிலெட்குமனா நீ தன்னியனாய்.

அநுபல்லவி

முன்னவனுக்கன்பாய் முக்கியபக்தனாய் (தன்)

சரணங்கள்

பிறந்தாலாரியர்தம் பின்ரொடர்வ தே
 சிறந்ததாமென்றே தெரிந்தாய்செகமீ தே (தன்)

சிறுவனாயிருந்துந் தீங்கானஞ்சென்ற ய்
 பரமன்ராகவர்க்குப் பணிவிடையில் நின்ற ய் (தன்)

எந்தக்காலத்தும் ராமானுசப்த ம்
 சொந்தமாயடைந்தாய், துகள் தவிர்ந்தாய்நித ம் (தன்)

(ஆ அந்தோ, அந்தோ அடாதம்பிசத்துருக்ஞ.)

விருத்தம்.

தனயரிலாக்குறைதவிர்த்துத் தழைக்கவைத்தார் சாந்தேசர் அசருலத்
தைத்தயவினாலே, வினையினதுகெடுதியினூற் புதல்வறற்றவெறுங் குலமா
யாகாது மேலென்செய்வேன்,

(ஆ ஆ கஷ்டங் கஷ்டம் நிர்ப்பாக்கியனானே.)

மனமுறுகிராமன்முதல் மூன்றுமைந்தர்வலிவிதியாற் பொன்றி
னரால் துரியனான, நனிமகனீயாவதுயிரோடிருந்து நம்பிதூர்க்குத்திருத்தி
செய்தர்ப்பணநன்னீரால்.

இராகம் சாவேரி ஆதிதாளம்.

பல்லவி

நீயாகிலுமிங்கே சீவனோடிருந்து நீர்க்கடன்தீர்ப்பாய்.

அனுபல்லவி.

தாயார்கள்வருந் தாமலேயிகத்தேற்றி
தளர்ச்சியுருமலி ராச்சியத்தையுங்காப்பாற்றி
தைரியம்விடாமல் சமர்முதுகிடாமல்
சத்துருத்துவம்சனூ நங்குலத்திற்கு வசைகொடாமல் (நீயாகி)

சரணங்கள்

மாசமருவிலாத சூரியகுலமி	து
வரிசைமிகுத்துவளர்ந் தேரிவருகின்ற	து
ராசன் தயரதர்க்கு நான்காமைந்தனொன்ப	து
நான்காமைந்தனென்றசொல் கவிலமட்டுமாவ	து
நாட்டினில்விளங்க நனியிசையிலங்	க
நன்றுபாலோகமதிற் சென்றதந்தைபேர்துலங்	க

(நீயாகி)

மூத்தமயனோடுன் வாய்த்தமயன்மாண் டு
மொய்குழற்சீதையும் முடிந்தாளென்றனையீண்டு
வற்றதமையநானே இறக்கின்றேன் துயர்பூண்டு
இப்படிநீயும்நொந்தால் யெமக்குக்கதியெங்குண்டு
எண்ணிஎண்ணியழாமல் யென்சொலும்வழாம ல்
இங்கனமிறந்தவர்கள் பொங்குநீரில்வழாம ல் (நீயாகி)

(சூர்ப்பனைகை தன்னுள்) ஓ ஓ சத்துருக்கனன் சாகாடு இதுவென்
கொல், என்மேனோதம் இவ்வளவில்த்தான் பலிக்குமோ.

[வெளிப்படை.] ஆ கண்மணி பரதா, நின்னிலும் இவ்னுக்குச் சோக
பாரம் அதிகமாயிருக்கின்றது, ஆகையால் இந்த நின்ன்துவார்த்தை வீணாய்
பலிக்குமென்றே நினைக்கின்றேன்.

[சத்துருக்கனன் கண்ணீர்ப்பெருக்குடன்.] ஆ அந்தோ அந்தோ கஷ்டங்
கஷ்டம் அண்ணா.

சத்துருக்கனன் விருத்தம.

உகந்திடுமைந்தர்நீவிர் உயிரிறந்தொழிந்த பின்ன	ர்
சகந்தனில் வல்லுயிராய்த் தழைப்பதும் யானோபால	ன்
தருந்ததர்ப்பணந்தான் செய்யச்சக்தளே மாண்டவர்க்கு	ம்
மிகுந்தநற்றிருப்தியாங் கொலிம்மொழி விளம்பலா	மோ

(ஹ ஹ கஷ்டங்கஷ்டம் பாவியேன் விதியையன்றி மற்றுயாறையே கோவது.

இராகம் சகல ஆதிதானம்.

பல்லவி.

இந்தப்பாதகத்திற்காளாவேனே இதுவும்விதியோ யீஸ்வரா

அநுபல்லவி.

இந்திரனைக்காத்த எந்தையிறக்கப்பின்ன	ர்	
இருவரிறக்கமுன்னர் ஒருவர்இறக்கவரு	ம்	(இந்த)

சரணங்கள்.

மலையையிலையல்லாமல் மண்ணுக்கட்டிசுமக்	க	
மாட்டுமோகேட்டவர்க்கு வருமேயிகககைக்	க	
சிலைமேவுராமன்முதல் மூவருமேயிறக்	க	
சிறியனேஅரசாய் வீற்றிருப்பதய்யோமிக்	க	(இந்த)

அருந்ததிபுகழ்கின்ற கற்பலங்காரியா	ன	
அன்னையானகியோடி ராமலக்குவன்போ	ன	
திருந்துகதியைநானுஞ் சென்றடையாமலீ	ன	
தியனைப்போலுயிர் கொண்டிருக்கின்றபெரிதா	ன	(இந்த)

எழிலார்கதிர்க்குலத்தில் யான்பிறக்காம லே
 இருந்தாலெந்தமூலை பாழாகும்புவிமே லே
 பழியாம்புகீர்த்திக் காளானயெனைப்போ லே
 பாவிகளாருமில்லை அய்யய்யோஆகையா லே (இந்த)

(வசனம்.) இனியென்னவிருப்பு யானிப்பொழுதே என்றமயனாருக்கு முன்னாலேயே அனற்பிரவேசஞ்செய்யப் போகின்றேன்.

[சூர்ப்பனகை] அங்கனமாயின் குழந்தாய் சத்துருக்கை காய்ந்த இந்த நன்களுடன் அக்கினிகுண்டந் தயார்செய்வாயாக, சிக்கிறம் சிக்கிறம்.

[பரதர்] ஹ ஹ கஷ்டத்தின்மேற் கஷ்டம்.

விருத்தம்.

கோசிலத்தாயே கொதித்திடும்பெருஞ்சோ கோத்திரந்தரங் குளித்தா ய்
 ஆசந்திரார்க்கமவயசப் பங்கத்தமுந்தினைக் கைகைமாபா வி
 மாசிலிரண் டிமைந்தரைப்பெற்றும் நீமனத்துயர் சுமித்திரைவகித்தா ய்
 நாசகாரணிநீ மந்தராயுனக்கு நரகமேநிலையமாம் நாளு ம்

அந்தோ அந்தோ ஆ ஆ ஐயா தசரதரே, சுரேசனுக்காப்த்த சிநேகிதரே வெகுசாலமாய் மெய்வருந்தித்தொடுத்த தபோஎத்தனங்களால்.

கொச்சகம்.

குலத்தைவிருத்தியெய்தீர் குமாரர்களைப்பெற்றெடுத் து
 நிலத்திற்புகழடைந்தீர் நிர்னிமித்தமாய்க்கானி ல்
 பலத்தொருராமனைநீர் பார்த்தனுப்பிவிட்டதனா ல்
 துலைத்துவிட்டாரப்போதே தோதகத்திற்குள்ளானீ ர்.

[சத்துருக்கனன்] ஆ அண்ணா அமுதுபுலம்பினாலாவதென்கொல்.

விருத்தம்.

துக்கமேனினியென்னண்ணா இந்தனச்சுமைகளோடு ம்
 அக்கினிதயார்செய்திட்டேன் ஆசாரவாயிறன்னி ல்.

(எனச்சென்று மருபடியும் பிரவேசித்து.)

உக்கிரசடசடாத்தாரத்தொடும் ஒங்கிமிக்க ச்
 சுக்கெனஉலர்ந்த காஷ்டத்தோடனற் சொலிக்குதந் தோ.

(பரதர்) சிரம்பசந்தோஷம் நிரம்பசந்தோஷம்.

[சூர்ப்பனகை தன்னுள்] நின்னிலும் எனக்கதுகச்சந்தோஷம்.

[வெளிப்படை] அங்கனமாயின், கண்மணி பரதா, எழுந்திடலாம், கொழுந்தணற் குழிக்குள் விழுந்திடலாம்.

[பரதர்.] அடி தாபஸ்.

விருத்தம்.

தாபசீநளிநகண்பன் சதிர்குலகுரு திங்கின்றி க்
காவலாய்த்தொன்றுதொட்டிக் காத்தவன்காலமூன்று ம்
மேவிறன்ருணர்வோன் மேலோன்மெய்யருந்ததி சல்லாபன்
பாவனவசிஷ்ட்டர்பாலிப் பரதவாக்கியம் பகர்வா ய்

[சூர்ப்பனகி தன்னுள்.] ஆனந்தத்துடன் ஸரி ஸரி இந்தக்காரணத் தால் எனக்கு தீய்க்குழிப்பாய்தவினின்றும் தப்பித்துக்கொள்ள வழியுண்டா ச்சுது.

[வெளிப்படை] என்ன என்ன எப்படி அய்யா.

[பரதர்] அடி தாபசீ இதோ அடியில்வருமாறு யெடுத்துறைத்தல்வே ண்டும்.

விருத்தம்.

இன்றுமுதல்மனுவெனத்தாய் முனியேவீவிர் எங்களிராச்சியத்தை இனி தாளவேண்டும், கன்றிழந்தபசுக்களெனக் கதறிடாமற்கண்பார்த் தெந்தாய ர்களைக்காத்தல்வேண்டும், நன்றுபெருஞ் செந்தணலிற் மூழ்குவேற்கு நற் கதியுந்திருவாக்கால் நவிலல்வேண்டும், பின்றொடர்வேன்ராமனைச் சத்து ருக்கனனேடு பெருந்துயருக்காற்றாத பெற்றியாலே. [எல்நே]

[சூர்ப்பனகி தன்னுள்] என்மனோதம் பலித்ததுப்போலாம்.

[வெளிப்படை] இதனை அறிவிக்கவேண்டிய தென்னயிருக்கின்றது எல்லாம் அவரே அறிந்துகொள்ளத் தகாததா.

(என தீவலஞ் சுற்றுகின்றனர்.

[சத்துருக்கனன்.] ஆ ப்ரனாதினீ ஆரியநீ பரதாக்கனையை குருவிடம் அத்தீக்கிரம் போயறிவிக்கவேண்டும்.

[சூர்ப்பனகி தன்னுள்] இதில் இவர்களது விவசாயம் பெலப்படுத்தி விடப்பட்டது. இனி இதில் நின்றும்விலகார்கள், ஆகையால் யானிங்கிரு ந்து இது விஷயமாய் செய்யவேண்டிங்காரியம் யாதொன்றுமில்லை.

[வெளிப்படை] உங்களுத்திரவைக் கடக்கல்முடியுமா அநிலுமிப்பே ர்க்கொத்த தூர்த்தெசையில் உல்லிங்கனஞ் செய்தலுசிதமா.

நன்று நன்று அங்கனமே ஆகட்டும், (என்று சென்றனர்.

இருவரும் தீவலஞ் சுற்றுகின்றனர்.

திரை (—) விருத்தம்.

தாழைசொற்படியே தீவனத்தினிலே தான்வலத்திட நடந்தேகு ம்
 நாதினத்துடர்ந்த சீதையென்குமரி கலிதுயரெப்படிச் சகிப்பா ன்
 வேதையுற்றிடுவ ளெனத்தவிக்கின்றேன் வெவ்விடிவீழ்ந்திட்டவிதமா ய்
 பேதையைஅரக்கன் கவர்ந்தனனெனவோர் பேச்சுமுண்டாகுது பெரிதாய்.

அடுத்ததிரை (—)

அடே அடே சிவபூசாதூந்தர சிகேசிசிகாமனே இலக்கேசுவரா.

விருத்தம்.

யீசபூசைவிலாசமிக்கவ ராவணைசுவரயாதுகொல் நிர்ச்சங்கையா ய்
 நேசனென்மகளான சீதையைநீயும் வவ்வினையென் சொல்வே ன்
 ஹ ஹ கஷ்டங் கஷ்டம் ஆ என்னருமைக்கண்மணியே,
 ஆசையென் மகளாருமாற்றிடு மவ்வனத்திற் றசமு க
 நீசன்வவ்விட நீபுலம்புகைநீடு மென்மனம் நீறு தே.

சத்துருக்களன் அகவல்.

மான்றிகழ்கண்னெழில் வாய்ந்தஜான கி
 நான்றுகொண்டா ருயிர்நசித்த செய்தி யை
 ஆன்றவரிவர்கேட் டறிந்திலர்கொல் லோ.

[பரதர்] இங்நனம் வந்த இந்தப்பெரியவரிடத்தில் சங்கதியொன்று
 ஞ் சொல்லாமல் அக்கினியில்ப் பிரவேசித்தலுசிதமன்று.

(என்று வரவையெதிர் பார்த்திருக்கின்றனர்.)

(பிரவேசித்த ஜனகர்.) அகோ அகோ இதுவென்கொல்.

விருத்தம்.

பம்பியபொறிச்சிகை படர்ந்ததீயி தே
 தெம்பியினுடன்வல மெழுந்துசுற்றி யே
 வெம்பியமனத்தளாய் வீழ்பவன்போன்றன ன்
 நம்பியாம்பரதனும் நாட்டுமதென்னை யே.

[என விறைந்து வந்தனர்]

இருவரும் ஆரிய ஜனகமாமனே வந்தனந்தந்தனம்.

வெண்பா.

வந்தனமீதை வருஞ்சரமத்திலிடும்
வந்தனமாய்க் கைக்கொள்க மாமனே—செத்தழலில்
யாபிறக்க வெண்ணமுற்றோம் இராக்கதர்வெம்மாயயினால்
ராமலக்குவர் முடிந்தாராம்.

(ஜனகர்) ஆ, கெட்டேன் கெட்டேன் குடிமோசம் போச்சுது அத்தோ அந்தோ நிர்பாக்கியனானே, (என மயங்கி களைப்புற்றனர்)

(இருவரும்) ஆ ஆ, ஆசுவாஸம்பெருவீராக ஆரியரே ஆசுவாசம் பெருவீராக.

(ஜனகராஜன்) ஆயாசந்தெளிந்து, ஹ ஹ கஷ்டங்கஷ்டம்,

இராகம் ஆனந்தபைரவி தாளம் திரிசிறசாப்பு
அம்பா-நினு-நேரநம்மி தீனி ஜனனீ கம்புகளனே துபதாம்புஜவுலன்
என்ற வர்னமெட்டு.

பல்லவி.

கால விபரீத மிதோ கன்ம கதியோ
கட்டமிதெலாங் நான்காணவியோ

அநுபல்லவி.

தாலமதிற சாலவுமென் தன்மங்கள் தவமெலாம்
வேலயிற் காயங்கறைத்தாற் போலாச்சுதேபொல்லாக் (கால)

சரணங்கள்.

என்னருமைப்பெண்மணிகள் கண்ணான கண்மணிகள்
கன்னியர் சிதையூர் மிளைக ன்
பன்னுமவர் மங்கிலியப் பாக்கிய சிலாக்கிய ன்
என்னப் பெரியோர் வாக்கியம் யெல்லாம் பொய்யாச்சே யோக்கியம் (கால)

தீரஜய சூர்களை தீர்க்கையுள் வீரர்க ளை
மாரணநேர் குமாரர்க ளை
சீருடனிக்கன்னியர்கள் சேர்ப்பெருவொன் றே
ஆரியருறைத்ததும் அவத்தமாச்சுதே இன்றே (கால)

அத்தோ அத்தோ

விருத்தம்.

முனிவரர்யாக்ஞ்வல்க்கர் மொழிந்தருளுபதேசத்தா ல்
 மனவுபா திகளடங்கி மாதிரத்துவம்பெற்றேன்யா ன்
 எனினுமோர் பக்கெல்வென்னை இத்துயர்வதைக்குந் தோ
 இனிபென்ன அமுகையத்தோ எழுதிடாபொறிக்கென்செய்வே ன்.

(சத்துருக்கள்) என்தாய் சீதாப்பிளட்டியும் (என்ற சொன்னடுவே,
 சோக நீரால் தொண்டை தத்தலிட்டு நின்றனன்).

(ஐனகர்) எப்படி அவளும், போய்விட்டனள் கொல், அங்கனமாயின்
 எனக்குச்சந்தோடந்தான், அங்கனமாயினும் என்னிதயம் தவிக்கின்றது,

(சத்துருக்களன்) ஐயா,, அதிலும் அவன் நான்கொண்டெயிர் நசித்
 னளாம்,

(ஐனகர்) ஆ, அட்ட (கண்ணீர்ப்பெருக்குடன்) என்மகட்கோ இப்ப
 டிச்சம்பலித்தது ஆ, கஷ்டங்கஷ்டம்,

விருத்தம்.

செல்வியென்கண்ணை திகழ்தளவத்தின் சீரரும்பினைநிகர்செவ்வாய்ப், ம்
 பல்வரியொழுங்கும் குருநசையொளியும் பகர்மணிச்சுட்டியும் துதலு ம்
 அல்லெனுங்கூந்தலசைவதும் நின்வதனும்புயம் நினைத்திடிவ்மனதை க்
 கொல்லுகின்றது சோசசந்தாபங்கூறுவதென்னினிக்கோதா ய்

• ஆ ஆ கண்மணி என்னருமைப்பெண்மணி ஆ ஜானகியீதென் கொல்
 இவ்விதம் நேர்ந்தது

• இன்னமும்,

விருத்தம்.

பணிமேலெடுத்த புவிராசருக்கொர் பதியாமெனக்குமிருக ண்
 மணிபோலு தித்த மயிலேவ்னத்து மணவாளனொப்ப நடைகொ ண்
 டணிமேவுபதம் பதம்னோவமெத்த வனியாயகிருந்திய நிருத - ர்
 தணியா திழைத்த துயராலினெத்து தனிநீயிறக்க விதி யோ

சாலேபிறந்தென் மார்பேவளர்ந்து தாழா திருந்து நிதமு ம்
 பாலே அருந்து வாயாய்வளர்ந்த பாடோகடர்ந்து வனமே ற்
 காலே அருந்த நீயோநடந்து கனிகாயருந்தி யமனை ப்
 ளேலேவளைந்து தியார்பெருங்கு போதாவிநீத்தல் விதி யே

ஐனாதிபரிணயநாடகம்.

௩௩௬

மலர்மேண்டக்க நணிநோபதத்தின் வனமேனடக்க வமுத	ம்
பலகால்சனைவத்த பணவாயிலத்த பலமேசனைவக்க வமை	யா
விலமேவுபட்டின் அணிகூர்நுசிப்பின் விரிசீரைசுற்ற வம	ளி
நிலமேலுறக்க மதுகூர்நினக்கு நிலமேகிடக்க விதி	யோ.

* நம்பிக்கையுடன் ஓடி

விருத்தம்.

சனியாமரக்கர் சிறைமேலிருக்குந் தனியாளறிந்து பரத	ன்
பனியாழியொத்த படையோடெதிர்த்து பகையோவாவென்று வர	வே
முழுவோடுசெல்ல முயல்வானறிந்து மூவாதுமேவுகளியா	ஸ்
மனமேகுளிர்ந்த ததுவீண்முடிந்த வாரோ துதெய்வ கதி	யே.

ஆகையாலிப்போது கவிவிருத்தம்.

தக்கவென்மகடானிற் றந்திட்டதில்
மிக்கவென்மனம் வேகுதென்செய்குவேன்
துக்கவெந்தழற் சூட்டிலுமூட்டுவீவ்
வக்கினிக்கிடங் கார்ந்திடவேண்டொல்

(பரதர் வசனம்) நான்தான் முதன் முதலிற் றிப்பாயவேண்டியவன் ஏனெனில் ஐடாவற் றிலதாரியாய் ஆரியநீ ராகவருடைய ஆகமனத்தை யெதிர்பார்த்திருந்து மரோதம் பலியாமல் வீணாய்முடிந்தவன் ஆகையால்தான்,

(ஐனாகசத்துருக்கனர்) கண்ணீர்ப்பெருக்குடன் ஆ ஆ இவருடைய இம்மொழி அதிகருணமாய்க் கேட்கப்படுகின்றது.

(நினா)

இராகம் பியாகு நோடு கதானம்.

பல்லவி

நில்லு நில்லு மூதா லீர் சத்திய விவதா

அனுபல்லவி.

கொல்லுஞ் செந்தணவிரி	ஸ்
சூதிந் முயன்றிடாதே	(நில்லு)

சரணங்கள்

கொடியதசமுதனை உயிர்ப்படக்கடைந்	து
கோதைவைத்தெகிறைத் தானடைந்து	ராமன்

[வசனம்] ஆகையால் பரதா சீதாஸ்குமணஸமேதரான இராமபிரானு
நடம நல்வரவில் நின்றுண்டாகின்ற திவ்வியானந்தப்பெருக்கை அனுபவி
க்கப்போகின்றாய் பரதா அவசரப்படாதே

(பரதர் வசனம்) ஆஆ அந்தோ அந்தோ இதுவென்கொல் அசம்பாவிதம் மகா
மாயரணஉயுத்தப் பிரசித்தர்களான இராக்கதக்கடலை வற்றடித்து இராமர்
திரும்பவும் வருதலென்றால் எங்ஙனங்கூடும் ஏதேது

(அனுமார்) ஆ பரதா தெய்வபலங்கொண்ட இராமபிரானிடத்தில் அரக்
களின் மாயாபலமென்செய்யும் [யெப்படியென்றிற் செப்புகின்றேன் கேள்

கட்டளைக்கவிப்பா.

கபடவஞ்சனையேயுருவானவன் கண்டம்பத்துளகண்டகன் றன்மக ன்
தவதனர்க்குச்சுரர்க்கினற்செய்பவன் சதிதருமிந்த்ரசித்தெனும்ராக்கத ன்
புவனவீரம்புங்கவர்தங்கள்பால் போரில்மிக்கமெலிந்துமுதற்சம ிர்
துவல்புஜங்கமயச்சரமேவிட கொடியிற்பொன்றினர்போலுமயங்கினு ிர்.

(சத்துருக்கனன்) ஆ ஸரி ஸரி இதனால்தான் பிறரர்க்கேள்விகொ
ண்ட அந்தத்தாபசி அடிமூலந்தெரியாமல் நம்பால்வந்தவ்விதம்உரைத்தனனெ
ன்றே நினைக்கின்றேன்

(பரதர்) அப்பால்மேற்சொல்லுங்காணும்

 விருத்தம்.

அதன்பிறகுயுத்தந்தன்னி லவ்விருத்திரனைக்கொன் ற
சதமகனேவலாலேதார்க்குகன் சடுதிரசார்ந்தா ன்

(பரதர்) தம்பி சத்துருக்களை குலகுருவசிவ்டரால் கூறப்பட்டதென்ற
றைத்தனையன்றே அதற்கு ஒத்திருக்கின்றது

(அனுமார்) ஓ விருத்தத்துடர்

கதியுடன்வறவில்பாம்பின் கட்டொழிந்திடத்தெளிந் து
குதிகொண்டெமரில்வென்றி கொண்டனர்ரகுலத்தா ிர்

(சத்துருக்கனன்) ஸரி ஸரி பின்னே எப்படியாகும் ஸாக்ஷாக்கருட
பகவானேவந்துவிட்டாரென்றால் ஸர்ப்பமயங்கனானசரங்களுஜ்ஜீவிக்குமா,

(பரதர்) ஸந்தோடத்துடன் அடே தம்பி சத்துருக்களை

கொச்சகம்.

இந்திரனோர்காரியத்தை எண்ணியிருக்கின்றனெ ன்
ற்ற்தரர்சொந்தேகட்ட தென்றேன் அக்காரியமரிந்தே ன்

சந்தமூந்சொந்தனாசெய் தசகண்டன் றன் னுயிரா
சந்தரவிடாகவராற் குறைகொள்ளவேண்டுமென்

(தம்பி சத்துருக்களா அதனல்தான் ஆரியபுரீ ராகவருடையரகூணையின்
பொருட்டு இந் திரனல்-பகிராஜனை அதிவினாவில் அனுப்பிவைக்கலாச்சது
(ஜனகர்) அத்தியானந்தபரிதலய்

விருத்தம்.

எமதுசோகம்மாற்றிவைத்தீர் இறந்த்யெங்கட்குயிரளித்தீ
உமதுகிருப்பேபொடுத்துறைப்பீர் ஒளியாதோங்கும்வன்னிய
(அனுமார்)

சுமதிசகீர் வர்க்கமைசீசன் தூயவளியின் சுதனனுமா
அமர்செய்ராவணந்தகன்றன் ஆக்ரைப்படியிங்குற் றன் னயா
(ஜனகர்) சந்தோடத்துடன்.

அகவல்.

எற்குக்குருவரர்	யாக்கியவல்க்கர்தாம்
நற்குருஅவற்கோர்	ஞாயிருஅவனுழி
கற்றையாகுமால்	கருதுசற்குருவாய்
நற்றவரீயுமால்	நான்றொழும்நண்பனே.

(சத்துருக்களன்) வியப்புடன்] [வசனம்] இலங்கைச்சண்டையில்
சேனைப்பெருக்குடன் எல்லாமந்திரிகளுடனும் சகீர்வன் அரக்கராலதஞ்செய்
யப்பெற்றானென்று பர்னாதினிபென்னுந்தாபசி பகர்ந்தனளன்றோ அங்ங
னமிருக்க அனுமாரொன்பவர் உயிரோடிருப்பதெங்ஙனம்.

(அனுமார்) அவளார்கொல்பர்னாதினியென்னுந்தாபசி, அவள் ஆர்கொல்
(சத்துருக்களன்) யாதாமொருத்தி சகீர்வா திகளுக்குச் சுகிர்த்தாய்
ரிசியமுககிரியில் வசிக்கின்றவளோ, அவளேயாம்

(அனுமார்) தன்னுள்

அகவல்.

இப்படியொருத்தியு	மிலீலயங்ஙனமே
அப்படியிருக்கத்	தப்புணாத்தவரார். (சற்றூலோசித்து)
பாதகி அரக்கிசூர்ப்	பனகையாயிவளே
நீதிசம்பாதியும்	நிகழ்த்தினான்றோ

கொடியராவணனுங்	கும்பகர்னனுமே
மடிந்ததிலிலங்கை	மாராச்சியத்தை
வள்ளல்விபீஷணன்	வகித்ததிலுந்தான்
துள்ளித்தாடிக்கின்ற	சோகமனத்தினன்
சகிக்கமாட்டாமற்	றளம்பீரூனென்றார்
ஆதலாலவளே	அழுக்காறுகொண்டு
சாதுவாந்தவசி	போலெதிர்சார்ந்து
பரதசத்துருக்களைய்	பரிந்துயிர்மாய்க்க
கருதினளென்றே	கருத்தோர்கின்றேன்.

* (வெளிப்பைட) விருத்தம்.

அவடசக்கிரீ வன் றற்கை	அரக்கிரூப்பனகையாகு .	ம்
குவிபுயவரக்கர்வேந்தைக்	கொன்றிட்டரகுவீரீமே	ல்
தவிமனப்பொருண்மையோடும்	தவமடநல்லாள்போலு	ம்
கவடமாயுமைச்சுதிக்கக்	கருதிவந்தனளாங்கண்டி	ர்.

(பரதர்) ஆம் ஆம் அப்படியிருக்கலாம். அவளே தான் புலத்திய குலத்திற்சனித்தவளென்று புகன்றனளன்றே ஆகையால் இவ்வுரை பொருத்தமாகத்தானிருக்கின்றது.

(அனுமார்) தென்றிசையெனோக்கி [வசனம்] ஓ பரதா சத்தருக்களூ இங்ஙனம் நோக்குக, நோக்குக, கொடுக்கோலரக்கர் குலசக்ரவர்த்தியாம் இலங்கேசுரனைக் கூற்றுலகேற்றிவைத்த ஐயதுங்க சிங்க ஸ்ரீ ராமச்சந்திரன் தோலக்ஷமணசமேதராய் பரிஜனங்களுடன் புட்பகாருடராய் மேகமண்டலமாரக்கமாய் இதோ சமீபத்திற்றென்படுகின்றனர்

ஓ பரதா இதே திவ்வியதெரிசனம்காண்க

இராகம் கல்யாணி ரூபகதாளம்.

பல்லவி

பாரும் பாரும் ராமதெரிசனம் ஸாமியிதோ (பாரும்)

அநுபல்லவி

சீருலாவந் தெக்கணந்தனில்,
 திரமையுற்ற-பெருமைபெற்றீ
 விரதசத்திய பரதஉற்றுப் . (பாரும்)

சரணங்கள்

வாரிநிரண்டொரு வானதுவோ வல்ல
 மரகதமோருடல் வாய்த்ததுவோ நல்ல
 காரிருள்மைகடடங் காட்டியதேர மல்லல்
 காயாவேகாயமெடுத்ததுவோ சொல்லக்
 கழியாவதி, அழகானது, விழைவாயெதிர், யெழல்கூரிவர் (பாரும்)

ஆடவருமிக வாசைகொள் தோள்வீரை
 அகலிகைசாபமகற்றிய தாண்மரை
 பீடுறுமார்பகம் பேசினென்றை
 பிசகிவர்க்கோரிணை மதனென்றகோளுரை
 பிடியாமெனும், நடைமுறொடு, அடல்கூர்படை யுடையார்வரல் (பாரும்)

[எல்லவரும் வியப்புடன் நோக்குகின்றனர்]

(அனுமார்) நன்று நன்று பரதா இதோ நந்திக்கிராமத்தின் உபவன
 த்தை நோக்குக

சந்தவிருத்தம்

பரதபாருணதமையனோ டெழுபடைகளாகிய வானர ம்
 கரடிமேலுயர் தருவிலேறியொர் தருவிலேகுதிகாட்டலா ல்
 தரையினோடியர் தொடுவதாகிய தளிர்கொள்கானின சாமியி ன்
 வரவுகாணலும் மகிழ்வினோடவை நடனமாவெ மாணு மே

(ஜனகர்) சந்தோடத்துடன் [வசனம்] ஆ நந்திக்கிராமத்தில் குழந்தை
 சீதாதேவியினால் அலங்கிருதஞ்செய்யப்பெற்ற வாமபாகத்துடன் இலக்குவ
 னுடன் பரிசனங்களுடன் கண்மணி இராமபத்திரன் விமானத்தினின்றும்
 இரங்குகின்றனர்

(பரதர்) நோக்கி அத்தியானந்த பரிதமய்

சந்தவிருத்தம்

வடவரைவளைத்தபசு பிதிவிழிபெறிக்கறிய மதனைநிகர்த்த மனாரே ற்
 தடமலியருட்கணனை கருமுகிலெனத்துதிகொடனுவனைவிரித்ததையொர்
 அடைவொடுமிகப்புகழும் அருமைகொளெனக்கணனை அளவில் துதத வெ
 இடையிறிதலுற்றபினர் இதுததிகணுற்றநல இளியசுதைபுக்கினரோ, [குறள்]

[சத்துருக்கள்] ஆனந்தத்துடன்.

வெண்பா.

இன்னதுறுமென்றும் இன்னதுறுவென்புழுவீனைக்
கன்மபலன்யாரொங்கன் காண்பவரே—வன்மைமிகு
கொல்லனவிற்புழக்கக் குறிகொண்டெழுந்துநின்றோம்
உல்லாசமுழுகின மின்னான்.

[அப்பால்] மேற்குறித்தபடி சீதா லக்ஷ்மண பரிசன சமேதரான இராமர் பிரவேசிக்கின்றனர்.

[இராமர்] சகி பிராணகாந்தே அடி ஜானகி, தூறு யோஜனை சேதுவைத் தாண்டி மகேந்திரகிரி, பிரசிரவணகிரி இதுகளைத்தாண்டி, விஸ்தார விந்தியாடவியும் தாண்டி, அதியுன்னத சித்திரிகூடத்திற்கு மேல்வழியாய் அகிலேகமாய் இந்தப் புட்பகத்தால் நமது நந்திகிராமம் வந்து சேர்ந்தோம்.

இன்னமும்,

கொச்சகம்.

கோகிலமேகோமளமே கோதையேகொம்பரன்றும்
சாகரத்தைப்போற்கவிரா க்ஷதர்சண்டைதான்கடந்து
தாகமொடுஜானகியாந் தையலுனையடைந்து
வேகமொடுநொந்தகர் மேவிவந்தேன்மெல்லியலே.

(இலர்குவன்) அண்ணா, வதிர்நோக்குக நோக்குக ஆரியரான ஜனகராஜனைனா தம்பி சத்துருக்களென்ன இவர்களுடன் என் அண்ணா பரதர் இதே வதிர்கொண்டு வருகின்றனர் இந்தப்பரதர்

விருத்தம்.

சீரத்தினிற்சடைவளர்த்து சிறப்பிலாச்சீரந்தன்னை
அணாத் தலந்தனில்வகித்தும் அருந்தவத்தாலினைத்தும்
பருத்ததோளும்மைக்காண்பு பாசோகஞ்சாரீரந்
தரித்தெதிர்சார்ந்தாவென்னைத் தழைக்கின்றார்பரதர்சாமி.

(இராமர்) ஆம் ஆம் அப்படியே, ஆயினும்

விருத்தம்.

கொண்டான்மொழிகண்டாடனைக் கொடியோனெனமுன்னம்
உண்டானவென்றுயர்தீர்ந்தன உசிதப்பலவீனையால்

திண்டோள்பாதன்செல்வம திகழ்ந்தென்னிமித்தத்தில்
புண்டான்கொள அத்துக்கமிப் பொழுதேகழிந்ததுவே.

(பரதர்) கிட்டவணுகி

சந்தவிருத்தம்.

அனகசத்தியதசரதப்ரிய அதுலமுக்கிய ஜானகி
மனவ அர்ப்புத விசயபத்தர்கள் வாதநிட்கள மாமனே
தினமளப்பறு வருடமெத்தனை தெரிசனத்தினி லாவலாய்
நனிகொளத்திசை அதில்விழிப்பனுன் நறுமலர்க்கு நமோசம.

(என ஆனந்தப்பெருங்குடன்) வணங்கினார்

(இராமர்) சினேகவானத்தத்துடன் கைகளினால் இருகத்தழுவீக்கொ
ண்டார்

(இராமர் பரதர் இருவரும் தன்னுள்)

வெண்பா.

கர்ப்பூரவாவி கலந்துகுளித்தாற்போல்
இப்போதுடற்குளிர்ச்சி மெய்தியதே—செப்பியகை
யாலிங்கனங்கட்டி யாயையுடன்றழுவீ
யாலிங்கனஞ்செய்ததால்.

(இராமர் வெளிப்படை) ஆ, ஆ என்னருமைப்பிறப்பே அடா கண்ம
னி பரதா தெய்வாதினமாய்க் காணக்கிடைத்தனை.

(பரதர் வெளிப்படை) வசனம்.

அண்ணு இராகுலோத்துங்கராமவிபோ, அந்த தெய்வாதினத்தாலே
தான் பரதவித்துக்கொண்டிருந்த தமிழேணைக் கிருதார்த்தனய்ச்செய்யும்பொ
ருட்டு இங்ஙனம் கருணை கூட்த்து தேவரீர் பிராப்தமானதுவுமே.

இராமருக்கும் பரதருக்கும் இலக்குவனும் சத்துருக்கனனும் வந்தனர்
சமர்ப்பித்து ஆசீர்வாதத்தைப்பெற்றிருந்தனர்.

(இராமர் ஜனகராஜனிடம் கிட்டவணுகி,

வெண்பா.

மதிசுலத்தூமன்னவனே மாமனேவாகு
துதிமிசுத்தராசமுசுத் தூயோய்—சநிர்ப்படைத்த
செந்தேன்பெருகுமலர்ச் சீரடிக்கிணாஞ்சிடுவேன்
வந்தேன் தயரதராமன்.

இலக்குவன் வெண்பா.

ஞானிநளமன்பாச நாளும்புசும்ந்திடவே
தானுற்றுணர்ந்த ஜனகேந்தரா—பாது
குலக்குரிசில்பின்சென்று கூடத்திரும்பி
இலக்குவன்வந்தேன் பணிகின்றேன்.

(ஜானகி) தாதா உமதுதாட்டாமரைகளிற்ஜானகி நமஸ்கரிக்கின்றேன்

(ஜனகர்) உசிதப்படி ஆசிகளுரைத்து (பின்னர் இராமனைநோக்கி) அந்த
கியூனந்தபரிதராய் சந்தோஷப்பிரவாகத்திற் றெண்டை தத்தாவிட்டு அட
கண்மணி இரமபத்திரா, திரிபுவன கண்டகளுன இலகேசுவரனைச் செய்தத
வீரரூப்பிரதாப இரகுலொத்துங்கஜயசிங்கபூராமச்சந்திரா,

விருத்தம்.

கந்தெசுவரக்கர்ச்செற்றோய் காருத்தராமாவீர ப்
பந்தயப்பொருளாய்நின்ற பாவையெக்காரணத்தி ற்
சந்தமாய்மணம்புரிந்தாய் சதிப்பெருமனுப்பின்வந் த
சந்ததியானாய்அஃதிற் றக்கதாய்நடந்துகொள் ளே.

(இராமர்) விளையத்தொடு, அஞ்சலிசெய்துகொண்டு.

இராகம் தருவார். சாப்புதாளம்.

பல்லவி.

உமதுகிருபையுந் தேவ ருதவியுமல்லாமல் ஒன்றுமென்னுலில்லையே.

அநுபல்லவி.

மமதையகந்தைமுதல் மனமாயையொழித்த
மானுபாஜனக மாமனேபிரமவிததாம் [உமது]

சரணங்கள்.

வரமோ உரமோஅந்த வல்லரக்கன்றிர மோ
வரிசையாய்த்திரள் படைசமுத்திர மோ
வருதல்போதல் தெரியா தெண்ணற்றசர மோ
மாயாஜாலப்பிரதாபம் வழுத்தவந்தர மோ
வானராதிபன் சினேகங்கிடைத்தது ம்
நானரக்கரைத் தான்முடித்தது ம். [உமது]

அவ்வாக்கன்கொழுத்த அநிபலிவட்டனாறு ம்
 அதர்மமேகுடிசெரண்டக்கிரமஞ்செய்ததாலு ம்
 செவ்வையாயென்னிடம் முனிவரர்மென்மேலு ம்
 செய்யுமாசீர்வாதத் தின்பலத்தினாலு ம்
 செயங்கிடைத்ததுஞ் சிறைவிடுத்தது ம்
 நயமிசூத்தனன் நகரடுத்தது ம். [உமது]

[அப்பால்] கௌசிகர் பிரவேசிக்கின்றனர்.

[கௌசிகர்] தன்னுள். தேவர்களாலாக்கொ செய்யப்பெற்ற காரியும்
 இன்றெனக்குச் சபலமாக முடிந்தது. அதாவது கொடிய ராக்கதன் இராவ
 னை, இரகுராமனாற் கொல்லுவக்க வேண்டுமென்பதுவே.

[அங்கனமே, சமாதியில் ஞானத்திருக்குறல் நன்கறியலாயிற்று.]

அங்கனமன்றே தேவர்களெனக் காக்கொ கொடுத்திருக்கின்றனர்.

[எங்கனமெனில்]

விருத்தம்.

எப்படி ராம னிடத்திலவெப்பகைதன் னினசனத்தின மடித்திட வே
 மைப்படி வண்ண ராவணன் றனக்கு வருங்கொலெப்படிப் பொருதவி லே
 செப்பிலங்கேசன் றிணக்கொல்லவல்ல திரமைபோதுங்கொல் ராமனாக் கே
 அப்படிக்கனத்த லத்திரமருளி யனுக்கிரகஞ் செய்யெனவன் றே.
 என நடக்கின்றனர்.

[இராமர்] கண்மலர்பரப்பி கிட்டவணுகி.

வெண்பா.

மாமந்திரமருளி வாளிகளுந்தந்துதவி
 கேமம் அளித்தாண்ட தேசிகோ—ராமன்
 தவமிசூத்தகௌசிகரே சாஷ்டாங்கமாகத்
 துவதும்பதங்க டொழுவேன்.

[கௌசிகர்] கண்மணி ராமபத்திரா, ஜயாவிஜயீபவ, நீழீழி வாழ்க.
 நின்னது மனோபீஷ்டம் யாவும் நிர்விகா தமாய் நிறைவேறுக.

மற்றவரும் கௌசிகரை வணங்கினார்கள். அம்முனிவரும் அவர்சுட்
 செப்படியெப்படி யுசிதமோ, அப்படி அப்படி உபசரித்தனர்.

[கௌசிகர்] இராமனுக்குச் சொல் கண்மணி! ராமபத்திரா.

ஜானகியரினய நாடகம்.

வெண்பா.

உன்னைப்போலுத்தமனா ருண்டோபுவிமீதே.
என்னைப்போல்மற்று மிருடியனா—முன்ன
விதிமுதல்வரைப்புரந்தாய் மேல்யாவுங்காத்தாய்
சதியரக்கனைக் கடிந்ததால்.

[இராமர்] பகவன்,

வெண்பா.

பந்தயங்கெலித்ததுவும் பாரவனந்தனிலே
சந்ததஞ்சுக்ரீவநட்புச் சார்ந்ததுவும்—தொந்தரைசெய்
பொல்லாநிசுரனைப் போரிற்செயித்ததுவும்
எல்லாமுமதருளே யாம்.

[பரதர்] பகவன் குசிகந்தனரே தாங்கள் முதல்வரான மஹாண்களா
லே, இவ்விடத்திற்குளான ஆரிய ஸ்ரீ ராகவருக்கு மகுடாபிஷேகஞ் செய்து
வைத்து அயோத்தியில் பட்டணப்பிரவேசஞ்செய்துவைக்கவேண்டுமென்று
விரும்புகின்றனன்.

[ஐனகர்] அகோவகோ, இராமபட்டாபிடேகத்தினாதரம் கொண்ட
கண்மணி பரதனுக்கு சற்றேறூந் தாமதித்தவிற் சம்மதமில்லை. நன்று, நன்று

(அனுமார்) ஓ, பரதராஜனே இவர்கள் சுக்ரீவ விபூஷணாகியர், இவர்
கள் மமது ஆரிய ஸ்ரீராமச்சந்திரர்க்கு அத்தியந்தம் ஆப்த சினேகிதர்களேயாம்

[பரதர் நன்று நன்று கிரம்பசந்தேஹம்]

[அனுமார்]யானே மூன்று வானர வீரருடன் நான்குசமுத்திரங்களினி
ன்றும் புண்ணியதீர்த்தங்கொண்டுவரச் செல்கின்றேன் (எனச்சென்றனன்)

[ஐனகர்] அடாகுமுத்தாய் சத்துருக்களு இராமபட்டாபிஷேகமகோத்
சபத்திற்காக ஸமஸ்த்தமான பிராமணர்களையும் துங்குலகுருவாகிய வசிக்ஷ
டாமுதலிய முனிசுவரர்களையும் மந்திரிகள் முதலான எல்லார்களையும் வர
வழைத்தல்வேண்டும்.

[சத்துருக்கரை] நல்வதென்று சென்றனன்.

[சீதை] தனனுள் இலங்கேசுவரவிஜயியான என்வரிசைமனாளர்க்கு
இவ்விராச்சியபட்டாபிஷேகம என்று அசதியானந்தம் அடைகின்ற தென்
னரிதையம்.

[நினை] —

ஆசிரியவிருத்தம்.

கண்டதமகாபொடிய தசகண்டனைச்சமர் கடிந்துலகனைத்துறித்தங்
 காத்திரகோத்தம சிலாக்கியவானைஇக் காகுத்தர்மனுக்கு
 மண்டலமெலாம்புகழ் பட்டாபிடேகதினம் வந்திட்டிந்தநேரம்
 மன்னுமங்களவேதி மின்னுகின் மனைபேரி வாத்தியமுழங்கின் மனை
 ஒண்டவளசாமரங் கெ ண்டிலங்கின் மனை ரொண்டொடியிருபாலினும்
 ஒருகுடையுமங்குவந் துற்றதுதகக்கலச மோங்குகின் மனைவொழுங்காய்
 தண்டிலமுமஞ்சாரிட் டதிகந்தபுட்பங்க டாமபூலமுந்தயார்தான்
 சாற்றமு டிட்டமிட் டங்கயமில்ங்குது சதிர்முகூர்த்தமும்வாய்த்தே.

[நினை] ஆ வசிட் டாகவானது வாக்கியங்களோ, நன்று நன்று நிர
 ப்ப சந்தோஷம்.

[சத்தருக்கனன்] பிரவேசித்து இராமனைக்குறித்து ஸமஸ்த ஸாமக்
 கிரிகளுடன் எல்லவருமவந்தி ட்டார்கள்,

(அப்பால் வசிட் டர் பிரவேசிக்கின்றனர் [வசிட் டர்] ஒ ஒ கௌசிக
 கோ இந்த இரத்தினகசிதசிகங்காதனததில் சீதாசமேதனானஸ்ரீராமச்சந்திரனை
 வீற்றிருக்கச்செய்து மகான்களான மற்றமுள்ள முனிசிட் டர்களுள
 இந்தசுபமுகூர்த்ததிற்பட்டாபிடேகஞ்செய்வோம் வாருங்கள் வாருங்கள்
 முனிச்சுவராகளே.

[கௌசிகர் அப்படியேசெய்வோம் வாருங்கள் வாருங்கள்

[ஜனகர்] ஆ நன்று நன்று இராமபட்டாபிடேகமகோற்சபம் நன்று
 நன்று நிரம்ப சந்தோஷம்.

விருத்தம்.

என்மகளாம்புணைகிமனை நெழிலவிராமணிரவீகுலராகுராமனை
 பொன்மகுடம்புணைந்திட்ட பட்டாபிடேகசுபப்பூர்ணமாகி
 நன்மணியாரங்களுள பட்டுப்பட்டாடெளக ணுட்டிலுள்ள
 தன்மவந்தணமுதல்வர் சகலருபெற்றகமகிழ்ந்து தான்செய்கின்றார்

ஆ ஆகாயத்தினின்றும் தேவர்கள் துந்தியிவாத்திய கோஷிப்புடன்

ஜானகிபரிணயநாடகம்

சுரநாரிகளின் நடன நாட்டிய விசேடங்களுடன் புட்பமாறி பொழிகின்ற
னர் சொல், ஆ நன்று நன்று நிரம்ப சந்தோஷம் கிரம்பசந்தோஷம்,

[கௌசிகர்] கண்மணி இராமபத்திரா இன்னமும் நினக்கு எது எது
அபீஷ்டங்களோ அவையெலாம்பெறக்கடவாய்

[இராமர்] சரணஞ்சரணம் முனிநாதோ

விருத்தம்.

பகவனுமதருளால் நிரவிக்கினமாகப் பார்புகழுஞ்ஜானகி பரிணய
ந்தான், புகழொடுமலம்பூர்னமதாய்ப் பொருத்தப்பெற்றேன் பொருபடை
யோடிரவணனைப் போரில்மாய்த்தே, அகமகிழ்வாய்க்காதலியைத் திரும்
பக்கொண்டேன் அவ்வழிபார்த்திருந்த பரதனைக்கண்ணுற்றேன், மருடா
பிடேகமுடனரசும்பெற்றேன் மற்றென்கொலொருகுறையு மில்லைமாதோ.

[வசனம்] சரணஞ்சரணமுனிநாதோ உமது அறுக்கிரக விசேஷத்தி
னூல் யாதொரு குறைவுமில்லாமல் மங்களசுரமாக ஜானகிபரிணயத்தை ஸம்
பூரணஞ்செய்யப்பெற்றேன் அன்றியும் மகத்தான சத்துருஜயமும் பெற்று
அழியாதகீர்த்தியுடன் ஸகலபாக்கியங்களும் வரிசைகளும்பெற்று அத்தியா
னந்த குகாகுலனாய்க்களிப்புற்றிருக்கின்றேன், [கௌசிகர்] நன்று நன்று
நிரம்பசந்தோஷம்.

[அப்பால்] பரதவாக்கியம் மங்களவாழ்த்து.

ஆசிரியவிருத்தம்.

சுதிருள்ளமட்டுமுடு பதியுள்ளட்டிலுங்

காவலர்கள் வையகத்தைக்

கண்மாமனனுமொழி கடக்காதுகேளுரைகள்

காதினிற் கொள்ளாமலே

சுதிருடன் காத்தினிது வாழ்கவின்னாடகத்

தமிழ்ஜானகி பரிணயம்

ஸரஸகவிவாணர்கள் புகழ்ந்துகொண்டாடிடச்

சந்ததம் வாழ்கவாழ்க

குறுகாடன்மீதழைத் திடவ்வதரித்தந்த

சுருதிகட்க் கேட்டாத்தனிச்

சோதியாம்பூராம பக்திமறவாதமெய்த

• தொண்டருட் சிரேஷ்டராக

இதமுறச்சகலசம்பன்னராயின் ஓல்

இயற்றியருள் மூன்றுசுப்ப

இன்னமுதகவிவலோ னின்பமொடுகூட்பவாக

ளெல்லாரும் வாழ்கவாழ்க.

எழுவாதங்கம் முற்றிறறு.

ஜானகிபரிணய நாடகம் முறறுப்பெற்றது.

பூநீ ராமஜெயாம்

